

စိကူးချီချီအနုပညာ

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
ပြန်လှည့်ကုန်ကုမ္ပဏီလီမိတက်

မိမိ

တင်မောင်ဆွေနှင့် အာမူရှင်

ဒို့ဘာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - * နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - * ပြည်တွင်းပြည်ပဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
- ဒို့ဝန်ခံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
 - * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
 - * နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
 - * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။
- စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 - * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
 - * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 - * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။
- လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- * တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
 - * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
 - * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
 - * တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး။

မှီးဝေ တင်မောင်ဆွေနှင့် ကြာမူရှင်

စာမူခွင့်ပြုချက် ၂၆၇/၂၀၀၄ (၃)

ထုတ်ဝေခွင့်ပြုချက် ၃၃၉/၂၀၀၄ (၇)

မျက်နှာပိုး M.S.O

စာအုပ်အမျိုးအစား ကိုဗြစ်

ပုံနှိပ်သူ ဦးထွန်းထွန်းဦး
အင်ကြင်းဦးပုံနှိပ်တိုက်
ကျွန်းတောလမ်း၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ ဦးထွန်းထွန်းဦး
နှင်းဦးလွင်စာပေ
ကမာရွတ်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း ခုတိယအကြိမ်
ပထမအကြိမ် (အေးအေးစာပေ/၁၉၆၄)

စာပုံစရ ၅၀၀

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ စက်တင်ဘာလ ၂၀၀၄

စာနံမိုး ၉၀၀ ကျပ်

“ကိုခင်မောင်အုန်းမှာ တစ်ခုလိုနေတာက အကြောင်းအချက်တွေကို ဂရုစိုက်ဘဲ သူလိုချင်တာကိုပဲ အကြောင်းအချက်တွေကို အတင်းဖြစ်စေတတ်တဲ့ အကျင့်ပဲ။ သူဟာ စိတ်ကူးတစ်ခုခု ရပြီဆိုရင် စိတ်ကူးကို အကြောင်းအချက်တွေနဲ့ ညှိညွှတ်စေရမယ့်အစား အကြောင်းအချက်တွေကို သူ့စိတ်ကူးနဲ့ အတင်းညှိညွှတ်စေတတ်တယ်။ အဲဒါဟာ အင်မတန်များတဲ့ အကျင့်တစ်ခုဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း အသိပဲ ကိုသောင်းပေ”
(တင်မောင်ဆွေ)

“သူ့နာမည်က ကိုဘမြိုင်တဲ့ရှင်။ ဒါပေမဲ့ လူအများကတော့ သူ့ကို ကိုမြိုင်ကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ ပထမ ဆုံးယောက်ျားပါပဲ။ သူ့ကိုယူတုန်းက ကျွန်မအသက် ၁၈ နှစ် ပဲရှိသေးတယ်။ ရူးရူးမိုက်မိုက်အရွယ်ပေါ့ရှင်။ သူက လောက ကြီးမှာ တော်တော်အရေလည်ပုံရတယ်”

(ရီရီညွန့်)

“မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ကွာ။ သတင်းစာတွေကလည်း ရေးကြ တော့မယ်။ နာမည်ကျော် အလွတ်စုံထောက်တင်မောင်ဆွေ လူသတ်မှုတွင် ပါဝင်နေသလော။ ၎င်း၏ လက်ပုံစံများကို လူသတ်သေနတ်ပေါ်တွင် တွေ့ရခြင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်တွေ နဲ့”

“ခင်ဗျားက သတင်းစာတွေကို ဒီအကြောင်း သတင်းပေး တော့မလို့လား”

“ဟ... သတင်းဆိုတာ မှောင်ချထားလို့ ရတာမျိုး မဟုတ် ဘူးကွ”

(ရဲအရာရှိ ဦးသောင်းဗေ)

“ကောင်းပြီ။ ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော်က လူသတ်မှုဖြစ်ပွား
တာ မှန်ကန်ကြောင်း အထောက်အထားသက်သေကို တင်ပြ
ပါ့မယ်။ တာမေ့ လမ်း (.....)၊ အမှတ် (.....)နေ
ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ ကားမောင်းသူနဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးအဖြစ် အလုပ်လုပ်
သူ ကိုဘမြိုင်ခေါ် ကိုမြိုင်ကြီးဟာ ဒီလ ၅ ရက်နေ့ညနေ
မှာ စမစ်အင်ဝက်ဆင် သေနတ်နံပါတ် S. 65088 နဲ့
အသေပစ်သတ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ ယခု ကျွန်တော်က အမှုကို
စုံစမ်းစစ်ဆေးရတဲ့ ရဲမှူးကြီးကိုသောင်းဖေကို သက်သေ
အဖြစ်နဲ့ ခေါ်ပါ့မယ်”

(ဝန်ထောက် ဦးဘဂျမ်း)

အခန်း - ၅

နံနက် ကိုးနာရီတိတိအချိန် ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ လေးထပ်တိုက် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု၏ အောက်ဆုံးအထပ်တွင်ရှိသော ပျော်ပွဲစားရုံကြီးတွင်းသို့ အမျိုးသားတစ်ယောက်သည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်လှမ်း၍ ဝင်လာသည်။ အမျိုးသားသည် အသက် ၃၀ ကျော်ခန့်ရှိကာ တက်စွန့် ရုပ်ဖြူလက်ရှည်နှင့် မီးသွေးရောင် တက်ထရွန်ဘောင်းဘီဖြည့်ကို သပ်ယပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ပခုံးကျယ်လျက် အရပ်မြင့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။

“လာဗျို့ ကိုဆွေ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ”

ဝင်လာသော အမျိုးသားအား ပျော်ပွဲစားရုံ အတွင်းကျကျ အဖွဲ့တစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသော အခြားအမျိုးသားတစ်ယောက်က ဝယ်တစ်ဖက်မြှောက်ပြပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအမျိုးသားကတော့ အင်မတန်မှ သန်မာထွားကြိုင်းလှသော အင်္ဂလိပ်မြန်မာအခြားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ဝင်လာသော အမျိုးသားက

စိတ်ကူးချီချီ

၎င်းအား လက်တစ်ဖက်ပြန်မြှောက်ပြပြီး စားပွဲဆီသို့ လျှောက်ထဲ သည်။

‘ကျွန်တော်တော့ မှာပြီးပြီ၊ ကိုဆွေကြိုက်တာမှာလေ’
ရန်ကုန်မြို့တွင် အတော်ဆုံးနှင့်နာမည်အကျော်ကြားသော အလွတ်စုံထောက်ဖြစ်သူ တင်မောင်ဆွေသည် သူ့လက်ထောက်ညာလက်ရုံးဖြစ်သူ ဂျင်မီစမတ်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုစားပွဲထိုးကုလားတစ်ယောက်က သူတို့စားပွဲဆီသို့ ဂျင်မီမှာယူထားသော ကော်ဖီကြမ်းနှင့်ကြက်ဥဖြတ်နှစ်လုံး လာပို့လေ၏။

‘ဟော... ဆရာကောရောက်နေပြီလား၊ ဘာမှာဆရာ’

‘ငါ့ဖို့တော့ သံပုရာဖျော်ရည်အေးအေးတစ်ခွက်ပဲ ပေးတင်မောင်ဆွေသည် ထိုနေ့နံနက် သူ့တိုက်ခန်းအောက်ရှိ အလုပ်တိုက်ခန်းသို့ ဆင်းခဲ့ရာ သူ့စက္ကရီတေရီအတွင်းရောက်လည်းဖြစ်၊ အသက်ဘူးကလေးလည်းဖြစ်သူ မေစိက ဂျင်မီစမတ်ရောက်နေပြီဖြစ်ပြီး အောက်ဆုံးထပ်ရှိပျော်ပွဲစားရုံကြီးသို့ ဆင်းခဲ့ကြောင်း ဆီးပြောသဖြင့် ဆင်းလိုက်လာခြင်းဖြစ်၏။

‘ကိုဆွေထည့်ခိုင်းထားတဲ့ ကြော်ငြာ ဒီတနေ့သတင်းထဲ ပါလာတာ တွေ့ပြီးပြီလား’

‘ဟင့်အင်း မတွေ့ရသေးဘူး ဂျင်မီ၊ အဲဒီအကြောင်း ငါ့မင်းကို မေးမလို့ပဲ’

ဂျင်မီက ထိုင်ရာမှထကာ အခြားစားပွဲတွင်ရှိသော ငါးသံတင်းစာကိုယူလျက် စာမျက်နှာတစ်ရွက်သို့ လှန်ပြီး တင်မောင်ဆွေအားပေးလိုက်သည်။

‘လုပ်သားပြည်သူထဲမှာလည်း ကျွန်တော် ထည့်ပေးထားပါသေးတယ်’

တင်မောင်ဆွေက ဂျင်မီစမတ် ထောက်ပြသော ကော်လံစီဝန်ရှိ ကြော်ငြာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဆုငွေ ကျပ်တစ်ရာပေးမည်

ယခုလဆန်း၇-ရက်နေ့ ညနေ ၅နာရီခန့်တွင် ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းနှင့် ကံဘုံလမ်းထောင့်၌ ကားတိုက်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကားဘီးပေါက်သဖြင့် လမ်းဘေးတွင် ကားရပ်ထားကာ ကားဘီးလဲနေသော ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စင်းပေါ်ပါ အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အဆိုပါကားတိုက်မှုကို တွေ့ရှိရပြီး၊ တိုက်ပြီးမောင်းထွက်ပြေးသွားသော ကား၏ နံပါတ်ကို မှတ်ယူထားလိုက်သည်ဟု နားလည်ရပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ အဆိုပါ အမျိုးသားသည်လည်းကောင်း၊ အမျိုးသမီးသည်လည်းကောင်း မိမိမှတ်ယူထားလိုက်သော ကားနံပါတ်ကို အောက်ပါလိပ်စာတွင် လာရောက်ဖော်ပြမည်ဆိုပါက ဆုငွေကျပ်တစ်ရာတို့ကို ထုတ်ပေးမည်ဖြစ်ပါကြောင်း။

အောက်တွင်ကား တင်မောင်ဆွေ၏ အလုပ်တိုက်လိပ်စာအုပ်အစုံကို ဖော်ပြထားလေသည်။

ထိုကြော်ငြာကို ဖတ်ပြီးနောက် တင်မောင်ဆွေက ကျေနပ်

စွာပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အင်း... ဒီကြော်ငြာက အကျိုးသက်ရောက် လာပါလိမ့်မယ်လို့ ချော်လင့်ရတာပဲ။ ကားတိုက်ခံရတဲ့ ကျောင်းသားခမျာ ဒဏ်ရာ တော်တော် ရသွားရှာတာကွ။ ပြီးတော့ ကားတိုက်ပြီး မောင်းပြေးတဲ့ကောင်ဆို ငါက တော်တော်ချဉ်တာ’

‘တိုက်ပြေးတဲ့ငတ်ကလည်း လွတ်ပြီဆိုပြီး မောင်းပြေးတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ကိုဆွေ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဒီလို တာဝန်ခံအမှုတွေက တော်တော်အများသားဗျ။ ကိုဆွေကြော်ငြာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ကားဘီးလဲနေတဲ့ကားမှ စုံတွဲနှစ်ယောက်က ကားနံပါတ်ကို မှတ်ထားချင်မှမှတ်ထားနိုင်မှာ’

‘မှတ်ထားလိုက်ကြတယ်လို့ ကိုယ်တော့ နားလည်ခဲ့ရတာပဲ ဂျင်မီ၊ အဲဒီတုန်းက ဘေးမှာ ရပ်နေကြတဲ့ ဘတ်စ်ကားစောင့်စီးနေကြတဲ့ လူနှစ်ယောက်လည်း ရှိနေကြတယ်။ သူတို့ကလည်း ကျောင်းသားကလေး မောင်မြင့်ရှိန်မောင်းလာတဲ့ အော်စတင် ကားကလေးကို လမ်းကွေ့မှာအနက်ရောင် ဆီဒင်ကားကြီးတစ်စင်းက အတင်းကျော်တက်ပြီး ကားနောက်မြီးပိုင်းနဲ့ ခတ်သွားလို့အော်စတင်ကားကလေးက လမ်းဘေးဓာတ်မီးတိုင်ကို ဝင်တိုက်ပြီး မှောက်သွားတာကိုတွေ့လိုက်ကြရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လာတိုက်သွားတဲ့ ကားရဲ့ နံပါတ်ကိုတော့ မမှတ်မိလိုက်ကြဘူး။ အနက်ရောင်ဆီဒင်ကားလို့ သာပြောနိုင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ကားလမ်းဘေးမှာ ကားတစ်စင်းက ရပ်ပြီး ဘီးလဲနေတယ်။ ကားထဲမှာပါလာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ကားဘေးမှာ ရပ်နေပြီး ကားတိုက်တာကို ကျကျနုနုတွေ့ခဲ့ရပြီး တိုက်ပြေးတဲ့ ကားနံပါတ်ကို ကျကျနုနုမှတ်ထားလိုက်

အဲဒီလူနှစ်ယောက်က တွေ့လိုက်ရတယ်တဲ့ကွ’

‘မျက်မြင်သက်သေတွေရှိနေတော့ ကားနံပါတ်ကိုသာရရင် ကြီးစွဲကို ကျကျနုနုအရေးယူနိုင်တော့မှာပေါ့’

‘ဒါပေါ့ ဂျင်မီ၊ ခါးကျိုးသွားတဲ့ မောင်မြင့်ရှိန်ကလေးအတွက် လျော်ကြေးငွေ မျက်မျက်ကလေး တောင်းယူနိုင်သေးတာပေါ့။ ကောင်ကလေးက ဘီအက်စီအင်ဂျင်နီယာရင်းတောင် ရောက်တာဆိုတော့ ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်ရင် သူ့အတွက် သိပ်နစ်နာလှပဲကွ’

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးက သူတို့စားပွဲအနီးသို့ရောက်လာ၏။

‘ဆရာတင်မောင်ဆွေကို အပေါ်ထပ်က မမမေစီ ဖုန်းဆက်တယ်။ ဆရာတို့ ဒီကနေ ထည့်ထားတဲ့ ကြော်ငြာက ပြန်စာရပြီတဲ့ တင်မောင်ဆွေနှင့် ဂျင်မီတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာနှာ ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ပြီးမှ တင်မောင်ဆွေက စားပွဲထိုးက ပြန်၍ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

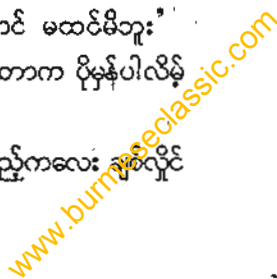
‘အေး... မမမေစီကို ပြောပေးစမ်းကွာ၊ အဲဒီပြန်ကြားမှုမှာ ချစ်လှိုင်ကလေးနဲ့ ဒီကို အပိုခိုင်းလိုက်စမ်းပါလို့’

စားပွဲထိုးပြန်ထွက်သွားလျှင် တင်မောင်ဆွေက ဂျင်မီအား ချစ်လှိုင်သော အမူအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကြော်ငြာအကျိုးက တယ်သက်ရောက်ပါကလား ဂျင်မီ၊ ဒီလောက်မြန်မြန်ပြန်ဖြေလိမ့်မယ်လို့တောင် မထင်မိဘူး’

‘ကြော်ငြာတန်ခိုးထက် ဆုငွေတန်ခိုးဆိုတာက ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ် ထိုဆွေရာ’

ဆွေကြာလျှင် တင်မောင်ဆွေ၏ တပည့်ကလေး ချစ်လှိုင်

သည် လက်ထဲတွင် အညှိရောင်စာအိတ်ရှည်ကြီး တစ်လုံးကိုကိုင်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

‘ခုနလေးတင် ကုလားကလေးတစ်ယောက် လာပို့သွားတာကိုဆွေ၊ မမစီက အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောတာပဲ’

‘အေး... ကျေးဇူးပဲကွ ချစ်လို့င်၊ ထိုင်ဦးလေကွာ တစ်ခုခုသောက်ဦး’

‘ကျွန်တော် ခုနလေးတင် ကော်ဖီနဲ့စုမူဆာ အဝအပြဲ စားသောက်ပြီးပါပြီ ကိုဆွေရဲ့၊ ကိုဆွေ ဘာမှာစရာရှိသေးလဲ’

ချစ်လို့င်ကလေး ပြန်ထွက်သွားလျှင် တင်မောင်ဆွေသည် စာအိတ်ကို ရုတ်တရက်မဖောက်သေးဘဲ သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်သေးသည်။ စာအိတ်မှာ သာမန်အညှိရောင်စာအိတ်ရှည်တစ်အိတ်ဖြစ်ကာ ကြော်ငြာတွင်ပါသည့်အတိုင်း လိပ်စာတပ်ထား၏။ လိပ်စာကိုမြန်မာ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားလေသည်။ စာအိတ်ထဲတွင် လေးလံမာကျောသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုပါလာသည်ကိုလည်း စမ်းသပ်ရှာဖွေတွေ့ရ၏။

တင်မောင်ဆွေသည် အိတ်ထဲမှ မောင်းချစားပါးကလေးကို ထုတ်ကာ စာအိတ်ကိုဖောက်ပြီး လှုပ်ခါချလိုက်ရာ အထဲမှ သော့တံတစ်ချောင်းက စားပွဲပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲ ကျလာသည်။ ဂျင်မီထသော့တံကို ကောက်ယူကြည့်ရှုလိုက်ကာ...

‘ဘယ်ကသော့ပါ ထည့်ပေးလိုက်တာလဲ’ ဟုရေရွတ်လိုက်သည်။

‘ဟောဒီစာမှာ အကျိုးအကြောင်း ပါမှာပေါ့ကွာ’ တင်မောင်ဆွေက စာအိတ်ရှည်ထဲမှ သေသပ်စွာခေါ်ထိ

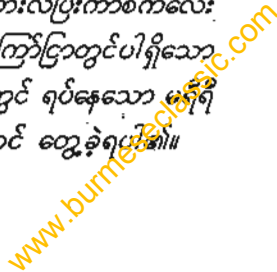
ထားသော ပန်းရောင်စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို ဖြေကြည့်ရာက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘နေ့စွဲကတော့ ဒီကနေ့ နေ့စွဲပဲကွ၊ ကြော်ငြာတွေရချင်းချင်းပဲ ကောက်ရေးလိုက်တာနဲ့တူတယ်။ လက်ရေးနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး လက်နှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်ထားတယ်၊ ငါဖတ်ပြမယ် နားထောင် ဂျင်မီ’ တင်မောင်ဆွေက ပြောပြရာက စာကိုတစ်လုံးချင်း ဂျင်မီအား ဖတ်ပြလိုက်သည်။

လူကြီးမင်း...

ယနေ့ထုတ်သတင်းစာတွင် ကားတိုက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အကူအညီတောင်းခံထားသော လူကြီးမင်း၏ကြော်ငြာတွင် ရည်ညွှန်းထားသူသည် သူ့သဘောအရ အလိုအလျောက် ဘယ်တော့မှ ထွက်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်မှာမူ တရားမျှတမှုကို လိုလားသူ ဖြစ်သည့်အတွက် ယခုလူကြီးမင်းထံ ဤစာကိုရေးလျက် အကြောင်းကြားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လူကြီးမင်း ကြော်ငြာတွင် ဖော်ပြပါရှိသော ကားတိုက်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ညနေက အချင်းဖြစ်ပွားရာ ကမ္ဘာအေးစေတီနှင့် ထံဘုံလမ်းထောင့်ဘေးတွင် မရှိရှိညွှန်နှင့် ကျွန်ုပ်အမည်မသိသော ဆာကုန်းတစ်ယောက်သည် မရှိရှိညွှန်၏ကိုယ်ပိုင် သပြေရောင် အာရုံစူးစူးကလေး ဘီးပေါက်သွားသဖြင့် ဘီးလဲပြီးကာစကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်တွင် လူကြီးမင်း၏ ကြော်ငြာတွင်ပါရှိသော အချင်းတိုက်မှုဖြစ်ပွားခဲ့ရာ၊ သူ့ကားဘေးတွင် ရပ်နေသော မရှိရှိညွှန်က အချင်းဖြစ်ပွားပုံကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ခဲ့ရပေ၏။

ရှေ့ကကားကို ကျော်တက်လျက် တိုက်မိသွားသော ကားရှင်သည် ဘယ်ကိုမှ ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ၊ ဇွတ်အောင်း မောင်း ထွက်ပြေးသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါတွင် မရှိရှိညွန့်သည် သတိဖျပ် လပ်လျင်မြန်စွာဖြင့် အဆိုပါ ကား၏နံပါတ်ကို ကူးယူရေးမှတ်ထား နိုင်သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တွင် မရှိရှိညွန့်က သူ၏အဖော်ယောက်ျားကို သူဖြု လုပ်ခွဲပုံကို ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ဤတွင် အဖော်ယောက်ျားဖြစ်သူသည် အင်မတန်မှ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အကြောင်းမူ ထိုအချိန်က သူသည် မရှိရှိညွန့်နှင့်အတူရှိနေပါသည်ဟု လူသိမခံခံ သော အကြောင်းက သူ့တွင်ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ မည်သူ မည်ဝါဖြစ်ပြီး၊ ဇာတိကြောင့် သူက မရှိရှိညွန့်နှင့် ထိုအချိန်က အတူရှိနေခဲ့ရသည်ကို အသိမခံခံခြင်း (ထိုလူ၏ အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်ုပ်လည်း စုံစမ်း၍ မရနိုင်ခဲ့ပါ။)

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မရှိရှိညွန့်၏ ရင်းနှီးသောသူငယ် ချင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူသည် သူသိထားရသော အချက်ကို ဖော်ထုတ်မပြောနိုင်သည့်အတွက် တော်တော် စိတ်မချမ်း မသာဖြစ်နေရကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်နားလည်ထားရပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ဖော်ပြခဲ့သော အခြေအနေအရ မရှိရှိညွန့်မှာ သူ သိထားရသော အချက်ကို ဘယ်လိုမှမဖော်ပြနိုင်ဘဲ ရှိနေပါ၏။

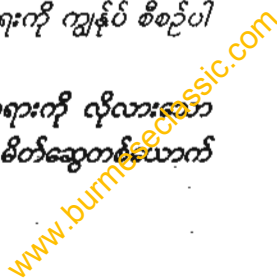
ဤအခြေအနေကို သိထားသော ကျွန်ုပ်ကလည်း မနေနိုင် တော့ဘဲ၊ ယခု ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မရှိရှိညွန့် သည် ယခု ဓမ္မစေတီလမ်းတွင် အသစ်ဆောက်လုပ်ပြီးကာစ လေးထပ်တိုက် အဆောက်အဦကြီးတွင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းငှားလျက်

နေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။ သူမ၏ တိုက်ခန်းနံပါတ်သည် ၂၇ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်ုပ်တွင် ထိုတိုက်ခန်းတံခါး၏ သော့တူရှိနေရာ ယခု ဤစာနှင့်အတူ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

လူကြီးမင်းသည် အဆိုပါ ဝိုက်ခန်းသို့ ယနေ့ နေ့ခင်း ၂-နာရီနှင့် ၅-နာရီကြားတွင် သွားရောက်ပါက ကျွန်ုပ်ပေးလိုက် သော သော့ကို အသုံးပြုပါ။ တိုက်ခန်းထဲသို့ အနှောင့်အယှက် မရှိ ဝင်နိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် တိုက်ခန်းထဲ၌ အယ်သူမှ ရှိနေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဧည့်ခန်း၏ အရှေ့မြောက် ထောင့်တွင် စာရေးစားပွဲငယ်တစ်ခုကို လူကြီးမင်းတွေ့ရပါလိမ့် မည်။ မိတ်ဆွေကြီးသည် အဆိုပါစာရေးစားပွဲ၏ လက်ယာဘက် အပေါ်ဆုံးအဆင့်ကို ဖွင့်ကြည့်ပါက သားရေအနက်ဖြင့် ဖုံးထားစေစာ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရပါမည်။ ထိုမှတ်စုစာအုပ် ကလေး၏ နောက်ဆုံးပိတ်စာမျက်နှာကို လှန်ကြည့်ပါက မော်တော် ထားနံပါတ်တစ်ခု ရေးမှတ်ထားသည်ကို တွေ့ရပါမည်။ ထိုကား နံပါတ်သည် လူကြီးမင်း အလိုရှိသော ကားချင်းတိုက်ပြီး ထွက်ပြေး သွားသော ကား၏နံပါတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနံပါတ် အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း လူကြီးမင်း စိတ်တိုင်း ထူးစစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးသည့် အခါတွင်မူ ယခုကျွန်ုပ်ထည့်ပေးလိုက် သော တိုက်ခန်းသော့တူ ပြန်လည်ရရှိရေးနှင့် လူကြီးမင်းတို့ ကတိ ပေးထားသော ဆုငွေကျပ်တစ်ရာ ထုတ်ယူရေးကို ကျွန်ုပ် စီစဉ်ပါ မည်။

အမှန်တရားကို လိုလားသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်

တင်မောင်ဆွေက စာကိုဆုံးအောင်ဖတ်ပြီးသည့်နောက်တွင် စဉ်းစဉ်းစားစား အမူအရာဖြင့် နှုတ်ဆိုတ်နေသည်။

ဂျင်မီတမူ မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘တော်တော်ဆန်းပါလား ကိုဆွေ၊ စာမှာ လက်မှတ်လည်း မပါဘူးနော်’

တင်မောင်ဆွေက ခေါင်းခါပြလိုက်ကာ သူ့လက်ထဲက စာရွက်များကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေလိုက်ပြန်သည်။

‘တိုက်(ပ)ရိုက်ထားတာကလည်း သိပ်ကျွမ်းကျင်ပုံမရဘူး၊ လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေကျလူ ရိုက်တာမဟုတ်မှန်း သိပ်သိသာတာပဲ’

‘စာကို ကိုဆွေ ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်’

‘ကိုယ်လည်း တော်တော် စဉ်းစားရကျပ်တယ် ဂျင်မီ၊ ကြည့်ရတာတော့ ရိုးရိုးတန်းတန်း ဟုတ်ပုံမရဘူး၊ ထောင်ချောက်ဆင်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်’

တင်မောင်ဆွေက မေးစေ့ကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ပွတ်ကာ စဉ်းစဉ်းစားစား အမူအရာဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

‘မေစီကို ပြကြည့်ပါဦးလား ကိုဆွေ၊ သူက မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမြင်သလဲ မသိဘူး’

တင်မောင်ဆွေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ စာရွက်များနှင့် သော့တံကို မူလစာအိတ်ထဲတွင် ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး စာအိတ်ကို သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ကျကျနန ထည့်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဂျင်မီ၊ ဒီစာကို တို့ လစ်လျူရှုလို့ မရတာတော့အမှန်ပဲ၊ ဂျွေတော့ အမှန်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်တယ်’

‘ကျွန်တော်တော့ သူ့စာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ဒီညနေခင်းမှာ

ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ တိုက်ခန်းကို မသွားစေချင်ဘူး၊ ပိုင်ရှင်မရှိတုန်း အိမ်ထဲဝင်တာဟာ ဖောက်ထွင်းကျူးကျော်မှု ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုဆွေ အသိပဲမဟုတ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုဆွေကို သူ့ခိုးမှတ်လို့ ဆိုပြီး သေနတ်နဲ့တောင် အသေပစ်နိုင်တယ်၊ တကယ် ရိုးရိုးတန်းတန်းဆိုရင် အခု စာရေးလိုက်တဲ့သူဟာ မှတ်စုစာအုပ်ထဲက ကားနံပါတ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကူးယူပြီး ပို့လိုက်ရုံသာ ရှိတာမဟုတ်လား၊ အခု ကိုဆွေကို တမင်သက်သက်ထောင်ချောက်ဆင် ဖမ်းတာပဲလို့ ကျွန်တော်တော့ ထင်မိတာပဲ ကိုဆွေ’

မိုးရိမ်မကင်းပြောနေသည့် ဂျင်မီအား တင်မောင်ဆွေက ခင်မင်စွာ ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ကာ ပန်းတစ်ဖက်ကို အသာလှမ်းထိုးလိုက်သည်။

‘ဒါလောက်လည်း အစိုးရိမ်ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်းတာဖြစ်ဦး ဒီထောင်ချောက်ကို လွတ်အောင်ရှာနိုင်ဖို့နည်းကို ငါရှာကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊ ကဲ... ဂျင်မီ သွားကြစို့ကွာ’

အခန်း - ၂

တင်မောင်ဆွေ၏ စက္ကရီတောရီအတွင်းရေးမှူးလည်းဖြစ်၊ အချစ်တော်အသက်ဘူးလေးလည်းဖြစ်သော မေစီသည် စာတိုက်မှ ရောက်လာသော စာအိတ်များကို တင်မောင်ဆွေ၏ စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ဖောက်ပြီးသား သုံးပုံခွဲ၍ တင်ထားလိုက်သည်။ သူမက အကြောင်းပြန်ကြားရန်လိုသည်။ ဖတ်ကြည့်ပါဦးဟု မင်နီဖြင့် မှတ်ချက်ရေးထားသော စာအိတ်ပုံမှာ အလယ်တည့်တည့်တွင် ရှိနေ၏။

အခန်းထဲသို့ တင်မောင်ဆွေက မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လာသည့်အခါတွင် မေစီက ပြုံးပြုံးကလေး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘အစီ ပိုခိုင်းလိုက်တဲ့စာကို ဖတ်ပြီးပြီလားကိုဆွေ...’

တင်မောင်ဆွေက ပြုံးကာ မေစီ၏ပခုံးကလေးကို ချစ်စနိုး ဖက်လိုက်သည်။

‘ဖတ်ပြီးပါပြီ အစီ...’

‘စာက ဘာတဲ့လဲ၊ ကိုဆွေလိုချင်တာပဲ မဟုတ်လား’

‘စာက တစ်မျိုးပဲ အစီရဲ့၊ ဒါကြောင့်လည်း အစီလည်း ဖတ်ကြည့်ပြီး ထင်မြင်ချက်ကလေးဘာလေး ပေးစမ်းပါဦးကွယ်...’

မေစီသည် တင်မောင်ဆွေလက်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်ကို လှမ်းယူကာ ဖြန့်လိုက်ပြီး ‘သေချာစွာဖတ်ရှုကြည့်နေလိုက်သည်။ ဖတ်ရင်းကလည်း သူမ၏ နဖူးရေကလေးများ တွန့်တက်လာကြသည်။ စာကိုပြီးဆုံးအောင်ဖတ်ပြီးလျှင် သူမသည် မကျေနပ်သော အမူအရာကလေးဖြင့် တင်မောင်ဆွေအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘စာကလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲ ကိုဆွေရယ်၊ အစီတော့ သိပ် မသင်္ကာလှဘူး၊ ရိုးရိုးတန်းတန်း ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး...’

‘ဂျင်မီကလည်း ဒီလိုပဲထင်တာပဲ၊ သူက ကိုဆွေအတွက် ထောင်ချောက်ဆင်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့...’

‘ဘယ်လိုထောင်ချောက်ဆင်တာ ဖြစ်နိုင်မှာတဲ့လဲ ကိုဆွေ’

‘သူ့စာအတိုင်း ကိုဆွေက တိုက်ခန်းထဲကိုဝင်ပြီး မှတ်စု စာအုပ်ရှာတုန်းမှာ ကိုဆွေကို ဖောက်ထွင်းမှုနဲ့ ပိုင်းဖမ်းနိုင်ကြတယ်လေ...’

မေစီက ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဖြစ်နိုင်တာပဲပေါ့ ကိုဆွေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုထောင်ချောက် နှိုးကတော့ ကိုဆွေအတွက် ရိုးနေပြီပဲဟာ၊ အစီ တစ်ခုတော့ ဆွေးမိတယ်...’

‘ဆိုစမ်းပါဦး အစီ...’

‘သူက ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရေးတာတဲ့လဲ...’

‘ဒီမိန်းမကို ကားကိစ္စ သက်သေခံဖို့ သူနဲ့ပါလာတဲ့အဖော်’

ယောက်ျားက မလိုလားဘဲ တားထားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ကိုဆွေက ဆုငွေတစ်ရာထုတ်ထားတော့ သူက ဒီငွေကို လိုချင်လာ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်က ကားနံပါတ်ကို လာပေးလိုက်ရင် လည်း သူ့ယောက်ျားက သူ့ကို စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ကိုဆွေကို ဒီလိုစေလှည့်ကြောင်ပတ် စာရေးပြီးကားနံပါတ်ကို ကိုဆွေဘာသာ လာယူခိုင်းတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ နောက်တော့မှ သူက ကိုဆွေဆီထ ဆုငွေကို တိတ်တိတ်လာထုတ်ယူမှာပေါ့...

တင်မောင်ဆွေသည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ကာ မေမီ၏ မေးကလေးကို ချစ်စနိုးဆွဲဖျစ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ် အစီရေ၊ အစီပြောတာလည်း အများကြီးဖြစ် နိုင်တာပဲ။ ဒီရီရီညွန့်ဆိုတာက သူ့အဖော်ယောက်ျားက သူ့ကို အပြစ် မတင်နိုင်တဲ့ နည်းနဲ့ဆုငွေတစ်ရာ ထုတ်ယူနိုင်အောင် မိန်းမဉာဏ် ဆင်လိုက်တာ အများကြီးဖြစ်နိုင်တယ်...'

'ဒါထက် ကိုဆွေ ကားနံပါတ်ရပြီး ကားကို ကိုဆွေထ ရှာတွေ့ပြီဆိုပါတော့ အဲဒီကားဟာ တိုက်ပြီးမောင်းထွက်ပြေးသွားတဲ့ ကားရယ်လို့ ကိုဆွေက ပရ ဝ် လုပ်နိုင်ပါ့မလား...'

'လုပ်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ မောင်မြင့်ရှိန်က သူ့ကား တစ်နာရီခိုင်း ဥဝန်းနဲ့လောက်နဲ့သာ ခပ်မှန်မှန်မောင်းပြီး ကံဘုံလမ်း ထဲကို ချိုးအဝင် ဒီကားက နောက်ကနေ အရှိန်ပြင်းပြင်းကြီးနဲ့ အတင်းမောင်းလာကျော်တက်ပြီး ရှေ့ကနေ ဖြတ်လိုက်တာမှာ သူ ကားနောက်ဘန်ပါက မြင့်ရှိန်ကလေးရဲ့ ကားရှေ့ပိုင်းကို ခပ်ရိုတ်စီ သွားခဲ့တယ်လေ၊ ဒါနဲ့ မြင့်ရှိန်ကလေးခမျာ သူ့ကားကို မထိန်းနိုင် တော့ဘဲ ဓာတ်မီးတိုင်ကို ဝင်တိုက်ရာမှ ကားမှောက်ပြီး ခမျာလည်း

ခါးတျိုးသွားခဲ့တော့တာပဲ...

'ဒီလိုဆို တိုက်ပြေးသွားတဲ့ ကားရဲ့အပြစ်ဆိုတာ သေချာ နေတာပေါ့။ ကားရဲ့နောက်ဘန်ပါမှာလည်း တိုက်သွားတဲ့ ဒဏ်ချက် ဆွေ ကျန်ရစ်နေမှာပေါ့နော်...'

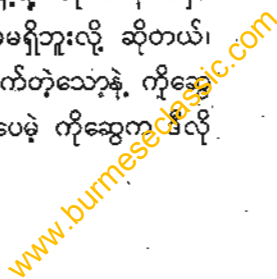
'ကားနံပါတ်ရထားဖို့ကသာ အရေးကြီးပါတယ် အစီ၊ အားတိုက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရတဲ့ မျက်မြင်သက်သေတွေက စည်း ရှိနေတာပဲ၊ ကားကို သူကဘယ်လိုပဲ ပြန်ပြင်ထားဦးတော့ ပြန်ပြင်ထားတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တဲ့နည်းတွေကလည်း ရှိနေတာပဲ'

'ဒီလိုဆို ကိုဆွေက ဒီစာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ် မလို့ပေါ့ ဟုတ်လား'

မေမီက မေးလိုက်သည်ကို တင်မောင်ဆွေက ရုတ်တရက် မြန်မဖြေသေးဘဲ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် စည်း ဤကိစ္စကို မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မောင်မြင့်ရှိန်၏ ကားကလေးကို တရားမဲ့ဝင်တိုက်ပြီး မောင်း ပြေးသည့်ကားမောင်းသူအား တရားဥပဒေအရ အရေးယူနိုင်ဖို့ အတွက် ၎င်းကားနံပါတ် ရဖို့မှာကား အရေးကြီးနေပေသည်။

'ကိုဆွေ ဒီရီရီညွန့်ဆိုတာကို သွားတွေ့မယ်လို့ စိတ်ကူး အားတယ် အစီ'

'သွားတွေ့မယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ ကိုဆွေ' 'စာထဲမှာပါတာကတော့ ဒီရီရီညွန့်ရဲ့ တိုက်ခန်းထဲမှာ ဒီတနေ့ ၂နာရီနဲ့ ၅နာရီကြားမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူးလို့ ဆိုတယ်၊ သူ့သဘောကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ သူပေးလိုက်တဲ့သော့နဲ့ ကိုဆွေ ထိုက်ခန်းထဲကို တိတ်တိတ်ခိုးဝင်ရဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုဆွေက ဒီလို

မလုပ်ဘူး၊ အခုချက်ချင်းပဲ တိုက်ခန်းလိုက်သွားပြီး ဒီရီရီညွန့်ဆိုတာကို တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် သွားတွေ့လိုက်မယ်လေ'

'ဒီလိုဆိုရင် ကိုဆွေတစ်ယောက်တည်း သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ မျက်မြင်သက်သေ တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ ခေါ်သွားဦးမှပေါ့'

မေစီက စိုးရိမ်မကင်းပြောလိုက်ရာ တင်မောင်ဆွေက ပြောလျက် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

'သက်သေတွေ ဘာတွေ မလို့သေးပါဘူး အစီရယ် သက်သေတွေ ဘာတွေမပါဘဲ ကိုဆွေနဲ့သူ နှစ်ယောက်ချင်း တော့ဆိုင်ဆိုင်တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးတာက ပိုထိရောက်မယ်လို့ ထင်တာလေ'

'ဆွေးနွေးတဲ့အခါကျတော့ ဒီစာအကြောင်း ကိုဆွေထုတ်ပြောဦးမလို့လား'

'မပြောပါဘူး ပြောဖို့မလိုဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒါနဲ့အစီ၊ ဒီစာကို မိတ္တူတစ်ခု ကူးပေးစမ်းပါလားကွယ်၊ မိတ္တူကို ကိုဆွေယူသွားမယ်၊ မူရင်းကိုတော့ အစီက ဖိုင်တွဲထားလိုက် ဟုတ်လား'

မေစီက ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူမတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစရာလေးက ရှိနေသေးပေသည်။

'ကိုဆွေ ဟိုကျတော့ တိုက်ခန်းမှာ ဒီရီရီညွန့်ဆိုတာ ရှိမနေရင် စာထဲမှာပါလာတဲ့ သော့ကို အသုံးပြုပြီး ဖွင့်မဝင်တော့နော်၊ အစီစိတ်ထဲမှာတော့ ဒီစာဟာ ကိုဆွေကို ထောင်ချောက်ခံဖမ်းတာလို့ ထင်နေမိတယ်'

'အင်း... ကိုဆွေလည်း စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်သင်္ကာထင်

ဆုတယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုကျတော့ အသတ်ခံထားရတဲ့ အလောင်းကြီးတစ်လောင်းကိုများ တွေ့နေရမလား မဆိုနိုင်ဘူး'

တင်မောင်ဆွေက စပဲဖြူဖြူပြောလိုက်ရာ မေစီမှာ ကြက်သီးအသွားသည့်အလား ကိုယ်ကလေးတွန့်သွားရှာသည်။

'မပြောစမ်းပါနဲ့ ကိုဆွေရယ်၊ ကိုဆွေက ဒါမျိုးတွေ တွေ့အတိတ်လွန်းရတဲ့အထဲ ဖွဟဲ့... လွဲစေ၊ ဖယ်ပါစေ'

တင်မောင်ဆွေက မေစီပြောပုံကလေးကို သဘောကျသွားပြီး အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်လေ၏။

အခန်း - ၃

ဓမ္မစေတီလမ်းတွင် အသစ်ဆောက်လုပ်ပြီးကာစ တိုက်ခေါ်ပေါင်း ၃၀ကျော်ရှိသည့် ခန့်ညားသော လေးထပ်တိုက်အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုရှိနေလေသည်။ အဆောက်အအုံကြီး၏ အဝင်ဝခန်းဆောင်ထဲမှ နံရံတစ်ဘက်တွင် အဆောက်အအုံထဲရှိ တိုက်ခန်း၏ အနေအထားနှင့် နံပါတ်စဉ်ကို ပျဉ်ချပ်အုတ်ပြားတစ်ခုပေါ်တွင် မြေပုံဆွဲထားပေရာ ရီရီညွန့်၏ တိုက်ခန်းသည် ဒုတိယထပ် မြောက်ဘက်အစွန်ဆုံးတွင်ရှိကြောင်းကို တင်မောင်ဆွေက တွေ့ရလေသည်။

ခန်းမဆောင်၏ အလယ်မှဖောက်တက်သော လှေကားကြီးမှ တင်မောင်ဆွေကတက်ခဲ့ရာ ဒုတိယထပ်တွင် အဆောက်အအုံကြီး၏ရှေ့ဘက်တလျှောက် ဖောက်လုပ်ထားသော စကြိုရှည်ကြီးတစ်ခုကိုတွေ့ရလေသည်။ စကြိုတလျှောက်တွင်ကား နံပါတ်အစီအစဉ်တပ်ထားသော တိုက်ခန်းများရှိရာ ရီရီညွန့်၏ တိုက်ခန်းထက် တင်မောင်ဆွေက စကြိုကြီး၏ အစွန်ဆုံးတွင် ရှာတွေ့ရလေ၏။

တိုက်ခန်းတံခါးက မြဲမြံစွာ ပိတ်ထားလျက်ရှိနေသည့် တင်မောင်ဆွေက တံခါးဘေးတွင် တပ်ဆင်ထားသောလူခေါ်ခေါင်း

စိတ်ကူးချီချီ

တင်မောင်ဆွေနှင့် ကြားမှုရှင်

၂၆

ဘောင်းဘုကလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ခေတ္တမျှ စောင့်နေပြီးမှ တင်မောင်ဆွေက တံခါးရှက်ပေါ်တွင် လက်ခေါက်နှင့် အောက်ဒေါက်မြည်အောင် ခေါက်လိုက်ပြန်သည်။ သို့တစလည်း ခြေအနေက ဘယ်လိုမှ ထူးခြား၍မလာ၊ တံခါးသည်ပိတ်မြဲပိတ်နေသည်။

တင်မောင်ဆွေက ရှိတုံ့ချတုံ့ ဖြစ်နေသောစိတ်ကို တစ်ခါတည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကာ စာနှင့်အတူပါလာသော သော့တံကို အိတ်ထဲမှထုတ်ယူလျက် သော့ပေါက်ထဲသို့ အသာထိုးထည့်ပြီး နှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကလစ်ခနဲ မြည်သွားသံနှင့်အတူ တံခါးက သော့သည် အလွယ်တကူပွင့်သွားတော့သည်။

တင်မောင်ဆွေသည် တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ သော့ပေါက် အထဲသို့မဝင်သေးဘဲ တံခါးဝမှရပ်ကာ အထဲသို့ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း စည်ခန်းတစ်ခန်းကိုဖြတ်လျက် တင်မောင်ဆွေသည် တံခါးပွင့်နေသော အိပ်ခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့ရသည်။ ထိုခန်းထဲကဝယ် မည်သူမျှမရှိသော်လည်း ဓမ္မရာခင်းတွေ စောင်တွေက ရှုပ်ပွနေ၏။ မိန်းမအဝတ်အစားများကလည်း ကုတင်ခြေရင်း၌ တန်းတစ်တန်းပေါ်တွင် မသပ်မရပ်နှင့် တွဲလောင်းချိတ်လျက်သားရှိနေကြသည်။ အိပ်ခန်း၏တစ်ဘက် ရေချိုးခန်းနှင့်တူသော တံခါးပိတ်ထားသည့် အခန်းဆီမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ရေတပြုံးပြုံးလောင်းချိုးနေသံက ထွက်ပေါ်လာလျက်ရှိနေ၏။

တင်မောင်ဆွေသည် တံခါးကို အသာပြန်ဆွဲပိတ်လိုက်ကာ

စိတ်ကူးချီချီ

နှစ်မိနှစ်ခန့် ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ တံခါးဘေးမှလူခေါ်ခေါင်းလောင်းဘူကလေးကို နှိပ်လိုက်ပြန်သည်။

သည်တစ်ခါတွင်တော့ အတွင်းမှ တဖျပ်ဖျပ်လျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြားရပြီး တံခါးနောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြကာ မိန်းမသံတစ်သံက 'ဘယ်သူလဲ' ဟု မေးလိုက်သည်။

'ကျွန်တော့်နာမည် တင်မောင်ဆွေပါ။ မရီရီညွန့်နဲ့ တွေ့စရာ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ပါ'

တင်မောင်ဆွေက ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြန်ဖြေလိုက်သည်တွင် အတွင်းမှ ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ တံခါးရွက်သည် ခြောက်လက်မမျှ ပွင့်ဟသွားသည့် တံခါးကြားတွင် တင်မောင်ဆွေက ဖြူဝင်းသောမျက်နှာကလေးနှင့် ရဲတင်းသော မျက်လုံးအစုံကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၏။

'ရီရီညွန့်ဆိုတာ ကျွန်မပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကို အခုလက်ခံပြီး စကားပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ကျွန်မ အခုပဲရေချိုးပြီးတာ ဒီတော့ ခဏကြာမှ ပြန်လှည့်လာချင်လာ။ ဒါမှမဟုတ် စောင့်ချင်ရင်လည်း စောင့်နေပါ'

'ကျွန်တော် စောင့်နေပါ့မယ် မရီရီညွန့်၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စက အရေးကြီးလို့ပါ'

'ရှင့်ကို ကျွန်မ မသိပါဘူး၊ ရှင့်က ဘယ်သူလဲ'

'ကျွန်တော်က အလွတ်စုံထောက်တစ်ယောက်ပါ'

'အလွတ်စုံထောက် ဟုတ်လား'

ရီရီညွန့်သည် တင်မောင်ဆွေအား ခြေအဆုံးခေါင်းအဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူမ၏ မျက်လုံးများသည် ရုတ်တရက် ပြ

ကျယ်သွားကြသည်။

'အို... ဒီလိုဆို ရှင်ဟာ နာမည်ကျော် အလွတ်စုံထောက် တင်မောင်ဆွေဆိုတာပဲပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ရှင့်အကြောင်း ကြားနားထားပါတယ်လေ'

တင်မောင်ဆွေက ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးကာ မသိမသာ ဦးညွတ်ပြလိုက်၏။

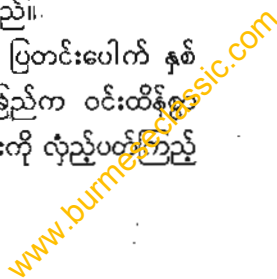
'ကိုတင်မောင်ဆွေ၊ ရီရီက အခုမှ ရေချိုးပြီးကာစရှင့်။ အဝတ်စားတောင် မလဲရသေးဘူး၊ ဒီတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခဏဆိုင်းစောင့်နေပါနော်၊ ရီရီက ခုနကမှ အိပ်ရာကနိုးတာ တံခါးတွေဖွင့်တာ မဖွင့်ရသေးပါဘူး၊ တင်မောင်ဆွေကပဲ တံခါးဖွင့်ပြီး စောင့်နေလိုက်ပါနော် ရီရီ မကြာစေရပါဘူး'

ရီရီညွန့်သည် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် အမူအရာဖြင့် ပြောရာက တံခါးကို လုံးဝဖွင့်ပေးလိုက်၏။ သူမသည် ထမီရင်လျှားနှင့်သာဖြစ်ကာ ပန်းတွင်ရေစက်ကလေးများ တင်နေသေးသည်ကို တင်မောင်ဆွေက တွေ့လိုက်ရသည်။

'ခဏလေးပါနော် ကိုတင်မောင်ဆွေ၊ ပြတင်းပေါက်တွေ ပြည့်စွန်းစောင့်နေလိုက်ပါ...'

ရီရီညွန့်သည် ပြောပြောဆိုဆို စွင့်ကားသောတင်ပါးဆုံ ခြေများ တအိအိဖြင့် တင်မောင်ဆွေအား ကျောခိုင်းကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ချောက်ဝင်သွားပြီး တံခါးကိုဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

တင်မောင်ဆွေသည် ပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက် နှစ်ဖက်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ၊ နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်က ဝင်းထိန်စွာ ဝင်လာသည်။ တင်မောင်ဆွေသည် ဧည့်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်

ရွှေအင်္ကျီအင်္ကျီက မျက်လုံးများ မသိမသာပင့်လိုက်လေသည်။

ဧည့်ခန်းသည် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထောင်ဝန်တောက ပစ္စည်းတွေ ပြည့်ကြပ်ပြတ်သိပ်နေ၏။ အဖိုးတန်အတောင်းစား ပစ္စည်းများနှင့် အပေါစားပစ္စည်းများကလည်း ရောပြွမ်းလျက် ရှိနေသည်။ အပေါစား ဖရောင်းပုဆိုးခင်းထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထူထဲ၍ တန်ဖိုးကြီးသော လှပသည့်ကော်စောငယ်ကလေးတစ်ခုကို ခင်းထားသည်။

အခန်းအလယ်မှ စားပွဲဝိုင်းကလေးပေါ်တွင် ပဲလပ်စတစ်ဆေးလိပ်ပြာခွက်လေးက ရှိနေကာ အထဲတွင်သောက်ပြီး ထိုးချေငြိမ်းသတ်ထားသည့် စီးကရက်တို့များက ဒင်းကြမ်းပြည့်နေသည်ကို ထောက်၍လည်း ရီရီညွှန်သည် ညက ယောက်ျားဧည့်သည် တစ်ယောက်အား အချိန် အတော်ကြာ ဧည့်ခံခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားစွာ စားပွဲဝိုင်းကလေးအောက်တွင် ရေဖန်ချိုင့်တစ်လုံးနှင့် ဂျင်အရက်ပုလင်းခွဲကလည်း လဲလျောင်းနေသည်။

အခန်း၏ ထောင့်တစ်ဖက်တွင်ကား သပြေသီးမှည့်ရောင်တောက်အောင် ပေါလစ်ရှ်တိုက်ထားသော အဖုံးတပ် စားပွဲတစ်လုံးက ရှိနေသည်။ တင်မောင်ဆွေသည် ပိတ်နေသော အိပ်ခန်းတံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သွက်လက်စွာ ထိုစားပွဲရှိရာသို့လျှောက်သွားကာ အဖုံးကိုဆွဲမ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သော့ခတ်ထားသဖြင့် ဖွင့်မရဘဲရှိ၏။

တင်မောင်ဆွေသည် အခန်းအလယ်သို့ ပြန်လာကာ တုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလျက် စောင့်နေလိုက်လေ၏။

ငါးမိနစ်ကျော်ကျော်ကြာမှ အိပ်ခန်းတံခါးသည် ပွင့်လာကာ ရီရီညွှန်က ထွက်လာသည်။ သူမသည် ဆံပင်ကို ခပ်လျော့လျော့ ထိုးထားကာ မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးရေကျဲကို ခပ်ပါးပါး လူးထားပြီး နှုတ်ခမ်းကိုလည်း ဆိုးထားရာ ဝင်းဝင်းဝါဝါနှင့် စိုလန်းပြီးတစ်မျိုး ချစ်စရာကောင်းနေသည်။ ကိုယ်တွင်ကား အဖြူရောင်တက်ထရွန်လက်စကအင်္ကျီနှင့် အဝါနှင့်အပြာကွက်ကို ဖော်ထားသော လင်မနစ်လုံချည်ပျော့ကလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဝတ်ဆင်ထားကာ သူမ၏ လုံးကျစ်ဖုဆစ်သော ကိုယ်ကာယအလှမှာ ပို၍သာ ထင်ရှားလာသည် ဟုထင်မှတ်ရသည်။

ရီရီညွှန်သည် တင်မောင်ဆွေရှေ့တွင် ခါးကလေးနဲ့၍ရပ်လိုက်သည်။

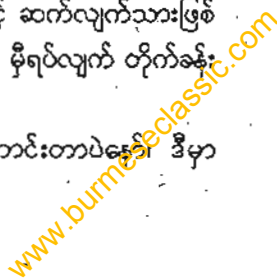
‘ကိုတင်မောင်ဆွေ၊ ကျွန်မက အခုမှ အိပ်ရာကထတာ ဆိုတော့ ဘာမှမစားရ မသောက်ရသေးဘူး။ ဒီတော့ ကော်ဖီတစ်အိုးတော့ သောက်ပါရစေဦးနော်... မကြာစေရပါဘူး’

‘သောက်ပါ၊ ကျွန်တော် စောင့်နေပါ့မယ်’

‘ကိုတင်မောင်ဆွေလည်း ကျွန်မနဲ့အတူသောက်ပါဦးနော်၊ တံ... လာပါရှင်၊ ကျွန်မနဲ့အတူ ကော်ဖီသောက်လှည့်ပါ’

ရီရီညွှန်က တင်မောင်ဆွေအဖြေကို မစောင့်ဘဲ၊ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့ရာ တင်မောင်ဆွေက ထိုင်ရာမှထလျက် နောက်မှလိုက်သွားရသည်။ မီးဖိုခန်းမှာ ဧည့်ခန်းနှင့် ဆက်လျက်သွားဖြစ်နေရာ တင်မောင်ဆွေက မီးဖိုခန်းတံခါးဝတွင် မှီရပ်လျက် တိုက်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိလိုက်သည်။

‘တိုက်ခန်း... က တော်တော်ကောင်းတာပဲနော်၊ ဒီမှာ

မရီရီညွန့်တစ်ယောက်တည်းပဲ နေသလား'

'ဟုတ်တယ်၊ ကိုတင်မောင်ဆွေ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲနေချင်တယ်။ ဒီတိုက်ခန်းရလိုက်တာ ကျွန်မအတွက် ကုသိုလ်ကံကောင်းတယ်ဆိုရမှာပဲ။ တိုက်ခန်းက ငယ်ပေမယ့် ကျွန်မတစ်ယောက်အတွက် ကောင်းကောင်းလုံလောက် ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကားအတွက် သီးသန့်ကားရုံပါရထား တော့ ပိုဟန်ကျတာပေါ့'

'ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ခန်းထဲမှာ လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးတွေ ပါတယ်။ မရီရီညွန့်က ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ'

ရီရီညွန့်က ကော်ဖီသောက်ရာက မော့ကြည့်လိုက်ကာ ရွှင်ပျရွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

'ကျွန်မက ဘာအလုပ်မှမလုပ်ပါဘူး။ လက်နှိပ်စက်က တော့ ကျွန်မ ဝတ္ထုကလေးဘာကလေး အပျင်းပြေရေးမယ်လို့ စိတ်ကူးတုန်းက ဝယ်ထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဟုတ်တိပတ်တိ မရေး ဖြစ်ခဲ့ပါဘူးရှင်'

တင်မောင်ဆွေသည် လက်နှိပ်စက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွား ကာ အဖုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော် မှတ်စရာကလေးတစ်ခု သတ်ရလာလို့ဗျာ၊ ဒီလက်နှိပ်စက်ကို ခဏသုံးပါရစေလား'

'သုံးပါရှင်... သုံးပါ။ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာ စာရေးစက္ကူရှိ ပါတယ်'

ရီရီညွန့်က လွယ်ကူစွာပင် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ လက်နှိပ် စက်သည် အဖုံးပိတ်ထားသော စားပွဲပေါ်တွင် မဟုတ်ဘဲ စားပွဲ

ပြားပြားတစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားသည်ဖြစ်ရာ တင်မောင်ဆွေက ထိုစားပွဲ အံ့ဆွဲကို အသာဆွဲဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် နန်းနရောင် စာရေး စက္ကူတစ်ထုပ်က ညီညာစွာရှိနေသည်။ မနက်က သူ့ထံသို့ ရောက်လာသော စာတွင် အသုံးပြုခဲ့သော စာရေးစက္ကူမျိုးပင် ဖြစ် နေသည်။

တင်မောင်ဆွေက ထိုစက္ကူတစ်ထုပ်ကို လက်နှိပ်စက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး စိတ်ကူးနှင့် စာတစ်စောင်ကို ရိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် စာရွက်ကို ပြန်ဖြုတ်ယူလျက် ခေါက်သိမ်းထားလိုက်ကာ လက်နှိပ်စက်အဖုံးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရီရီညွန့်က ငွေလင်ပန်းကလေးတစ်ချပ်ကို ထိုင်လျက် အိမ်ရှေ့ခန်းထဲသို့ ထွက်လာသည်။

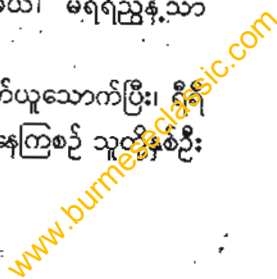
'စည့်ခန်းထဲမှာပဲ သောက်ကြပါစို့နော်...။ သောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့'

ငွေလင်ပန်းပေါ်တွင် ပါလာသော ကော်ဖီအိုးထဲမှ လက် အော်ရည်ပန်းကန်လုံးထဲသို့ မွှေးကြိုင်သော ကော်ဖီများ ငှဲ့ထည့်ရင်း ရီရီညွန့်က ပြောလိုက်သည်။ အခြား ပန်းကန်ပြားတစ်ခုတွင် ထောပတ်သုတ် ပေါင်မုန့်များပါသည်။

'ကဲ... ကိုတင်မောင်ဆွေ သုံးဆောင်ပါဦးရှင်၊ ပေါင်မုန့် ထည်းစားပါ'

'ကျွန်တော် ခေါ်သောက်ပါ့မယ်၊ မရီရီညွန့်သာ စားပါ'

တင်မောင်ဆွေသည် ကော်ဖီတစ်ခွက်ယူသောက်ပြီး၊ ရီရီ ညွန့်က ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်တစ်ချပ် စားနေကြစဉ် သူတို့နှစ်ဦး

သည် အကြည့်ချင်းဆုံသွားမိကြကာ အသီးသီးပြုံးလိုက် ကြသည်။
‘ကိုတင်မောင်ဆွေလို နာမည်ကျော် အလွတ်စုံထောက်ကြီး တစ်ယောက်က ကျွန်မဆီကို လိုက်လာတာဟာ ကျွန်မအတွက် ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့လည်း ကြောက်မိသေး တယ်ရှင်’

‘ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရတာလဲဗျာ’

‘မပြောတတ်ဘူးလေ၊ စုံထောက်တစ်ယောက် ကိုယ့်ဆီ လိုက်လာတယ်ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့လန့်မိတာပေါ့၊ ကဲ... ကိုတင်မောင်ဆွေ၊ ကျွန်မကို ပြောစမ်းပါ၊ ကျွန်မဆီကို ဘာကိစ္စနဲ့ လိုက်လာတာလဲဟင်’

‘ကော်ဖီကို ပြီးအောင်သောက်ပါလေ၊ ပြီးတော့ ပြောကြ တာပေါ့’

ရီရီညွန့်သည် ကော်ဖီကို ခပ်မြန်မြန်သောက်ချလိုက်ပြီး ပန်းကန်လုံးကို ငွေလင်ပန်းပေါ်တွင် ပြန်တင်လိုက်သည်။ တင်မောင် ဆွေသည် သူမအား အကဲခတ်နေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဤအမျိုးသမီးကား အသက် ၂၄နှစ်ခန့်မျှ ရှိဦးမည်ဖြစ်သည့်တိုင် လောကကြီးအကြောင်း ကိုတော့ အတော်အရည်လည်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ချက်ချ လိုက်မိ၏။

‘စီးကရက်သောက်ပါဦး မရီရီညွန့်’

‘ကျေးဇူးပါပဲ’

ရီရီညွန့်သည် တင်မောင်ဆွေ ထုတ်တည်လိုက်သော စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူမီးညှိလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် တင်မောင်ဆွေက သူ့စီးကရက်ကို မီးညှိပြီးသည်အထိ

ဆောင့်နေလိုက်ပြီးမှ...

‘ကဲ... ကိုတင်မောင်ဆွေ၊ ရှင့်ကိစ္စဆိုစမ်းပါဦး။ ကျွန်မ သိချင်လှပြီ’ဟု ဆိုလိုက်၏။

‘ဒီလဆန်း ၃ရက်နေ့ မနေ့တစ်နေ့က ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ ညနေဘက် ၅နာရီအချိန်မှာ မရီရီညွန့်ဘယ်မှာရှိနေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် လာမေးတာပါပဲ’

တင်မောင်ဆွေကလိုရင်းကို တုံးတိတ်မေးချလိုက်ပြီး ရီရီ ညွန့်၏ မျက်နှာကလေးကို စူးစူးရှရှ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ရီရီညွန့်က မျက်နှာအမူအရာ ဘယ်လိုမှပြောင်းလဲမသွားဘဲ မျက်ခုံး တစ်ဖက်ကို မသိမသာပင့်လျက် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

‘၃ရက်နေ့ ညနေဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားဘယ်မှာ ရှိနေခဲ့ပါ သလဲ’

‘နေစမ်းပါဦးရှင့်၊ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ သိချင်ရတာလဲ’

‘ကျွန်တော်မေးတာကို ပထမဖြေပါလေ’

ရီရီညွန့်က နဖူးရေကလေးတွန့်တုတ် ထွေးသော နှုတ်ခမ်း များကိုလည်း မသိမသာ ဖူလိုက်သည်။

‘ကျွန်မက ဘယ်ပြောတတ်မှာလဲရှင့်’

‘မရီရီညွန့်၊ ဒိုင်ယာရီ (နေ့စဉ်မှတ်တမ်း)မထားဘူးလား’

‘ကျွန်မမှာ ဒိုင်ယာရီထားတဲ့ အကျင့်မရှိပါဘူး’

‘အဲဒီနေ့က ခင်ဗျားဟာ ညနေဘက်မှာ ကမ္ဘာအေးစေတီ လမ်းနဲ့ ကဲဘဲလမ်းထောင့်မှာ ရှိနေခဲ့သလား’

ရီရီညွန့်သည် ပြန်လည်အမှတ်ရရန် ကြိုးစားနေသည့် အမူ

အရာကလေးဖြင့် နဖူးလေးကို တွန့်လိုက်ပြန်ပြီးမှ...

‘ဥရက်နေ့ ဟုတ်လား၊ အင်း... နေစမ်းပါဦး၊ ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းနဲ့ ကံဘွဲ့လမ်းထောင့်မှာဆိုတော့ ဟင့်အင်း... ကျွန်မ အဲဒီနေရာကို ရောက်သွားခဲ့တယ် မထင်ပါဘူး’ ဟု ရေရွတ် ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားဟာ အဲဒီနေ့ညနေဘက်က အဲဒီ လမ်းထောင့်မှာ မောရစ်ကားတစ်စင်းနဲ့ အဖော်ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့အတူ ရှိနေခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော် သတင်းရထားပါတယ်။ မရီရီညွန့် အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားတို့ကားဟာ ဘီးပေါက်နေတဲ့အတွက် လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားရပြီး ခင်ဗျား အဖော်ယောက်ျားက ကားဘီးလဲနေတာကို ခင်ဗျားက ဘေးကနေရပ်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကားဘီးလဲပြီးကာစလေးမှာပင် အဲဒီလမ်းထောင့်အကွေ့ထဲမှာ ကားတစ်စီးက ဇွတ်အတင်း ကျော်တက်မောင်းရာမှ ကားချင်းတိုက်မိပြီး ကျော်အတက်ခံရတဲ့ ကားက မှောက်သွားခဲ့တယ်။ ကျော်တက်တဲ့ကားကတော့ အတင်းမောင်းထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။ ဒါကိုခင်ဗျားက တွေ့လိုက်ရပြီး တိုက်ပြီး မောင်းထွက်ပြေးသွားတဲ့ ကားကိုမှတ်မိလိုက်တယ်’

ရီရီညွန့်က ခေါင်းကလေးကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်သဖြင့် တင်မောင်ဆွေက စကားကို ရပ်ထားလိုက်ရသည်။

‘ရှင် မှားနေပြီထင်တယ် ကိုတင်မောင်ဆွေ၊ ရှင်ပြောတဲ့ ညနေဘက်က ကျွန်မ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို အခုလောလောဆယ် ကျွန်မ ပြန်မှတ်မိခဲ့ပေမယ့် ရှင်ပြောတဲ့နေရာမှာ ရှိမနေခဲ့တာကတော့ အမှန်ပါပဲ၊ ပြီးတော့ ရှင်ပြောသလို ကားချင်းတိုက်မိတာကိုလည်း ကျွန်မ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး၊ တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုရင်လည်း ဘယ်

မှတ်မိဘဲ ရှိလိမ့်မလဲရှင်’

‘အင်း... ခင်ဗျားပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက သာ တွေ့ခဲ့ရရင် မမှတ်မိဘဲ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး’

‘နေစမ်းပါဦး... ရှင်က ဒီကားတိုက်မှုမှာ ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ’

ရီရီညွန့်က စပ်စုလိုသော အမူအရာလေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ကားချင်းကျော်တက်ပြီး အတိုက်ခံရတဲ့ ကားထဲမှာပါတဲ့ လူတွေကို ကျွန်တော်က အခု ကိုယ်စားပြုပြီး တိုက်ပြေးသွားတဲ့ တရားခံကို လိုက်ရှာနေပါတယ် မရီရီညွန့်၊ အတိုက်ခံရတဲ့ ကားကို မောင်းခဲ့တဲ့ မောင်မြင့်ရှိန်ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားကလေးဟာ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရသွားခဲ့ပါတယ်၊ ဒီဒဏ်ရာကြောင့် သူဟာ ပညာဆက်သင်နိုင်တော့မှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သူ့အတွက် သိပ်ကိုနစ်နာတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ထွက်ပြေးသွားတဲ့ တရားခံကို အရှာ၊ တရားဥပဒေအရ အရေးယူပြီး၊ ထိုက်သင့်ကြားဆောင်းခံဖို့ သူ့ဖခင်က ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးထားပါတယ်’

‘အို... ဟုတ်လား၊ ကျောင်းသားကလေးအတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ သူ့ခမျာ ပညာဆက်မသင်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ဘာကယ် ဝမ်းနည်းစရာပဲပေါ့၊ ကျွန်မ မကူညီနိုင်တာကိုလည်း ဝမ်းနည်းမိပါတယ်ရှင်’

တင်မောင်ဆွေက ရီရီညွန့်၏မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေရာက ပခုံးများတွန့်ပြလိုက်သည်။ သူမသည် အမှန်အတိုင်းပြောနေသလော၊ သို့မဟုတ် ဟန်ဆောင်နေခြင်းပင် လောဆိုသည်ဆိုတော့

တင်မောင်ဆွေက မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေမိသည်။

‘ကိုတင်မောင်ဆွေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် ကျွန်မဆီရောက်လာတာကိုတော့ဝမ်းသာမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်အကြောင်းတွေကို ကျွန်မ ဖတ်ထားရပြီး၊ ရှင်ကို ကျွန်မက အားကြီးသဘောကျနေမိတာရှင်’

ရီရီညွန့်သည် ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ကိုင်ပြီး လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ပူးယှက်လိုက်ကာ တင် မောင်ဆွေမျက်နှာကို ရဲတင်းသောမျက်လုံးကြီးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့် ပြီးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မရီရီညွန့်က ကျွန်တော့် ပရိတ်သတ်တစ်ယောက်ပဲကို တင်မောင်ဆွေက ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ပြောလိုက်ရာ ရီရီညွန့်က ခေါင်းကလေးကို စာဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့ရှင်၊ ရှင်ဟာမြန်မာပြည်မှာ အတော်ဆုံးအလွတ် စုံထောက်တစ်ယောက်ပဲ၊ ရှင်လိုက်တဲ့အမှုမှန်သမျှ အောင်မြင်တယ်၊ ပြီးတော့ ရှင်ဟာ မတရားမှုမှန်သမျှကို စက်ဆုပ်ပြီးအပြစ်ပဲ မတရားအနိုင်ကျင့်ခံနေရတဲ့ လူဘက်က ရပ်တည်တယ်ဆိုတာတွေကို ကျွန်မ ဖတ်ထားရတာကိုး’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မရီရီညွန့်၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျရောက်လာတဲ့ တာဝန်ကို အမြဲတမ်းအကျေပြန်ဆုံး ထမ်းရွက်ကြိုးစားပါတယ်။ အခု ကျွန်တော့် တာဝန်ကတော့ ကားအတင်ကျော်တက်ဝင်တိုက် မောင်းပြေးသွားတဲ့ တရားခံကို အမိဖမ်းယူပေးပါပဲ။ အဲဒီနေ့ညနေက မရီရီညွန့် ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာကို မဖြေနိုင်ဘူးလားဗျာ’

‘ကျွန်မ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင်တော့ ပေါ်လာမှာပါလေ။ ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ်တော့ စဉ်းစားလို့ကို မရနိုင်သေးပါဘူး။

ကျွန်မ ကြည့်ညှိအားကျလှတဲ့ စုံထောက်ကျော်ကြီး ကိုတင်မောင်ဆွေကို ကျွန်မ လူကိုယ်တိုင်တွေ့ စကားပြောနေရတာကိုပဲ ကျွန်မ တွက် သိပ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းနေတော့တာကလား’

‘သုံးရက်နေ့ညနေက မရီရီညွန့် ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာကို ဘယ်တော့လောက် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနိုင်မလဲခင်ဗျာ’

တင်မောင်ဆွေက သူ့မျက်နှာကို တစ်မိမိခွဲစိုက်ကြည့်ပြီး မြောက်ပင့်စကားတွေပြောနေသည့် မရီရီညွန့်အား ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်ကြည့်ကာ သူ့လိုရင်းကိုသာ မေးလိုက်ပြန်သည်။

‘ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်ပါမယ်လေ၊ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ တစ်လောက် ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် ပေါ်လာမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဘာလက်တော်တော်နည်းတဲ့ မိန်းမရှင်၊ မနေ့တစ်နေ့ကဆိုတာမပြောနေ့က ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်မှာရှိခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတောင် ကျွန်မ မကြည့်မ ပြန်သိတာမဟုတ်ဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်နေတာပဲ’

‘မရီရီညွန့်က အလုပ်မလုပ်ဘူးဆိုတော့ အငြိမ်းစား ထိုင်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဆိုပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မနဲ့ကွဲနေတဲ့ယောက်ျားဆီက ထောက်ကြီး လစဉ်ရနေတယ်ရှင်’

‘ဩ... မရီရီညွန့်က အိမ်ထောင်နဲ့ကွဲနေတာကိုး’
တင်မောင်ဆွေက မျက်ခုံးတစ်ဖက် မသိမသာပင့်ပြီး ပြောလိုက်ရာ မရီရီညွန့်သည် ခေါင်းညိတ်ပြရာက တင်မောင်ဆွေအား မိမိစုံတစ်ခု စူးစမ်းလိုသော အမူအရာဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ကိုတင်မောင်ဆွေ၊ ကျွန်မ ရှင်ကို နည်းနည်းတော့ သတိမကင်းဖြစ်လာမိပြီ။

အလိုဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဘာများ ပြောမိလို့ပါလိမ့်။

ရှင် ကျွန်မဆီကိုလာတာ ရိုးမှရိုးရဲ့လားလို့ပါ။

တင်မောင်ဆွေက သူမအား နားမလည်သည့်အမူအရာကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ရီရီညွှန်က သူမ ဆိုလိုချက်ရင်းပြရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ဒီလိုလေ ရှင်က ကားတိုက်မှုမှာကျွန်မကို သက်မအဖြစ်လာရှာတယ်ဆိုတာ တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ကျွန်မအကြောင်းကို အနီးကပ်လာစုံစမ်းနိုင်ဖို့ သက်သက် လမ်းစထွင်လာတာလား၊ ရှင်တို့ အလွတ်စုံထောက်ဆိုတာက တော်တော်ဉာဏ်အရသာ။

တင်မောင်ဆွေက ပြုံးလိုက်ကာ ခေါင်းကို အသာရမ်းလိုက်သည်။

မဟုတ်ရပါဘူး မရီရီညွှန်ရယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီလာခဲ့တာဟာ ခုနက ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ကားတိုက်မှုခင်ဗျားဟာ အရေးပါတဲ့ မျက်မြင်သက်သေတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ နားလည်ရလို့ပါ။ တခြား ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘူးတာလည်း ယုံကြည်စေချင်ပါတယ်။

ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်မဟာ ဘယ်ကားတိုက်မှုကိုမှ မမြင်ဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ရှင်ပြောတဲ့ သုံးရက်နေ့ညနေခင်းလည်း ကျွန်မဟာ ဘယ်နေရာမှာပဲ ရောက်နေခဲ့နေခဲ့၊ ကမ္ဘာလှည့်စေတီလမ်းနဲ့ ကန်ဘဲ့လမ်းထောင့်မှာ ရှိမနေခဲ့တာလည်း သေချာ

တာပါပဲ။

ရီရီညွှန်ပြောဆိုလိုက်ပုံသည် အင်မတန်မှ တိတိကျကျရှိသူပေ၏။

မရီရီညွှန်မှာ ကိုယ်ပိုင်ကားတော့ရှိတယ်ပေါ့။

ရှိပါတယ်။

မောရစ်ကားကလေးပဲ မဟုတ်လား။

ဟုတ်တယ်လေ။

ကျွန်တော် သိချင်တာက အဲဒီညနေက မရီရီညွှန်ဘယ်မှာ နေခဲ့တယ်ဆိုတာပါပဲ။

တင်မောင်ဆွေက သူသိချင်သည်ကိုသာ ထပ်၍မေးလိုက်ပြီးရာ ရီရီညွှန်က သက်ပြင်းကလေးတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

နေစမ်းပါဦး စုံထောက်ကြီးရယ်၊ ရှင်ကို ကျွန်မဆီကို ဘာဖို့ ဘယ်သူက ညွှန်လိုက်တာလဲ။

ဒါကိုတော့ ကျွန်တော်ပြောတာကလေးကလေး မရီရီညွှန်၊ ဒါပေမဲ့ ကားတိုက်မှုမှာ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ သက်သေဟာ ခင်ဗျား မြင်ရမယ်လို့ ယုံကြည်လောက်တဲ့ အထောက်အထားကတော့ ရှိခဲ့တယ်လေ။

အဲဒီအထောက်အထားတွေကို ရှင် ဘယ်ကရခဲ့တာလဲ။ တင်မောင်ဆွေက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကိုအသာရမ်း

ပြလိုက်သည်။ ရီရီညွှန်သည် မျက်တောင်များ စင်းချလိုက်ကာ မျက်တောင်ကော့ကြီးများကြားမှ တင်မောင်ဆွေမျက်နှာကို ခေတ္တမျှ ရူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ ရုတ်တရက်...

ကိုတင်မောင်ဆွေ ရှင်ဟာ ကံကြမ္မာဆိုတာကို ယုံသလား။

ဟင်'ဟု မေးလိုက်သည်။

'ယုံသင့်ရင်လည်း ယုံရတာပေါ့ခင်ဗျာ'

'ရှင် အခုလို ကျွန်မဆီကို ရောက်လာတာဟာ ကံကြမ္မာ ဖန်တီးပေးလိုက်တာလို့ ကျွန်မတော့ ထင်မိတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ ကျွန်မမှာလည်း ရှင်လို လူမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီ လိုတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပေါ်နေတယ်'

'ဆောရီးပဲ မရီရီညွန့်၊ အခုလောလောဆယ်ဆယ်မှာတော့ ကျွန်တော် နောက်ထပ် တာဝန်အသစ်မယူနိုင်သေးဘူး၊ ကျွန်တော့် မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေက ပုံနေတယ်'

တင်မောင်ဆွေက ကပျာကရာပင် ကြိုတင်ကာကွယ်ဖြော ဆိုလိုက်ရာ ရီရီညွန့်က မကျေနပ်သောအမူအရာဖြင့် နှုတ်ခမ်းထ လေးစူပစ်လိုက်သည်။

'ဒါပေမဲ့ ရှင်က မနေ့တစ်နေ့ကမှဖြစ်တဲ့ ကားတိုက်မှုတို့ တော့ လက်ခံတာဝန်ယူခဲ့သေးတာပဲရှင်'

'ဒါကတော့ အဲဒီကိစ္စဟာ အရေးတကြီးဆောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော် မငြင်းသာခဲ့ဘူးလေ'

'ဒီလိုဆို ကျွန်မကိစ္စကိုလည်း ပြောပြပါရစေဦးလေ၊ ရှင် စိတ်ဝင်စားမယ်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်'

ရီရီညွန့်သည် သူမ၏ ကိစ္စကို မရ ရသည့်နည်းဖြင့် တင်မောင်ဆွေလက်ထဲသို့ ထိုးအပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားဟန်တူသည်။

'ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ တာဝန်ယူနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ အစောကြီးကတည်းက ပြောထားတယ်နော်'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်မ ပြောပြပါရစေ။ ကျွန်မမှာ

အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်ရှိခဲ့တယ်ရှင်။ ပထမအိမ်ထောင်ကတော့ သိပ် ခိုခိတ်ပျက်စရာ ကောင်းပါတယ်ရှင်။ ဒါနဲ့ ဒုတိယအိမ်ထောင်ကျ တော့ ကျွန်မဟာ ပိုပြီးသတိထားခဲ့ပါတယ်'

'ဒုတိယ အိမ်ထောင်ကျတော့ အဆင်ပြေခဲ့သလား' ရီရီညွန့်သည် နှာခေါင်းကလေးကို မသိမသာရှုံ့ကာ ဖြည်း ဖြည်းစွာ ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။

'အဲဒါလည်း အဆင်မပြေခဲ့ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မရဲ့ဒုတိယ အိမ်ထောင်က တော်တော် ချမ်းသာတယ်ရှင်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မက သူ့ကို ယူခဲ့တာဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ကြာကြာမပေါင်း ခိုခိတ်ရပါဘူးရှင် ကွဲကြဲပြန်တာပဲ။ အခု သူက ကျွန်မကိုစရိတ် အောက်ထားတယ်လေ'

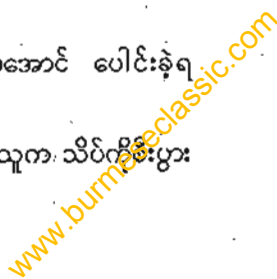
'စရိတ်က ဘယ်လောက်ရသလဲ' 'တစ်လကို ငွေရှစ်ရာရှင်' တင်မောင်ဆွေက အံ့ဩမှုကို ပြသည့်အနေဖြင့် လေချွန် နှစ်မိသည်။

'တစ်လရှစ်ရာဆိုတာ ဘယ်နည်းလို့လဲ မရီရီညွန့်' 'အို... ရှင်က သူ့ဝင်ငွေကို မသိသေးလို့ များတယ် အတောပါ'

ရီရီညွန့်အနေဖြင့် သူမရရှိနေသော စရိတ်ငွေကို မကျေနပ် အနေကြောင်းမှာ ထင်ရှားလှပေသည်။

'ခင်ဗျားက သူနဲ့ဘယ်လောက်ကြာအောင် ပေါင်းခဲ့ရ

'ငါးနှစ်ရှင်၊ အဲဒီငါးနှစ်အတွင်းမှာပဲ သူက သိပ်ကိစ္စပွား

ဖြစ်ခဲ့တာပဲ

ခင်ဗျားနဲ့ပေါင်းနေတုန်းမှာ စီးပွားဖြစ်ခဲ့တာဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားလည်း သက်ဆိုင်ခွင့်ရှိတာပေါ့လေ

ရှိတာပေါ့ရှင်၊ ဒါတောင် သူက ကျွန်မကို တစ်လရှစ်ရာ ထောက်နေရတာကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး လျှော့ချပစ်ချင်နေတယ်။ တရားရုံးတော်မှာ တရားဝင် လျှော့ချပစ်လို့ရအောင် အကြောင်းရှာ နေတယ်လေ

ရီရီညွန့်က ခံပြင်းသောအသံကလေးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ပြဿနာကား ဒါပဲဖြစ်ရမည်ဟု တင်မောင်ဆွေ က နားလည်လိုက်မိလေ၏။ ရီရီညွန့်သည် တင်မောင်ဆွေ၏ အားကိုးသောအမူအရာကလေးဖြင့် ကြည့်ကာ စကားဆက်ပြန်သည်။

အဲဒါ ဒီကိစ္စကို ကိုတင်မောင်ဆွေက သူ့ဆီသွားပြီး ဆွေ နွေးပေးပါလားဟင်၊ ကိုတင်မောင်ဆွေလို လူမျိုးတစ်ယောက်... တင်မောင်ဆွေက သွက်လက်စွာပင် ခေါင်းခါပြလိုက် သည်။

ဆောရီးပဲ မရီရီညွန့်၊ ဒါမျိုးကိစ္စတွေမှာ ကျွန်တော် စိတ် မဝင်စားပါဘူး။ ဒါမျိုးက ရှေ့နေတွေနဲ့မှ ကိုက်တာပါ။ ခင်ဗျား အနေနဲ့ ရှေ့နေကောင်းကောင်းငှားဖို့လိုတယ်

ရှေ့နေတွေ ဘာတွေဆိုတာက စွာရင်းရှုပ်ပါတယ်။ လွန် ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က သူက ရှေ့နေငှားပြီး တရားရုံးတော်မှာ သူပေးနေရတဲ့စရိတ် များလွန်းတဲ့အတွက် လျှော့ချဖို့ လျှောက်ခဲ့သေး တယ်။ တရားရုံးတော်က လျှော့စရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ခုပေးတာ တောင် နည်းသေးတယ်လို့ဆိုပြီး သူ့လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်ချ

ထယ်။ ဒီလိုလေ သူနဲ့ ကျွန်မပေါင်းနေတုန်းက ကျွန်မက သူ့ လုပ်မှာ ဝင်ကူလုပ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မကြောင့် သူ့ရခဲ့တဲ့ ငွေဟာ မနည်းလှဘူး

ဒီလိုဆိုလည်း ခင်ဗျားအတွက် ဘာပူစရာရှိလို့လဲဗျာ မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ကိုညွန့်စိန်မောင်က တော်တော် မိုင်းမာတဲ့လူရှင်။ တရားဥပဒေအရ လျှော့လို့မရရင် တခြားရတဲ့ နည်းနဲ့လုပ်မှာ၊ ဒီတော့ ရှင်က ကျွန်မကိုယ်စား သူ့ကိုသွားရင်ဆိုင် လေလို့ ကျွန်မက တောင်းပန်ချင်တယ်။ ရှင်ဆိုရင်တော့ သူ သေးစားမှာပဲ

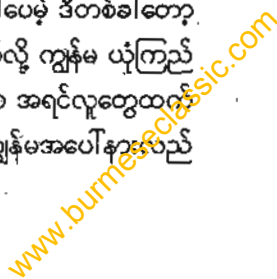
ရီရီညွန့်က ဒီဘူတာသို့ပင် ပြန်ဆိုက်လာပြန်သည်။ တင်မောင်ဆွေကလည်း ထပ်၍ငြင်းပယ်လိုက်ပြန်သည်။

ဆောရီးပဲ၊ လင်ကွာ မယားကွာ ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော် သယ်တော့မှမကိုင်ဘူး

အို... ကိုတင်မောင်ဆွေကလည်း နားထောင်ပါဦးလေ။ ကျွန်မပြောစရာ မကုန်သေးဘူးရှင်

ရီရီညွန့်က တောင်းပန်သံကလေးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။ တင်မောင်ဆွေက အားနာလာသဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက် သည်။

ဒီလိုရှင်၊ ကျွန်မက နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုတော့မလို့။ ကျွန်မကို သဲလွန်းတယ်လို့ပြောရင်ပြောလေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ သတိတည်တန်တဲ့ အိမ်ထောင်ကို ရတော့မယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည် သေးပါတယ်။ ကျွန်မအခုရည်မှန်းထားတဲ့ လူက အရင်လူတွေထက် ပိုပြီးရင့်ကျက်တယ်။ အသိဉာဏ်ပိုရှိတယ်။ ကျွန်မအပေါ်နားလည်

မူလည်း အပြည့်အဝရှိတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မက သူ့ကိုအရင်လူနဲ့ ယောက်ထက်ပိုပြီး လေးစားခင်မင်မိတယ်လေ’

‘ဒီလိုဆို ခင်ဗျားအခုရနေတဲ့ စရိတ်ကိစ္စက သူ့ဘာသာသူ ဖြေရှင်းပြီးသား ဖြစ်သွားတော့မှာပဲ။ ခင်ဗျားနောက်ထပ် အိမ်ထောင် ပြုလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျားယောက်ျားဟောင်းက ခင်ဗျားကို စရိတ်ဆက်ထောက်ဖို့မလိုတော့ဘူးလေ’

ရီရီညွန့်သည် ရုတ်တရက် မျက်နှာကလေး တင်းမာ၍လာ သည်။ သူမ၏မျက်လုံးများသည် ဒေါသရောင်ဖြင့် တလက်လက် တောက်ပြောင်လာကြ၏။

‘အဲဒါကို ကျွန်မသိပါတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ဒီလိုစိတ်ကူးထားတယ်။ တကယ်တော့ ကိုညွန့်စိန်မောင်ဟာ ကျွန်မ ကြောင့် စီးပွားတက်လာခဲ့တာဆိုတော့ သူ့ဆီက ကျွန်မဟာ အခု ထက်မက ပိုရထိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက သူနဲ့စေ့စပ်ရေး တစ်ခုလုပ်ချင်တယ်။ သူက ကျွန်မကို ငွေနှစ်သောင်းငါးထောင် တစ်လုံးတည်းပေးရင် သူ့ဆီက စရိတ်ဆက်မယူတော့ဘူးလို့’

တင်မောင်ဆွေသည် ရီရီညွန့်အားကြည့်ကာ ခပ်သဲ့သဲ့ဖြူ လိုက်မိ၏။ ရီရီညွန့်ကား တကယ်တော့ တော်တော်လာသည့် မိန်းမ တစ်ယောက်ပင်။ သူမသည် နောက်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုလည်း ထပ်၍လိုချင်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုကွာရှင်းထားသောယောက်ျား ထံမှလည်း ရနိုင်သလောက်ငွေကို နှိုက်ထုတ်ယူသွားချင်သေး၏။

ရီရီညွန့်သည် တင်မောင်ဆွေ ဘာတွေးနေသည်ကို ရိပ်စိ သွားဟန်ရှိသည်။ မျက်နှာကလေးတွင် သွေးရောင် မသိမသာလျှင် တက်လာရာက စကားဆက်ပြန်၏။

‘ကိုတင်မောင်ဆွေကတော့ ကျွန်မကို သိပ်လောဘကြီးတဲ့ မိန်းမလိုများ ထင်မလားမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဘက်ကလည်း ခင်းစားကြည့်ပါလေ။ ကျွန်မဟာ နောက်ယောက်ျားတစ်ယောက် ထပ်ယူတာနဲ့ ကိုယ်ရသင့်ရထိုက်တာကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရမှာတဲ့လား’

‘ခင်ဗျားယူမယ့်ယောက်ျားကို ခင်ဗျား တကယ်ချစ်ရင် ထိုက်ကျိုးစွန့်ချင် စွန့်ခဲ့ရမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနောက်ထပ်ယူမယ့် ယောက်ျားက ပစ္စည်းဥစ္စာ မချောင်လည်ဘူးလား’

‘အို... ချောင်လည်ပါတယ်ရှင်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်က ကျွန်မ ရသင့်ရထိုက်တာကို ရစေချင်တာရှင်။ ဒီလိုလေ သူ့နာမည် ထ ဦးစောဝင်းတဲ့ရှင်။ သူက ရှမ်းစပ်တစ်ယောက်ပဲ။ သတ္တုတွင်းတွေ ထိုပိုင်တော့ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ပဲ။ သူနဲ့ကျွန်မ စပြီးခင်မင်ကြ တော့ ကျွန်မက သူ့ကိုပြောထားတယ်။ ကျွန်မဟာ နောက်ထပ်အိမ် ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးလို့။ ဒါပေမဲ့ သူက မကျေနပ်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မဘာဖြစ်လို့ နောက်ထပ်အိမ်ထောင် မပြုချင်တာလဲလို့ဆိုတာကို ဖုန်းခမ်းခဲ့တော့ ကျွန်မအိမ်ထောင်ပြုလိုက်လို့ရှိရင် ကိုညွန့်စိန်မောင်ဆီ က ကျွန်မရသင့်ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ လက်လွှတ်လိုက်ရမှာ ဆို မလိုလားလို့ဆိုတာ သူက နားလည်သွားတယ်’

ရီရီညွန့်သည် စကားကိုခေတ္တရပ်ထားလိုက်ကာ သူမ၏ စကားများသည် တင်မောင်ဆွေအတွက် အဘယ်ကဲ့သို့ထိရောက် သည်ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေက မည်သို့ နှုတ်ပြောဘဲ သူမကိုခပ်တည်တည်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ရီရီညွန့်သည် မင့်သက်တစ်ချက်ကိုရှိုက်လျက် စကားဆက်လိုက်ပြန် သည်။

ဒါနဲ့ သူက ကျွန်မရဲ့ရှေ့ရေးအတွက် လုံးဝတာဝန်ယူခဲ့
စွာပါတယ်။ ကျွန်မက သူ့ကိုဘယ်လိုမှမတိုက်တွန်းရဘဲနဲ့ သူဟာ
ဘယ်တိုက်မှာ ကျွန်မနာမည်နဲ့ ငွေတစ်သောင်းအပ်ခဲ့တယ်။ ပြီး
တော့လည်း သူ့အသက်ကို ငွေသုံးသောင်းနဲ့အာမခံလုပ်ပြီး ကျွန်မ
အတွက်ထားပေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ သူ့ကိုလက်ထပ်ပြီးရင်
ကျွန်မအတွက် သပ်သပ်အသုံးစရိတ် တစ်လငါးရာပေးဖို့ကို သူက
ကတိစားပြီးသားပါ။ ဦးစောဝင်းဟာ ကျွန်မကိုအဲဒီအထိ လိုက်
လျောတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ကိုတင်မောင်ဆွေရယ်။

ဒီလိုဆိုလဲ ခင်ဗျားအတွက် ဘာများလိုသေးလို့လဲ မရီရီ
ညွှန်နဲ့

အို... ကျွန်မက သူ့လေးစားမှုကို ပြန်လိုချင်သေးတယ်
ရှင်

ရီရီညွှန်က ဒေါသသံကလေး ဝင်းဝင်းတောက်လျက် တင်
မောင်ဆွေအား ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ပြီးမှ အသံကိုပြန်ထိန်းလျက်
စကားဆက်ပြန်သည်။

သူက ကျွန်မအတွက် အဲဒီလို အစီအစဉ်တွေအားလုံးလုပ်
ပြီးကာမှ ကိုညွှန်စိန်မောင်က သူ့ ကျွန်မကိုပေးနေရတဲ့ စရိတ်ငွေကို
လျော့ချဖို့ ကြိုးစားနေတာကို သူ့သိသွားရင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို
ထင်မလဲ။ ကျွန်မဟာ ကိုညွှန်စိန်မောင်ဆီက စရိတ်ငွေဆက်ရဖို့
မသေချာတော့တာနဲ့ သူ့ကို အမိမိမားလိုက်တာလို့ ထင်မသွားနိုင်ဘူး
လား။ ကျွန်မက အဲသလိုတော့ နည်းနည်းကလေးမှ အထင်မခံနိုင်
ဘူးရှင်။

တင်မောင်ဆွေက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာညိတ်လိုက်မိ

သည်။ ရီရီညွှန်၏ လိုလားချက်ကို သူက ယခုမှကောင်းစွာသဘော
ပေါက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီလိုဆိုလဲ ခင်ဗျားက ဒီဦးစောဝင်းကို ခပ်မြန်မြန်ယူလိုက်
ပါလားဗျာ

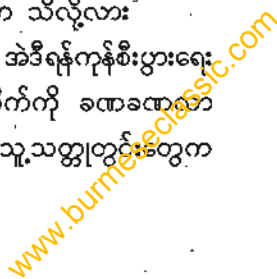
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အခုချက်ချင်း လက်ငင်းယူဖို့ဆိုတာ
ထလည်း မဖြစ်နိုင်သေးဘူးလေ။ ဦးစောဝင်းမှာလည်း သူ့အိမ်ထောင်
ထဲ ရှိနေသေးတယ်။ အဲဒီအိမ်ထောင်နဲ့ ပြတ်ပြတ်စဲစဲ ကွာရှင်းပြီးမှ
ကျွန်မကို သူက လက်ထပ်ယူနိုင်မှာရှင်

ရီရီညွှန်သည် တင်မောင်ဆွေအား တောင်းပန်ခယသော
အမှုအရာကလေးနှင့် ကြည့်လိုက်ပြန်ပြီး နောက်မှ စကားဆက်ပြန်
သည်။

ကဲ... ကိုတင်မောင်ဆွေ၊ ကျွန်မရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာ
ဆို ကျွန်မကတော့ ရှင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြီးပြီ။ ဒီတော့
မူ ကျွန်မကို မကူညီနိုင်ဘူးလားရှင်။ ကိုညွှန်စိန်မောင်ကို ရှင်သွား
ဆွဲပြီး ကျွန်မကို စရိတ်ထောက်နေရတာကို ကိုးလိုးကန့်လန့်မလုပ်
နဲ့ပြောပေးစမ်းပါ။ သူက အခု ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထဲက ရန်ကုန်
အဖွဲ့ရေးအသင်းတိုက်မှာ အခန်းငှားပြီးနေနေတယ်ရှင်။ အဲ...
တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်မလက်ထပ်မယ့်သူဟာ ဘယ်သူဆိုတာ
ဆိုတော့ အရိပ်အမြွက်ကလေးတောင်မှ မပြောလိုက်ပါနဲ့

ဦးစောဝင်းကို ကိုညွှန်မောင်စိန်က သိလို့လား

သိတယ်ရှင်၊ ဦးစောဝင်းကလည်း အဲဒီရန်ကုန်စီးပွားရေး
အသင်းသားတစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီအသင်းတိုက်ကို ခဏခဏလာ
တတ်တာပေါ့။ သူနေတာတော့ ပဲခူးမှာပါ။ သူ့သတ္တုတွင်းတွေက

တော့ ရှမ်းပြည်နယ်မှာရှင်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အသင်းတိုက်
မှာ ဖဲကစားဖော်ကစားဖက်တွေပဲ။ ကိုညွန့်စိန်မောင်က ကျွန်မနဲ့
ပတ်သက်လာရင် အားကြီးသဝန်ကြောင်တတ်တာရှင်။ ကျွန်မနဲ့သူ
ကွဲခဲ့ရတာမှာ အဲဒါလည်းတစ်ကြောင်း အပါအဝင်ပဲလေ။ ကျွန်မရဲ့
ပထမယောက်ျားအကြောင်းကို သူ့ခဏခဏမေးတတ်တယ်လေ

‘ဒါနဲ့ မရီရီညွန့်ရဲ့ ပထမယောက်ျားကကော အခုထက်ထိ
ရှိတုန်းပဲလား’

ရီရီညွန့်သည် မျက်နှာကလေး မသိမသာပျက်သွားပြီး
နောက်မှ မဖြေချင်ဖြေချင်အမူအရာဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိနေပါသေးတယ်’

‘ခင်ဗျား သူနဲ့ရော အခုတစ်လော တွေ့ရသေးသလား’

ရီရီညွန့်၏ ဝင်းဝါသော ပါးခိုက်လေးနှစ်ဖက်တွင် နှင်းဆီ
သွေးရောင်များက မသိမသာ ဖျန်းတက်လာကြသည်။

‘ရှင်က ဒါကို ဘာဖြစ်လို့မေးရတာလဲ’

တင်မောင်ဆွေက ပံ့နစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ကာ ရုတ်တ
ရက် ရယ်မောလိုက်သည်။ ရီရီညွန့်၏ မျက်နှာကလေးသည် ပို၍
နီမြန်းလာ၏။

‘ဟော... ကြည့်စမ်း၊ ရှင်က ရယ်နေပြန်ပြီ’

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ချီးကျူးမိလို့ပါဗျာ’

‘ဘယ်လိုကြောင့်ရှင်’

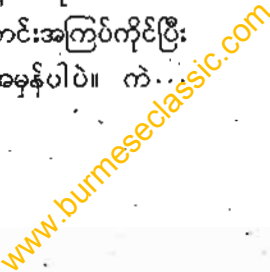
‘ခင်ဗျား ချဉ်းကပ်ပုံ ချဉ်းကပ်နည်းက တော်တော်ကလေး
ကောင်းလို့ပါ။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကြော်ငြာကို သတင်းစာ
ထဲမှာတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား

အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ
လင်ကွာ မယားကွာကိစ္စတွေမှာ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူးဆိုတာကိုလည်း
ခင်ဗျားက သိထားတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကို အတင်း
အကြပ်ကိုင်ပြီး ခင်ဗျားကိစ္စမှာဆောင်ရွက်ပေးရအောင် ကျွန်တော့်
ဆီကို စာတစ်စောင်ရေးပို့လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား
စာထဲမှာပါတဲ့အချိန် မလာဘဲ အစောကြီးလာတော့’

‘အို... ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ရှင်ပြောနေတဲ့
ကြော်ငြာဆိုတာ ကျွန်မက ဘာမှန်းတောင်မသိရပါဘူး။ ကျွန်မက
သဘော ရိုးနဲ့ ကျွန်မရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာကိုဖွင့်ပြောပြီး ရှင်ဆီမှာ
အကူ အညီတောင်းနေတာပါ။ ကိုညွန့်စိန်မောင်ကို ရှင်သွားတွေ့ရင်
သူက ရှင်အကြောင်းကို သိထားနေတော့ တော်တော်လန့်သွားမှာပဲ။
ကျွန်မ ကို စရိတ်ထောက်နေရတဲ့ ကိစ္စကို သူ့ကိုးလိုးကန့်လန့်လုပ်ရ
တာ မှာမဟုတ်ဘူး’

ရီရီညွန့်က မျက်လုံးကလေးများ အရောင်တောက်ကာ
မပြင်းသော အမူအရာကလေးနှင့် ပြောနေစဉ် တင်မောင်ဆွေက
အနားများကိုတွန့်လျက် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်သည်။

‘ဆောရီးပဲ မရီရီညွန့်၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားစကားကို
ထက်မခံနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အချိန်လည်း ဆက်မဖြုန်းနိုင်
ဘာဘူးဗျာ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားစာထဲမှာပါတဲ့
အတိုင်း ၂နာရီနဲ့ ၅နာရီကြားမှာ ခင်ဗျားတိုက်ခန်းထဲကို တိတ်တိတ်
ဆင်မိရင်တော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို အတင်းအကြပ်ကိုင်ပြီး
ခင်ဗျားကိစ္စမှာ ဝင်ဆောင်ရွက်ခိုင်းနိုင်မှာ အမှန်ပါပဲ။ ကဲ...
ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး မရီရီညွန့်’

ရိပ်ညွန့်သည် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဆုပ်လျက် နီမြန်းသော
ဓားတံတလေးဖြင့် သူ့အားကြည့်နေစဉ်မှာပင် တင်မောင်ဆွေက
တိုက်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း - ၄

'က... ဆိုစမ်း ကိုဆွေ၊ ဘယ်လိုများတွေ့ခဲ့ရသလဲဆိုတာ'
မေစီက တင်မောင်ဆွေအား စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်ရာက
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မေစီ တင်မောင်ဆွေနှင့် ဂျင်မီစမတ်တို့
သည် တင်မောင်ဆွေ၏ သီးသန့်ရုံးခန်းထဲတွင် ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်၏။
'တော်တော်လှတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ အစီ။
ဦးတော့ မူယာမာယာကလည်း တော်တော်များတယ်'
'ခင်ဗျားကတော့ အမျိုးသမီးနဲ့ပတ်သက်ရင် ကံကိုကောင်း
ပါစာယ် ကိုဆွေ၊ တွေ့လိုက်ရရင် ချောတာလှတာချည်းပဲ'
ဂျင်မီက အားကျသောအမူအရာဖြင့် စပ်ဖြူပြောလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤတွင် မေစီ၏မျက်စောင်းထိုးခြင်းကို ခံလိုက်
ရ၏။
'ဒီက သိချင်တာက အမျိုးသမီးချောကြောင်း၊ လှကြောင်း
မဟုတ်ဘူး။ ဘာတွေ တွေ့လို့ ဘာတွေသိခဲ့ရတယ်ဆိုတာ'
'အမျိုးသမီးချောချောလှလှနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုမှ ဘာတွေ

စိတ်ကူးချီချီ

ဖြစ်ခဲ့ရမှာလဲ မေစီ။ မေစီလူအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့။
ဂျင်မီက ထပ်စပြန်ရာ တင်မောင်ဆွေ၏ လက်သီးချက်ကို
ဝခုံးတွင် ဒုတ်ခနဲနေအောင် ခံလိုက်ရသည်။

‘မေစီက ငါ့ကို ယုံပြီးသားပါကွ။ ကဲ... ကဲ... ကိုဆွေ
ပြောပြပါ့မယ်အစီ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ကိုဆွေကို အမျိုးသမီး
က သက်သက်ထောင်ချောက်ဆင် ဖမ်းခဲ့တာပဲ’

‘ကဲ... ကိုမပြောလား မေစီ’

‘ဂျင်မီ၊ မင်း အသာနေစမ်း’

‘ကိုဆွေက စာထဲမှာပါလာတဲ့သော့နဲ့ ဖွင့်ဝင်တာလား’

‘ပထမတော့ တံခါးခေါက်ကြည့်သေးတယ်။ အထဲက

ပြန်မထူးတော့ သော့နဲ့ဖွင့်ကြည့်တာပေါ့။ အထဲကိုတော့မဝင်ပါဘူး။
ရေချိုးခန်းထဲက ရေချိုးနေသံကြားရတော့ တံခါးကိုပြန်ပိတ်ပြီး စောင့်
နေလိုက်တယ်။ တံခါးလည်းပိတ်လိုက်ရင် သူ့ဘာသာသူသော့ခတ်
ပြီးသားဖြစ်သွားတာလေ။ တိုက်ခန်းက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းရယ်ပဲ။ အိမ်
ထောင်ပရိဘောဂကတော့ အဖိုးတန် အကောင်းစားတွေနဲ့ အပေါ
စားတွေရောထွေးနေတယ်။ ကော်ဇော်တစ်ချပ်က တော်တော်ကို
ကောင်းတယ်။ အခန်းနဲ့တောင် မတန်ဘူး’

‘အမျိုးသမီးအကြောင်း ပြောပါဦး ကိုဆွေရဲ့။ သူက ဘယ်
လိုအစားထဲကလဲ’

မေစီက စကားဝင်ဖြတ်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ရီရီညွန့်ဟာ အသက်အစိတ်ကျော်တော့ ရှိပြီထင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ တော်တော်ကိုနုတယ်။ ရဲတင်းတယ်။ ပွင့်လင်းတယ်ထင်ရ
ပေမယ့် တကယ်တော့ တော်တော်ကိုမူရာမာယာများတဲ့ မိန်းမပဲ။

ကိုဆွေရောက်လာတာကို သူ တော်တော် အံ့ဩသွားမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့
အံ့ဩမပြဘူး။ ကိုဆွေကို သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတစ်ယောက်လို
အင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံတယ်’

‘ထောင်ချောက်ဆင်တယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ ကိုဆွေ’
မေစီမေးမြန်းချက်ကို တင်မောင်ဆွေက ပြုံးလိုက်ပြီးမှ
ပြော၏။

‘သူက ကိုဆွေအကြောင်းတွေကို ဖတ်ဖူးနေတယ်လေ။
တော့ သူ့ကိစ္စတစ်ခုမှာ ကိုဆွေကိုခိုင်းချင်နေတယ်။ ရိုးရိုးငှားရင်
ကိုဆွေလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း သူက သိထားနေတယ်။

‘ပေမဲ့ ကိုဆွေကြော်ငြာကိုတွေ့တော့ သူက ဒီကြော်ငြာကို
အကြောင်းပြုပြီး၊ ကိုဆွေကို သူ့တိုက်ခန်းထဲ ခိုးဝင်အောင်
ထင်ချောက်ဆင်တာပေါ့။ ကိုဆွေက သူ့တိုက်ခန်းထဲကို ခိုးဝင်တုန်း
က လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းမိရင် ကိုဆွေကို သူက အကြပ်ကိုင်ပြီး
ချောင်တာကို ခိုင်းနိုင်တာပေါ့’

‘သူက ခင်ဗျားကို ဘာခိုင်းချင်တာတဲ့တုန်း’

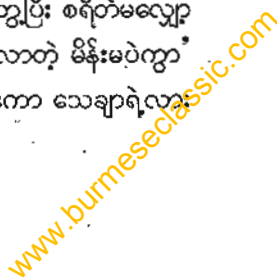
ဂျင်မီက စိတ်ဝင်စားစွာ ဝင်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘သူက နှစ်လင်ကွာ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဂျင်မီ။ သူကွာ
တော့ သူ့ဒုတိယလင်က သူ့ကို တစ်လရှစ်ရာ စရိတ်ထောက်နေ

တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူက သူထောက်နေရတဲ့ စရိတ်ကို လျှော့ချ
တယ်။ ဒါကို သူက အဲဒီလူကို ငါကသွားတွေ့ပြီး စရိတ်မလျှော့

နဲ့ မိန်းမချောက်ခိုင်းချင်တာပဲ။ တော်တော်ကိုလာတဲ့ မိန်းမပဲကွာ’

‘ဟိုစာကို သူပို့လိုက်တယ်ဆိုတာကကော သေချာရဲ့လား’
‘ဆွေ’

တင်မောင်ဆွေက ပြန်မဖြေသေးဘဲ၊ ရီရီညွန့်၏ တိုက်ခန်းတွင် သူ့လက်နှိပ်စက်ရိုက်လာခဲ့သော စက္ကူခေါက်ကို ထုတ်ယူပြီး ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

‘သူ့တိုက်ခန်းထဲမှာ တိုက်ပဲရိုက်တာ တစ်ခုတွေ့ရလို့ ကိုယ်က အကြောင်းရှာပြီး စာတစ်စောင်ရိုက်ခဲ့တယ်။ စက္ကူကလည်း သူ့စားပွဲထဲကရတာပဲ။ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း စက္ကူက မနက်က ငါ့ဆီရောက်တဲ့စက္ကူနဲ့ တစ်မျိုးတစ်စားထဲပဲ။ တိုက်ပဲရိုက်တာကလည်း အတူတူပဲဖြစ်ရမယ်။ အစီရေ၊ မနက်က စာယူပေးစမ်းပါကွယ်...’

မေစီသည် ဖိုင်တွဲထဲမှစာကို ထုတ်ယူပြီး တင်မောင်ဆွေအား ပြလိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေသည် စာနှစ်စောင်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ယှဉ်တွဲ၍ဖြန့်ချလိုက်သည်။

‘တွေ့လား၊ ဂျင်မီ၊ တိုက်ပဲစာလုံးတွေက အတူတူချည်းပဲပထမစာက တစ်ချောင်းငင်တွေ့၊ ဒုတိယစာက တစ်ချောင်းငင်တွေ့မှာ အရင်းနားက အဆက်ကလေးတွေပြတ်နေတာက တစ်ထေတည်းပဲ။ ပြီးတော့ စာနှစ်စောင်စလုံးမှာ ကကြီးတွေက ခပ်မိုနိုနိုဖြစ်နေတယ်...’

ဂျင်မီက တင်မောင်ဆွေထောက်ပြသော စာလုံးများကို ကြည့်ကာ စာနှစ်စောင်စလုံးကို လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးတည်းနဲ့ ရိုက်နှိပ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောတူလိုက်ရတော့သည်။

‘အေးဗျာ ဒီလိုဆိုရင် ဒီစာဟာ သက်သက်ဆင်လုံးပဲတွေကွန်တော်က တိုက်မောင်းပြေးတဲ့ ကားနံပါတ်ကိုရတော့မယ်လို့ တော်တော်မျှော်လင့်ချက်ထားနေမိတာ...’

‘အချိန်စောင့်ပါဦးလေ ဆုငွေတစ်ရာတောင် ထုတ်ထားတာ

တကယ့် ကာယကံရှင်က ဆက်သွယ်လာလိမ့်မပေါ့...’

‘ကဲ... ကိုဆွေ၊ ဒီအတောအတွင်း စာတိုက်က အောက်လာ တဲ့စာတွေကိုတော့ ဖတ်ကြည့်ပြီး ပြန်သင့်တာပြန်လိုက်ပါဦး။ စာတွေရောက်နေတာ တချို့ သုံးရက်တောင်ရှိပြီ’

ရုံးအလုပ်လုပ်ရမည်ကို အင်မတန်ပျင်းသော ဂျင်မီသည် တင်မောင်ဆွေက သူ့အား စာတွေဖတ်ခိုင်းမည်ကို ကာကွယ်သော အပြင် သုတ်ခနဲ သူ့အခန်းဘက်ဆီ လစ်ပြေးသွားတော့သည်။

တင်မောင်ဆွေကသာ သူ့စားပွဲပေါ်တွင် မေစီပုံထားသည့် စာများကို စာနှစ်စောင်ပြီးတစ်စောင်ယူဖတ်ကာ ပြန်သင့်သည့်စာများကို ဘယ်လိုကြားရမည်ဟု ညွှန်ပြသည်ကို မေစီက လိုက်လံရေးမှတ်နေလေသည်။

နေ့ခင်းတစ်နာရီခွဲလောက်တွင်ကား စာများအားလုံးရှင်းပြီးတော့ရာ တင်မောင်ဆွေက အညောင်းဆန်လိုက်ပြီး အောက်ထပ်ထပ်တယ်ကြီးမှာ မေစီနှင့်သူ့အတွက် နေ့လည်စာကို မှာယူစားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

စားသောက်၍ပြီးကာစကလေးမှာပင် သူတို့အခန်းထဲသို့ နေထိုင်ရာ ဝင်ရောက်လာကာ တင်မောင်ဆွေအား စာအိတ်တစ်အိတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ခုနကပဲ လူတစ်ယောက်လာပေးသွားတယ်။ အရေးကြီးတယ်တဲ့ ကိုဆွေ’

တင်မောင်ဆွေသည် စာအိတ်ကို လက်တွင်ကိုင်ကြည့်ရာ မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိသည်။

‘မနက်က စာအိတ်မျိုးပဲ အစီ။ အထဲမှာလည်း စာမာ

အချောင်းတစ်ချောင်းနဲ့ နောက်ထပ်သောတစ်ချောင်းများလား မသိနိုင်ဘူး'

တင်မောင်ဆွေက စာအိတ်ကို ဓားကလေးဖြင့် ဖောက်ပြီး ခါချလိုက်ရာ သူပြောသည့်အတိုင်းပင် သော့ကလေးတစ်ချောင်းက စာအိတ်ထဲက ဒေါက်ခနဲထွက်ကျလာသည်။ စာအိတ်ထဲမှစာရွက်ခေါက်ကလေးကလည်း မနက်က စာအတိုင်း ပန်းနုရောင်စာရွက်ဖြစ်နေသည်။

'အင်း... လာပြန်ပြီ နောက်တစ်စောင်'

တင်မောင်ဆွေက မျက်မှောင်ကြုတ်ရေရွတ်လိုက်ရာက ကိုဖွင့်ဖတ်လိုက်ရာ မေစီကလည်း ပခုံးပေါ်မှကျော်လျက် ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးတင်မောင်ဆွေခင်ဗျား...

ရီရီညွန့်၏ တိုက်ခန်းထဲမှာ ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့သော စားပွဲသည် သော့ခတ်ထားသည့်အတွက် လူကြီးမင်း၏ကြီးစားချက် အချည်းဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို ဝမ်းနည်းပါသည်။ ယခု ဤစာနှင့်အတူ စားပွဲဖွင့်နိုင်သည့်သော့ကို ပူးတွဲထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

မိတ်ဆွေကြီးလိုချင်သော ကားနံပါတ်သည် စားပွဲညာဘက်ထောင့်စွန်း အံပေါက်ကလေးထဲရှိ သားရေနက်ဖုံးမှတ်စာအုပ်၏နောက်ပိတ်ဆုံး စာမျက်နှာတွင် ရေးမှတ်ထားပါသည်။

သစ္စာရှိစွာဖြင့်

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်

တင်မောင်ဆွေသည် စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်လိုက်ကာ စောစောက သူတို့စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့သည့် စာနှစ်စောင်

နှင့် ယှဉ်ပြီးမှန်ဘီလူးနှင့် စစ်ဆေးယှဉ်ကြည့်ရပြန်သည်။ ဤတွင် ဤစာသည်လည်း ရီရီညွန့်၏ တိုက်ခန်းထဲရှိလက်နှိပ်စက်ဖြင့်ပင် ဖြစ်သည့်စာမှန်း အသေအချာ သိရပြန်တော့သည်။

တင်မောင်ဆွေသည် စီးကရက်တစ်လိပ်မီးညှိပြီး စဉ်းစဉ်းစားအမှုအရာဖြင့် လိပ်ခွေတက်သွားသော မီးခိုးများကို ကြည့်လိုက်သည်။ မေစီကလည်း သူမချစ်သူအား စူးစမ်းသောအကြည့်အလေးဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။

'ကဲ... ကိုဆွေ ဒီစာက ရောက်လာပြန်ပြီ၊ ကိုဆွေက သာလုပ်မလို့လဲ'

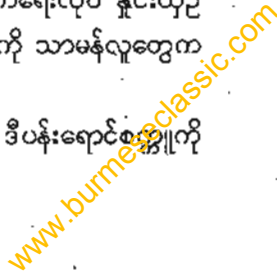
'ကိုဆွေလည်း ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမယ် မသိတော့ဘူး အစီ။ နောက်ယောက်ယောက်ကတော့ ကိုဆွေကို အရှားလုပ်နေပြီ ထင်တယ်'

'ဒီစာကို ရီရီညွန့်က ပို့လိုက်တာကော ဟုတ်ရဲ့လားကိုဆွေလား။ ပထမစာဟာ ထောင်ချောက်ဆင်မှန်း ကိုဆွေ သိသွားတာပဲ။ သူရိပ်မိပြီးမှ အခုလို ဒုတိယစာနဲ့ဆက်မျှားပါဦးမလား။ ပြီးတော့လည်း သူတိုက်ခန်းထဲမှာ ကိုဆွေက သူတိုက်ခန်းရိုက်တာကို ကြည့်ပြီး ရိုက်တောင်ကြည့်သွားတယ်ဆိုတာကိုလည်း သူသိတယ်။

ထို့တောင် သူက ဒီတိုက်ခန်းရိုက်တာနဲ့ပဲ နောက်ထပ်စာတစ်စောင် ဖတ်ပြီး ကိုဆွေဆီပို့ပြန်တာဟာ သူ့အဖို့ တုံးလွန်းရာမကျဘူးလား'

'အင်း... အစီပြောတာလည်း စဉ်းစားစရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ရှိတယ်။ တိုက်ခန်းရိုက်တာကို လက်ရေးလိုပဲ နှိုင်းယှဉ်ဆေးကြည့်လို့ ရနိုင်တဲ့နည်းရှိတယ်ဆိုတာကို သာမန်လူတွေက မကြံတယ်လေ'

'ထားလိုက်ပါတော့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီပန်းရောင်စက္ကူကို

ပဲ ထပ်အသုံးပြုခဲ့တာကကော ဒီပန်းရောင်စက္ကူကို ကိုဆွေမြင်သူ
ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ သူသိထားတာပဲ

‘အေးကွာ... ကိုဆွေတော့ မစဉ်းစားတတ်အောင်ပြန်
ပြီ’

ထိုစဉ်မှာပင် အခန်းတံခါးဝမှချစ်လှိုင်ကလေးက ခေါင်း
ရှိုကြည့်လိုက်သည်။

‘အစ်ကိုဆွေ၊ အပြင်ဘက်မှာ အမျိုးသမီးနည်းသည်
ယောက်ရောက်နေတယ်။ ရီရီညွန့်တဲ့ အစ်ကိုဆွေနဲ့ သိတယ်လို့
တယ်’

တင်မောင်ဆွေနှင့်မေစီတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ
ယောက်လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ တင်မောင်ဆွေက
ပေါ်မှ စာအိတ်နှင့်စာကို ကပျာကရာ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်လိုက်
သည်။

‘အေး... သူ့ကို ငါတွေ့မယ် ချစ်လှိုင်’

‘အမျိုးသမီးမှာ ယောက်ျားဖော်တစ်ယောက်လည်း ပါ
တယ်ကိုဆွေ’

‘ဘယ်သူတဲ့လဲ’

‘ကိုကောင်းစိန်လို့ ပြောတာပဲ’

‘ကောင်းပြီ၊ နောက် သုံးမိနစ်လောက်ကြာရင် ထွက်လို့
ကွာ ဟုတ်လား’

ချစ်လှိုင်ကလေးက ခေါင်းညိတ်ကာ ပြန်ထွက်သွား
တင်မောင်ဆွေက မေစီအားလှည့်ပြီး အရေးတကြီးမှာကြားစေ
သည်ကို မှာလိုက်သည်။

‘ဒီမှာအစီ၊ ကိုဆွေပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်
သုတို့နှစ်ယောက်ကို ကိုဆွေက စကားလက်ခံပြောပြီးရင်
သူတို့ လက်မှတ်ထိုးဖို့ အစီကို ကိုဆွေက စတိတ်မင်ပေးပြီး တိုက်ပဲနဲ့
နီဆိုင်ခိုင်းမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် အစီက အချိန်ဆွဲပြီး သူတို့နှစ်
ယောက်ကို နာရီဝက်လောက်ကြာအောင် စောင့်ခိုင်းထားစမ်း
ဩတ်လား’

‘ကိုဆွေက ဘာလုပ်မလို့လဲ’

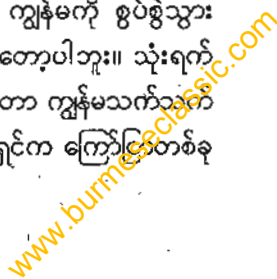
‘သူတို့ကို အစီက ဒီမှာ အချိန်ဆွဲစောင့်ခိုင်းထားတုန်း
ကိုဆွေက အကြောင်းပြအပြင်ထွက်ပြီး ရီရီညွန့်တိုက်ခန်းကို ဝင်ရှာ
ကြည့်မလို့ပဲ’

မေစီက တစ်စုံတစ်ရာပြန်ပြောတော့မည်ဟု ပါးစပ်ဟလိုက်
ချစ်လှိုင်ကလေးက တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ကာ...

‘ဒေါ်ရီရီညွန့်နဲ့နီနီကောင်းစိန်တို့ပါခင်ဗျား’ဟု ပြောလိုက်
သည်။

ရီရီညွန့်သည် ခါးကိုနဲ့ တင်ကိုယမ်းလျက် အခန်းထဲသို့
ချောက်ဝင်လာသည်။ သူမ၏ ဝတ်ဆင်ထားသောအဝတ်အစားများ
သည် သူမ၏တောင့်တင်းလှသော ကိုယ်ကာယအလှကို ပကတိရုပ်
ပုံပေါ်အောင် ဖော်ပြထားသလို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ရှိနေသည်။ သူမ၏
မျက်နှာကမူ ပြုံးရွှင်နေကာ ပွင့်လင်းမှုကို ဖော်ပြနေသယောင်ရှိ၏။

‘ကိုတင်မောင်ဆွေ ရှင် မနက်က ကျွန်မကို စွပ်စွဲသွား
တာတွေကို ကျွန်မတော့ လုံးဝနားမလည်နိုင်တော့ပါဘူး။ သုံးရက်
လေးနေက ကျွန်မ ဘယ်မှာရှိခဲ့မှန်းမသိဘူးဆိုတာ ကျွန်မသက်သေ
ပြောနေတယ်လို့ ရှင် ထင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ရှင်က ကြော်ငြာတစ်ခု

အကြောင်းလည်းပြောသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ရှင်ပြန်သွားတော့ ကျွန်ုပ်က သတင်းစာတွေဝယ်ပြီး ကြော်ငြာတွေအားလုံးလျှောက်ဖတ်ကြည့်တာ ကြားမိနဲ့ လုပ်သားပြည်သူမှာ ရှင်ကြော်ငြာတွေကို သွားတွေ ခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ရှင်ထင်တာတွေ ဘယ်လောက်မှာ ကြောင်း အထောက်အထားပြရအောင် လိုက်လာခဲ့တာပဲ။ ကဲ... ကိုဆွေ ဟောဒါကတော့ ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေ ကိုကောင်းစိန်တဲ့ရှင် ကိုကောင်းစိန်ဆိုသူကား အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော နဖူးကျယ်ကျယ်နှင့်သေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော တရုတ်ကပြားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် တင်မောင်ဆွေအား လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ကျန်းမာပါရဲ့နော်။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့်လိုက်လာတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားက သိချင်မှာပဲထင်ပါရဲ့။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကောင်းကောင်းမသိပါဘူး။ ရီရီညွှန်က အတင်းဆွေခေါ်လာလိုသာ လိုက်ခဲ့ရတာပါ။ သက်သေလုပ်ဖို့ကလား ဘာဆိုလားပါပဲဗျာ’

ကိုကောင်းစိန်စကားပြောပုံသည် ရည်ရည်မွန်မွန်ရှိလှသည်။ သူသည် ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု တင်မောင်ဆွေက ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ၏။ သူက မေစီအားငှင်းတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

‘သူကတော့ ကျွန်တော့် စက္ကရီတေရီ မမေစီပါပဲ’

ငှင်းတို့နှစ်ယောက်သည် မေစီအား ယဉ်ကျေးစွာ ပြောဆိုလိုက်ကြသည်။ မေစီက မသိမသာပြန်ဦးညွှတ်ပြလိုက်ကာ တင်မောင်ဆွေသေးမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ခဲတံနှင့်

နှုတ်စုစာအုပ်ကို အသင့်ကိုင်ထားလိုက်၏။ တင်မောင်ဆွေက ညွှန်သည် နှစ်ယောက်ကို မိမိစားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်လွတ်နှစ်လုံးတွင် နေရာပေးလိုက်သည်။

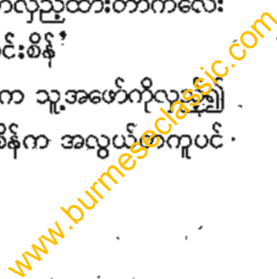
‘ကိုတင်မောင်ဆွေ ကျွန်မ သုံးရက်နေ့ညနေက ဘယ်မှာ နေခဲ့တယ်ဆိုတာ မမှတ်မိဘူးလို့ပြောခဲ့တာဟာ တကယ်တော့ နှင့်ကို ကျွန်မဖိန်းနေခဲ့တာပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ ဟောဒီက တို့ကောင်းစိန်နဲ့အတူတူရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ကိုကောင်းစိန်က အသိမခံချင်ဘူးလို့ထင်ပြီး ကျွန်မက ရှင့်ကို မနက်ကပြောမပြောခဲ့တာပါ။ ရှင်ပြန်သွားတော့မှ ကျွန်မက သူနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး သူ့ဆီက ခွင့်တောင်းရတယ်။ ကျွန်မဟာ အခု ကိုကောင်းစိန်နဲ့အတူတူ တွဲပြီး အလုပ်တစ်ခု လုပ်နေတယ်လေ။’ အချိန်ပြည့်တော့မဟုတ်ဘူး။ ၂နာရီက ၅နာရီအထိပဲလုပ်ရတာပါ။ သုံးရက်နေ့ကတော့ ကျွန်မတို့ အနားယူပြီး အတူတူ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ခဲ့ကြပါတယ်။ သုံးနာရီခွဲပွဲပါပဲ’

‘ဘယ်ရုပ်ရှင်ကိုကြည့်တာလဲ မရီရီညွှန်...’

ရီရီညွှန်က စကားအဆုံးသတ်လိုက်လျှင် တင်မောင်ဆွေက ချက်ချင်းပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘သွင်ရုံမှာပြနေတဲ့ ‘ချိန်းမိလေသောည’ပေါ့။ ရှင်မိတ်ဆွေကြီး ဆရာမိုးဝေရေးသားထားတဲ့ ဝတ္ထုကိုပြန်ရိုက်ထားတဲ့ကားဟာ ခေတ်တော်ကောင်းပါတယ်။ အဆုံးသတ်လှည့်ထားတာကလေးက သိပ်မိတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား ကိုကောင်းစိန်’

ရီရီညွှန်က ပြုံးပြီးရယ်ရယ်ပြောရာက သူ့အဖော်ကိုလှည့်၍ ဆောက်ခံချက်တောင်းလိုက်ရာ ကိုကောင်းစိန်က အလွယ်တကူပင်

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

‘ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးကြတော့ ခင်ဗျားတို့ ကမ္ဘာအေးစေတီမှာ ကံဘုံလမ်းထောင့်ကို ရောက်ကြသေးသလား’

ရီရီညွန့်သည် မေးလိုက်သူ တင်မောင်ဆွေအား မဖြစ်နိုင်တော့မေးတတ်ရန်ကောဟူသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဖြေဖြေလိုက်သည်။

‘အို... ကိုတင်မောင်ဆွေကလည်းရှင်၊ ရုပ်ရှင်က ခြောက်နာရီလောက်မှပြီးတာရှင်။ ပြီးတော့ သွင်ရုံနဲ့ကမ္ဘာအေးစေတီထဲ ဆိုတာကလည်း အဝေးကြီးပါ။ ကျွန်မတို့ ဘယ်နှယ့်လုပ်ရောက်မှာတဲ့လဲ’

‘ရုပ်ရှင်ပြီးကျတော့ ကျွန်တော်တို့ လစ်ဘာတီဟော်တယ်ကိုသွားပြီး ထမင်းစားကြပါတယ်’

ကိုကောင်းစိန်သည် တည်ငြိမ်သောအမူအရာဖြင့် ဝင်ဖြေပြောလိုက်၏။ တင်မောင်ဆွေသည် ၎င်းအား ကျကျနနအကဲအကြည့်နေလိုက်သည်။ ၎င်းသည် အပြင်ပန်းအားဖြင့်တော့ လူရည်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အလွယ်တကူ သိနိုင်သည်။ သို့တစေလည်း လူရည်မွန်တစ်ယောက်သည်။ အလှူပူပန်ရုံရှင် မိန်းမတစ်ဦးအတွက် မုသားမပြောဟု ဘယ်သူက ဆိုရဲမည်နည်း။

တင်မောင်ဆွေက ကိုကောင်းစိန်အား အကဲခတ်နေသည့် ရီရီညွန့်က ရိပ်မိသွားဟန်တူသည်။

‘ကိုကောင်းစိန်က ကက်မစ္စ (ဓာတုဗေဒပညာရှင်) တစ်ယောက်လေ။ သူက ပြီးတော့ အင်ဗင့်ရှင်း(အသစ်တီထွင်ဖန်တီးခြင်း)မှာလည်း ဝါသနာပါတယ်။ အခု သူက ဓာတ်ပုံရိုက်

အလင်ကော် ပြားအသစ်တစ်မျိုးကို စမ်းသပ်တီထွင်ကြည့်နေတာရှင်။

အဲဒီ ဖလင့် ကော်ပြားသာ အောင်မြင်ခဲ့ရင်တော့’

‘အဲ... ဒီအကြောင်းကို အခုပြောပြဖို့ လိုမယ်မဟုတ်ပါဘူး ရီရီညွန့်’

ကိုကောင်းစိန်ဆိုသူက သူစမ်းသပ်တီထွင်နေမှု ပေါက်ကြားသွားမည်ကို မလိုလားသည့် အမူအရာဖြင့် ကပျာကရာ ရီရီညွန့်၏ စကားကို ဝင်ဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မက ကိုကောင်းစိန် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ဆိုတင်မောင်ဆွေ နားလည်သွားအောင် ပြောပြမလို့ပါ။ ထားလိုက်ပါတော့လေ။ ကျွန်မက ကိုကောင်းစိန်ရဲ့ ပညာစွမ်းကို ယုံကြည်တယ်ရှင်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မက သူ့အလုပ်မှာ အစုစပ်ဝင်သဘောနဲ့ ငွေရေးကြေးရေး အထောက်အပံ့ပေးနေပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ငိုအပ်တဲ့ မှတ်စုရေးတာတို့ စာပေးစာယူလုပ်တာတွေကို နေ့တိုင်း နေ့လည် နှစ်နာရီက ငါးနာရီအထိ သွားကူလုပ်ပေးနေတယ်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က ကိုကောင်းစိန်ရဲ့အလုပ်ကို မစပ်စုချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာက သုံးရက်နေ့ညနေက ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဘယ်မှာရှိနေခဲ့ကြတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့တဆိုတယ် သုံးနာရီခွဲပွဲရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးကျတော့ လစ်ဘာတီ ဟော်တယ်မှာဝင်ပြီး ညစာစားကြတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေကြသလဲ’

‘တစ်နာရီလောက်တော့ကြာမယ်။ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောပြောရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာကလည်း

‘ပြီးတော့ကော’

‘ပြီးတော့ ကိုကောင်းစိန်က ကျွန်မကို တိုက်ခန်းလိုက်တဲ့ တယ်လေး ကျွန်မတို့လည်း ဂျင်နီသံပုရာရည်သောက်ရင်း စကား ဆက်ပြောနေကြတယ်’

‘ဘယ်လောက်အထိ ကြာအောင်လဲ’

တင်မောင်ဆွေ၏မေးခွန်းကို နှစ်ယောက်စလုံးက ပြန်မဖြေကြဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေက ၎င်းတို့အားကြည့်ကာ မျက်ခုံးများကို မသိမသာပင် လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ နှစ်ယောက်စလုံးကပင် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပြန်ဖြေလိုက်ကြ၏။

‘၁၁နာရီခွဲအထိပဲ’ ဟု ရီရီညွန့်က အတိအကျ ပြောလိုက်သည်။ ‘၁၂နာရီခွဲအထိပဲ’ ဟု ကိုကောင်းစိန်ကလည်း နိုင်မာစွာမင်ဆိုလိုက်သည်။

ပြီးမှ ရီရီညွန့်က ကယျာကရာ သူမ၏စကားကို ပြန်ဖြင့်ဆိုလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့ ည၁၂နာရီခွဲပါ။ ကျွန်မက အရင်အပတ်နဲ့ မှားသွားလို့ပါ။ ကိုကောင်းစိန်က တစ်ပတ်တစ်ခါ အလုပ်ကနားတယ်လေ။ ကျွန်တို့အချိန်တွေမှာတော့ သူက ဘယ်ကိုမှမသွားမလာ သူ့အလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်လုပ်တာပဲ’

‘ကောင်းပြီလေ။ အခုလို တကူးတကလာပြီး ကူညီကြတာကို ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ကူညီမယ့် ကူညီရင်အဆုံးအထိ ကူညီကြဖို့ကိုလည်း ကျွန်တော်က မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ။ အခု ခင်ဗျားတို့ပြောပြတာတွေကို ကျွန်တော့်စက္ကရီတေရီ ကစတိတ်မင့်သဘောနဲ့ တိုက်ပုံရိုက် ပေးပါလိမ့်မယ်။ ရိုက်ပြီး

ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ဖတ်ကြည့်ကြပါ။ ပြင်စရာရှိရင် ပြင်ကြပါ။ ခင်ဗျားတို့ သဘောကျမှ ကျွန်တော့်စက္ကရီတေရီက အထိနှိပ်စက် အသစ်ပြန်ရိုက်ပေးပြီး ခင်ဗျားတို့က လက်မှတ်ထိုးပေးကြပါ။ ဘယ်နှယ်လဲ’

‘လိုအပ်လို့လားရှင်’

‘ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်လို့ပါ မရီရီညွန့်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မေတ္တာရပ်ခံတာပါ။ အတင်းအကြပ်လုပ်ခိုင်းတာတော့ မသုတ်ပါဘူးနော်...’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ။ ဘယ်လောက်ကြာမလဲခင်ဗျ’

ကိုကောင်းစိန်က သဘောတူညီလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘နာရီဝက် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာမှာပါ။ ကျွန်မတော်မင်ကို ပထမမူကြမ်းရေးဦးမှာ စောင့်နိုင်ကြတယ် မဟုတ်ဘူး’

မေစိက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက ပြန်မဖြေနိုင်ခင် တင်မောင်ဆွေကပင် ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘သည်းခံပြီးစောင့်ကြပါခင်ဗျာ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖတ်စရာ အလုပ်တွေလည်း အစုံရှိပါတယ်။ အစီကလည်း ခပ်မြန်မြန်လုပ်ပေးနိုင်ပါနော်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ကြပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်နားထားတာလေးတစ်ခုရှိနေလို့ အပြင်သွားရဦးမယ် ခင်ဗျ’

အခန်း - ၅

တင်မောင်ဆွေသည် ၁၅မိနစ်အတွင်း ဓမ္မစေတီလမ်းရှိ တောင်ခရီးရိပ်သာသို့ သူ့ကားကို အရောက်မောင်းကာ အဆောက်အအုံ ရှေ့တွင် ကားကို အသာထိုးရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရီရီညွန့်၏တိုက်ခန်းဆီသို့ တက်လာခဲ့၏။ ပထမ တော့ သူသည် လိုလိုမယ်မယ် တံခါးခေါင်းလောင်းကို သုံးကြိမ် တိတိတီးတီးလိုက်သေးသည်။ အခန်းထဲက ဘယ်လိုမှပြန်မထူးသည့် အခါတွင်မှ မနက်က စာနှင့်အတူပါလာသော တိုက်ခန်းတံခါးသော့ ကို သူ့အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူကာ တံခါးသော့ပေါက်ထဲသို့ ထိုးထည့် လှည့်ဖွင့်လိုက်၏။

တင်မောင်ဆွေက တိုက်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ကာ တံခါးကိုပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ တိုက်ခန်းကလေးမှာ ယခုတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်ဖြစ်နေပေပြီ။ စားပွဲပေါ်တွင် ဆေးလိပ်ပြာခွက်မှာ သန့်ရှင်းနေပြီဖြစ်ကာ စားပွဲအောက်မှ ပုလင်းခွံနှင့်ဖန်ခွက်များလည်း မရှိကြတော့။

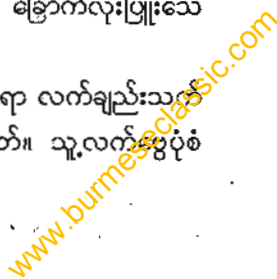
တင်မောင်ဆွေသည် အဖုံးပိတ်ထားသော စားပွဲဆီသို့သွက် သက်စွာ ချဉ်းကပ်လိုက်ကာ နေ့လယ်ကစာနှင့်အတူရောက်လာခဲ့ သော သော့တံတစ်ခုကိုထုတ်၍ စားပွဲအဖုံးသော့ပေါက်ထဲသို့ အသာ ထိုးထည့်ပြီးလှည့်လိုက်ရာ ကလစ်ဟုမြည်ပြီး သော့ပွင့်သွားသည်။

စားပွဲထဲတွင် အဖုံးအပေါက်ကလေးတွေရှိနေကာ အပေါက် ခေါင်းတွင် အရာဝတ္ထုမျိုးစုံဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ညာဘက်အစွန် နားအဖုံးအပေါက်ထဲတွင်ကား ချက်လက်မှတ်ဟောင်းစာအုပ်တစ် ခုနှင့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်နှင့် သားရေနက်ဖုံးစာအုပ် ကလေးတစ်အုပ် ရှိနေ၏။

တင်မောင်ဆွေက သားရေနက်ဖုံးမှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ချက်လက်ယူလိုက်ကာ စာထဲတွင်ပါသည့်အတိုင်း နောက်ဆုံးပိတ် ထုတ်နှာကိုလှန်ကြည့်လိုက်၏။ ဤတွင် ကပျာကရာရေးမှတ်ထား သော သေနတ်တိုက်ခန်းတစ်ခုကို သူ့က တွေ့ရသည်။ အခြားစာ မှတ်စုစာတွင်ကား နာမည်များ နေ့စွဲများနှင့် ငွေစာရင်းဖြစ်ဟန်တူ သော ဂဏန်းများကို သေသပ်စွာ ရေးထားလေသည်။

သို့ရာတွင် တင်မောင်ဆွေက ထိုစာမျက်နှာများတွင် ဘယ် လောက် စိတ်မဝင်စားနိုင်၊ သူလိုချင်သော ကားလိုင်စင်နံပါတ်ကိုသာ သူ့အိတ်ထဲမှ ထုတ်ဖော်အုပ်ထဲတွင် ကူးယူထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ရီရီညွန့် မှတ်စုစာအုပ်ကို သူ့နေရာတွင် ပြန်ထားလိုက်ရာ ရုတ်တရက် စာထဲက အလိုလိုနေရင်း လှုံ့ဆော်လာသဖြင့် မြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်မိလေသည်။

သို့ရာတွင် အကျင့်ကပါနေသည်ဖြစ်ရာ လက်ချည်းသကဲ့သို့ သေနတ်ဖြင့်တော့ ကောက်ယူကြည့်ရှုခြင်းမဟုတ်။ သူ့လက်အစွဲပုံစံ

များ ထင်မကျန်ရစ်ရအောင် လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် အုပ်လျက်သာကိုင် တွယ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သေနတ်မှာ စမစ်အင်ဂက်ဆင်အမျိုးအစား ပြိုင်၃၈ကာလီ ဘာရှိသည့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြစ်လေသည်။ သေနတ်ဒင်၏ အနှောင်းတွင်တော့ (S. 65088)ဟူသည့် နံပါတ်ကို ထွင်းထားလေသည်။

တင်မောင်ဆွေသည် သေနတ်နံပါတ်ကိုလည်း ကူးယူမှတ်ထားလိုက်ကာ သေနတ်ကို သူ့နေရာတွင် ပြန်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် စားပွဲအဖုံးကို ပြန်ပိတ်ကာ သော့ပြန်ခတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့ ကိုင်တွယ်မိသော နေရာများတွင် လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် လျှောက်၍ ပွတ်တိုက်ပြီး ထင်ကျန်နေမည့် သူ့လက်ဓွေပုံစံများကို ဖျက်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

တင်မောင်ဆွေသည် တိုက်ခန်းထဲမှ ခြေလှမ်းကြကြီးများနှင့် ထွက်ခဲ့ကာ သူ့ကားကို အမြန်စက်နှိုးမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ မြို့ထဲသို့အရောက်တွင် လူထုသုံးတယ်လီဖုန်းရုံကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ကာ သူ့အလုပ်တိုက်သို့ လှမ်းဆက်လိုက်သည်။ ပြန်ထူးသူကား ချစ်လှိုင်ကလေးဖြစ်နေသည်။

‘ချစ်လှိုင်ရေ မင်းမမစီကို ခေါ်ပေးစမ်းကွာ’

ခေတ္တကြာလျှင် မေစီ၏ အသံကလေးက တယ်လီဖုန်းမှာ ခွက်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ကိုဆွေ ဘယ်နှယ်လဲ အဆင်ပြေရဲ့လား’

‘ပြေပါတယ်။ သူတို့ရှိသေးလား’

‘ရှိသေးတယ် ကိုဆွေ၊ အစီတမင်တကာ အချိန်ဆွဲထား

သံ

‘အခု မလိုတော့ဘူး အစီ၊ သူတို့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တော့

သူတ်လား’

‘အိုကေ... ကိုဆွေ’

‘နေဦးအစီ၊ ဂျင်မီကိုခေါ်ပေးဦး၊ သူ့ကို ခိုင်းစရာတစ်ခု

တယ်’

‘ခဏနော် ကိုဆွေ’

ခေတ္တကြာလျှင် ဂျင်မီက ‘ဟလို... ကိုဆွေ’ဟု တစ်ဖက်

ကူးလိုက်၏။

‘ဂျင်မီရေ ငါတော့ ဟိုစာထဲကပါတဲ့ ကားလိုင်စင်နံပါတ်

နဲ့ ခုခံပြီဟေ့၊ အဲဒါ မော်တော်ပီကယ်ဌာနသွားပြီး ကားစိုင်ရှင်

သံသူဆိုတာ စုံစမ်းပေးစမ်းကွာ’

‘အိုကေ... ကိုဆွေ၊ ကားနံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ’

တင်မောင်ဆွေက သူမှတ်ယူလာခဲ့သော ကားနံပါတ်ကို

ပြောလိုက်သည်။

‘င ၁၉၃’

‘ကောင်းပြီကိုဆွေ၊ ကျွန်တော်အခုပဲသွားပြီး စုံစမ်းလိုက်

ပယ်’

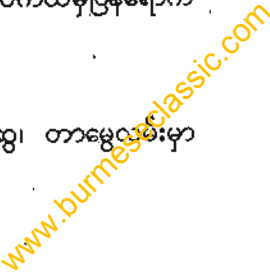
တင်မောင်ဆွေသည် အလုပ်တိုက်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး တစ်နာ

ရက်အကြာတွင် ဂျင်မီစမတ်လည်း မော်တော်ပီကယ်မှပြန်ရောက်

လာသည်။

‘ဘယ်လိုလဲဟေ့ ဂျင်မီ’

‘ကားပိုင်ရှင်က ဦးသန်းရှိန်တဲ့ကိုဆွေ၊ တာမေ့လှစမ်းမှာ

နေတယ်* ဂျင်မီက အိမ်နံပါတ်ကိုပါပြောပြလိုက်သည်။ *ကားတော့ ကွန်ဆူလ်အမျိုးအစားပဲ၊ အရောင်တော့ မသိဘူး*

တင်မောင်ဆွေသည် ဂျင်မီပြောပြသော အိမ်လိပ်စာနှင့် နှုတ်ယူလိုက်ကာ ချက်ချင်းပင် သူကားနှင့် တာမွေလမ်းသို့ ထွက်လာသည်။ တာမွေလမ်းကား ခြံကြီးအိမ်ကြီးများပေါသော လမ်းတစ်လမ်းဖြစ်လေသည်။ ဂျင်မီပြောပြသော အိမ်လိပ်စာအရဆိုလျှင် ဦးသန်းရှိန်၏အိမ်မှာ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းရှိ အုတ်ကြွတ်မိုးမှ ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးဖြစ်နေသည်။ တိုက်ရှေ့တွင် ညီညာစိမ်းထူသော မြက်ခင်းပြင်ကြီးက ရှိနေကာ တိုက်ပေါ်တီကိုအောက်တွင် တော့ မော်တော်ကားတစ်စင်း ရပ်ထားလျက်ရှိ၏။ ကားမှာ ထူဆူလ် အမျိုးအစားဖြစ်ကာ အနက်ရောင်ဖြစ်ပြီး ဂျင်မီပြောပြလိုက်သည့် ကားနံပါတ်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်။

တင်မောင်ဆွေသည် သူ့ကားကို နောက်တွင်ကပ်ရပ်လိုက်ကာ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကွန်ဆူလ်ကားကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုမိလေသည်။ ကားသည် တော်တော်လပ်သေးသော်လည်း ထူထပ်နေဟန်ပိုင်းဝဲဘက် ဘန်ပါမှာ အသစ်လဲထားကြောင်း ထင်ရှားလှသလို ဝဲဘက်နေဟန်ပိုင်း တိုင်ယာမှာလည်း အသစ်စက်စက်လဲထားလေသည်။

တင်မောင်ဆွေက ပိန်ချိုင့်နေသော ရွှံ့ကာမတ်ဂတ်စ် သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်လာကာ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း မေးရိုးကားကားမှ လူတစ်ယောက်က ပေါ်လာပြီး တင်မောင်ဆွေကို မျက်မှောင်ကြည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

'ဟေ့လူ ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ...'

'ခင်ဗျားဟာ ဦးသန်းရှိန်လား'
'မဟုတ်ပါဘူး'
'ဦးသန်းရှိန်ကော ရှိသလား'
'နေစမ်းပါဦးလေ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကားနားမှာ ဘာလုပ်လဲ'

'ခင်ဗျားတို့ကားကို ကျုပ်က စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေတာပဲ၊ နားက ဦးသန်းရှိန်နဲ့ ဆွေမျိုးတော်သလား'
'မတော်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တာပါ'
'ဘယ်လို အလုပ်မျိုးလဲ'
'ဒရိုင်ဘာနဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးပဲ'

တင်မောင်ဆွေက နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာတွန့်လိုက်ကာ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဂုဏ်ထူးကဒ် ပြားကလေးတစ်ပြားကို ထုထုပြီး ဦးသန်းရှိန်၏ဒရိုင်ဘာနှင့် ဘဏ္ဍာစိုးဆိုသူကို လှမ်းပေးကြည့်သည်။

'ဒီလိုဆိုလည်း မင်းအလုပ်ရှင်ကို ဟောဒီကဒ်ပြား သွားပေးကြည့်မိန်းပါ။ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ဒီကဒ်ရှင်က ပြန်တွေ့ချင်တယ်လို့ပြောလိုက်'

ဦးသန်းရှိန်၏ ဒရိုင်ဘာနှင့် ဘဏ္ဍာစိုးသည် တင်မောင်ဆွေထံသို့ ကဒ်ပြားကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး တင်မောင်ဆွေအား ချက်စူးစိုက်၍ ကြည့် လိုက်သည်။ ပြီးမှ 'ခဏစောင့်နေဦး'ဟု ဆက်ဆတ်ပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်လှည့်ဝင်သွား၏။ ခေတ္တတိုင်း ပြန်ထွက်လာကာ တင်မောင်ဆွေအား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

'ဝင်ခဲ့လေ... ခင်ဗျားကို သူ့ကတွေ့မယ်တဲ့'
 တင်မောင်ဆွေသည် ဒရိုင်ဘာနောက်မှ အိမ်ထဲသို့လိုက်လာ
 ခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးကားတော်တော်ပင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည်။
 ဒရိုင်ဘာကတံခါးဝတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်ကာ အထဲသို့မေးခေါ်ပြလိုက်
 သည်။

'သူ့အထဲမှာရှိတယ်'

တင်မောင်ဆွေက အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သော်လည်း
 ဒရိုင်ဘာကတော့ တံခါးဝတွင်ရပ်၍ ကျန်ရစ်သည်။ အခန်းသည်
 ပြောင်လက်သော ရှာထိုးကြမ်းပြင်နှင့်တော်တော်ကျယ်ဝန်းကာ
 တစ်ဖက်မှစာအုပ်ဘီရိုကြီးများဖြင့် စာကြည့်ခန်းဖြစ်ပုံရသည်။
 ပြတင်းပေါက်တစ်ခုနားတွင်ကား အသက်၅ဝခန့်လူတစ်ယောက်
 သားရေဖုံးဆိုဖာကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ ၎င်းဘေး
 စားပွဲပုကလေးပေါ်တွင်တော့ အသင့်ရောစပ်ထားသော ဝီစကီ
 ဖန်ခွက်တစ်ခွက်က ရှိနေ၏။

ထိုလူသည် တင်မောင်ဆွေအားတွေ့ရလျှင် ထိုင်ရာမှ
 လိုက်သည်။

'အလွတ်စုံထောက် ကိုတင်မောင်ဆွေဆိုတာ ထင်ပါသလား'
 'ဟုတ်ပါတယ်'

'ကျုပ်ကတော့ သန်းရှိန်ပါပဲ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။
 ကိုတင်မောင်ဆွေအကြောင်း ကျုပ်က တော်တော်ကြားဖူးတယ်လေ။
 ထိုင်ပါ... ထိုင်ပါ... တစ်ခုခုသောက်ပါဦးလား။ ကျုပ်ကလေ။
 ဝီစကီဆော်ဒါသောက်နေပါတယ်'

ဦးသန်းရှိန်က တင်မောင်ဆွေအား ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ခမ်း

သူ့ရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်လွတ်တစ်လုံးဆီသို့ လက်ရမ်းပြလိုက်သည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးသန်းရှိန်။ ဦးရဲ့အိမ်က တော်တော်
 ခမ်းနားတာပဲ'

'ဟုတ်တယ် ခမ်းနားပေမယ့် ကျုပ်က ဒီမှာတစ်ယောက်
 နည်းနေတာ။ အများအားဖြင့် ဒီအခန်းထဲမှာပဲ အနေများတယ်လေ။

... မောင်မြိုင်ကြီးရေ ဧည့်သည်ဖို့ ဝီစကီဆော်ဒါတစ်ခွက်စပ်
 လိုက်ပါကွယ်'

ဦးသန်းရှိန်၏ ဒရိုင်ဘာသည် ဘီရိုတစ်ခုအတွင်းမှ ဝီစကီ
 နှင်းထုတ်ယူကာ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်တွင် ဆော်ဒါနှင့်ရေခဲရောစပ်

လျက် တင်မောင်ဆွေအားလာပေးသည်။
 'ဆေးပြင်းလိပ်သောက်ပါဦးလား'

ဦးသန်းရှိန်က သူ့ဘေးရှိ ယွန်းသေတ္တာကလေးတစ်လုံး
 ထိုးပေးလိုက်ပြန်သည်။

'နေပါစေ ဦးသန်းရှိန် ကျွန်တော့်စီးကရက်ပဲ သောက်ပါ
 ...'

တင်မောင်ဆွေက စီးကရက်ကို မီးညှိနေစဉ် မောင်မြိုင်ကြီး
 သူ့က ၎င်းတို့ဘေးတွင်ပင် ရပ်စောင့်နေသည်ကု သတိထားလိုက်

သည်။
 'ကဲ... ကျွန်တော့်လာရင်းကိစ္စကို တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ

ပြောပါရစေ ဦးသန်းရှိန်'
 'ပြောပါ... ပြောပါ'

တင်မောင်ဆွေက မောင်မြိုင်ကြီးအား အဓိပ္ပာယ်ပါပါလှန်
 ညှိလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဦးသန်းရှိန်က ဘေးတွင်ရပ်နေသော

သူ့အဖို့အား အခန်းထဲမှ ထွက်သွားရန် ဘယ်လိုမှပြောဆိုခြင်း
မရှိဘဲ ထို့ကြောင့် တင်မောင်ဆွေက လိုရင်းစကားကိုစလိုက်

‘သုံးရက်နေ့ ညနေငါးနာရီလောက်တုန်းက ဦးသန်း
ရဲ့ထားဟာ ကမ္ဘာအေးလမ်းနဲ့ ကံဘွဲ့လမ်းကွေ့မှာ တခြားကား
ပေါ်ကို မှောက်သွားအောင် ဝင်တိုက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကား
ဘယ်သူကမောင်းခဲ့ပါသလဲ။ ဦးသန်းရှိန်ကိုယ်တိုင်လား သို့မဟုတ်
ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ဒရိုင်ဘာလား’

ဦးသန်းရှိန်က ၎င်း၏ ခပ်ပါးပါးမျက်ခုံးများကိုပင့်ဖော်
လိုက်၏။

‘အလို... မောင်ရင့်ဟာက သေချာလှချည်လား’

‘ဦးလေးကားက ဝင်တိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာက သိပ်
သေချာပါတယ်လေ’

‘မြတ်စွာဘုရား၊ ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ ဘာမှမသိရပါ
လား’

‘ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီတုန်းက ဦးကားကို ဦးမောင်းခွဲ
မဟုတ်ဘူးပေါ့’

ဦးသန်းရှိန်က ခေတ္တမျှတုံ့ဆိုင်နေပြီးနောက်မှ ပြန်ဖြေလိုက်
သည်။

‘မှန်ပါတယ်။ ကျုပ်မောင်းခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး’

တင်မောင်ဆွေက မောင်မြိုင်ကြီးဆိုသည့် ဒရိုင်ဘာအား
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဤတွင် ၎င်း၏မျက်လုံးများက ဦးသန်း
ရှိန်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးသန်းရှိန်က စကားလုံးများကိုရတစိုက် ချင်ချိန်ပျော်ချိန်

စကားဆက်လိုက်သည်။

‘တကယ်တော့ ကိုတင်မောင်ဆွေ အခုလို လာပြောတာ
ကျုပ်တွေ့ပြီးစိုးရိမ်နေမိတဲ့အတိုင်း လာဖြစ်နေတော့တာပါပဲ
ဒါနဲ့နေပါဦး။ မှောက်သွားတဲ့ကားက လူတွေ တော်တော်
အဆင်ရာရသွားကြသလား’

‘တစ်ယောက်က အကြီးအကျယ်ကို ဒဏ်ရာရသွားပါ
တယ်။ ဒါနဲ့ ဦးသန်းရှိန် တွေးစိုးရိမ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ’

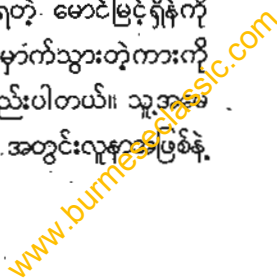
‘အဲဒီ သုံးရက်နေ့ညနေပိုင်းက ကျုပ်ကားဟာ အခိုးခံခဲ့
ရတယ်ကွယ်။ အဲဒီညဘက်ကျမှ ရဲအဖွဲ့က ကျုပ်ကားကို မြို့ထဲက
တစ်နေရာမှာရပ်ထားတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဓာတ်ဆီကလည်း တိုင်ကီ
ဆီမှာ နည်းနည်းပဲကျန်တော့တယ်။ မိုင်မီတာကိုကြည့်ပြီးတော့ ကျုပ်
ထားဟာ အခိုးခံရပြီးမှ မိုင်၃၀ကျော်မောင်းထားပြီးခဲ့တာကို တွေ့ရ
တယ်’

‘အင်း... တော်တော်လျှင်တာပဲ’

‘ဘာလဲ ရဲဘက်ကလျှင်တာကို ပြောတာလား’

တင်မောင်ဆွေက မည်သို့မျှပြန်မဖြေဘဲ ဦးသန်းရှိန်အား
အဓိပ္ပာယ်ပါပါစိုက်ကြည့်လျက် ပြုံးပြလိုက်ရာ ဦးသန်းရှိန်မှာ
ချက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ထိုအခါကျန် တင်မောင်ဆွေက စကား
ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်က ကားမှောက်သွားခဲ့ရတဲ့ မောင်မြိုင်ရှိန်ကို
ဆိုယ်စားပြုပြီး လာခဲ့တာပဲ ဦးသန်းရှိန်။ မှောက်သွားတဲ့ကားကို
သူကမောင်းလာတာပဲ။ သူနဲ့အတူ သူ့အမေလည်းပါတယ်။ သူ့အမေ
က ခါးရိုးကျိုးသွားပြီး အခုထက်ထိဆေးရုံမှာ အတွင်းလူနာအဖြစ်နဲ့

ထူးနေရတာပဲ။

‘ကျွတ်... ကျွတ်... တော်တော်ဆိုးတာပဲနော်။ အင်
ကျွတ်ထလည်း ကျုပ်ရှေ့နေနဲ့တိုင်ပင်ဦးမှပဲ။ ကျုပ်နားလည်း
ထောင်ဆိုရင် ကျုပ်ကားကို ကျုပ်ခွင့်ပြုချက်အရ သူများက မောင်
ရင်နဲ့ကားတိုက်မှုဖြစ်ရင် ကျုပ်ကို တရားဥပဒေအရ လျော်ကြေး
ငွေတောင်းခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကားကို သူများက ခိုးသွားပြီး
ကားတိုက်မှုဖြစ်ရင်...’

ဦးသန်းရှိန်က စကားကိုမဆက်သော်လည်း သူ့ဘာ
မတတ်နိုင်ဟူသော အမှုအရာဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်။
‘ဒီမှာ ဦးသန်းရှိန် ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းပဲပြောပါရအောင်
ကားတိုက်မှုဖြင့် မောင်းထွက်ပြေးပြီးမှ အဲဒီတုန်းက ကားအခိုးခံ
ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဆင်ခြေဟာ သိပ်ကို ရိုးနေပါပြီဗျာ’

မောင်မြိုင်ကြီးက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ရှေ့သို့တစ်လှမ်း
တိုးလာသည်။ သို့ရာတွင် ဦးသန်းရှိန်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ကိုတင်မောင်ဆွေ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ညာတယ်လို့
စွပ်စွဲချင်တာလား။ ခင်ဗျားသက်သေအထောက်အထားလည်း မရှိဘဲ
ကျုပ်ကိုအရမ်းမစွပ်စွဲပါနဲ့နော်။ အသရေဖျက်မှုနဲ့အကြီးဝင် သွားလိမ့်
မယ်’

‘ကောင်းပြီ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်နည်းနည်းမေးပါရအောင်
ခင်ဗျားကားက သုံးရက်နေ့ဘယ်အချိန်တုန်းက အခိုးခံခဲ့ရတာလဲ’
‘ညနေ သုံးနာရီလောက်မှာပဲ’
‘အခိုးခံရတယ်လို့ ဘယ်တော့တိုင်ချက်ပေးသလဲ’
‘ညနေနာရီမှာပါ။ အဲဒီတော့မှ ကျုပ်ကားပျောက်နေ

ကြောင်းသိရတာကိုး။ ကျုပ်က ကားကိုကျုပ်တို့ကလပ်အသင်းတိုက်
ဆွဲမှာ ရပ်ထားခဲ့တာဗျ။ ကျုပ် ဂုနာရီလောက်နဲ့မှ ကလပ်က
ဗွတ်လာတော့ ကားမရှိတော့တာ တွေ့ရတာပဲ’

‘ဒါနဲ့ခင်ဗျားက ချက်ချင်းဘဲ ရဲတိုင်တော့တာပေါ့’
‘ဟုတ်တယ်လေ။ ကျုပ်ကလပ်ကို ပြန်တက်ပြီး တယ်လီ
ဖုန်းနဲ့ချက်ချင်းပဲ ပန်းဘဲတန်းဌာနကို တိုင်လိုက်ပါတယ်’

‘ဦးကားနဲ့အတိုက်ခံလိုက်ရတဲ့ကားက မောင်မြိုင်ရှိန်ကလေး
ဟာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ရသွားတဲ့ဒဏ်ရာကြောင့် သူ
ဟာ ပညာတောင်ဆက်သင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဦးသန်းရှိန်က တင်မောင်ဆွေအားမျက်မှောင်ကြွတ်၍
ကြည့်လိုက်သည်။

‘အဲဒါ ကျုပ်နဲ့ဘာဆိုင်သလဲကွယ်။ ကျုပ်ကားဟာ အဲဒီ
တုန်းကအခိုးခံထားရပါတယ်လို့ ကျုပ်ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား’

တင်မောင်ဆွေသည် ဦးသန်းရှိန်အား နှုတ်ခမ်းများတွန့်
လျက် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားခုနက ပြောသလိုပဲ ဦးသန်းရှိန်၊ ခင်ဗျားညာတယ်
လို့တော့ ကျွန်တော်က အရမ်းမစွပ်စွဲပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားစကား
မှန်တယ်မမှန်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်ကလိုက်ပြီး ချက်ကင်လုပ်
ကြည့်ရဦးမှာပဲ’

‘မောင်ရင်က ကျုပ်ကို သံသယဖြစ်စရာမလိုပါဘူး။ ပြီး
တော့ ကျုပ်ဟာလည်း တာဝန်သိတတ်တဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်
ယောက်ပါ။ နောက်ပြီး ကျုပ်ကားကိုလည်း အာမခံအပြည့်လုပ်ထား
တာပဲ။ တကယ်လို့ ကျုပ်မှာ ဒီကားတိုက်မှုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး

လျော်ကြေးပေးရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်ဆိုရင် ကျုပ်အာမခံက ကြည့်လုပ်ပါလိမ့်မယ်'

'ခင်ဗျားမှာ လျော်ကြေးပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ် မရှိတယ်ဆိုတာကို နောက်တော့ ကြည့်ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ ဦးသန်းရှိ အဲဒီနေ့က ခင်ဗျားရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ကလပ်အသင်းတိုက်က ဘယ်ဟာလဲ'

'ပန်းဆိုးတန်းက စီးပွားရေးကလပ်လေ'

'ကဲ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး။ ဝီစကီတိုက်တာလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

တင်မောင်ဆွေသည် မိမိတစ်ကျိက်မှမသောက်ဘဲ လက်ထဲတွင်သာ ကိုင်ထားခဲ့သည့် ဝီစကီဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တွင်ပြန်ချလိုက်ကာ ထိုင်ရာမှထပြီး တံခါးဝဆီသို့ခြေလှမ်းလိုက်သည်။ ဦးသန်းရှိန်ကလည်း ထိုင်ရာမှထလျက် တစ်စုံတစ်ခုပြောမည်လုပ်ပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ ပြန်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

မောင်မြိုင်ကြီးက တင်မောင်ဆွေအား အိမ်တံခါးမကြီးအထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး တံခါးကို ဂျှင်းခနဲမြည်အောင် ခေတင့်ပိတ်လိုက်စေ၏။

အခန်း - ၆

တင်မောင်ဆွေက သူ့အလုပ်တိုက်သို့ချက်ချင်းပြန်ခဲ့ရာ အောက်ထပ်တွင် ဂျင်မီစမတ်နှင့် အဆင်သင့်တွေ့ရသဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ရာ ဂျင်မီမှာ တော်တော် စိတ်အားထက်သန်ဖြစ်၍လာသည်။

'ဟာ... ကိုဆွေ ဟန်ကျတာပေါ့။ သူ့ဘာပဲပြောပြော ဓိုက်သွားတဲ့ကားကတော့ သူ့ကားပဲဆိုတာတော့ ငြင်းလို့မရပါဘူး'

'အေး... ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်က သူ့ကားကို လူခိုးသွားပါတယ်ဆိုတဲ့ ဆင်ခြေနဲ့သူက တာဝန်မယူရအောင် ကြိုးစားနေတယ်။ ငါတော့ တယ်မထင်ပါဘူး။ ဒီတော့ တို့က သူ့စကားကို ကျကျနန ချက်ကင်လုပ်ဖို့ အရေးကြီးသကွ။ သုံးရက်နေ့မွန်းလွဲပိုင်းကစပြီး ဒီဦးသန်းရှိန်ဟာ ဘယ်မှာရှိလို့ ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို အသေးစိတ်ပြန်ပြီး ချက်ကင်လုပ်ကြည့်ရမယ်။ သူ့ဟာ သူပြောတဲ့အတိုင်း အဲဒီနေ့က စီးပွားရေးကလပ်ကိုတော့ ရေခွက်ခဲ့မှာပါပဲ။ သူ့အဲဒီကလပ်မှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင်ရှိနေခဲ့ပြီး အရက်

ဘယ်လောက်သောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ငါအတိအကျသိချင်တယ်။
ပြီးတော့ ကလပ်မှာ သူ ညနေပိုင်းတချိန်လုံး တဆက်တည်းရှိမရှိ
ဆိုတာကိုကော ငါသိချင်တယ်။ ပြီးတော့ ကားအနီးခံရတယ်ဆိုတာ
နဲ့ ပတ်သက်လို့ သူပြောသမျှတွေကို ချက်ကင်လုပ်ကြည့်ရမယ်။
ဒီတာဝန်ကို မင်းကယူပြီး မင်းခိုင်းချင်တဲ့လူကို ခေါ်ခိုင်းကွာ

အိုကေ... ကိုဆွေ၊ ကိုဆွေသိချင်တာတွေကို ၂၄နာရီ
အတွင်းသိရအောင် ကျွန်တော် စုံစမ်းပေးပါ့မယ်

ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ ဘက်ခရောင်းကိုလည်း ငါသိချင်သေးတယ်
ဂျင်မီ။ သူက တိုက်ကြီးတစ်တိုက်လုံးမှာ မောင်မြိုင်ကြီးဆိုတဲ့ ဒရိုင်
ဘာတပည့်တစ်ယောက်ကိုသာ အဖော်ပြုပြီးနေတာကွာ

ကိုဆွေ သိချင်သမျှ အကုန်လုံးသိရစေမယ်လေ။ ဒါနဲ့
ကိုဆွေ၊ ရီရီညွန့်ဆိုတဲ့ ကိုဆွေအမျိုးသမီးက ဆုငွေတစ်ရာထုတ်ယူဖို့
သူ့ သူငယ်ချင်းမလေးတစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်တယ်။
ခုနလေးတင် က ရောက်လာတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လာထုတ်ယူဖို့
ခက်နေတာနဲ့ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းမလေးတစ်ယောက်ကို
လွှတ်လိုက် တာဖြစ်မှာပဲ

ဟုတ်လား၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်သူတဲ့လဲ

မာရီတင်လို့ဆိုတာပဲ။ တော်တော် နိပ်တယ်ကိုဆွေရဲ့
အခု ကိုဆွေရုံးခန်းထဲမှာ စောင့်နေလေရဲ့။ ငတ်မကလည်း မူမှာ
မာယာအများသား။ ရီရီညွန့်ကို သူ သိတောင်မသိပါဘူးလုပ်နေ
တယ်။ သူက ကိုဆွေထုတ်ထားတဲ့ ဆုငွေတစ်ရာကို
လာထုတ်တာပါလို့သာ ပြော တယ်

အေး... ငါအခု သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်။ မင်းလည်း

ငါပေးတဲ့တာဝန်ကို အခုပဲ စလုပ်တော့ကွာ။ ချစ်လှိုင်ကလေးကိုပါ
ခေါ်သွား။ ပြီးတော့ တခြားလူတွေကိုလည်း ခေါ်သုံးပေ။ လူဖြန့်
စုံစမ်းလိုက်ရင် မကြာခင် တို့သိချင်တာတွေ သိရမှာပါကွာ

ဂျင်မီနှင့်ခွဲခွာခဲ့ပြီးနောက် တင်မောင်ဆွေသည် မာရီတင်
ဆိုသော အမျိုးသမီးနှင့်တွေ့ဆုံရန် သူ့အလုပ်တိုက်သို့ တက်ခဲ့၏။
မေစိက သူ့အားတံခါးဝနားမှဆီး၍ ကြိုဆိုသည်။

ရီရီညွန့်လွှတ်လိုက်တဲ့ သူငယ်ချင်းမဆိုတာ ရောက်နေ
တယ်ဆိုအစီ

ကိုဆွေ ပရိုက်စိတ် အော့ဖစွထဲမှာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကိုဆွေ၊ သူပြောတာကတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ

မေစိက စိတ်ရှုပ်နေသည့်အမူအရာကလေးဖြင့် ပြန်ဖြေ
လိုက်၏။

ဘယ်လိုတစ်မျိုးကြီးလဲ အစီရယ်

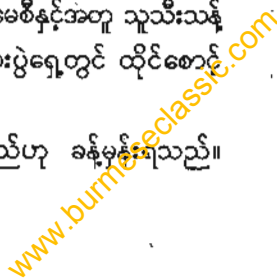
ရီရီညွန့်ဆိုတာကို သူကြားတောင် မကြားဘူးပါတဲ့။
သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာတွေ့လို့ သူလာခဲ့တာပါတဲ့။ အဲဒါ သူသိ
တာကို ပြောပြပြီး ဆုငွေထုတ်ယူဖို့တဲ့

တင်မောင်ဆွေက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီးမှ ပန်းများကို
တွန့်လိုက်သည်။

ကောင်းပြီလေ၊ သူ့ကို ကိုဆွေ တွေ့ပါ့မယ်

တင်မောင်ဆွေက ပြောပြောဆိုဆို မေစိနှင့်အတူ သူသီးသန့်
ရုံးခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ သူ၏စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်စောင့်
နေသော အမျိုးသမီးကမော့ကြည့်လိုက်၏။

သူမကား အသက်အစိတ်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ဖွံ့ဖြိုးတောင့်တင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိကာ မျက်နှာကိုလည်း ထူထပ်စွာ မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ်ထားသည်။ အဝတ်အစားတွေကလည်း တော် တော်ခေတ်ဆန်လှသည်။ တင်မောင်ဆွေက သူမအား အကဲခတ် ကြည့်ကာ အလယ်အလတ်တန်းစားထဲက ဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။ ရီရီညွန့်နှင့်တော့ တခြားစီဖြစ်နေသည်။

‘တင်မောင်ဆွေဆိုတာ ရှင်ပဲလား’

တင်မောင်ဆွေက သူ့စားပွဲနောက်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက်ပင် စတင်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျားဆုငွေတစ်ရာ လာထုတ်တယ်ဆို ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ မေးပါရစေဗျာ။ ကားနံပါတ်ကို ရေးထားတဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဒါလောက်အသေးစိတ် သိခဲ့တာလဲ’

‘အို... သိတာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ရေးခဲ့တာပဲ ဥစ္စာ’

တင်မောင်ဆွေက မျက်ခုံးများကို မသိမသာ ပင့်တင်လိုက် မိသည်။

‘ဟုတ်လား အင်း... ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ရေးမှတ်ပြီးတော့ ခင်ဗျားစာအုပ်ကို စားပွဲထဲမှာထည့်ပြီး သော့ခတ်သိမ်းထားလိုက် တယ်ပေါ့’

‘ဘယ်ကလာ စားပွဲထဲမှာ သိမ်းရမှာလဲရှင်။ ကျွန်မ လက်ပွေအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်တာပေါ့။ ကဲ... ကဲ ဆုငွေ တစ်ရာကို ဘယ်တော့ထုတ်ရမှာလဲ။ ရှင့်အနေနဲ့ ကားလိုင်စင်

ခါတ်တစ်ခုလာပေးတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းကို ချက်ချင်းဆုငွေထုတ် ချင်မိန်းမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မက နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်မ အခုပေးမယ့် နံပါတ်ဟာ အစစ်အမှန် ဟုတ်၊ မဟုတ်ဆိုတာကို ကာ့ ရှင်က လျှောက်စစ်ဆေးကြည့်ဦးမှာ မဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျားအခုပေးမယ့် နံပါတ် ဟုတ်လား’

တင်မောင်ဆွေက မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် မေးလိုက်ရာက

‘အားလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မေစီကလည်း ကျွန်မပြောသားဟူ သာအမူအရာဖြင့် သူ့အား ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်လေ။ ရှင်ပဲ ကားနံပါတ်လိုချင်တယ်ဆိုပြီး

ကြော်ငြာထားတာ မဟုတ်လား။ ကဲ... ပြောနေကြပါတယ်လေ ဆို... ရော့’

အမျိုးသမီးသည် ပြောပြောဆိုဆို သူမ၏ပလတ်စတစ်

ထုတ်ပွေအိတ်ကြီးကို ဖွင့်လိုက်ကာ အထဲတွင်ရှာဖွေပြီးနောက် စက္ကူ နှစ်ကလေးတစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူပြီး တင်မောင်ဆွေအားလှမ်း

လိုက်သည်။

တင်မောင်ဆွေသည် စက္ကူပေါ်တွင် ရေးထားသောနံပါတ်

ကို တွေ့ရလျှင် မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး အမျိုးသမီးအား ပြန်မော့ကြည့် လိုက်၏။

‘ဝမ်းသာပါတယ် မာရီတင့်၊ ဒီနံပါတ် မဟုတ်ပါဘူး’

‘အလို... ဒီနံပါတ် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ရှင်ဘယ်လိုပြောနိုင်

လဲ’

မာရီတင့်ကလည်း မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး ခပ်ဆူဆူ

ပြန်မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ ကားနံပါတ်ကို ရထားပြီးလို့ပါပဲ မာရီတင့်။ အဲဒီနံပါတ်ကိုရပြီး ကားကိုပါကျွန်တော် သွားစစ်ကြည့် ပြီးပါပြီ။ ကားပိုင်ရှင်နဲ့တောင် စကားပြောခဲ့ရသေးတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားအခုပေးတဲ့ ကားနံပါတ်ဟာ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ ကားနံပါတ် မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။

‘အို... ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ အခုပေးတဲ့ ကားနံပါတ် ကသာ ရှင်တို့ကြော်ငြာတဲ့ ကားနံပါတ်ပါ။ ဘာလဲ ရှင်တို့က ဆုဇွဲ ထုတ်မပေးချင်လို့လား။’

မာရီတင့်က သေချာစိတ်ချသော အမူအရာဖြင့် ပြန်ပြော လိုက်သည်။

‘နေပါဦးလေ၊ ခင်ဗျားက ဒီကားနံပါတ်ကို ဘယ်လိုရလာ တာလဲ’

‘ကျွန်မက အဲဒီနေ့က ကျွန်မ မိတ်ဆွေယောက်ျားတစ် ယောက်နဲ့ အဲဒီနားက တရုတ်ဟော်တယ်မှာ စားသောက်ပြီး သူ့ကား နဲ့ပြန်လာကြတာရှင်။ အဲဒါ ကံဘွဲ့လမ်းထောင့်နားကျတော့ ကား ဘီးကပေါက်သွားပါရော။ ဒါနဲ့ ကျွန်မအဖော်ကို အဲလေ... သူ့ကား ကားပေါ်ကဆင်းပြီး တိုင်ယာလဲတယ်။ ကျွန်မကလည်း သူ့ဘေးထဲ ရပ်ကြည့်နေတယ်။ အဲဒီလိုနေရင်း ရန်ကုန်ဘက်က မောင်းလာတဲ့ ဆီဒင်ကားနက်ကြီးတစ်စင်းက ကံဘွဲ့လမ်းထဲကို အရှိန်နဲ့ချိုးဝင်လိုက် တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အရင်လမ်းထဲကို ချိုးဝင်နေတဲ့ အော်စတင်ကား ကလေးကို အတင်းကျော်တက်တာမှာ သူ့ကားနောက်ပြီးက အော် စတင်ကားကလေးရဲ့ ဦးပိုင်းကို အရှိန်နဲ့ခတ်မိသွားတယ်ရှင်။ အော် စတင်ကားကလေးကလည်း မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လမ်းဘေးထိုးထွက်

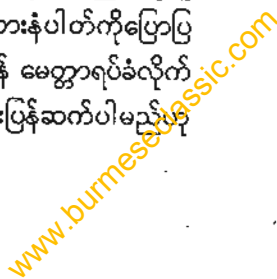
တော်မီးတိုင်နဲ့ ရိုက်မိပြီး မောက်သွားတော့တာပဲ။ အဲဒီ ဆီဒင်ကား ကိုကြီးက အရှိန်သတ်ပြီး ရပ်မလိုလုပ်နေပြီးမှ မရပ်တော့ဘဲ မောင်း ခတ်ခါတည်း မောင်းပြေးသွားတော့တာပဲ။ ကျွန်မကလည်း ဒီကား ကိုလှချေလားဆိုပြီး ကြည့်နေမိတော့ ကားကြီးလည်း တရှိန်ထိုး မောင်းပြေးရော ကျွန်မက ကားနံပါတ်ကို မှတ်ထားလိုက်တာပဲ’

‘မို့... ဒီကားနံပါတ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပုလိပ်ဘက်ကို ခင်ဗျား ခေါ်ဘုန်းက မအပ်ခဲ့တာလဲ’

‘ကျွန်မနဲ့ပါလာတဲ့ အဖော်ယောက်ျားကြောင့်ပေါ့။ သူက ဘာကိုတာကိုလည်းတွေ့ရော မဖြစ်ဘူးလစ်မှပဲ တော်ကြာ သက် သာပါနေဦးမယ်ဆိုပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့တော့တာကိုး။ သူက မိန်းမ ချစ်သူရှင်။ အဲဒီနေ့ညနေက သူက ကျွန်မနဲ့ချိန်းတွေ့ပြီး အတူတူ နေကြတာကို သူ့မိန်းမ မသိစေချင်ဘူးလေ’

တင်မောင်ဆွေမှာ အစဉ်းစားရ တော်တော်ခက်သွားတော့ သည်။ ဒီမိန်းမပြောသည်ကို လုံးဝလက်မခံဘဲနေ၍ကားဖြစ်မည် ဆိုသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမဆီကရသော ကားနံပါတ်ကို ချက်ကင် ပြန်ကြည့်ဖို့ တာဝန်ကတော့ ရှိနေသေးပေသည်။

တင်မောင်ဆွေသည်ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ မော် တော်ယာဉ်ထိန်းရဲဋ္ဌာနရုံးသို့ ဆက်လိုက်ပြီး ထိုရုံးမှ သူ့မိတ်ဆွေ ကိုယ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်၏အမည်ကို တောင်းလိုက်သည်။ ထိုလူ ကို ဖုန်းကို ပြန်ထူးလျှင် တင်မောင်ဆွေက ကားနံပါတ်ကိုပြောပြ ခဲ့သို့ကားပိုင်ရှင်နှင့်လိပ်စာကို ရှာဖွေပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံလိုက် သည်။ တစ်ဖက်မှလည်း သူစုံစမ်းပြီး ဖုန်းပြန်ဆက်ပါမည်ဟု ပြောကြားကြားလိုက်သည်။

တင်မောင်ဆွေသည် ဖုန်းကိုပြန်ချလိုက်ကာ မာရီတင့်အား ကြည့်လိုက်သည်။

‘အေးဗျာ အခုဟာက အခြေအနေတွေရှုပ်ထွေးလာပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့ကားကို တွေ့ထားပြီးပြီ။ ယုံကြည်နေမိတာဗျ’

‘ရှင်ကို ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပဲမေးမယ်။ ရှင်ဆီမှာ ဘာကားနဲ့နံပါတ်ပဲ ရထားရထား အခုကျွန်မပေးတဲ့ ကားနံပါတ်ဟာသာ ရှင်လိုချင်တဲ့ ကားနံပါတ်အစစ်ပဲ။ ဒီတော့ ဒီကားနံပါတ်ကို ရှင်လိုချင်သလား မလိုချင်ဘူးလား’

‘ခင်ဗျားက ဘာဆိုလိုတာလဲ’

‘တိုက်ပြီးမောင်းပြေးသွားတဲ့ ကားနက်ကြီးက လူမလည်း ရှင်ကြော်ငြာကိုတွေ့ပြီးနေမှာပဲ။ ဒီတော့ သူဟာ တော်တော်ကို ကြောက်နေမှာမဟုတ်လား။ ကျွန်မက သူ့ဆီသွားပြီး ရှင်နံပါတ်ကို ကျွန်မမှတ်ထားတယ်။ အဲဒါ တစ်ဖက်ကို ကျွန်မက မပေးစေချင်ရင် ရှင်ကျွန်မကို ငွေဘယ်လောက်ဘယ်လောက် မေးမယ်လို့ တောင်းရင် ရှင်ဆုငွေတစ်ရာထက်တော့ ပိုမှာပဲရှင်’

မာရီတင့်ကား တော်တော်ကိုအရေလည်အပါးဝနေလေအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပေတည်း။ သူမအား ဘယ်သူကမှ သူမနှပ်စားလုပ်၍ ရမည်မဟုတ်ဟူသော အမူအရာမျိုးနှင့် စကားအတွင်း တင်မောင်ဆွေအား ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒီလိုဆိုလဲ အဲသလို ဘာဖြစ်လို့မလုပ်သလဲ’

‘မတရားခြိမ်းခြောက် ငွေညစ်ရာကျတာပေါ့။ ကျွန်မ ဒီလိုလုပ်မယ့်အစား ရှင်ဆီက တရားဝင်ကြော်ငြာထားတဲ့ ဆုငွေ

လိုချင်တယ်’

‘ဒီလိုလုပ်ပါလား မာရီတင့်၊ အခု မာရီတင့်ပေးတဲ့ ကားနံပါတ်ကို ကျွန်တော် အပြည့်အစုံ စုံစမ်းစစ်ဆေးကြည့်ပါ့မယ်။ အဲဒါမှ အဲဒီကားနံပါတ်နဲ့ကားဟာ သုံးရက်နေ့ညက အော်စတင်ကားတိုက်မိပြီးမောင်းပြေးတဲ့ ကားဖြစ်တာသေချာရင် ကျွန်တော်တို့ ကြော်ငြာထားတဲ့အတိုင်း ဆုငွေတစ်ရာကို ချက်ချင်းထုတ်ပေးပါ့မယ် ကျေနပ်ရဲ့လား’

မာရီတင့်သည် တင်မောင်ဆွေအား တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်တို့အနေနဲ့ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်ရအောင်ဆိုတာကို ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်’

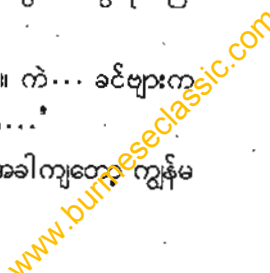
‘ခင်ဗျားရဲ့နေရပ်လိပ်စာကို ပေးထားခဲ့ပါ မာရီတင့်။ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ဆက်သွယ်ပါ့မယ်’

မာရီတင့်က ချက်ချင်းပင် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

‘ရှင်က ကျွန်မကို ဆက်သွယ်ဖို့မလိုပါဘူး။ ကျွန်မက ကျွန်မတို့ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး ဆက်သွယ်ပါ့မယ်။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စတွေ ကျွန်မကို သက်သေတွေ ဘာတွေခေါ်မနေနဲ့နော်။ ရှင်တို့ကို မှတ်ထားတဲ့ကားနံပါတ်သာပေးတာ၊ ရုံးတွေဘာတွေလိုက်ပြီး အဲဒီသေခံရဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်’

‘သက်သေခံရဖို့ လိုမယ်ထင်ပါဘူး။ ကဲ... ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့လာဆက်သွယ်မှာလဲ...’

‘မနက်ဖြန်မှန်းမတည့်မိမှာပေါ့။ အဲဒီအခါကျတော့ ကျွန်မ

ပေးတဲ့အားနဲ့ပါတ် ဟုတ်မဟုတ် ရှင်တို့သိလောက်ပါပြီ။ ကဲ-
အတ္တန်အတ္တန်မယ်'

မာရီတင့်သည် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်
ထိုင်ရာမှထလျက် အခန်းထဲမှ အကြောသားထွက်သွားလေတော့
သည်။

တင်မောင်ဆွေသည် စိတ်ထဲတွင် ဝေခွဲ၍မရသော အ
အရာဖြင့် တံခါးဝဆီသို့ ငေးကျန်ရစ်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက်
ကုတ်လိုက်ကာ မေစိထံသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ပန်းများကိုတွန့်ပြလိုက်
မိလေသည်။

'အင်း... ဒီကိစ္စက တော်တော်ရှုပ်လှာပြီ အစီ။ ဒီမာရီ
တင့်ဟာ ရီရီညွန့်နဲ့ ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်ဟန်မတူဘူး'

'ဦးသန်းရှိန်ဆိုတဲ့ လူကများကိုဆွေကို ခေါင်းရှုပ်ရုံအား
ဒီမိန်းမကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ လွှတ်လိုက်တာများလား ကိုဆွေ'

မေစိက စဉ်းစဉ်းစားစားအမူအရာကလေးဖြင့် ပြောလိုက်
ရာ တင်မောင်ဆွေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဒါပေမဲ့ သူလာပေးသွားတဲ့နံပါတ် က
ပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုကော ကိုဆွေမှာ လိုက်စုံနဲ့
ဖို့ တာဝန်ရှိနေတယ်။ ဦးသန်းရှိန်ကိုတော့ ဂျင်မီနဲ့ ချစ်လှိုင်ကလေး
က သေသေချာချာ လိုက်စုံစမ်းနေပြီလေ'

ခေတ္တကြာလျှင် တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းကမြည်လာ
သည်။ မော်တော်ယာဉ်ထိန်းရဲဌာနရုံးမှ သူ့မိတ်ဆွေ ရဲတပ်ကြပ်ကြီး
က ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

'ကိုဆွေ သိချင်တဲ့ ကားနံပါတ်ကားပိုင်ရှင်ဟာ ကိုကာ

တောင်ဥက္ကလာ စရပ်ကွက်ထဲမှာနေတယ်။ သူ့လိပ်စာ
အပြည့်အစုံကတော့'

တင်မောင်ဆွေသည် ရဲကြပ်ကြီးပြောပြသော ကားပိုင်ရှင်
ကာဘီ၏ လိပ်စာအပြည့်အစုံကို သူ့မှတ်စုစာအုပ်ကလေးတွင်
သူ့သူရေးမှတ်ထားလိုက်လေသည်။

'ကျေးဇူးပဲ ကိုလှစိန် မကြာခင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်
ထပြီး ပြုစုပါဦးမယ်ဗျာ'

'ဟဲ... ဟဲ... မလိုပါဘူးဗျာ စကော့ချာ ဝီစကီဗျာ
... ဟဲ နောက်အကူအညီလိုရင်လည်း ပြောပါဗျာ'

တင်မောင်ဆွေသည် ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပြီးလျှင် ချိတ်တွင်
ချိတ်ထားသော သူ့ဂျာကင် အင်္ကျီကို ကောက်စွပ်လိုက်သည်။

'ကဲ... အစီရေ၊ မာရီတင့်ပြောတဲ့ ကားရဲပိုင်ရှင်ကို သိရ
ကိုဆွေတို့ အဲဒီလူဆီကို လိုက်သွားရအောင် အစီပါ လိုက်ခဲ့
မယ်'

မေစိကလည်း သွက်လက်စွာပင် သူမ၏ လက်ပွေအိတ်
သို့ ခဲတံတစ်ချောင်းနှင့် မှတ်စုစာအုပ်ထည့်ကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်
သည်။

အခန်း - ၇

တင်မောင်ဆွေက သူ့ဘောက်စံဝက်ဝှန်းကားကလေးကို တောင်ဥက္ကလာသို့ မောင်းလှာစဉ်မေစီသည် တိတ်ဆိတ်နေရာမှ ရုတ်တရက် မေးခွန်းတစ်ခု ထုတ်လိုက်သည်။

‘ကိုဆွေ၊ မာရီတင့်ဟာ ကိုဆွေကို သက်သက်လာ လှည့်စားတာလို့ ကိုဆွေထင်သလား’

ထိုမေးခွန်းကို တင်မောင်ဆွေက ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေ နဖူးရေတွန့်လျက် ခေတ္တကြာမှ...

‘အေးကွယ်။ မာရီတင့်ဟာ တော်တော်ကို အရေလည် အပါးဝတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲကွဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဟာ ကိုဆွေကို တမင်သက်သက် လာလှည့်စားတာမဟုတ်ဘူးလို့ ကိုဆွေထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုဆွေကိုယ်တိုင် ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ကားကို စစ်ကြည့်ခဲ့တာပဲ။ ကားနောက်ပိုင်းဟာ တိုက်ထားတာ အမှန်ပဲ။ ဘန်ဘာနဲ့နောက် ဘယ်ဘက်ဘီးကို အသစ်လဲထားရတယ်။ နောက်ဖက်ဘယ်ဘက် မတ်ဂတ်တစ်ခုဟာလည်း ချိုင့်ဝင်နေတယ်’

စိတ်ကူးချီချီ

‘သူ့ကားအခိုးခံရတယ်ဆိုတာကလည်း အမှန်အတိုင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့ ကိုဆွေ’

‘ဖြစ်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ် အစီရယ်။ ကားတိုက်မှုမှာ ဘာဝန်မယူရအောင် သက်သက်ကလိမ်စေ့ ငြမ်းဆင်တာပါ။ ဟုတ် ဟုတ်ဆိုတာကိုလည်း ကိုဆွေတို့မကြာခင် သိရတော့မှာပါ’

မကြာခင် သူတို့ကားကလေးသည် တောင်ဥက္ကလာ ရေပင် ထွက်ထဲသို့ ရောက်လာတော့သည်။ မော်တော်ယာဉ်ထိန်းဌာနမှ မိတ်ဆွေရဲတပ်ကြပ်ကြီး ပြောလိုက်သော လိပ်စာနှင့်အိမ်ကိုလည်း တင်မောင်ဆွေက အလွယ်တကူပင် ရှာတွေ့ရသည်။ နှစ်ထပ်ပျဉ် ထောင်အိမ်ကြီးတစ်လုံးဖြစ်ကာ အိမ်ခန်းလေးတွဲခွဲထားလေ၏။ တိုက်ခတ်သည့် ထိုအိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ် လက်ယာဘက်အစွန် ဆုံးအခန်းတွင် နေထိုင်သည်ဟု ရဲကြပ်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

တင်မောင်ဆွေကလည်း ကားကို ထိုအိမ်ကြီးနှင့်မျက်စောင်း ထိုးတွင် ရပ်လိုက်ကာ ကားပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ အိမ်ကြီး၏ အနေအထားကိုအကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဤတွင် အိမ်ကြီး၏ မြောက်ဖက်ဘေး၌ သွပ်မိုးထားသော ကျူထရဲကာ တဲရက်ကြီးတစ်ရုံ ရှိကာ ထိုတဲရက်ကြီးထဲတွင် ဘတ်ကားတစ်စင်း၊ ဂျစ်ကားတစ်စင်းနှင့် ဆလွန်းကားတစ်စင်း ရပ်ထားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

‘ကဲ... ကိုဆွေ၊ အစီတို့ အခုဘာလုပ်ကြမလဲ’

‘ဟောဟိုကားရုံဟာ ဒီအိမ်က လူတွေအတွက် ကားရုံနဲ့ တူတယ်။ အထဲမှာလည်း ဆလွန်းကားတစ်စင်းရှိနေတယ်။ အဲဒီ ကားကို ကိုယ်တို့အရင်ဝင်ကြည့်ရအောင်’

တင်မောင်ဆွေနှင့်မေစီတို့သည် ကားရုံထဲသို့ တည့်တည့်

မတ်မတ်ဝင်ကာ အလယ်တွင်ရပ်ထားသော ဆလွန်းကားဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။ ကားမှာအနက်ရောင်ဖြစ်သည်။ တင်မောင် ဆွေက ကားနံပါတ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အင်း... မာရီတင့်ပေးထားတဲ့ ကားနံပါတ်ပဲ အစီ’
ထိုစဉ် ကားရုံအတွင်းသို့ လူရွယ်တစ်ယောက်ဝင်လာကာ

တင်မောင်ဆွေတို့အား သင်္ကာမကင်းကြည့်ပြီး...

‘ခင်ဗျားတို့ ဘာလိုချင်လို့လဲ’ ဟု မေးလိုက်သည်။ ၎င်းသည် ကားရုံအစောင့်ဖြစ်ဟန်တူသည်။

တင်မောင်ဆွေက ကားနောက်ပိုင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ မှမော့ကြည့်လိုက်သည်။ လူရွယ်က ၎င်းတို့အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

‘ဪ ကိုကာဝီက ဒီကားကို ရောင်းမယ်ဆိုတာနဲ့ ကျုပ်တို့လာစစ်ကြည့်တာပါ။ ဒီကားဟာ မကြာသေးခင်ကမှ တိုက်ထားတယ်လို့ ကြားရတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ နောက်ပိုင်းခွံက နည်းနည်းဖြတ်ထွက်သွားရုံလောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကာဝီက ခွံကအသစ်တစ်ခုတပ်ထားပါတယ်။ ကိုကာဝီက သူ့ကားကို သိပ်ဂရုစိုက်တာဗျ။ ရောင်းမယ်လို့လည်း မကြားမိပါကလား’

‘သူပြောလို့ ကျုပ်တို့ လာကြည့်တာပဲ။ နေပါဦး ကားတိုက်တာက ဘယ်တုန်းကလဲ’

‘မနေ့တစ်နေ့ကပါ။ ကိုကာဝီက ချက်ချင်းသူ့ကားကို ပြန်ပြင်တာ ခုနလေးတင်ကမှ ဝပ်(က်)ရှော့(ပ်)က ပြန်ယူလာတာဗျ။

ဆရာတို့မြင်တဲ့အတိုင်း အခု ကားဘော်ဒီက အကောင်းပကတိပါပဲ’

‘ဟုတ်လား ခင်ဗျားက ကိုကာဝီနဲ့ဘာတော်လဲ’

‘ဘာမှမတော်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဒီကားရုံမှာ စောင့်အိပ်ရတယ်။ ကားတွေကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါးကြည့်ပေးရတာပေါ့’

‘ဒါဖြင့်ကိုကာဝီ အခုအိမ်မှာရှိတယ်ပေါ့’

‘သူ့ကားရှိနေတာ သူလည်း ရှိရမှာပေါ့ဆရာ။ သူ့အပြင် ထွက်ရင် သူ့ကားကို အမြဲယူသွားတတ်တာပဲ’

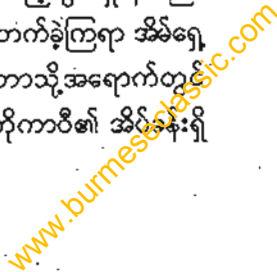
ကားရုံစောင့်လူရွယ်သည် တင်မောင်ဆွေတို့၏အသွင်အပြင်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသွားဟန်ဖြင့် မေးသမျှကို လွယ်ကူစွာ ပြန်ဖြေနေသည်။

‘ဒါနဲ့ ကိုကာဝီက အိမ်ထောင်နဲ့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူးဆရာ လူပျိုကြီးပါ။ အိမ်ခန်းငှားပြီး သူတစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတယ်။ သူ့ကား ပြန်ရောင်းမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်က တော်တော်အံ့သြနေတယ်။ သူ ဝယ်ထားတာမှ တစ်နှစ်ကျော်ရှိသေးတယ်’

‘ကျုပ်တို့လည်း ရောင်းမယ်ကြားလို့လာခဲ့တာပဲ။ ကဲ အစီရေ ကိုယ်တို့ ကိုကာဝီကိုတက်တွေ့ကြရအောင်လား’

တင်မောင်ဆွေနှင့်မေစီတို့သည် ကားရုံထဲမှ ခပ်တည်တည်ထင် ပြန်ထွက်ခဲ့ကြရာ အိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ အပေါ်သို့ တက်ရန် လှေကားမှာ အိမ်ကြီး၏အလယ်တည့်တည့်တွင် ရှိနေသည်။ တင်မောင်ဆွေတို့က ထိုလှေကားကြီးအတိုင်း တက်ခဲ့ကြရာ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဝရန်တာသို့အရောက်တွင် အပေါက်နှစ်ပေါက်ရှိရာ တင်မောင်ဆွေက ကိုကာဝီ၏ အိမ်ခန်းရှိ

ရာ အပေါက်ထဲသို့ လှည့်ဝင်လိုက်သည်။

ကိုကာဝီ၏ အိပ်ခန်းတံခါးမှာ ပိတ်ထားလျက်ရှိသော်လည်း တင်မောင်ဆွေက ခေါက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် ချက်ချင်း ပွင့်လာသည်။

တံခါးဖွင့်ပေးသူကား အသက်၄၀ကျော်အရွယ်ရှိ အသားမဲမဲ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ပိုးရှုပ်အင်္ကျီနှင့်ဘန်ကောက်လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပါးစပ်တွင်တော့ ဆေးတံကို စတိုင်ပါပါခဲထားသည်။ ၎င်းကိုကြည့်ရသည်မှာ ကုလားသွေးစပ်ပုံရ၏။

ကိုကာဝီဆိုတာ ခင်ဗျားလားဟု တင်မောင်ဆွေက မေးလိုက်ရာ ၎င်းက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီးပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘ဘာကိစ္စရှိကြလို့လဲဗျ’

ကျွန်တော့်နာမည်က တင်မောင်ဆွေတဲ့။ စုံထောက်တစ်ယောက်ပါပဲ။ ခင်ဗျားကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားပြောချင်တယ်’

ကိုကာဝီသည် သိသိသာသာကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို တင်မောင်ဆွေက သတိထားလိုက်မိသည်။

‘ကျုပ်ကားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားသုံးရက်နေ့ညက ခင်ဗျားကားနဲ့ ကားတစ်စင်းဝင်တိုက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စဟာလေ’

ကိုကာဝီခဲထားသော ဆေးတံသည် ပါးစပ်မှပြုတ်ကျလှနီးပါးဖြစ်သွားတော့သည်။ ၎င်းသည် ဆေးတံကို ကပျာကရာလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားလိုက်ရာ ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်သည်။

‘ခင်... ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ...’

‘ကျုပ် ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်လေ။ ခင်ဗျားဟာ အဲဒီနေ့က ကမ္ဘာအေးစေတီနဲ့ ကံဘဲ့လမ်းထောင့်မှာ တခြားကားတစ်စင်းကို ခင်ဗျားကားနဲ့ အတင်းကျော်တက်ပြီး တားမြီးနဲ့ ခတ်ပစ်လိုက်တာ ဟိုကားမှောက်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကို ခင်ဗျားက ဘာမှအကူအညီမပေးဘဲ အတင်းမောင်းပြေးခဲ့တယ်’

ကိုကာဝီသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းများသာ စာဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာတော့ကာ ခူးများ မခိုင်တော့သည့်အလား၊ နီးရာကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေက ၎င်းရှေ့တွင်ရပ်ကာ မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးသလဲ ကိုကာဝီ’

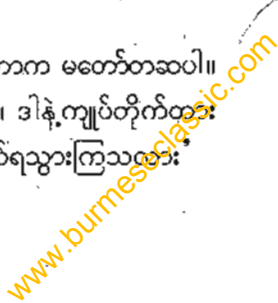
ကိုကာဝီသည် တံတွေးကို ဂရုစနဲနေအောင် မျိုချလိုက်တာ လက်နှစ်ဖက်ကို ချိန်စွာ မြှောက်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်... ကျုပ် မငြင်းတော့ပါဘူး။ ဖြစ်ပြီးကတည်းက ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အပြစ်တင်နေမိခဲ့ပါတယ်ဗျာ’

မေစီသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ကပျာကရာ လက်ပွေအိတ်ကို ဖွင့်လျက် မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ခဲတံကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။

‘ဒီလိုဆို ခင်ဗျား သုံးရက်နေ့ညက ကံဘဲ့လမ်းကွေ့မှာ အော်စတင် ကားတစ်စင်းကို ဝင်တိုက်ပြီး အတင်းမောင်းထွက်ပြေးခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဝန်ခံတယ်ပေါ့’

‘ဝန်... ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ။ ဖြစ်ခဲ့ရတာက မတော်တဆပါ။ ကျုပ်ထွက်ပြေးခဲ့တာလည်း ကြောက်လို့ပဲဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တိုက်တာနဲ့ ခဲတဲ့ကားက လူတွေများ ဒဏ်ရာတော်တော်ရသွားကြသတဲ့’

ကိုကာဝီသည် ဆက်လက်ငြင်းဆိုနေပါက အကြောင်းမထူး တော့ဟု နားလည်ထားသည့်အလား သူ့ပြစ်မှုကို အလွယ်တကူပင် ဝန်ခံလိုက်သည်။

ကားထဲမှာပါလာတဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ဒဏ်ရာ ရသွားခဲ့ကြတယ်လေ။ အမေလုပ်တဲ့သူကတော့ ပွန်းပဲ့ထိတ်လန့်သွား ရရုံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကားမောင်းလာတဲ့ မောင်မြင့်ရှိန်ဆိုတာကတော့ ကားပိမိပြီး ခါးရိုးကျိုးသွားခဲ့ရတာ အခုဆေးရုံမှာတက်ကုနေရ တယ်။ သေမသွားတာ ကံကောင်းပဲ။

ကိုကာဝီသည် မျက်နှာဆိုးစေ့ကလေးလောက် ငယ်သွား ကာ ညည်းတွားသံပြုလိုက်သည်။

အေးဗျာ... ကျွန်တော်ကလည်း ဖြစ်ပြီးကတည်းက စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မောင်းလာခဲ့တာဟာ မှောက် သွားတဲ့ကားထဲက လူတွေ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရလိမ့်မယ် မထင် လို့ပါဗျာ။ အခုတော့ ကျုပ်အပြစ်ကျုပ်ခံရတော့မယ်ပေါ့။ အဲဒီနေ့ က ယူနီဗာစီတီ အဲဗင်နယူးမှာ ပါတီတစ်ခုတက်ပြီး ကျုပ်ပြန်လာ တာဗျ။ အရက်ကိုလည်း တော်တော် သောက်မိခဲ့တယ်လေ။ ကျုပ် က နဂိုကတည်းက ကားမောင်းရင် မြန်မြန်မောင်းတတ်တယ်။ အဲဒီနေ့က ကံဘဲလမ်းထဲကို ချိုးဝင်လိုက်တော့ ရှေ့မှ အော်စတင် ကားတစ်စင်းရှိနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လွတ်မယ်ထင် လို့ ကျော်တက်လိုက်မိတာ အရက်က နည်းနည်းထွေနေတော့ ချိန် သားနည်းနည်း မှားပြီး၊ အော်စတင်ကားဦးပိုင်းကို ကျွန်တော့် ကား အမြီးပိုင်းနဲ့ဝင်ရိုက်မိတော့တာပဲ။ အော်စတင်ကားလည်း လမ်းဘေး ကို လည်ထွက်သွားပြီး ဓာတ်မီးတိုင်နဲ့ ဝင်တိုက်မိတော့တာပေါ့။

ကိုကာဝီသည် စကားကို ခေတ္တရပ်ထားလိုက်ကာ တင် မောင်ဆွေအား နားလည်ရန် တောင်းပန်သော အမူအရာဖြင့် ကြည့် လိုက်သည်။ ပြီးမှ စကားဆက်ပြန်သည်။

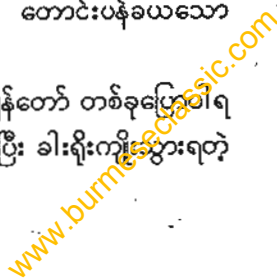
ပထမတော့ ကျွန်တော်က ကားရပ်ပြီးဆင်းကြည့်ဦးမလို့ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကြည့်မှန်ထဲ ကြည့်လိုက်တော့ မှောက်သွား တဲ့ ကားဆီကို လူတွေပြေးလာနေတာ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာလည်း လမ်းရှင်းနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ဆင်းကြည့်ရင် လူတွေက ပိုင်းရိုက်နေကြဦးမလားဆိုတာကိုလည်း ဆွေးကြောက်လိုက်မိတယ်။ ဒါနဲ့ ဘာမှမစဉ်းစားနေတော့ဘဲ ကား ကို အတင်းမောင်းပြေးလာမိတော့တာပါပဲ။

အဲဒါဟာ အခုလ သုံးရက်နေ့ညနေငါးနာရီက ကမ္ဘာအေး ခေတီလမ်းနဲ့ ကံဘဲလမ်းအချိုးလမ်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား ဝန်ခံတယ်ပေါ့။ တင်မောင်ဆွေက သေချာစေရန် ထပ်မေးလိုက် ရာ ကိုကာဝီက ဖြေးလေးစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်။ တင်မောင်ဆွေက သူတို့ပြောသမျှ စကားတွေကို လက် ရေးတိုဖြင့်လိုက်၍ ရေးမှတ်နေသော မေစီအား လှမ်းကြည့်ရာ မေစီ က အားလုံးရကြောင်း အမူအရာပြုပြီး ခေါင်းကလေးလိုက်ညိတ် ပြလိုက်သည်။

ကိုကာဝီက တင်မောင်ဆွေအား တောင်းပန်ခယသော အသံဖြင့် စကားဆက်လိုက်သည်။

ဒီမှာ ကို ကိုတင်မောင်ဆွေ၊ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရ စေခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ကားမှောက်ပြီး ခါးရိုးကျိုးသွားရတဲ့

သူငယ်လေးကို ကျွန်တော်က နှစ်နာကြေးအဖြစ်နဲ့ ငွေတစ်သောင်း ပေးပါ့မယ်။ ကျွန်တော်အခုပဲ ချက်လက်မှတ်ရေးပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော်ကို အမှုမလုပ်ကြဖို့ ကျေရာကျေကြောင်း ပြောပေးပါဗျာ။
‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ခုနက ပြောတာတွေ လက်ရေးနဲ့ ရေးပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးပေးပါဗျာ၊ ပြီးတော့ ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ မောင်မြင့်ရှိန်နာမည်နဲ့ ရှယ်ယာချက်လက်မှတ် တစ်သောင်းတန်တစ်ခု ရေးပြီးပေးလိုက်ပါ။’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရေးပေးပါ့မယ်ဗျာ။’

‘ခင်ဗျားရေးနေတုန်း ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းပြောချင် တယ်။ ခင်ဗျားဆီမှာ တယ်လီဖုန်းများ ရှိသလားဗျာ။’

‘ရှိပါတယ်၊ ဟောဟိုက စားပွဲပေါ်မှာ။’

ကိုကာဝီညွှန်ပြသော အခန်းတစ်ဖက်ထောင့်ရှိ စားပွဲပေါ် မှ တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ တင်မောင်ဆွေက လျှောက်သွားပြီး မိမိ၏ အလုပ်တိုက်သို့ ဆက်ကြည့်လိုက်သည်။ အဆင်သင့်ပင် ပြန်ထူး သူက ဂျင်မီစမတ်ဖြစ်နေသည်။

‘ဂျင်မီလားဟေ့၊ အတော်ပဲကွာ၊ ဦးသန်းရှိန်ကိစ္စက အလ ကားပဲဟေ့။ သူ့အတွက် မင်းဘာမှ ဆက်တာဝန်ယူဖို့ မလိုတော့ သူး။’

‘ဘယ်ကလာ အလကားရမှာလဲ ကိုဆွေ’ဟု ဂျင်မီက ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ‘စီးပွားကလပ် တံခါးစောင့်ဆီ က ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စတိတ်မင် တစ်စောင်တောင် ရထားပြီးပြီ။ သူက ဦးသန်းရှိန်ဟာ ည ဂုဏ်ရီလောက်မှာမှ တက္ကသိုလ် တစ်စင်းနဲ့ ကလပ်ကိုရောက်လာတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ပြီးတော့ အမှု

အရာတွေကလည်း ပျက်နေတယ်။ သူက တံခါးစောင့်ကို ဘယ်လို ပြောတယ်မှတ်သလဲ။ သူ့ကားအခိုးခံရတာကို ဂါတ်တိုင်မလို့တဲ့။ သူဟာ ကလပ်မှာ ၁၂နာရီကတည်းက ရောက်နေတယ်လို့ ဘယ် သူမေးမေးပြောပါဆိုပြီး ငွေတစ်ရာတောင် လာဘ်ထိုးခဲ့သတဲ့ဗျ။ ကျွန်တော်က တံခါးစောင့်ကို ချောချီတစ်လှည့် ချောက်ချီတစ်ခါ အတင်းအစ်ယူရတာ။’

ဂျင်မီထံမှ သတင်းကြောင့် တင်မောင်ဆွေမှာ ဘာပြောရ ညီမသိဘဲ တိတ်ဆိတ်နေတော့သည်။

‘ကိုဆွေ... ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားရဲ့လားဗျ။’

‘အေး... ကြားပါတယ်။’

‘ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ ဘက်ခရောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် စုံစမ်း လို့ တော်တော်သိရပြီဗျ။ ဒီလူက စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့မှာ ဦးသန်းတန်နဲ့ ဦးစောဝင်းဆိုတဲ့ ပါတနာတွေရှိတယ်။ ဦးစောဝင်းဆိုတဲ့ ပါတနာတွေရှိတယ်။ ဦးစောဝင်းက ပဲခူးမှာနေ တယ်။ သူ့ငွေပင်ငွေရင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ကြတာပေါ့လေ။ ဦးသန်းရှိန် ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လလောက်က သူ့ဇနီးနဲ့ ကွဲပြီးကတည်းက တာမွေလမ်း ခြံကြီးထဲက သူ့အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေနေခဲ့ တယ်။ သူ့နဲ့အတူ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ စီးပွားရေးကလပ် ကို သူက မကြာခဏလာလေ့ရှိသတဲ့ဗျ။ သူ သုံးရက်နေ့ည ဂုဏ်ရီ က ကလပ်ကိုရောက်လာပြီး တံခါးစောင့်ကို ငွေတစ်ရာလာဘ်ထိုး တုန်းက အရက်သောက်ထားပြီး တော်တော်ကလေး ရိတ်တီဖြစ် နေခဲ့သတဲ့။ ဒီတော့ ကိုဆွေပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့လေ။ ကားတိုက် မောင်းပြေးခဲ့တဲ့ လူဟာ သူပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ကိုဆွေရဲ့။’

'သူ မဖြစ်နိုင်ဘူးဂျင်မီ'

'ဘာကြောင့်မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ ကိုဆွေရ'

'မောင်မြင့်ရှိန်ရဲ့ ကားကိုတိုက်ပြီး မောင်းပြေးတဲ့လူကို ငါအခုတွေ့နေရပြီ၊ ငါအခု သူ့အိမ်က စကားပြောနေတာပဲ။ သူက အဲဒီနေ့က ကားတိုက်မောင်းပြေးတဲ့လူဟာ သူပါပဲဆိုတာကို ပြောတဲ့ချက် ရေးပေးပြီး မောင်မြင့်ရှိန်အတွက် လျော်ကြေးငွေ တစ်သောင်းကိုပါ ပေးဖို့ကိုတောင် သဘောတူပြီးပြီ ဂျင်မီရဲ့'

အခန်း - ၈

တောင်ဥက္ကလာပမှ ကားမောင်းထွက်လာစဉ် တင်မောင် ဆွေက မေစီအား ညွှန်ကြားချက် ထုတ်လိုက်သည်။

'အစို့ကို ကိုဆွေက တာမွေဗလီမှာ ချပေးခဲ့မယ်၊ သုံးဘီး ကားငှားပြီး တိုက်ကို ပြန်ပေးတော့။ ဂျင်မီကို အခုဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေကို ရှင်းပြလိုက်ပေါ့။ ကိုဆွေကတော့ ပထမ ဦးသန်းရှိန်နဲ့ ဘွားတွေ့ဦးမယ်။ ပြီးတော့ ရီရီညွှန်ဆီ လိုက်သွားဦးမယ်။ ဒီကိစ္စ အတော်တော်ကို ရှုပ်လာပြီ'

'ရှုပ်တာကတော့ အစီလည်း ခေါင်းကို ချာချာလည်နေပြီ မယ်သူက အမှန်ပြောနေတာလည်းဆိုတာ ဝေခွဲလို့ကို မရဘူး'

'လူတစ်ယောက်ဟာ ပြစ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်တယ်လို့ ခြောက်တိုက် ဝန်မခံတတ်ဘူး။ ပြီးတော့ လျော်ကြေးငွေတစ် သောင်းကိုလည်း ကိုယ့်မှာ တာဝန်မရှိဘဲနဲ့ ရက်ရက်ရောရောမပေး တတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကိုကာပီက အမှန်ပြောခဲ့တာပဲလို့ ယူဆရ ပုံပဲ အစီ၊ အခု ကိုဆွေ လုပ်ရမှာက ဒီကိစ္စထဲမှာ ရီရီညွှန်နဲ့ ဦး

သန်းရှိန်ဘ ဘယ်လိုဝင်ရှုပ်နေတယ်ဆိုတာကို သိရဖို့ပဲ

‘အစီတော့ ကိုဆွေပြန်မလာမချင်း စောင့်နေမှာပဲ။ သူ့ထားပါကိုဆွေ။ အစီတော့ ကိုဆွေကို တနည်းနည်းနဲ့ ထောင်ချောက်ဆင်တာပဲလို့ထင်နေမိတာပဲ’

‘ထောင်ချောက်ဆိုလည်း ဘယ်လိုထောင်ချောက်မျိုးဆိုတာ သိထားဖို့က လိုသေးတာပဲအစီ၊ စိတ်ချပါကွယ်၊ ကိုဆွေ သတိထားမှာပါ’

မေစီကိုချထားပေးခဲ့ပြီးနောက် တင်မောင်ဆွေက ချက်ချင်းပင် ကားကို ဦးသန်းရှိန်အိမ်သို့ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့တော်ကိုအောက်တွင် ကွန်ဆူလ်ကားနက်ကြီးက ရှိမနေတော့ချေ။ အရှေ့တံခါးတွေကိုလည်း အားလုံးပိတ်ထားလျက် ရှိနေသည်။ တင်မောင်ဆွေက အိမ်တံခါးမကြီး၏ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို အကြံကြိမ်နှိပ်သော်လည်း ဘယ်သူကမှလာ၍ ဖွင့်မပေးချေ။ အိမ်ထဲတွင် ဘယ်သူမှရှိမနေသည်မှာ သေချာသည့်အခါတွင် တင်မောင်ဆွေက သူ့ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ ဓမ္မစေတီလမ်းသို့ ဆက်မောင်းခဲ့သည်။

ဓမ္မစေတီလမ်းသို့ရောက်လျှင် တင်မောင်ဆွေက သူ့ကားကို ဘောင်ဒရီရိပ်သာအဆောက်အဦကြီးမရောက်ခင် ခပ်လှမ်းလှဲတွင် သူ့ကားကို ရပ်ထားလိုက်ပြီး ခြေလျင်ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အဆောက်အဦကြီးပေါ်သို့ မတက်သေးဘဲ အဆောက်အဦကြီး၏ ဘေးလမ်းကြားကလေးမှဝင်၍ နောက်ဘက်ရှိကားများ ရှိရာသို့ရောက်ခဲ့သည်။ ကားရုံကြီးမှာ တိုက်ခန်းနံပါတ်အလိုအခန်းငယ်ကလေးများ ခွဲထားပြီး နံပါတ်တွေထိုးထားရာ ရီရီဟူ၍၏ ကားထားရာ အခန်းကို အလွယ်တကူပင် ရှာတွေ့ရသည်။

တံခါးပိတ်ထားသော်လည်း သော့ခတ်၍မထားချေ။

တင်မောင်ဆွေက အခန်းတံခါးတစ်ချပ်ကို အသာဆွဲမကာ အထဲသို့ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် မှောင်မည်းနေသော်လည်း ကားမရှိတော့သည်ကိုတော့ သိနိုင်သည်။ တင်မောင်ဆွေက တံခါးကိုအသာပြန်စိလိုက်ကာ တိုက်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ တိုက်ရှေ့တည့်တည့် လမ်းတစ်ဖက်တွင် အများသုံးရန် တယ်လီဖုန်းနဲ့ကလေးတစ်ခုက ရှိနေရာ တင်မောင်ဆွေက အထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီး ဦးကဆံတစ်ဖတ်ထည့်လျက် သူ့အလုပ်တိုက်သို့ ဆက်လိုက်သည်။ မေစီက ပြန်ထူးလျှင်...

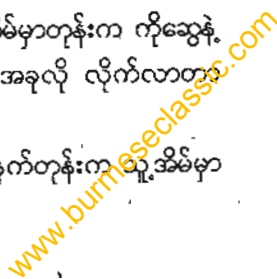
‘အစီ ကိုဆွေလေ၊ ရီရီညွန့် သူ့တိုက်ခန်းမှာ ရှိဟန်မတူဘူး။ အဲဒါ ကိုဆွေ တံခါးသော့ဖွင့်ပြီး တိုက်ခန်းထဲဝင်ကြည့်မလို့’
‘သတိထားပါ ကိုဆွေ၊ ဒါနဲ့ ကိုဆွေ ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ’

မေစီက စိုးရိမ်သံကလေးဖြင့် သတိပေးလိုက်ရာက ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘မကြာပါဘူး အစီရယ်’
‘ကိုဆွေ’ မေစီအသံကလေးသည် တိုးသွား၏။ ‘ဒီမှာ ဦးသန်းရှိန်ဆိုတာ ရောက်နေတယ်’

‘ဟုတ်လား ဘာကိစ္စတဲ့လဲ’
‘ကိုဆွေနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့ အိမ်မှာတုန်းက ကိုဆွေနဲ့ ညွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောခွင့်မရလို့ အခုလို လိုက်လာတာပဲ’
‘ဆိုတာပဲ’

‘အေး... ဟုတ်လိမ့်မယ် အစီ၊ မနက်တုန်းက ဝူ့အိမ်မှာ

စကားပြောနေတုန်းက သူ့ဒရိုင်ဘာနဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးဆိုတဲ့လူက သူ့ဘေးမှာတစ်ချိန်လုံး ရှိနေခဲ့တာပဲ

‘သူက ဘာဖြစ်လို့ အပြင်မထွက်ခိုင်းတာလဲ’

‘အဲဒါကိုပဲ ကိုဆွေက အံ့သြမိတာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံပုံကတစ်မျိုးပါပဲ။ ဦးသန်းရှိန်ရောက်လာတာ ကြာပြီလား’

‘အစီပြန်လာတော့ သူ့ဒရိုင်ဘာက သူ့ကားနဲ့အတူ တိုက်ရှေ့က ရပ်စောင့်နေတယ်လေ။ အစီက ကားနဲ့ပါတ်ကြည့်ပြီး သူ့ကားမှန်းသိလိုက်တာပေါ့။ အပေါ်ကျတော့ ဦးသန်းရှိန်စောင့်နေတာ တွေ့ရတာပဲ။ အခုလည်း သူ့အပြင်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေတယ်။ ကိုဆွေ ပြန်မလာမချင်းစောင့်နေမယ်တဲ့။ သူ့ဒရိုင်ဘာကိုတောင် ခုနက ဆင်းပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီ’

‘ကောင်းပြီလေ အခုပဲကိုဆွေ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်’

တင်မောင်ဆွေက မှန်းကိုပြန်ချလိုက်ကာ ခပ်သွက်သွက်ပင်ဘောင်ဒရီရိပ်သာ အဆောက်အဦထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး ရီရီညွန့်၏ အခန်းသို့တက်ခဲ့သည်။ တိုက်တံခါးကို တင်မောင်ဆွေက တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ကြည့်လိုက်ရာ အတွင်းမှ ဘယ်လိုမှ ပြန်မထူးချေ။

တင်မောင်ဆွေလည်း သူ့ရထားသော ဗိုက်ခန်းတံခါးသော့ကို အိတ်ထဲမှထုတ်ယူလျက် သော့ပေါက်ထဲသို့ အသာထိုးသွင်းပြီး လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။ တိုက်ခန်းထဲသို့ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ဝင်ရောက်မိလျှင် တင်မောင်ဆွေက တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ကာ ဧည့်ခန်းကို လျင်မြန်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် မီးကလင်းနေသည်။ အခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲမှာအဖုံးပွင့်နေကာ လက်ယာဘက်ထောင့်စွန်းအဖုံးကလေးထဲတွင်

သားရေဖုံးစာအုပ်ကလေးသည်လည်းကောင်း၊ ခြောက်လုံးပြူးသေ နတ်သည်လည်းကောင်း ရှိမနေတော့ချေ။

တင်မောင်ဆွေက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်မိကာ အိပ်ခန်းဆီသို့ခြေလှမ်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ချက်ချင်းပင်တုန့်ရပ်သွားသည်။ သူ့ရပ်နေသော နေရာမှနေ၍ ပွင့်နေသောအိပ်ခန်းတံခါးနှင့် ဒိုးယိုပေါက်ဖြစ်နေသော ရေချိုးခန်းတံခါးကို လှမ်း၍ မြင်ရနိုင်၏။ ရှိုဝါခေါ်ရေပန်းအောက်တွင် ရပ်နေသော အမျိုးသမီးအစ်ယောက်၏ ကိုယ်လုံးပုံသဏ္ဍာန်ကို ကာရံထားသော အလတ်စတစ်ကန့်လန့်ကာအား ဖောက်တွင်း၍ ခပ်ရေးရေး တွေ့သိုက်ရသည်။ နံရံတွင်ကပ်ထားသော စင်ကလေးပေါ်တွင်ကား အပွဲထဲတွင်မရှိသည့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်က ရှိနေသည်။

အမျိုးသမီးသည် ရေချိုးပြီးကာစနှင့်တူသည်။ ကိုယ်လုံးတွင် မွေးပွကိုယ်သုတ်ပုဝါကြီးကို ရင်ရှား ရစ်ပတ်ထားသည်။ တင်မောင်ဆွေက ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အမျိုးသမီးသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဆီသို့ လက်တစ်ဖက်လှမ်းလိုက်သည်။

တင်မောင်ဆွေသည် ချက်ချင်းပင် တိုက်ခန်းတံခါးဝဆီသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ကာ အသံပြုလိုက်သည်။

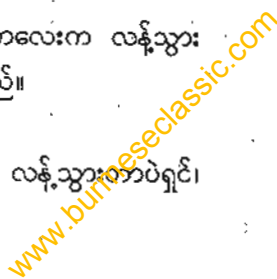
‘အိမ်ရှင်တို့ မရှိကြဘူးလားမျိုး’

‘ဘယ်သူလဲဟင်’

ရေချိုးခန်းထဲမှ ရီရီညွန့်၏ အသံကလေးက လန့်သွားသည့်အလား ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘တင်မောင်ဆွေပါ’

‘ဪ... ကိုတင်မောင်ဆွေလား၊ လန့်သွားတာပဲရှင်။’

ကျွန်မ အခုပဲ ရေချိုးပြီးတာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်ဘယ့်နှယ်အထဲကို ရောက်လာတာလဲ

‘ကျွန်တော် တံခါးခေါက်ကြည့်တော့ တံခါးက သူ့ဘာသာ ပွင့်သွားတယ်လေ’

‘ဟုတ်လား... ကျွန်မ တံခါးသေသေချာချာ ပိတ်မထားဘူးထင်ပါရဲ့၊ ကဲ... ကိုတင်မောင်ဆွေရေ ထိုင်စောင့်နေလိုက်ဦး’

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့အခုချက်ချင်းတွေ့ချင်တယ်’

‘အို... ဘယ့်နှယ်ဖြစ်မလဲရှင်၊ ကျွန်မ... ကျွန်မ အဝတ်တောင်မှ မဝတ်ရသေးတာ’

‘သိပ်အရေးကြီးတယ် ရီရီညွန့်၊ ကျွန်တော် အချိန်မဖြုန်းနိုင်ဘူး’

‘ရှင်ကလည်း စာကယ်လောတာပဲနော်၊ ကဲပါရှင် အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာပိတ်ပေးစမ်းပါ၊ ကျွန်မ အမြန်ဆုံး အဝတ်လဲပြီး ထွက်လာပါ့မယ်’

တင်မောင်ဆွေက ပွင့်နေသော အိပ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်ပေးလိုက်ကာ တံခါးဝနားတွင် ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ အဖုံးပွင့်နေသော စားပွဲဆီသို့ပြန်လျှောက်ခဲ့ကာ အခြားအဖုံးအကန့်များတွင် လျှောက်ရှာကြည့်သော်လည်း သားရေဖုံးမှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို မတွေ့ရတော့ချေ။

နှစ်မိနှစ်ခန့်ကြာလျှင် အိမ်ခန်းတံခါးက ပွင့်လာသည်။ ရီရီညွန့်သည် အနက်တွင်အဖြူရောင်အကွက်ဖော် ဒရက်စင်ဂေါင်းပိုးအင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်လျက် မခိုတရီအမူအရာဖြင့် ထွက်လာသည်။ သူမ၏ မျက်နှာတွင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဆိုးထားသည်မှ

ဘယ်လိုမှ လိမ်းခြယ်ထားခြင်း မရှိပေ။

သူမသည် တင်မောင်ဆွေအား ညှို့မာတ်ပါသော အပြုံးကဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ... စုံထောက်ကြီး၊ ဆိုစမ်းပါဦးရှင်၊ ဘာများအရေးကြီးဖြစ်လာရတာလဲ’

‘ခုနက သေနတ် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ’

‘ဘာသေနတ်လဲ ကိုဆွေရဲ့’

‘ခုနက ရေချိုးခန်းထဲက စင်ကလေးပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ သေနတ်ဟာလေ’

‘ဪ... ရှင်က ကျွန်မရေချိုးနေတာကို တွေ့ခဲ့ရသလဲပေါ့’

ရီရီညွန့်က တင်မောင်ဆွေအား မခိုတရီ မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် စင်ပေါ်က သေနတ်ကိုသာတွေ့ခဲ့ရတာပါ၊ အဲဒီသေနတ် အခုဘယ်မှာလဲ’

‘ကျွန်မ အိပ်ခန်းထဲမှာ ထားခဲ့တယ်’

‘သွားယူချေဗျာ’

ရီရီညွန့်သည် တစ်စုံတစ်ခုပြောတော့မည်ပြုပြီးတော့မှ မပြောတော့ဘဲ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ သူမ ပြန်ထွက်လာလျှင် လက်ထဲ၌ လက်ပွေအိတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်

ဖြင့်ကြည့်ပြီး အထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

‘ကိုတင်မောင်ဆွေ၊ ဒီသေနတ်ကို ကျွန်မဆီက ယူမသွားပါ’

နဲ့ရှင်

‘ခင်ဗျားက သေနတ် ဘာလို့လိုရတာလဲ’

‘အို... အကာအကွယ်အတွက်ပေါ့ရှင်’

တင်မောင်ဆွေသည် သေနတ်ကိုချိုးလိုက်ကာ ဆုံလည်အတွင်းမှ ကျည်ဆံများကို ထုတ်ယူလျက် သူ့ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီးမှ သေနတ်ကိုလက်ပွေ့အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

‘အို... ကိုတင်မောင်ဆွေကလဲ ကျည်ဆံတွေ ဘာလို့ထုတ်ယူထားလိုက်ပြန်တာတုန်း’

‘ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောအောင်လို့ပေါ့’

‘အခု ပြောနေရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာလဲရှင်က ကျွန်ကို မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတာလား’

တင်မောင်ဆွေက ရီရီညွန့်၏ ခပ်လှောင်လှောင် မေးခွန်းကို ပြန်၍မဖြေ၊ သူကသာ မေးခွန်းတစ်ခု ထုတ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ဒီသေနတ် ဘယ်ကရလာတာလဲ’

‘ကျွန်မကို သူများကပေးသွားတာပါ’

‘သူများဆိုတာက ဘယ်သူလဲ’

‘ဦးစောဝင်း၊ အို... မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကိုမေးမနေပါရှင်၊ ကျွန်မပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူး’

‘ဒီသေနတ် ခင်ဗျားရထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်’

‘ဦးစောဝင်းက ခင်ဗျားကို သေနတ်ဘာဖြစ်လို့ ပေးရတာ

မိုး

လဲ၊ ခင်ဗျားမှာ အကာအကွယ်လိုတယ်လို့ ယူဆစရာအကြောင်း သူ့မှာ ဘာရှိလို့လဲ’

‘ရီရီညွန့်သည် တစ်စုံတစ်ခုသောလျှို့ဝှက်လိုသော အမူအရာကလေးဖြင့် ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါပြလိုက်သည်။

‘အို... ကျွန်မ မပြောပါရစေနဲ့ရှင်’

တင်မောင်ဆွေက ရီရီညွန့်အား မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တစ်ခု တည့်တည့်ပြောပါရစေရီရီညွန့်၊ ကျုပ်အပေါ်မှာ လူလည်လုပ်ပြီး စားစာခံခုတုံးလုပ်တာမျိုးကို ကျုပ်က ငြိမ်ခံနေတတ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်’

‘ရှင်ကို ဘယ်သူကများ လူလည်လုပ်နေလို့လဲရှင်’

‘ရီရီညွန့်က နှုတ်ခမ်းစုကာ ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ ဦးစောဝင်းဟာ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတယ်။ အဲဒါ အမှန်ပဲလားဗျ’

‘အမှန်ပဲပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မကရှင်ကို လိမ်ပြောနေရမှာလား’

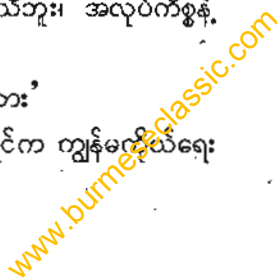
‘ဒီလိုဆိုရင် အခု အဲဒီဦးစောဝင်းဆိုတာက ဘယ်မှာလဲ’

‘ရီရီညွန့်က ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေ၊ နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ တင်မောင်ဆွေအား ခပ်မေးမေးကလေး ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဦးမှ...’

‘ကျွန်မလည်း အတိအကျတော့မသိဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဇုတ်တရက် နယ်ထွက်သွားရသတဲ့’

‘ခင်ဗျား သူ့ကို တကယ်ချစ်သလား’

‘အို... ကိုတင်မောင်ဆွေကလဲ ရှင်က ကျွန်မကိုယ်ရေး

ကိုယ်တာကိစ္စမှာဘာကြောင့် ဒါလောက် စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ
'ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကျုပ် သေသေချာချာ သိချင်လို့
ပေါ့'

'ဦးစောဝင်းဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မ
သူ့ကိုချစ်တာထက် လေးစားတယ်။ ဂရုစိုက်မိတယ်။ သူကစီးပွား
ရေးသမားတစ်ယောက်ရှင်၊ တစ်ပြည်လုံးမှာလိုက်ပြီး အရောင်းအဝယ်
လုပ်နေတဲ့လူ၊ ဒီတော့ သူဟာ မကြာခင်က ဒီလိုပဲ ခရီးထွက်နေ
ရတယ်'

တင်မောင်ဆွေက ရီရီညွန့်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ တမင်
ကလာပင် ရှုံ့ချသော အမူအရာဖြင့် နှုတ်ခမ်းများမဲ့ပစ်လိုက်သည်။
'အင်း... သူက အဲသလို ခရီးထွက်နေတုန်း ခင်ဗျားက
တော့ ကိုကောင်းစိန်နဲ့ သိပ်ပျော်နေကြတယ်ပေါ့'

ရီရီညွန့်သည် မျက်နှာကလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီးမှ
ခေါင်းကလေးကို ခပ်သွက်သွက်ခါရမ်းလိုက်သည်။

'အထင်မလွဲပါနဲ့ ကိုတင်မောင်ဆွေ ကိုကောင်းစိန်ဟာ
ကျွန်မရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သက်သက်တစ်ယောက်ပါ။ နေစမ်းပ
ဦး၊ ရှင်က ကျွန်မကိစ္စမှာ ဘာကြောင့်များ ဒါလောက်စိတ်ဝင်စား
နေတာလဲ'

'ကျုပ်သိချင်တာတွေ ရှိနေလို့ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စ
ဟာ ကျုပ်နဲ့ တနည်းနည်းနဲ့ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်
နားလည်ထားရတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ
ကို ကျုပ်သိရဖို့အရေးကြီးတယ်။ ဒီလိုပတ်သက်လာရအောင်လည်း
ခင်ဗျားက တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ကြိုးစားနေတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်'

'အို... ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကိုတင်မောင်ဆွေ၊
ခွင့်ကို ကျွန်မ ဘာမှမဟုတ်မတရား အသုံးပြုဖို့ရည်ရွယ်မထားပါဘူး။
ကျွန်မယောက်ျားဟောင်း ကိုညွန့်စိန်မောင်နဲ့ သွားတွေ့ပြီး သူ ကျွန်မ
ထိုပေးနေတဲ့စရိတ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ စေ့စပ်ခိုင်းဖို့ ရည်ရွယ်ထားမိ
တာတော့ မှန်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းကိုလည်း ရှင်ကို
ကျွန်မက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား'

ရီရီညွန့်က အင်မတန်အပြစ်ကင်းစင်ရိုးသားသော အမူ
အရာကလေးဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တင်မောင်
ဆွေကတော့ သူမအား ကောင်းစွာ မယုံကြည်မိသေး။

'ကောင်းပြီလေ ဒီလိုဆို အခု ကျုပ်သိချင်တာတွေကို
ခွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြစမ်းပါဦး'

'ကိုတင်မောင်ဆွေက ဘာသိချင်တာတုန်း'

'ကိုကောင်းစိန်အကြောင်း သိချင်တယ်။ သူ့အလုပ်အကိုင်
ထို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ဆက်ဆံနေပုံကို ပြောတာ'

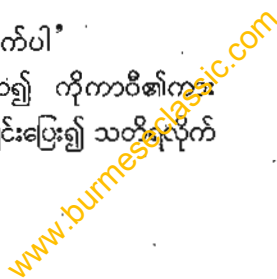
'အို... ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေသက်သက်ပါလို့ ပြောပြီးပါပ
ဘောရှင်၊ တကယ်တော့ သူက ကျွန်မထက် မြိုင်ရဲ့မိတ်ဆွေဆိုရင်
ဒီဗွန်တယ်'

ရီရီညွန့်က သွက်သွက်လက်လက်ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ မြိုင်
သူ့သော နာမည်သစ်ကိုလည်း ထည့်သွင်းပြောဆိုလာသည်။

'မြိုင်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲဗျ'

'ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်ပါ'

တင်မောင်ဆွေသည် သူ့ဆီသို့လာ၍ ကိုကာဝီ၏ကအ
နဲ့အိတ်ကိုပေးသွားသော မာရီတင့်အား ချက်ချင်းပြေး၍ သတိချင်လိုက်

မိသည်။

‘သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြစမ်းပါလား’

‘ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ဟုတ်လား၊ အင်း... အသက်ကတော့ တွန့်မနဲ့ ရွယ်တူပဲ။ အသားခပ်ညိုညို ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ကျစ် ကျစ်လှစ်လှစ်ကလေးပဲ အဝတ်အစားကိုလည်း ဖက်ရှင်ကျကျ ဝတ် တတ်တယ်။ ရုပ်ကလည်း တော်တော်ကိုချောတယ်။ ကျွန်မ ဒါလောက်ပဲပြောတတ်တယ်ရှင်’

တင်မောင်ဆွေက ပခုံးများကို အသာတွန့်လိုက်သည်။ မာရီတင့်၏ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့်တော့ တခြားစီဖြစ်နေသည်။

‘ခင်ဗျား ကိုကောင်းစိန်နဲ့ သိထားရတာ ကြာပြီလား’

‘သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ သူက အတွေးသမား၊ စိတ်ကူး သမား၊ သူ့အလုပ်ကလွဲလို့ တခြားဘာမှ စိတ်ဝင်စားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ သူ့အလုပ်ကအနားယူပြီး စိတ်အပြောင်းအလဲကလေး ဘာကလေးရအောင် သူ့ကို ကျွန်မတို့က အတင်းတိုက်တွန်းရတယ်ရှင်’

‘စိတ်အပြောင်းအလဲကလေးဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ သူ့ကို ခင်ဗျားတိုက်ခန်းထဲမှာ ညသန်းခေါင်သလွဲအထိ ခေါ်ထားတာမျိုး ကို ဆိုလိုတာလား’

တင်မောင်ဆွေက တမင်တကာပင် ခပ်ထေ့ထေ့ပြောလိုက် သော်လည်း ရီရီညွန့်က မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ သူ့အား ရဲတင်း သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဆိုပါတော့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့က သူ့ကိုမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ဆက်ဆံတာပါ ကိုတင်မောင်ဆွေ၊

ဟိုညကလည်း သူနဲ့ကျွန်မဟာ ဂျင်သောက်ပြီး ရိုးရိုးတန်းတန်း စကားပြောခဲ့ကြတာပါရှင်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကိုကောင်းစိန်ဟာ ခင်ဗျားပြောသလိုဖြင့် ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ မြိုင်နဲ့ပိုရင်းနှီးတယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ မြိုင်ကို သူက သဘောကျနေတယ် ဆိုပါ တော့၊ မြိုင်ကလည်း သူ့ကို သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက အခုလို စိတ်ကူးသမား အတွေးသမားကြီးဖြစ်နေတာကိုတော့ မြိုင် ထမကျေနပ်ဘူးလေ။ လခမှန်မှန်ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ဝင်လုပ်စေ ချင်တယ်’

‘ကဲ... ရီရီညွန့်၊ ဒါတွေကို ဘေးချိတ်ထားပြီး ဓနက ဆေနတ်ကို ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကပေးထားတာလဲဆိုတာ အမှန် အတိုင်းပြောစမ်းပါဗျာ’

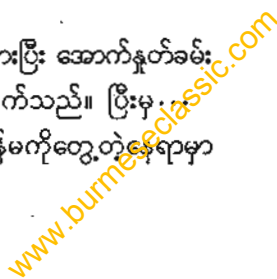
တင်မောင်ဆွေက ရုတ်တရက် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်း ပြီး မေးလိုက်သည်။ ရီရီညွန့်က သူမ၏မျက်လုံးများကို ပြူးကျယ် ပြူးကြည့်လိုက်သည်။

‘ရှင်ကလဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဆေနတ်ကို ဒီလောက်စိတ်ဝင်စား နေရတာလဲ’

‘မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ရေချိုးတာတောင် ဆေနတ်တစ် ထက်ဘေးမှာထားချိုးတယ်ဆိုတာဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ စိတ် ဝင်စားစရာပဲပေါ့ ရီရီညွန့်’

ရီရီညွန့်သည် မျက်လွှာကလေးချသွားပြီး အောက်နှုတ်ခမ်း ထိုသွားများဖြင့် ကိုက်ကာ ခေတ္တတွေနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

‘လူ... လူတစ်ယောက်က ကျွန်မကိုတွေ့တဲ့နေရာမှာ

သတိပဿနာလို့ ခြိမ်းခြောက်ထားတယ် ကိုတင်မောင်ဆွေရဲ့ ဟု
အသံခပ်နိမ့်နိမ့်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ’

‘ရှင် သူ့ကို သိမှာမဟုတ်ပါဘူး’

‘ဘယ်သူဆိုတာကိုသာ ပြောပြပါလေ’

တင်မောင်ဆွေက ရီရီညွှန့် ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေ
ခြင်းကို စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်သည်။ ထို
အခါမှ...

‘သူနာမည်က ကိုဘမြိုင်တဲ့ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ လူအများကတော့
သူ့ကို ကိုမြိုင်ကြီးလို့ခေါ်ကြတယ်။ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ပထမဆုံး
ယောက်ျားပါပဲ။ သူ့ကိုယုံတုန်းက ကျွန်မအသက် ၁၈နှစ်ပဲရှိသေး
တယ်။ ရူးရူးမိုက်မိုက် အရွယ်ပေါ့ရှင်။ သူက လောကကြီးမှာ
တော်တော် အရေလည်ပုံရတယ်။ ကျွန်မလည်း သူ့ကိုအထင်ကြီးပြီး
ယူလိုက်မိတာပဲ’

‘ခင်ဗျား သူနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ပေါင်းခဲ့သလဲ’

ကိုမြိုင်ကြီးဟူသော နာမည်ကြောင့် တင်မောင်ဆွေသည်
စိတ်ဝင်စားမှု ထက်သန်လာပြီဖြစ်၏။ ကွင်းဆက်ကလေးတစ်ခု
ရလာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

‘နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်လောက်တင်ပါပဲရှင်’

‘ပြီးတော့ကော’

‘ပြီးတော့... ပြီးတော့ ကျွန်မ သူ့ဆီက ထွက်ပြေးလာ
ခဲ့တယ်’

‘ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ၊ တစ်ခါ

တည်း ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ကွာရှင်းပြတ်စဲတာ မဟုတ်ဘူးလား’
တင်မောင်ဆွေက ထပ်၍ စေ့စေ့စပ်စပ် မေးနေလိုက်ပြန်
သည်။

‘အရင်ထွက်ပြေးပြီး နောက်ကျမှ သူနဲ့မပေါင်းနိုင်တော့
ဘူးဆိုပြီး အတိအလင်း ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်တာပါ’

‘ထွက်ပြေးတာက ဘယ်သူနဲ့ထွက်ပြေးတာလဲ’
ရီရီညွှန့်သည် နှုတ်ခမ်းကလေးကိုက်ထားလိုက်ရာက
သူမ၏ အရည်လဲသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် တင်မောင်ဆွေအား
တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

‘ရှင်ဟာ တော်တော်ကိုစပ်စုတာပဲနော်’ ဟု ရေရွတ်လိုက်
သည်။

‘စပ်စုရဖို့ဆိုတာက ကျုပ်အလုပ်ပဲလေ။ ခင်ဗျားဟာ
ဒီကိုမြိုင်ကြီးဆိုတဲ့ လူဆီက တစ်ယောက်တည်း ထွက်ပြေးခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား’

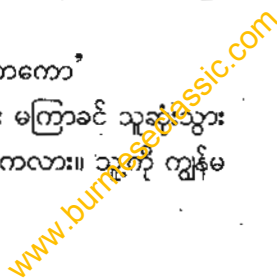
‘ဟုတ်တယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ပြေးခဲ့တာပဲ’

‘အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ’

‘ကိုမြိုင်ကြီးက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မတွေ့တွေ့
အောင် လိုက်ရှာပြီး သတ်ပစ်မယ်လို့ ကျိန်းခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့
သူက ကျွန်မကို ရှာမတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မက နာမည်ပြောင်းပြီး
ဇာတ်မြုပ်နေခဲ့တာကိုး’

‘ခင်ဗျားနဲ့ထွက်ပြေးသွားတဲ့ လူကကော’

‘သူနဲ့ကျွန်မ ရန်ကုန်ရောက်လာပြီး မကြာခင် သူ့ဆုံးသွား
ခဲ့ရပါတယ်။ သူ့မှာ အဆုတ်ရောဂါရှိနေတာကလား။ သူ့ကို ကျွန်မ

တင်မောင်ဆွေနှင့် ခွဲပါတယ်ရှင်

ရီရီညွန့်၏ မျက်လုံးများသည် စိုစွတ်တောက်ပြောင်လာသည်ဟုထင်မှတ်ရသည်။

‘နောက်တော့ကော’

‘နောက်တော့ ကျွန်မ ကိုညွန့်စိန်မောင်နဲ့တွေ့ပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပါ’

‘ဒီအတောအတွင်းမှာ ခင်ဗျားရဲ့ပထမယောက်ျား ကိုမြိုင်ကြီးဆိုတာက ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ’

‘သူက ကျွန်မကို ဇွဲကြီးကြီးနဲ့ ခြေရာခံစမ်းခဲ့တယ်လေ။ အခုတော့ ကျွန်မ ရန်ကုန်မှာရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာကို သူသိထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့လိပ်စာကိုတော့ သူအတိအကျ မသိရသေးပါဘူး’

‘သူအခု ရန်ကုန်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်သိရတာလဲ’

တင်မောင်ဆွေက အကဲစမ်း၍ မေးကြည့်လိုက်ကာ သူမ၏ မျက်နှာကလေးကိုလည်း စေ့စေ့စပ်စပ်အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ... ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီကပါ။ ကိုမြိုင်ကြီးဟာ အခု ဦးသန်းရှိန်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်ရှင်။ သူက အဲဒီလူနဲ့ပဲ အတူတူနေတယ်။ တာမွေလမ်းထဲမှာလေ။ ကျွန်မက ဘယ်မှာနေပြီး ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို သူကတော့ မသိသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆိုးတာက သူ့အလုပ်ရှင် ဦးသန်းရှိန်နဲ့ ကျွန်မလက်ထပ်မယ့် ဦးစောဝင်းဆိုတာက တော်တော်ရင်းနှီးကြတဲ့ လူတွေရှင်၊ အတူတူလုပ်ကြတဲ့ စီးပွားရေးသမားကြီးတွေပဲဆိုပါတော့’

စိတ်ကူးမျိုမျို

ရီရီညွန့်သည်မျက်တောင်ကျောကြီးတွေကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လိုက်ကာ တင်မောင်ဆွေအားကြည့်လိုက်ပြီးမှ စကားခတ်ပြန်သည်။

‘ဒီတော့ ကျွန်မတွေ့နေရတဲ့ အခက်အခဲကြီးကို ကိုတင်မောင်ဆွေပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့လေ။ ကျွန်မ ဦးစောဝင်းကို လက်ထပ်လိုက်ဦးတော့ ပြဿနာက သိပ်ပြေလည်ဦး မှာမဟုတ်ဘူးရှင်။ သူဟာ သူ့မိတ်ဆွေရဲ့ ဒရိုင်ဘာမိန်းမဟောင်းကို လက်ထပ်ဖို့ပါကလားဆိုတာ သူသိသွားရရင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့လေ။ သူ့မိတ်ဆွေတွေထဲ သူ့ကို ဘယ်လောက်ဝိုင်းလှောင်ကြလိုက်မလဲလို့။ ပြီးတော့ ကိုမြိုင်ကြီးဆိုတာကလည်း အခုထက်ထိ ကျွန်မကို ကြေချမ်းနားတာ မဟုတ်ဘူး။ အို... ကျွန်မတော့ တွေးကြည့်တိုင်း စိတ်ညစ်မိပါတယ်ရှင်’

ရီရီညွန့်သည် စကားအဆုံးသတ်လိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းကလေးငုံ့လိုက်သည်။ သူမ၏ ပခုံးကလေးများသည်လည်း မတ်မနေဘဲ ခပ်လျော့လျော့ဖြစ်သွားကြသည်။ တင်မောင်ဆွေကတော့ သူမအား ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ညိတ်လိုက်၏။

‘အင်း... ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာပါပြီ။ ကဲ... ရီရီညွန့် အဝတ်သွားလဲချေဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်ကြရအောင်’

‘ရှင် ဘာသဘောပေါက်တာလဲ’

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုအသုံးပြုဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုတာလေ’

‘အို... ကျွန်မ’

စိတ်ကူးမျိုမျို

“ထားလိုက်ပါတော့ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတိုက်ခန်းထဲက အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေက ဘယ်ကရတာလဲ ရောထွေးနေလို့ မကြည့်တာပါ။ တချို့က အပေါစား၊ တချို့ကတော့ တကယ့်အကောင်းစားတွေဖြစ်နေတယ်”

တင်မောင်ဆွေက အခန်းထဲရှိ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ ဆီသို့ လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“အများဆုံးကတော့ တိုက်ခန်းနဲ့ အတူပါတဲ့ဟာတွေပါ”

“ဒီအဖိုးတန် ကော်ဇောနဲ့ ဟိုအဖိုးနဲ့စားပွဲကကော်”

“အင်း... ရှင်ကတော့ တော်တော်မြင်တတ်တာပဲ။ အိမ်နစ်ခုက ကျွန်မတို့ ဦးစောဝင်းက ပေးထားတာရှင်။ သူက ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် ပဲခူးမှာတစ်လှည့်၊ ဒီမှာတစ်လှည့်နေကြဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက အိမ်ထောင်ပရိဘောဂရွေးတာမှာ သိပ်စိစက်ကျယ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီတိုက်ခန်းထဲက အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေကို အကုန်လုံးပစ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒီတော့ အခုကတည်းက သူက ကျွန်မဆီကို တစ်ခုခု နှစ်ခုစီပို့ထားတယ်။ ဥပမာဆိုရင် ဟောဒီကော်ဇောဟာ တနင်္ဂနွေနေ့က ကျွန်မဆီကိုရောက်လာတယ်။ အဲဒါများ သူ့အိမ်ကို လာကြည့်ပေးနေတဲ့ သူ့အစ်မဝမ်းကွဲက ကျွန်မဆီကို မနေ့က သံကြိုးရိုက်ပြီး ကျွန်မဆီကို ကော်ဇောတစ်ချပ် ပို့လိုက်သလားလို့ မေးသေးတယ်လေ။ ဒီမိန်းမက ကျွန်မကို မနာလိုဖြစ်နေတာရှင်။ ဦးစောဝင်း သူ့မိန်းမနဲ့ ကွဲကတည်းက အဲဒီမိန်းမက ဦးစောဝင်းအိမ်ကို နေ့ဘက်မှာလာပြီး ချက်ပြုတ်ရှင်းလင်း သုတ်သင်ပေးနေတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဦးစောဝင်းလက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ဒီမိန်းမကြီး

တွေက နေရာမရှိတော့ဘူးလေ”

ရီရီညွန့်က တော်တော်ခံပြင်းသော လေသံကလေးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တင်မောင်ဆွေက ထပ်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“နေစမ်းပါဦး ကောဇောပေးတာကို ခင်ဗျားဆီတကူးတက ကြီးရိုက်မေးနေရသေးသလား။ ဘာဖြစ်လို့ ဦးစောဝင်းကို မမေးတာလဲ”

“ဦးစောဝင်းက တနင်္လာနေ့၊ ဖိနပ်ရိုက် ခရီးထွက်သွားခဲ့တိုက်ရှင်။ သူက အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ခရီးထွက်သွားရသလို ရှင်ကို ကျွန်မပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ကဲ... ရီရီညွန့်၊ နောက်ကျတော့ စကားဆက်ပြောကြသေးတာပေါ့။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ အပြင်ခဏသွားကြရအောင် အတ်သွားလဲချေဗျာ”

အခန်း - ၉

ရီရီညွန့်နှင့်တင်မောင်ဆွေတို့သည် သူမ၏တိုက်ခန်းထဲ ထွက်လာကြပြီး လှေကားပေါ်မှ အတူယှဉ်တွဲ၍ ထွက်လာကြသည်။ ရီရီညွန့်မှာကြက်သွေးရောင် စိန်ကတ္တီပါကုတ်အင်္ကျီနှင့်ကြည်ဖြူ ရောင်ပိုးထမီတို့ကို စတ်ဆင်ကာ ဦးခေါင်းတွင်ကြည်ပြာရောင် ဖိပုဝါကလေးကို မေးဆိုင်း၍ ချည်ထားသည်။

‘နေပါဦးကိုတင်မောင်ဆွေရယ်၊ အခု ကျွန်မတို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ’

ရီရီညွန့်သည် အဆောက်အဦထဲမှ လမ်းပေါ်သို့ထွက်လာပြီး တင်မောင်ဆွေအားမေးလိုက်ရာက ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းများ တန့်သွားရသည်။ သူမသည် လမ်းတစ်ဖက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကလေးကြူတ်လိုက်သည်ကို တင်မောင်ဆွေက သတိပြုလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ရီရီညွန့်’

‘ဟိုဟာ ကျွန်မကားပဲ’

‘ဘယ်မှာလဲ’

‘ဟိုမှာ လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားတာလေ တိုက်ဘေးလမ်းကြားထိပ်မှာ ရပ်ထားတဲ့ မောရစ္စကားကလေးဟာပေါ့’

‘သေချာရဲ့လား’

‘သေချာသလောက်ပါပဲ ဘယ်နှယ်အပြင်ရောက်နေတာလဲ ကျွန်မ ကားရုံထဲမှာ ထားခဲ့တဲ့ဟာပဲ’

‘သွားကြည့်ပါဦးလေ’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းကို ဖြတ်ကျော်လိုက်ကြပြီး ကားရုံများရှိရာသို့ ဝင်သည့်လမ်းကြားထိပ်ကို မျက်နှာပြုလျက် ရပ်ထားသော မောရစ္စကားကလေးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ရီရီညွန့်သည် ကားကလေးအတွင်းသို့ ခုုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘အို... ကျွန်မကားအစစ်ပေါ့။ ကားအော့တွေကလည်း အန်းလန်းကြီးနဲ့ ဟု အာမေဇွိတ်သံကလေးဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက ကားသော့ကို အမြဲတမ်းဒီလိုပဲ တန်းလန်းထားခဲ့တဲ့ အကျင့်ရှိသလားဗျာ’

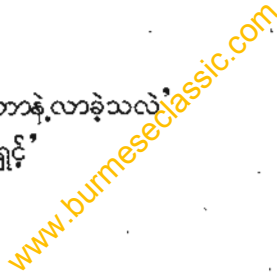
‘ကားကိုရုံထဲသွင်းပြီးရင်တော့ ဒီအတိုင်းပဲထားခဲ့တတ်တာပဲလေ။ ကားရုံတံခါးကို အပြင်က သော့ခတ်ထားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ နှင့်’

‘ခင်ဗျားက ဒီကနေ့တစ်နေ့လုံး ကားကို တစ်ခါမှမသုံးခဲ့ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘နို့... ကျုပ်ဆီလိုက်လာတုန်းက ဘာနဲ့လာခဲ့သလဲ’

‘ကိုကောင်းစိန်ကားနဲ့ လာခဲ့တာပါရှင်’

တင်မောင်ဆွေက ဝမ်းနည်းမှုကို တွန့်ပစ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ အခု ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ဆေးယူပြီး ကားကို ဒီအတိုင်းပဲ ထားခဲ့မလား။ ဒါမှမဟုတ်’

‘ကျွန်မ ကားရုံထဲမှာ ပြန်ထားလိုက်ချင်တယ်’

ရီရီညွန့်သည် ပြောပြောဆိုဆို ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ စတီရာယင်အောက်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သော့ဖွင့်လျက် ဆဲလ်ပ်စတတ်တာကိုနှင်းပြီး စက်နှိုးလိုက်သည်။

ဆဲလ်ပ်စတတ်တာသံသည် တဂျီဂျီမြည်လာကာ အင်ဂျင်စက်က နိုးလာသော်လည်း စက်လည်ပုံမမှန် မြန်သွားလိုက် နှေးသွားလိုက်နှင့် တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်းဖြစ်နေကာ ဖုံးခနဲဖုံးခနဲ အိပ်စောပိုက်ဘက်ပိုင်းယားပေါက်ကွဲသံနှစ်ချက်က ဆက်ထွက်လာသည်။

‘ဆီ ခံနိုင်ရည်များနေပြီ ထင်တယ်၊ ချွတ်ကို သိပ်မဆွဲနဲ့လေ’

‘မဆွဲပါဘူးရှင်’

‘ကဲ... ကျုပ်ကားရုံဆီလျှောက်သွားနှင့်ပြီး ကားရုံတံခါးဖွင့်ပေးထားမယ်။ မောင်းလိုက်လာပေတော့ အင်ဂျင်စက်သံက ချစ်မမှန်ပါကလား’

‘ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင်ဆွေ၊ ဒါတောင် ကိုကောင်းက အင်ဂျင်စက်မှာ ဝိုင်ယာရင်အသစ်ပြန်တပ်ပေးထားတာ ဘာကြောသေးဘူး’

‘အင်း... ဝိုင်ယာတွေဆက်တာ မှားနေလို့ဖြစ်မှာပေါ့ကဲ... ကားရုံထိတော့ မောင်းယူလာလို့ရမှာပါပဲ၊ ကျုပ်ရှေ့လျှောက်သွားပြီး တံခါးဖွင့်ထားလိုက်မယ်’

တင်မောင်ဆွေသည် လမ်းကြားကလေးအတိုင်း ကား

ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ သူ့ကျောဘက်မှာ ရီရီညွန့်သည် သူမ၏ ထားကို စက်သံတဖုတ်ဖုတ် တချက်ချက် တထိုင်းထိုင်းမြည်စေကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်း၍ လိုက်လာသည်။ သူမ၏ ကားရှေ့မီးရောင်တန်းသည် မကြာခင် ကားရုံတံခါးကို ထိုးပြလိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေသည် ကားရုံ၏လက်ယာဘက် တံခါးရွက်ကို အရင်ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး၊ လက်ဝဲဘက်တံခါးရွက်ကို ဖွင့်ရန် အတွင်းကုန်ကို စမ်းသပ်ရှာဖွေလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ရုတ်တရက် တုံ့ဆိုင်းသွားတော့သည်။

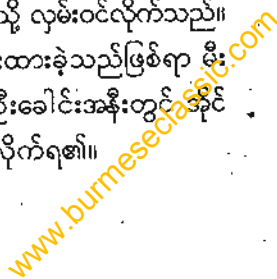
ထိုးဝင်လာသော ကားမီးရောင်တန်းသည် ကားရုံအတွင်း မြေကြီးပေါ်တွင် လဲကျနေသော လူတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်ကို ဖော်ပြလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ရီရီညွန့်၏ ကားစက်သံသည် တဖုတ်ဖုတ်မြည်နေရာက နုတ်ကျသွားကာ လုံးလုံးကြီးရပ်သွားတော့သည်။ ရီရီညွန့်သည် ကားတံခါးဖွင့်လျက် ဆင်းလာပြီး တင်မောင်ဆွေဘေးသို့ လျှောက်လာကာ ကားရုံအတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုဆွေ၊ အထဲက ဘယ်သူလဲဟင်’

‘ဒီလူဟာ ကားရုံထဲမှာ ဝင်အိပ်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အထဲရာရလဲနေတာလား၊ သေနေတာလားပဲ’

တင်မောင်ဆွေသည် ပြန်ဖြေရာက ကားရုံ၏ တံခါးရွက်ကွက်ကိုဖြုတ်လျက် ဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ ကားရုံထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ရီရီညွန့်က ကားရှေ့မှတံခါးများကို ထွန်းထားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မီးရောင်တန်းအောက်တွင် ကားရုံထဲမှ လူ၏ဦးခေါင်းအနီးတွင် အိုင်ထွန်းနေသော သွေးကွက်နီနီကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူ၏ နားသယ်တစ်ဖက်တွင်တော့ မည်းနက်သော ကျည်ဆံပေါက်ကလေးကို တင်မောင်ဆွေက တွေ့လိုက်ရသည်။

‘အင်း... ဒီလူတော့ သေနေတာပဲ ရီရီညွန့်’

ရီရီညွန့်သည် ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးမည်လုပ်ပြီးမှ နောက် သို့ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သံကိုလည်း တင်မောင်ဆွေက ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဘာ... ဘာလုပ်တာလဲဟင်၊ ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရှင် ကျွန်မကို အမှုဆင်တာပေါ့လေ’

မေးလိုက်သံကလေးမှာ တုန်ယင်လျက် မူမမှန်ဘဲ ရှိနေသည်။

‘ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော်ကသာ ပြန်မေးရမှာပါ ရီရီညွန့်’

‘ရှင် ကျွန်မဆီကိုလာပြီး သေနတ်အကြောင်း မေးနေက တည်းက ရှင် ကျွန်မအပေါ် တစ်ခုခုကြံနေပြီဆိုတာ ကျွန်မရိပ်မိ ခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်’

‘ဒီမှာ ရီရီညွန့်၊ သေတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကိုလည်း သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦးလေ’

ရီရီညွန့်က ထိုအခါမှ အလောင်းကိုသေချာစွာ ငုံ့ကြည့် လိုက်သည်။ ပြီးမှ ‘အို... မြတ်စွာဘုရား’ဟု ရေရွတ်လိုက်ကာ တင်မောင်ဆွေ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖက်တွယ်ထားလိုက်လေ သည်။

နသယ်တွင် သေနတ်ဒဏ်ရာတစ်ချက်ဖြင့် ရီရီညွန့်၏ ကား ရုံထဲတွင် အသက်ပျောက်နေသူကား ရီရီညွန့်၏ ပထမလင်ကိုမြိုင် ကြီးပင်ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

အခန်း - ၁၀

တင်မောင်ဆွေသည် အင်မတန်တုန်လှုပ်နေသော အမှုအရာ ရှိနေသူ ရီရီညွန့်အား သူ့လက်မောင်းမှ ညင်သာစွာ ဆွဲခွာလိုက် သည်။

‘ရီရီညွန့်၊ ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ရဲဘက်ကိုတိုင် ရလိမ့်မယ်’

ရီရီညွန့်က ဘာမှပြန်မဖြေ၊ ကြောက်ရွံ့၍ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများဖြင့်သာ တင်မောင်ဆွေအား ကြည့်နေ လိုက်သည်။

‘ရဲဘက်ကို တိုင်တဲ့အခါကျတော့လည်း ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ပြောတာထက် ယုတ္တိရှိရှိပြောဖို့ သတိထားပါ’ဟု တင်မောင်ဆွေ က ဆက်ပြောလိုက်သည့်အခါတွင်မှ...

‘ရှင် ဘာဆိုလိုတာလဲ’ဟု သူမက ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ရဲဘက်က ဘယ်လိုအမြင်နဲ့ မြင်မယ်ဆိုတာကို ကျုပ်ပြော ပြမယ် ရီရီညွန့်၊ အခုသေနေတဲ့လူဟာ ခင်ဗျားရဲ့ယောက်ျားဟောင်း

တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါတင်မကဘူး။ လောကကြီးမှာ ခင်ဗျားအလိုချင် ဆုံးဖြစ်နေတဲ့အရာတွေကို ရဖို့ကိစ္စမှာ သူက ကြားထဲ ကန့်လန့်ခံ နေတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ဦးစောဝင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အခွင့်အရေးရ ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုမြိုင်ကြီးရှိနေသရွေ့ ခင်ဗျားဟာ ဦးစောဝင်း ကို ယူဖို့ခက်နေတယ်။ ဒီတော့ ကိုမြိုင်ကြီး သေမှပဲ ခင်ဗျားပြဿနာ က ပြေလည်သွားမယ် မဟုတ်လား။

‘အို... ရှင်... ရှင်က ကျွန်မ... ကျွန်မ သူ့ကို သတ်ပစ် လိုက်တယ်လို့ ယိုးစွပ်နေတာလား။’

‘ကျုပ်က ယိုးစွပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရဲဘက်က ဒီလိုယိုးစွပ် စရာအကြောင်းရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်က ရှင်းပြနေတာဗျ။’

‘ကျွန်မ... ကျွန်မတော့ ဒုက္ခပါပဲရှင်၊ ကျွန်မ... ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်’

ရီရီညွန့်က တင်မောင်ဆွေ၏လက်မောင်းကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြန်ရာက ဝိုသ်ပါကလေးဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကားကို ဒီမှာပဲထားနဲ့။ ပြီးတော့ ရဲဘက်ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး အကြောင်းကြားပေါ့။ ကားဓာတ်မီးကို ပိတ်ထားနဲ့။ ဒါကလွဲလို့ တခြားဘာကိုမှမထိနဲ့၊ မကိုင့်နဲ့။ သူ့အတိုင်းပဲရှိနေ ပါစေ။ ကဲ... ရဲဘက်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ကြရအောင်’

တင်မောင်ဆွေက ရီရီညွန့်၏ လက်မောင်းကလေးတစ် ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကားရုံထဲမှ ဆွဲခေါ်ထုတ်ခဲ့သည်။ လမ်းကြား ကလေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီးလျှင် တင်မောင်ဆွေသည် လမ်းတစ် ဖက်ရှိအများသုံး တယ်လီဖုန်းရုံကလေးဆီသို့ မေးငေါ့ပြုလိုက်သည်။

‘ကဲ... အဲဒီ တယ်လီဖုန်းနဲ့ပဲ ရဲဘက်ကို ဖုန်းဆက်ပေ

တော့။ ခင်ဗျားမှာ ပိုက်ဆံတစ်မတ် အလွယ်ရှိရဲ့လား။
‘ဟင့်အင်း...’

‘ရော’
တင်မောင်ဆွေက သူ့အိတ်ကပ်ထဲတွင် အဆင်သင့်ရှိနေ သော ပိုက်ဆံအကြွေတစ်မတ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

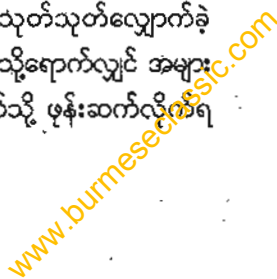
‘စုံထောက်ဌာနချုပ်ကိုခေါ်’
‘ကိုတင်မောင်ဆွေ ရှင် ကျွန်မကို စောင့်နေပါဦး။’

‘ဆောရီးပဲ မရီရီညွန့်၊ ကျွန်တော် သွားစရာရှိသေးတယ်’
‘အို... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက အလောင်းကြီးကိုတွေ့ရတော့ ရှင်လည်း ကျွန်မနဲ့အတူရှိနေခဲ့တာကိုတော့ ရဲဘက်ကို ကျွန်မ ပြော ပြရလိမ့်မယ်’

‘ပြောပါလေ၊ ကဲ... သွားပြီးဖုန်းဆက်ချေတော့’

ရီရီညွန့်သည် လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် တယ်လီဖုန်း ရုံကလေးဆီသို့လျှောက်သွားကာ ခြေလှမ်းများ တုန်ဆိုင်းသွားပြီး တင်မောင်ဆွေအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေက သူမ အား သွားလေဟု လက်ပြလိုက်မှ တယ်လီဖုန်းရုံထဲသို့ တံခါးဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်။

သူမက ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကို ပုံးထဲသို့ထည့်လိုက်ပြီး တယ် လီဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်အထိ တင်မောင်ဆွေက စောင့် ကြည့်ပြီးမှ သူသည် ကားရပ်ထားရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့ တာ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ မြေနီကုန်းသို့ရောက်လျှင် အများ သုံးတယ်လီဖုန်းရုံကလေးသို့ဝင်ကာ သူ့တိုက်သို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ရ သည်။

‘ဟလို’ ဟု မေစိက တစ်ဖက်မှ ပြန်ထူးလိုက်သည်။
 ‘ကိုဆွေလေ အစီ၊ ဦးသန်းရှိန် စောင့်နေတုန်းပဲလား’
 ‘ဟင့်အင်း... ကိုဆွေ တယ်လီဖုန်းဆက်ဖို့ဆိုပြီး အောက်
 ဆင်းသွားတာ အခုထက်ထိ ပြန်မလာသေးဘူး’
 ‘သူ ထွက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’
 ‘ငါးမိနစ်လောက်တော့ရှိပြီ ကိုဆွေ’
 ‘အစီတိုက်ကို ပြန်ရောက်တော့ သူ့ကားနဲ့ဒရိုင်ဘာက
 တိုက်ရှေ့မှာစောင့်နေတာကို အစီကိုယ်တိုင် တွေ့ရတယ်နော်’
 ‘ဟုတ်တယ် ကိုဆွေ’
 ‘အဲဒီတုန်းက ဘယ်အချိန်လဲ’
 ‘အစီပြန်ရောက်တော့ ငါးနာရီထိုးပြီးကာစ ရှိသေးတယ်။
 လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီကျော်လောက်က ဆိုပါတော့’
 ‘ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ ကားဆိုတာ သေချာတယ်နော်’
 ‘သေချာပါတယ် ကိုဆွေရဲ့၊ အစီက ကားနံပါတ်ကို
 တွေ့လိုက်ရတာပဲ’
 ‘ကားပေါ်မှာ ဒရိုင်ဘာရှိနေတာလည်း သေချာတယ်နော်’
 ‘သေချာပါတယ်’
 ဤအတိုင်းဆိုပါက လွန်ခဲ့သည့် တစ်နာရီကျော်ခန့်ကဆို
 လျှင် ကိုမြိုင်ကြီးသည် အသက်ရှင်လျက်ပင် ရှိနေသေးပေသည်။
 ‘ဦးသန်းရှိန်ကလည်း တိုက်မှာပဲ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးမိနစ်ထိရှိ
 နေခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’
 ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲ... အစီက ကိုဆွေကိုစောင့်နေရမယ်
 လို့ သူ့ကိုပြောပြတော့ သူက အောက်ကိုဆင်းပြီး ကားနဲ့ ဒရိုင်ဘာ

တို့ ပြန်လွတ်လိုက်တာက လွဲလို့ပေါ့လေ’
 ‘သူဆင်းသွားတာ ဘယ်လောက်ကြာသလဲ’
 ‘နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်လောက်ပါပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဆွေ’
 ‘ဖုန်းကနေပြောလို့ မဖြစ်ဘူးအစီရဲ့၊ ဒီမှာ ဦးသန်းရှိန်ပြန်
 ရောက်လာရင် ကိုဆွေ ဒီည ပြန်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ပြောပြီး
 ပြန်လွတ်လိုက်ပေတော့’
 ‘ကောင်းပြီ ကိုဆွေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုဆွေက သူ့ကိုတွေ့ချင်
 နေတာလို့ အစီကထင်နေမိတာ’
 ‘အခုတော့ မတွေ့ချင်တော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ အစီကတော့
 တိုဆွေကို တိုက်ကပဲစောင့်နေနော်’
 ‘ကောင်းပြီ ကိုဆွေ’

လိုက်ပြီးမှ မေ့စိုက်ကြည့်ကာ ပြောစရာရှိသည်တို့ကို တစ်လုံးချင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ ဒရိုင်ဘာကိုမြိုင်ကြီးတဲ့ အစီ၊ သူဟာ ရီရီညွန့်ရဲ့ ရဲ့ပထမလင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဦးသန်းရှိန်က ကိုဆွေကို နောင်ဦး မယ်ဆိုပြီး သူ့ကားနဲ့ဒရိုင်ဘာကို ပြန်လွှတ်လိုက်တော့ တိုမြိုင်ကြီး ဟာ ရီရီညွန့်ဆီကို ချက်ချင်းလိုက်သွားခဲ့ဟန်တူတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုဆွေက ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ အိမ်အောက်မှာရောက်နေ တယ်လေ။ အခုတော့ ကိုမြိုင်ကြီးရဲ့အလောင်းဟာ ရီရီညွန့်ရဲ့ ကားရုံ ထဲမှာ ရောက်နေလေရဲ့။ သူ့နုသယ်မှာတော့ သေနတ်ဒဏ်ရာ တစ်ချက်နဲ့ လက္ခဏာကိုကြည့်ရတာ ကိုမြိုင်ကြီးဟာ ကားရုံထဲမှာပဲ သေနတ်နဲ့တစ်ခါတည်း အသေပစ်သတ်ခံရတာပဲ အစီ

အခန်း - ၁၁

ညအချိန်ဖြစ်သော်လည်း တင်မောင်ဆွေ၏အလုပ်တိုက်ခန်း မှာ မီးတွေထိန်လင်းလျက် ရှိနေသေးပေသည်။

မေ့စိသည် သူမ၏ စားပွဲတွင် စိတ်ပူစွာထိုင်စောင့်နေရာ မှ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်ရောက်လာသော တင် မောင်ဆွေကို တွေ့လိုက်ရလျှင် စိတ်သက်သာရာရသွားပြီး ထိုင် ရာမှ ကပျာကရာ ထလိုက်လေ၏။

‘ကိုဆွေ ဘာများအရေးကြီးလာတာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လာ လို့လဲ’

‘နေဦးအစီ၊ ဦးသန်းရှိန်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီလား’
မေ့စိမေးသည်ကို မဖြေသေးဘဲ တင်မောင်ဆွေက ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘သူ ဖုန်းဆက်စရာရှိတယ်ဆိုပြီး ဆင်းသွားတာ တစ်ခါ တည်းပေါ့မလာတော့ဘူး ကိုဆွေရယ်’

တင်မောင်ဆွေက မေ့စိ၏စားပွဲတွင် တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်

မေ့စိသည် အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ ကြောင့်ကြခြင်းရောပြုမ်း နေသောမျက်နှာကလေးဖြင့် သူ့ချစ်သူအား ကြည့်လိုက်သည်။

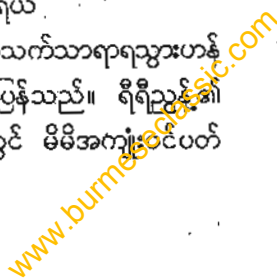
‘အဲဒါ ကိုဆွေက ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်၊ ရီရီညွန့်ကိုစွဲမှာ ဒင်ပတ်သက်နေဦးမလို့လား’

တင်မောင်ဆွေက နှာခေါင်းကိုရှုံ့ကာ ချက်ချင်းပင် ခေါင်း ခါပြလိုက်၏။

‘မပတ်သက်ချင်ပါဘူး အစီ၊ မပတ်သက်အောင်လို့လည်း ကိုဆွေတို့က ပြင်ဆင်အမှုလုပ်ထားရလိမ့်မယ်’

‘အင်း... တော်ပါသေးရဲ့ကိုဆွေရယ်’
မေ့စိသည် တော်တော်ကလေး စိတ်သက်သာရာရသွားဟန် တူပေ၏။ တင်မောင်ဆွေက စကားဆက်ပြန်သည်။ ရီရီညွန့်၏

အသေမလင်ဟောင်း အသတ်ခံရသောကိစ္စတွင် မိမိအကျွန်ုပ်တို့ပတ်

သက်လာခြင်းမရှိရအောင် ဘယ်လိုဘယ်ပုံလုပ်မည်ဆိုသည်ကို သူက မေစွီအားရှင်းပြလိုက်သည်။

ကိုဆွေဟာ ရဲတွေနဲ့တော့ ရင်ဆိုင်ရဦးမှာပဲ အစီရဲ့ အဲသလိုရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါမှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်ဆိုင်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ရီရီညွန့်ဟာ ကိုဆွေအမှုသည်လည်း မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ သူ့ကို ကိုဆွေက ရဲတွေကိုအမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောဖို့အကြံ ပေးခဲ့တယ်။ ကိုယ်ဆွေကိုယ်တိုင်လည်း ရဲတွေကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောမှာပဲ

ကိုဆွေဆီကို ရောက်လာတဲ့စာတွေအကြောင်းကိုလား။ ဟုတ်တယ် အစီ၊ အားလုံးကိုအမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောရမှာပဲ။ ဟိုစာနှစ်စောင်ကို အသင့်ထုတ်ထား အစီ၊ စာတွေနဲ့ အတူပါလာ တဲ့သော့နှစ်ချောင်းကိုပါ ရဲတွေလက်ထဲ ကိုဆွေ အပ်လိုက်ရမယ်။

ရဲတွေက ကိုဆွေဆီ ဘယ်တော့ရောက်လာကြမှာလဲ။

သူတို့က ပထမရီရီညွန့်ကို စစ်ကြလိမ့်ဦးမယ်။ ပြီးတော့ အခုလောလောဆယ်မှာ ကိုဆွေ ရဲတွေကို ရင်မဆိုင်ချင်သေးဘူး။ သူတို့ရောက်လာတဲ့နောက် ကိုဆွေဟာ သူတို့နဲ့ ဘယ်လောက်အနီး ကုန်ဦးမလဲဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး။ ကိုဆွေကဒီမတိုင်မီမှာ လုပ်စရာ ရှိတာလုပ်ချင်သေးတယ်။ အစီနဲ့ကိုဆွေ ညှစ်သွားစားကြရအောင် ပြီးတော့ ဂျင်မီကိုလည်း တာဝန်တစ်ခုပေးရဦးမယ်။ ဒီကောင်ရိုသေ တယ်မဟုတ်လား။

ခုနက ပြန်လာပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ဝင်းဘားမှာ မယ်လို့ပြောတာပဲ။

တင်မောင်ဆွေသည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်ကာ

ရင်ခွက်ထဲတွင် ဝင်းဘားနှင့်ပျော်ပွဲစားရုံ၏ နံပါတ်စဉ်ကို လှည့်လိုက် ရှာရသည်။ ထောင်ကဲကြီးက ပြန်ဖြေလျှင့် ဂျင်မီစမတ်ကိုခေါ်ပေးရန် တောင်းလိုက်ရသည်။ ခေတ္တကြာလျှင် ဖုန်းနားခွက်ထဲမှ ဂျင်မီစမတ် အသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဂျင်မီလားဟေ့၊ ငါလေ့ကွာ မင်းကို နှောင့်ယှက်ရဦးမယ် ဟေ့။ အားခြင်းတာဝန်တစ်ခုပေါ်လာလို့။

အိုကေ ကိုဆွေ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

စမစ်အင်ဂက်ဆင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက် အကြောင်း စုံစမ်းပေးဖို့ပဲ။ ပွိုင့် ဘဲတီးအိတ်၊ ဆီရီယယ် နံပါတ် S. 65088 ပဲ။ အဲဒီသေနတ်ကို ဘယ်တုန်းကရောင်းလိုက်တယ်။ ဘယ်သူကဝယ်တယ်။ ဘယ်သူကလိုင်စင်ယူထားတယ်ဆိုတာ ငါ သိချင်တယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ဒရိုင်ဘာ မောင်မြိုင်ကြီးဆိုတဲ့ ဘုရားဘက်ခရောင်းကိုကော ငါသိချင်တယ်။ အဲဒါ မင်းရယ်၊ ချစ်လို့ ချစ်လို့ နောက်လူလိုရင်လည်း ထပ်ခေါ်ပေါ့။ လူနဲ့ပြီး အမြန်ဆုံးစုံစမ်း ကြစမ်းကွာ။

အခု ညတွင်းချင်းပဲလားကိုဆွေ။

အရေးကြီးပါတယ်ဆိုမှကွာ။ ငါ့အနေနဲ့ အမှုတစ်ခုမှာ ထက်သက်မလိုဖြစ်နေတယ်ကွ။ အဲဒါ ငါကမပတ်သက်ချင်ဘူး။ ထက်သက်အောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်နေတာပဲ။ ငါအခု အစီကိုခေါ်ပြီး အပြင်ထွက် ထမင်းစားမလို့၊ ငါပြန်ရောက်ရင် ရဲ တစ်နဲ့ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်။

ဟုတ်လား ဘာအကြောင်းဆိုတာ ပြောပြဦးမလား။

ဒီကိစ္စမှာ မင်း သိမထားရင်ကောင်းလိမ့်မယ် ဂျင်မီ။

တင်မောင်ဆွေသည် တယ်လီဖုန်းကိုပြန်ချလိုက်ကာ ကိုအိမ်၍ အလုပ်တိုက်ထဲမှထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဝမ်းဟာဟာနှင့်ရဲကိုရင်ဆိုင်ပြီး လူသတ်မှုတစ်ခုအကြောင်း စကားပြောရမည်ကို ခေါ်လှားပေ။

တင်မောင်ဆွေသည် မေစိုအား တရုတ်အစားကောကောင်းရနိုင်သော တရုတ်တန်းမှ ဟော်တယ်တစ်ခုသို့ခေါ်ဆောင်သွားကာ သီးသန့်အခန်းငယ်ကလေးတစ်ခန်းဝယ် နှစ်ယောက်အေးအေးဆေးဆေး ညစာ မှာယူစားသောက်ကြပြီး တစ်နာရီလောက်ကျော်ကြာအောင် အချိန်ဆွဲအရသာခံ၍ စားသောက်ကြပြီး စာထိုးက စားပွဲလာရှင်းသွားလျက် တင်မောင်ဆွေက စီးကရက်စလိပ်ကို မီးညှို့လိုက်သည့်အခါတွင်မှ မေစိုက တင်မောင်ဆွေ ရင်ရဦးမည့် ကိစ္စကိုမေးလိုက်သည်။

- ‘ကဲ ကိုဆွေရဲဘက်နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်ဖြစ်ပြီလား’
- ‘ဘယ်သူနဲ့မဆို ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်ဖြစ်ပါပြီ အစီလေးရ’
- ‘ကဲ... ဒီလိုဆို ပြန်ကြရအောင် ကိုဆွေ’

တင်မောင်ဆွေနှင့်မေစိုတို့သည် တရုတ်ဟော်တယ်မှထွက်လာကြကာ တင်မောင်ဆွေက သူ့ဗောက်စံဝက်ပွန်ကားကလေးအလုပ်တိုက်သို့ပြန်မောင်းခဲ့သည်။ တိုက်ရှေ့တွင် ကားသုံးစီးထားသော်လည်း ရဲကားနှင့်တူသော ကားဆို၍ တစ်စင်းတစ်စေ့မတွေ့ရချေ။

အလုပ်တိုက်ခန်းထဲတွင်ကား ဂျင်မီကိုဖုန်းဆက်လျက်ထွေးရသည်။ ဂျင်မီက တယ်လီဖုန်းကိုမြင်လျှင် ‘ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ ဂျင်မီ’ဟု တင်မောင်ဆွေကမေးလို

သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းတယ်ကိုဆွေ၊ ကိုဆွေသိချင်နေတဲ့ သေနတ်အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့သိရပြီ။ သေနတ်လိုင်စင်တွေ ထိုင်တဲ့ ဦးအောင်ကြီးကို အတင်းခေါ်ပြီး လိုင်စက်ရက်ကော့တွေကိုပြန်ကြည့်တော့ ဒီသေနတ်ကို ပဲခူးအထက်ရွှေချောင်းဆိုတဲ့ရွာက မြေပိုင်ရှင် ဦးဖုန်းဆိုတဲ့လူက ဝယ်ထားတယ်ဆိုတာ သိရတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ အခု ဒီသေနတ်ဟာ ဦးဖုန်းဆီမှာ မရှိတော့ဘူး ဆိုတဲ့ ဦးဖုန်းက ဘယ်သူ့ကိုပြန်ရောင်းတယ်ဆိုတာ ငါသိချင်တယ်’

‘အဲဒါကို ကျွန်တော်အခုကြိုးစားနေတယ်။ ပဲခူးမှာ ကျွန်တော်တို့ကွန်ယက် (အဆက်)ရဲမှူးဟောင်း ကိုမြင့်ထူးရှိတယ် ဟောတယ်လား။ အဲဒါ သူ့ကို ခုညတွင်းချင်းပဲ သူ့ကိုရွှေချောင်းရွာ ဆိုက်သွားပြီး ဦးဖုန်းဆီမှာ စုံစမ်းခိုင်းမလို့ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ပဲခူးကို နန်းဆက်ကြည့်လို့ကို မရသေးဘူး’

‘ဆက်ကြိုးစားကြည့်ပါဦးကွာ၊ ဒါနဲ့ ရဲတွေလာသေးလား’

‘အခုထက်ထိတော့ ဘာရဲမှကို မလာသေးဘူး ကိုဆွေ’ တင်မောင်ဆွေက မေစိုအား လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အခုအချိန်ဆိုလျှင် ရဲဘက်က မိမိထံသို့ လိုက်လာချိန်တန်နေပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော် ၎င်းတို့သည် ရီရီညွန့်အား မေးမြန်းစစ်ဆေးနေဆဲ ဖြစ်ပေမည်။

‘ရီရီညွန့်ကများ ကိုဆွေအကြောင်းထည့်မပြောဘဲ ထားထားလို့လားမှ မသိတာ’

မေစိက စဉ်းစဉ်းစားစားအမှုအရာကလေးဖြင့် ပြောလိုခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကိုဆွေအကြောင်းကိုပါ ထည့်ပြောဖို့ကို ကိုဆွေမှာလို့ တာပဲအစီရယ်။ သူထည့်မပြောလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ အလောကကို သူနဲ့ ကိုဆွေအတူတူတွေ့ခဲ့ရတဲ့ဟာပဲ’

တင်မောင်ဆွေက သူ့လက်ဖက်နာရီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘အင်း... ရဲတွေမလာသေးရင်လည်း ကိုဆွေလုပ်စရာတာကိုလုပ်ထားလိုက်ဦးမှထင်တယ်။ အစီ ဒီကနေစောင့်နေရစ်ကွယ် ကိုဆွေ ဆေးရုံကြီးကိုလိုက်သွားပြီး မောင်မြင့်ရှိန်ကလေးနဲ့ သွားလိုက်ဦးမယ်။ တကယ်လို့ ရဲတွေရောက်လာရင် ကိုဆွေအမှုတစ်အတွက်အပြင်သွားနေတယ်လို့ ပြောပြလိုက်ပါ။ ပြီးတော့လည်း ကိုဆွေတို့ သတင်းစာထဲမှာ ထည့်ခဲ့တဲ့ကြော်ငြာကိုပြပြီး မောင်မြင့်ရှိန်ကလေးကိစ္စကိုပါ သူတို့နားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်ပေါ့။ စာနှစ်စောင်နဲ့ သော့နှစ်ချောင်းကိုပါ သူတို့ကို အပ်လိုက်ဟုတ်လား’

‘အို... ကိုဆွေ၊ ဦးသန်းရှိန်အကြောင်းကိုကော ပြောလိုက်ရမလား’

တင်မောင်ဆွေက ချက်ချင်းခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

‘ပြောပြလိုက်ပါအစီ၊ ကိုဆွေတို့အနေနဲ့ ဘာမှ ဖုံးကွယ်ထားစရာအကြောင်းမှမရှိတာ’

‘လာကြတဲ့ရဲတွေက ဌာနချုပ်ကုလားမှာလား’

‘ဌာနချုပ်ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းထားတာပဲ အစီရဲ့၊ ကိုဆွေ’

‘တင်မောင်ဆွေကြီးကိုသောင်းဖေလည်း ပေါက်ချလာမယ် ထင်ပါတယ်’
တင်မောင်ဆွေလည်း အချိန်ရဆဲ လုပ်စရာရှိသမျှကို လုပ်ထားပြီးရန် အလုပ်တိုက်မှဆင်းခဲ့ပြီး သူကားကလေးကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးဘက်သို့ ဦးလှည့်လိုက်ပြန်သည်။

အခန်း - ၁၂

တင်မောင်ဆွေသည် သူ့ရထားသော အထူးပတ်စ်လက်မှတ်ကိုပြုလျက် ဆေးရုံကြီးအထူးလူနာခန်းများသို့ အလွယ်တကူပင်တက်လာနိုင်သည်။ ဂျူတီကျနေသော ဆရာမကလေးများသည် လူနာများကို လိုက်သိပ်နေကြ၏။ အိပ်ချိန်ကျနေပြီဖြစ်ရကား ဆေးရုံဝါဒီတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး မီးတွေကိုလည်း ခပ်မှိန်မှိန်သာ ထွန်းထားလျက်ရှိသည်။

တင်မောင်ဆွေသည် ကော်ရစ်ဒါတလျောက် ခြေကိုတော့ နင်းလျက်လျှောက်လာခဲ့ရာ လုံချည်စိမ်းဝတ် စစ္စတာဆရာမကြီးနှင့် ပက်ပင်းတိုးနေမိတော့သည်။

‘အို... ဒီအချိန် ဧည့်သည်မလာရတော့ဘူးလေ၊ ရှင်ဘယ်’ ဆရာမကြီးသည် တင်မောင်ဆွေအား မျက်မှောင်ကြုတ်ရွှံ့မေးလိုက်ရာမှ ၎င်း၏မျက်နှာကိုမြင်သွားကာ စကားတစ်ပိုင်းတစပြုတ်သွားသည်။

‘ဪ... ရှင်ပဲကိုး၊ အင်း... လူနာကတော့ ဒီကနေ့ည သိသာသာကြီး အခြေအနေကောင်းလာတယ်’

‘ဟုတ်လား ဆရာမ’

မနက်ပိုင်းတုန်းကတော့ သူ့ဆေးကုဖို့ ကုန်ကျမယ့်စရိတ်တွေကို တွေးပူနေသေးတယ်လေ။ ဒီညနေကျတော့ သူ့ကိုကားနဲ့ ခပ်သွားတဲ့ လူကပေါက်လာပြီး သူက ဝန်ချတောင်းပန်သွားလေ။ ပြီးတော့ လျော်ကြေးလည်းကျေနပ်အောင် ပေးပျံ့မယ်လို့ ကတိသွားသတဲ့’

တင်မောင်ဆွေက မျက်မှောင်မသိမသာ ကြုတ်လိုက်မိသည်။

‘ကိုကာဝီဆိုတဲ့လူပဲ မဟုတ်လား ဆရာမ၊ သူ့ကို နှိပ်တော်ခြေရာခံမိသွားတာကိုး’

‘ကဲ... ရှင့်လူနာကို သွားကြည့်လိုက်ဦး၊ သိပ်တော့ မကြာမောင်မြင့်ရှိန်သည် အိပ်မပျော်သေးချေ။ တင်မောင်ဆွေကို လိုက်ရသည်၌ အားရသောအပြုံးက သူ့မျက်နှာကို ဖုံးလွှမ်းနေလေသည်။

‘ဟော... ကိုတင်မောင်ဆွေရောက်လာပြီလား’

‘အေး၊ မောင်မြင့်ရှိန် မင်းကော ဘယ့်နယ့်လဲကွ’

‘နေကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုတင်မောင်ဆွေ ညနေက သိသလား’

‘ဆိုစမ်းပါဦး ဘယ်သူများလာသလဲ’

တင်မောင်ဆွေက ကုတင်ဘေးခုံကလေးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း

မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော့်ကားကို ဝင်တိုက်သွားတဲ့လူပေါ့၊ တကယ်တော့ ဒီလူက တော်တော် တော်ရှာပါတယ် ကိုဆွေရယ်၊ သူနဲ့အတူရှေ့တစ်ယောက်လည်း ပါလာပါတယ်’

‘ဒီလိုဆို မင်းက ငါ့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရောပေါ့’

‘ကျွန်တော် စစ္စတာကြီးကို ဆက်ခိုင်းပါသေးတယ်။ ပြန်မထူးဘူးလို့ပြောတယ်’

‘ကဲ... ထားပါတော့။ အဲဒီလူကလာပြီး ဘာပြောသွားသလဲ’

‘သူက ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်။ သူ့ကို အမှုမလုပ်ပါနဲ့တဲ့၊ ကျွန်တော့်ဆေးကုစရိတ်ရော ကားပျက်စီးတဲ့အတွက်ကော သူ့နစ်နာကြေးပေးပါ့မယ်တဲ့’

‘နေစမ်းပါဦး၊ သူက မင်းကို လက်မှတ်တွေဘာပေးထိုးခိုင်းသေးသလား’

မောင်မြင့်ရှိန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်ကိုဆွေ၊ ကျွန်တော်သူတို့ပေးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းမှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရတယ်’

တင်မောင်ဆွေသည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

‘မင်းက ငါ့ကို ကျော်လုပ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား မောင်မြင့်ရှိန်’

‘အို... မဟုတ်ပါဘူး ကိုဆွေရာ’ဟု မောင်မြင့်ရှိန်က ယုတ်ကရပြန်ပြောလိုက်၏။ ‘သူတို့က အားလုံးအဆင်ပြေဖို့ တာဝန်ယူသွားပါတယ် ကိုဆွေ၊ ဒီလူက ကားအာမခံလုပ်ထားတယ် အဲဒါ

အာမခံကငွေ ငါးထောင်ရပါစေမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ငွေအိတ်ထဲက ငွေနှစ်ထောင်ပေးဦးမယ်တဲ့’

‘နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီလူက ကိုကာဝီဆိုတဲ့လူ မဟုတ်လား’ မောင်မြင့်ရှိန်က တင်မောင်ဆွေအား ခပ်ကြောင်ကြောင်ကြည့်ကာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ကိုဆွေရယ်။ ဦးသန်းရှိန်ဆိုတဲ့လူပါ’ တင်မောင်ဆွေမှာ ထင်မှတ်သည်နှင့်မကိုက်သည့်အတွက်

‘ဘာ’ဟု အာမေဋ်တံသံပြုလိုက်မိသည်။

‘ဟုတ်တယ် ကိုဆွေရဲ့ ဦးသန်းရှိန်တဲ့’

‘နေစမ်းပါဦး သူတို့က မင်းကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတယ်ဆိုတာက ဘာစာလဲကွ၊ အဲဒီစာ ကော်ပီမင်းကို မပေးခဲ့ဘူးလား’

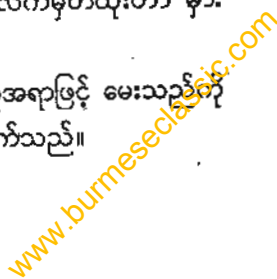
‘ပေးခဲ့ပါတယ် ကိုဆွေရယ်’

‘ငါ့ကိုပြစမ်းကွာ’

မောင်မြင့်ရှိန်က သူ့ကုတင်ခေါင်းရင်းရှိ ဘီဒိုကလေးကို ညွှန်ပြလိုက်သည့်အတွက် တင်မောင်ဆွေက ဘီဒိုတံခါးကိုဖွင့်ကာ အထဲမှစာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေက ထိုစာရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေက ထိုစာရွက်ပေါ်တွင်ရေးသားထားသော စာများကိုဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေးပြီး သဘောကျသည့်အလား ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုဆွေ၊ ကျွန်တော်လက်မှတ်ထိုးတာ မှားသွားသလား ကိုဆွေ’

မောင်မြင့်ရှိန်က စိုးရိမ်မကင်းအမှုအရာဖြင့် မေးသည့်ကို တင်မောင်ဆွေက ပြုံးလျက်ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

‘မမှားပါဘူး မောင်မြင့်ရှိန်၊ မင်းအတွက် အချောင်ပွပေါက် တိုးတာပဲ’

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုဆွေ’

‘နောက်ကျတော့ ငါရှင်းပြမယ်။ အခု မင်း လက်မှတ်ထိုး လိုက်တာက သဘောတူညီမှုပဲကွ။ နောက်ကိုမင်းကဖြစ်ဖြစ် သို့မဟုတ် မင်းရဲ့ကိုယ်စားလှယ်ကဖြစ်ဖြစ် ပြုလုပ်တဲ့အမှုတစ်ခုခု အတွက် အမှုလုပ်တရားစွဲခြင်း မပြုတော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးရမယ်။ အဲသလို မင်းက ကတိပေးတဲ့အတွက် သူကမင်းကို ငွေနှစ်ထောင် ရယ် ကားအာမခံက ငွေငါးထောင်ပေးမယ်လို့ သူတို့က ပြန်ကတိ ပေးထားတာပဲ’

‘ဒီလိုဆို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုအချောင်ပွတာလဲ’

‘သူတို့မှာက မင်းကိုလျော်ကြေးပေးဖို့ တာဝန်ဘာမှမရှိတာ ပဲ။ ဒါကို မင်းနောက်ကျတော့ သိရမယ်။ မင်းကို ငါတစ်ခုထပ် သတိပေးသွားရမယ်။ နောက်ဆိုရင် ဘယ်သူကပဲ မင်းဆီလာပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းရင် မင်းမထိုးနဲ့တော့ ငါ့ဆီကိုသာ လွှတ်လိုက် ဟုတ်လား’

‘ကောင်းပါပြီ ကိုဆွေ’

‘သူတို့က ခုနှစ်ထောင်ကို ဘယ်တော့ပေးမယ်ပြောသွား သလဲ’

‘မနက်ဖြန်ကျရင် လာပေးပါ့မယ်တဲ့’

‘ပေးရင်ယူပဲထားလိုက်၊ သူတို့ပေးသွားတာက အရှင်းကြီး ပဲ။ သူတို့ကို မင်းက တရားမစွဲဘူးဆိုတဲ့အတွက် ငွေပေးသွားကြ တာ။ မင်းက တကယ်တော့ သူတို့ကိုလည်း ဘာမှတရားစွဲစရာ

အကြောင်းမရှိဘူး။ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ မင်းကားကို တကယ်ဝင် ထိုက်သွားတဲ့ လူဆီက မင်းလျော်ကြေးငွေတစ်သောင်း ထပ်ရလိမ့် မယ်။ ကဲ... မင်းလည်းအိပ်ပေတော့။ ငါ့ပြန်ရဦးမယ်ကွ’

အခန်း - ၁၃

သူ့အလုပ်တိုက်သို့ ပြန်ရောက်လျှင်မေစီသည် သူမ၏စားဖွဲ့တွင် ထိုင်ကာ လက်နှိပ်စက်တဖျောက်ဖျောက်ရိုက်နေသည်ကို တင်မောင်ဆွေက တွေ့ရလေသည်။

‘ဟော... ကြည့်စမ်း၊ အစီကလည်း ညကြီးမင်းကြီးဘာစာတွေများရိုက်နေပြန်တာတုန်း’

‘ကိုဆွေမနက်က ပြန်ရမယ့်စာတွေလေ။ အလကားထိုင်မနေချင်တာနဲ့ ရိုက်နေတာပါ။ အလုပ်ပြီးသွားတာပေါ့ ကိုဆွေရယ်’

‘အစီကလေး ပင်ပန်းနေပါ့မယ်ကွယ်’

‘ကိုဆွေလောက်တော့ မပင်ပန်းသေးပါဘူး’

တင်မောင်ဆွေက မေစီ၏ဆဲစကလေးကို ယုယကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်လျက်ပြောသည်ကို မေစီက ပြုံးပြုံးကလေး ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ဒါနဲ့ ရဲဘက်ကတွေကော မလာကြသေးဘူးလား အစီ’

‘အရိပ်အရောင်တောင် မတွေ့ရသေးပါဘူး ကိုဆွေရယ်’

တင်မောင်ဆွေက မသိမသာ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

‘အင်း... လာဖို့တော့ ကောင်းနေပြီ’

‘မောင်မြင့်ရှိန်ကော ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ ကိုဆွေ’

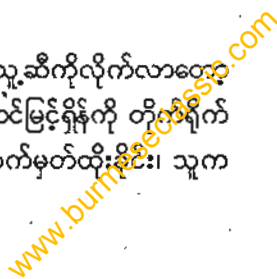
တင်မောင်ဆွေက ကျေနပ်အားစွာပြုံးလိုက်ပြီးမှ သူယူလာသော မောင်မြင့်ရှိန်လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည့် စာချုပ်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ မေစီက စာချုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် နဖူးရေကလေးတွန့်ပြီး တင်မောင်ဆွေအား ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒါက ဘယ်လိုလဲ ကိုဆွေ၊ ဦးသန်းရှိန်က သူတိုက်တာဇဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ မောင်မြင့်ရှိန်ကို လျော်ကြေးပေးသွားရတာလဲ’

‘ဦးသန်းရှိန်က သူ့ကားက မောင်မြင့်ရှိန်ကားကို ဝင်တိုက်ခဲ့တယ်လို့ ထင်နေပုံရပါတယ်။ ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ ဒေရိုင်ဘာက အဲဒီနေ့က ကားတိုက်ခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါ မောင်မြင့်ကြီးက ဦးသန်းရှိန်ကို သူ့ကားတိုက်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြပါလိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့ ဦးသန်းရှိန်ကလည်းကြောက်လန့်ပြီး သူ့ကားကို မြို့ထဲမောင်းသွားကာ တစ်နေရာမှာထားခဲ့ပြီး သူ့ကားအခိုးခံရပါတယ်လို့ ဂါတ်ကိုဝင်တိုင်ခဲ့တာပေါ့။ ပြီးတော့ စီးပွားရေးကလပ်ကိုသွားပြီး တံခါးစောင့်ကိုသူ့ နေခင်းသုံးနာရီကတည်းက ရောက်နေပါတယ်လို့ ပြောအောင်လာဘ်ထိုးခဲ့ပြန်တာပဲ’

တင်မောင်ဆွေသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်ပြီးမှ စကားဆက်ပြန်သည်။

‘ဒါပေမဲ့ ဟိုစာအရ ကိုဆွေ သူ့ဆီကိုလိုက်လာတော့ သူကကြောက်လန့်ပြီး ရှေ့နေနဲ့တိုင်ပင်၊ မောင်မြင့်ရှိန်ကို တိုက်ရိုက်ချဉ်းကပ်ပြီး သူ့ကို အမှုမလုပ်ပါဘူးလို့ လက်မှတ်ထိုးခိုင်း၊ သူက

ငွေအနစ်ထောင် လျော်ကြေးပေးပါ့မယ်လို့ ကတိပေးသွားတာ တွေထွယ်

တင်မောင်ဆွေသည် စကားကို ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

‘အင်း... ဒီအတောအတွင်းမှာတော့ သူ့ဒရိုင်ဘာ မောင်မြိုင်ကြီးက ရီရီညွန့်ဆီလိုက်သွားပြီး အသတ်ခံခဲ့ရတယ်။ ဒီလူ အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စက ကိုဆွေနဲ့ လာပတ်သက်နေပြန်ပြီ’

တင်မောင်ဆွေက လက်ပတ်နာရီကို မြောက်ကြည့်လိုက်ကာ မျက်မှောင်ထပ်ကြုတ်လိုက်ပြန်သည်။

‘နေစမ်းပါဦးလေ၊ မောင်မြိုင်ရီရီကိစ္စပြောနေတာနဲ့ ဒီလူ သတ်မှုကိုတောင် ကိုဆွေက အမှတ်မထားမိတော့ဘူး။ တကယ်ဆို ရဲဘက်က ကိုဆွေဆီကို လာဖို့ကောင်းနေပြီ’

‘ဟုတ်တယ် ကိုဆွေ၊ ရဲဘက်အနေနဲ့ အလောင်းတွေ့တဲ့ လူကို အရေးထားပြီး အမြန်ဆုံးလာတွေ့ကြရတာ မဟုတ်လား။ အခုထက်ထိတောင် သူတို့ရောက်မလာကြသေးတာက စဉ်းစားစရာပဲ...’

တင်မောင်ဆွေသည် ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီး နောက်မှ တစ်စုံတရာကို စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည့်အလား ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ကဲ... အစီ၊ စဉ်းစားနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကိုဆွေတို့ ဘောင် ဒရီရိပ်သာကို သွားအကဲခတ်ကြည့်ရအောင် ရဲကားတွေကို တိုက်ရှေ့မှာတွေ့ရင် ရဲတွေက ရီရီညွန့်ကို သူ့တိုက်ခန်းထဲမှာပဲ စစ်နေတာ ဖြစ်မှာပဲ’

‘လာလေ ကိုဆွေ၊ သွားကြတာပေါ့’
မေစီသည် ပြောပြောဆိုဆို ချိတ်တွင်ချိတ်ထားသော သူမ၏ ဆွယ်တာအင်္ကျီကလေးကို ယူဝတ်လိုက်လေသည်။

‘ဪ... ဒါနဲ့ အစီ ဂျင်မီတစ်ယောက်ကော ရှိသေးသလား’

‘ရှိတယ် ကိုဆွေ သူ့အခန်းထဲမှာ’
တင်မောင်ဆွေနှင့်မေစီတို့သည် ဂျင်မီစမတ်၏ရုံးခန်းထဲသို့ ကူးခဲ့ကြသည်။ ဂျင်မီသည် ဘရန်ဒီပုလင်းကို လက်တွင်ကိုင်ထားရာမှ သူတို့ကို ဆီးကြိုလိုက်သည်။

‘လာဗျိုကိုဆွေ၊ ဝမ်းပက်လောက် ချသွားပါဦး’
‘တော်ပြီ ဂျင်မီ၊ ဒီည ငါသောက်လို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်နှယ်လဲ ပဲခူးက ကိုမြင့်ထူးနဲ့ မင်း ကွန်တက်ရသလား’

‘ရပါတယ် ကိုဆွေ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ရွှေချောင်းရွာ လိုက်ပြီး ဦးဖုန်းဆိုတာနဲ့ ကွန်တက်လုပ်ခိုင်းလိုက်ပါပြီ’

‘ကျေးဇူးပဲ ဂျင်မီ၊ ဒါနဲ့ ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ဒရိုင်ဘာကိုဖြိုင်ကြီး အကြောင်းကို စုံစမ်းဖို့ဆိုတာလည်း မေ့မထားနဲ့ကွဇော်’

‘မမေ့ပါဘူးကိုဆွေ၊ ချစ်လှိုင်ကလေးကို လွှတ်ထားပါတယ်’

‘ချစ်လှိုင်ကလေးက အားကိုးရပါတယ်။ ကဲ... ဂျင်မီ ကိုယ်နဲ့ အစီ အပြင်ထွက်ဦးမလို့ မင်းပြန်ချင်လည်း ပြန်တော့ကွာ’

ဂျင်မီကပြုံးကာ လက်ထဲက ဘရန်ဒီပုလင်းကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ဒီပုလင်းကို ဖြိုလိုက်ဦးမယ်’
မေစိက ဂျင်မိုအား မျက်စောင်းတစ်ချက် ချိတ်လိုက်သည်။
‘တော်တော်လည်းသောက်နိုင်တဲ့ လူကြီးပဲ’

တင်မောင်ဆွေသည် မေစိအားခေါ်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ကားဆီသို့ရောက်လာလျှင် မေစိက ကိုဆွေ ပင်ယန်း နေရင် အစီမောင်းပေးမယ်လေ’ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘နေပါစေ အစီရယ်၊ ကိုဆွေမောင်းနိုင်ပါတယ်’ဟု တင်မောင်ဆွေက ပြုံး၍ပြောကာ မေစိအား ကားတံခါးဖွင့် ပေးလိုက်ပြီး သူကလည်း စတီရာရင်အောက်တွင် ဝင်ထိုင်လျက် ကားကို စက်နှိုးမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ယခုထက်တိုင် သူ့ထံသို့ ရဲများ ရောက်မလာသေးသည်ကို စနောင့်စနင်းဖြစ်နေမိ ရာ ကားကို ခပ်မြန်မြန်မောင်းမိလေ၏။

မွေစေတီလမ်းသို့ရောက်လာမှ သူသည် ကားကိုအရှိန်လျှော့လိုက်ကာ အဆောက်အဦကြီးရှေ့မှ ကားကို ခပ်ဖြည်း ဖြည်းဖြတ်၍ မောင်းလိုက်သည်။

‘ကဲ... အစီ၊ အကဲခတ်ကြည့်စမ်းကွယ်။ ရဲကားတွေ ဘာတွေများ တွေ့ရသလားလို့’

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ သို့ရာတွင် ဘောင်ဒရီရိပ်သာ အဆောက်အဦကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လုံးဝခိတ်ငြိမ်သက်လျက်သာ ရှိနေသည်။ မကြာသေးမီက လူသတ်မှုဖြစ်ပွားခဲ့သည်ကို ရဲများက လာရောက် စစ်ဆေးသွားခဲ့သည်ဟု ယူဆစရာ အရိပ်လက္ခဏာ တစ်စုံတစ်ခုမှ မတွေ့ရချေ။ တကယ်ဆိုတော့ အလောင်းကိုဆေးရှုကြီးသို့ ယူသွား

အားဦးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အနည်းအကျဉ်းတော့ လှုပ်လှုပ် အရှားဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ဖို့တော့ ကောင်းပေသည်။

‘ရဲတွေက ရီရီညွန့်ကို ဌာနချုပ်ကိုခေါ်သွားပြီး စစ်နေကြပြီ။ ဝူတယ် ကိုဆွေ’

တင်မောင်ဆွေကတော့ မကျေနပ်မိ။
‘သိပ်ကို တိတ်ဆိတ်ပြီး ငြိမ်လွန်းနေတယ် အစီရယ်၊ နေဦးအားရုံထဲရှိတဲ့ လမ်းကြားထိပ်ကို ကိုဆွေ ကားတစ်ခေါက်ဖြတ်မောင်းပြီး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

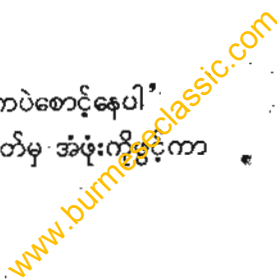
တင်မောင်ဆွေက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကားကို ပြန်ကွေ့လိုက်ကာ ဘောင်ဒရီရိပ်သာဘေးမှ ကားရုံများ ရှိရာသို့သွားသော လမ်းကြားကလေးထိပ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်မောင်းခဲ့သည်။ ကားရုံအမ်းကြားကလေးကလည်း ပကတိမှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေတော့သည်။

တင်မောင်ဆွေသည် ကားကို လမ်းဘေးတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

‘ကိုဆွေ ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်’
မေစိက စိုးရိမ်မကင်းအသံကလေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘တော်တော်တော့ မသင်္ကာစရာ ကောင်းနေပြီအစီ၊ သိပ်ကိုငြိမ်လွန်းနေတယ်ကွယ်။ ကိုဆွေတို့ ကားရုံကဲကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

‘အစီပါ လိုက်ခဲ့မယ်လေ’
‘မလိုက်ပါနဲ့၊ အစီရယ်၊ ကားပေါ်ကပဲစောင့်နေပါ’
တင်မောင်ဆွေသည် ကားဒက်ရှ်ဘုတ်မှ အံဖုံးကိုဖွင့်ကာ

အထဲမှလက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကာ
တံခါးကို ဖွင့်ကာ မှောင်မည်းနေသော လမ်းကြားထဲသို့
တစ်ကိုယ်တည်းလျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။ ရီရီညွန့်၏ကားရုံတံခါးသည်
ပိတ်လျက်ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် တင်မောင်ဆွေက စမ်းကြည့်လိုက်
သည့်အခါ၌ သော့ခတ်မထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

တင်မောင်ဆွေက တံခါးရွက်တစ်ခုကို အသာဆွဲဖွင့်လိုက်
ပြီး မှောင်မည်းနေသော အတွင်းဘက်သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်
ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် တင်မောင်ဆွေသည် တံခါးရွက်
ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ကာ လမ်းကြားလေးထဲမှ အမြန်ပြေးထွက်ခဲ့သည်။
ကားဆီသို့ပြန်ရောက်လျှင် ကားကို ချက်ချင်း စက်နှိုးလျက် မောင်
ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။

‘ကိုဆွေ ဘာတွေ့ခဲ့သလဲ ဟင်၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ’

မေစီက တင်မောင်ဆွေ၏ အမူအရာကို အကဲခတ်ကာ
စိုးရိမ်မကင်းမေးလိုက်သည်။

‘အစီ ကိုဆွေတော့ ဂျောက်ပေါက်တိုးပြီ ထင်တာပဲ’

အခန်း - ၁၄

ရှတ်တရက်တော့ မေစီသည် ဘာမှထပ်မမေးသေးဘဲ တင်
မောင်ဆွေကိုသာ အကဲခတ်နေလိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေကလည်း
တင်မောင်ဆွေက မျက်နှာထားဖြင့် ကားကိုသာ ခပ်သွက်သွက်မောင်း
နှိုးခဲ့သည်။

ကားသည် မြေနှိမ့်ကုန်းဘက်သို့ရောက်လာမှ မေစီက မနေ
နိုင်တော့ဘဲ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘ကိုဆွေ ပြောစမ်းပါဦး ဘယ်လိုဂျောက်ပေါက်တိုးမှာလဲ’

‘ရီရီညွန့်ပေါ့ အစီ၊ ဒီမိန်းမက ကိုဆွေကို ကောင်းခံကောင်း

နှိုး တစ်ပတ်ရိုက်သွားပြီလေ’

တင်မောင်ဆွေက မချင်မရဲအသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ဘယ်လို တစ်ပတ်ရိုက်တာလဲ ကိုဆွေ’

‘ငနဲမက အလောင်းတွေ့ရတာကို ရဲဘက်ကို ခုထက်ထိ

အတိုင်သေးဘူးလေ။ ခုနက ကိုဆွေသွားကြည့်တော့ အလောင်းက

ထားရုံထဲမှာပဲရှိနေသေးတယ်။ ပိုဆိုးတာက အလောင်းရဲ့ ညာဘက်က

အလောင်းမှာ သေနတ်တစ်လက်က ရောက်နေတယ်လေ’

‘သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်ထင်ရအောင်ပေါ့ ဟုတ်လား
ကိုဆွေ’

‘ဒါပေါ့ အစီ’

တောင်မောင်ဆွေသည် ပြောရင်းကပင် မကျေမချမ်းတော့ဘဲ
တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။

‘ဒီတော့ ကိုဆွေ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘မပြောနိုင်သေးဘူး အစီ စဉ်းစားရဦးမယ်’

တောင်မောင်ဆွေသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကားကိုလမ်းဘေး
တွင်ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် လှုပ်ရှားနေသောစိတ်များ ငြိမ်
သက်သွားစေရန်အတွက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူမီးညှိလိုက်
သည်။

‘ကိုဆွေ ဒီကိစ္စကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ကော မပြော
ဘူးလား’

တောင်မောင်ဆွေက မေစီ၏မေးခွန်းကို ဘယ်လိုမှပြန်မဖြေ
စီးကရက်ကိုသာ မီးခိုးတထောင်းထောင်းထအောင် ဖြာပစ်နေသည့်
သူဦးနှောက်ကလည်း သွက်လက်စွာ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိနေသည်။

‘တကယ်တော့လည်း ကိုဆွေရယ်၊ အလောင်းတွေ့တော့
ကိုဆွေရှိနေတယ်ဆိုတာကို ရီရီညွန့်တစ်ယောက်ကလွဲလို့ ဘယ်သူ
သိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ သူကလည်း အခုအတိုင်းဆိုရင် အဲဒါကို ဘယ်
ဖွင့်ပြောမှာလဲ’

‘ရီရီညွန့်က ဒီကိစ္စကို သူ့သဘောတစ်ခုနဲ့တော့ လုပ်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုတစ်ယောက်ယောက်က အကြံဉာဏ်ပေးလို့ လုပ်
ခဲ့တာဖြစ်မှာပဲ’

တောင်မောင်ဆွေက စဉ်းစဉ်းစားစား အမူအရာဖြင့် ပြော
ဆိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကိုဆွေက သူ့ကိုဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ
ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ပြောခဲ့တာပေါ့ အစီရယ်၊ ဒါကို သူက နားမထောင်ဘဲ
သူလည်လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ ကိုဆွေနဲ့သူ အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ရတုန်းက
အလောင်းဘေးမှာ ဘာသေနတ်မှ မရှိခဲ့ပါဘူး’

တောင်မောင်ဆွေက လက်ထဲမှ စီးကရက်တိုကို လွှင့်ပစ်
လိုက်ပြီး မေစီဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘အစီ ကိုဆွေကို မေးခွန်းတွေ ထုတ်စမ်းကွယ်’

‘ဘာတွေမေးရမှာလဲ’

‘အခု ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့ကွယ်။ ဒါမှ ကိုဆွေခေါင်း
မာရှင်းသွားမယ်’

မေစီက သဘောပေါက်သွားကာ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေပြီး
ထက်မှ စတင်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘တကယ်လို့ ကိုဆွေက ဒီလူသတ်မှုအကြောင်း ရဲဘက်ကို
အတိုင်ခံခဲ့ရင်ဘာဖြစ်မလဲ’

‘တစ်ယောက်ယောက်ကတွေ့ပြီး ရဲဘက်ကိုတိုင်မှာပေါ့၊
အတိုင်ခံနိုင်ဆုံးရီရီညွန့်က တိုင်မှာပေါ့’

‘သူက အခုထက်ထိမှ မတိုင်သေးတာ’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ သူက အခုမှအိမ်ပြန်ရောက်လာပြီး
သူ့ရဟန်းနဲ့တိုင်မှာကိုပြောတာပါ။ သူနဲ့အတူ အခြားသက်သေတစ်
ယောက်လည်းပါလာလိမ့်မယ်။ မြိုင်ဆိုတဲ့ သူမိန်းကလေးမိတ်ဆွေ

ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်'

'သူ့ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေကော မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုဆွေရဲ့'

တင်မောင်ဆွေက နှုတ်ခမ်းများကိုတွန့်ကာ ခေါင်းခတ်လိုက်သည်။

'ရီရီညွန့်က လက်ထပ်ယူဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ။ ညအိမ်မတော် ယောက်ျားမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ပြန်လာတယ်ဆိုတာ ဘယ်အဖြစ်လိမ့်မလဲ'

'ဟုတ်ပြီ... နောက်တော့ကော ကိုဆွေ'

'သူတို့က ကားရုံတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အလောင်းကြီးကို ကြည့်ကြလိမ့်မယ်။ ရီရီညွန့်က အခုမှပဲ အလောင်းကြီးကို တွေ့ချင်ဖူးဆောင်ပြီး အသံကုန်အော်ပြီးတော့ လူတွေရောက်လာမှ ရဲဘက်တိုင်းမှာပေါ့'

'သူတို့ကို ရဲဘက်က ယုံပါ့မလား'

တင်မောင်ဆွေကခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေလိုက်ပြီးမှ...

'ဒါကတော့ ကိုဆွေလည်း မပြောတတ်ဘူးလေ။ သူတို့အမှုအရာနဲ့ အခြေအနေပေါ်မှာမူတည်တာပေါ့'ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

'ခုနက ကိုဆွေပြောခဲ့တယ်။ ရီရီညွန့်ကို အဲသလို လုပ်တစ်ယောက်ယောက်က အကြံပေးခဲ့တာတဲ့လေ။ အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ'

'အဖြစ်နိုင်ဆုံးတော့ ကိုကောင်းစိန်ဆိုတဲ့လူပဲပေါ့'

'ရဲဘက်က လူတွေက လူသေကိုရီရီညွန့် မသိဘူးလား'

သူ့အမေးကြားမှာပေါ့ အစီ၊ မေးလို့ရှိရင် ရီရီညွန့်ကလည်း သေနေတဲ့သူဟာ သူ့ပထမလင်ဟောင်းပါဆိုတာကို ဖွင့်ဟဝန်ခံလိမ့်မယ်ထင်တာပဲ။ အဲသလို ဝန်ခံလိုက်ရင် သူက ဘာဖြစ်လို့ ရီရီညွန့်ကားရုံအိမ်မှာလာပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်သတ်ပြီး သေရတယ်ဆိုတာကို အိမ်ရှင်ကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ဟာ အလောင်းဘေးမှာ တွေ့ရတဲ့ သေနတ်ကို အစမ်းပစ်ကြည့်ပြီး မောင်မြိုင်ကြီးကို မှန်ထားတဲ့ သေနတ်ကျည်ဆံနဲ့တိုက်ကြည့်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ဒီသေနတ်ဟာ လူသတ်သေနတ် မဟုတ်တာကို သူတို့သိကြရပြီး မောင်မြိုင်ကြီးဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သတ်သေသွားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း သူတို့နားလည်သွားကြမှာပဲ'

တင်မောင်ဆွေက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထပ်၍ မီးညှိလိုက်ပြန်သည်။

'တကယ်လို့ ကိုဆွေက အလောင်းတွေရတဲ့အကြောင်းကို အခုတိုင်လိုက်ရင်ကော'

'အဲသလိုဆိုရင်လည်း ကိုဆွေ တော်တော်ကို အကြပ်တွေဆွဲတော့မှာပဲ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဆွေ'

'ကိုဆွေနဲ့ရီရီညွန့်အလောင်းကို အတူတူတွေ့ရတုန်းက ကိုဆွေက ရဲဘက်ကိုမတိုင်မီခဲဘဲကိုး'

'ရီရီညွန့်ကိုတိုင်ဖို့ ကိုဆွေက မှာခဲ့တာပဲမဟုတ်လား'

'မှာခဲ့ပေမယ့် ကိုဆွေက ကိုဆွေမှာတဲ့အတိုင်း သူ လုပ်လုပ်ဆိုတာ သေချာအောင်စောင့်မနေဘဲ။ လစ်ထွက်ခဲ့မိတာကို ကိုဆွေဟာ သာမန်အရပ်သားတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

လိုင်စင်ရထားတဲ့ အလွတ်စုံထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ အသတ်ခံထားရတဲ့ အလောင်းတစ်လောင်းကို တွေ့လို့ရှိရင် ချက်ချင်း ရဲဘက်ကို တိုင်ကြားဖို့က ကိုဆွေမှာပိုပြီး တာဝန်ရှိနေတာပေါ့။ အခု တော့ ကိုဆွေက ရီရီညွန့်ကိုသာ ရဲဘက်ကိုတိုင်ဖို့တာဝန်ပေးခဲ့ တာကလား။ အခုမှ ရဲဘက်ကိုသွားတိုင်ရင်လည်း ရီရီညွန့်ကိုဆွေ အလောင်းတွေရတုန်းက သူမပါပါဘူးရယ်လို့ ဇွတ်ငြင်းထားမှာပေါ့။

‘သူ့စကားကို ရဲဘက်က လက်ခံပါ့မလားကိုဆွေ’

‘ရီရီညွန့်စကားကို ရဲဘက်ကလက်ခံရင် ကိုဆွေ အကြံတွေရတော့မှာပဲ။ ရဲဘက်က လက်မခံရင်လည်း ကိုဆွေကိုအပြစ်တင်ကြမှာပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရီရီညွန့်က ရဲဘက်ကို အကြောင်းကြားမကြားဆိုတာ ကိုဆွေက စောင့်မကြည့်ခဲ့တော့ ကိုဆွေတာဝန်ပျက်ကွက်နေတာကိုး’

မေစီသည် ဆက်မေးရန်မေးခွန်းများကို စဉ်းစားမရတော့ဘဲ စိတ်လေးစွာဖြင့်သာ တင်မောင်ဆွေအားစိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။ တင်မောင်ဆွေကလည်း နှုတ်ဆိတ်သွားကာ စီးကရက်လျက် ထွက်ရပ်လမ်းကို စဉ်းစားနေသည်။

ခေတ္တကြာမှ...

‘ကဲ... ကိုဆွေ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’ဟု မေစီက စိတ်ပူသံကလေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ကိုဆွေ စဉ်းစားလို့ရတာက တစ်ခုတည်းရှိတယ်။ ရီရီညွန့်ကို ကိုဆွေကအမှုသည်အဖြစ်နဲ့ သတ်မှတ်ထားလိုက်ဖို့ပဲ ရီရီညွန့်ဟာ ကိုဆွေရဲ့အမှုသည်ဆိုရင် အမှုသည်အခွင့်အရေးအရ သူက ကိုဆွေ

စိတ်ကူးချိုချို

ကို တိုင်ပင်ပြောပြထားတာတွေကို ကိုဆွေက ရဲဘက်ကို ပြန်ပြောပြဖို့ မလိုဘူးပေါ့’

‘ရဲဘက်က ကိုဆွေအမြင်ကို လက်ခံဦးမှကိုး’

‘ကိုဆွေ စဉ်းစားလို့ရတဲ့နည်းက ဒီနည်းပဲရှိတော့တယ် အစီ၊ ဒီတော့ အစီက ရီရီညွန့်ကို ကိုဆွေအမှုသည်အဖြစ်နဲ့ တရားဝင်စာရင်းသွင်းထားလိုက်ပေတော့’

အခန်း - ၁၅

နောက်တစ်နေ့နံနက် တင်မောင်ဆွေက သူ့တိုက်ခန်းမှ ဆင်းလာသည့်အခါတွင် အလုပ်တိုက်၌ ဂျင်မီရော မေစီပါရောက်နှင့် နေကြပြီဖြစ်လေသည်။

ဂျင်မီက သူဖတ်နေသော သတင်းစာကိုတင်မောင်ဆွေအား ထောက်ပြလိုက်သည်။

‘ကိုဆွေ ဒီသတင်းဖတ်ပြီးပြီလား’

‘ဘယ်သတင်းလဲ ဂျင်မီ’

‘ကိုဆွေ ညက ဘက်ခရောင်းစုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ ဦးသန်းရှိန် ရဲ့ဒရိုင်ဘာသေတဲ့ သတင်းလေ၊ သူက ဟိုငတိမရီရီညွန့်နဲ့ ကားရုံ ထဲလာပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေသွားသတဲ့လေ။ ပြီးတော့ သူ ဟာ ရီရီညွန့်ရဲ့လင်ဟောင်းလည်း ဖြစ်နေတယ်’

‘အေး... အဲဒီအကြောင်းကို ငါသိပြီးပါပြီကွာ၊ ပြစ်စမ်းပါ

ဦး အဲဒီသတင်းကို...’

ဂျင်မီက လှမ်းပေးလိုက်သော သတင်းစာကို တင်မောင်

ဆွေက ယူကြည့်လိုက်သည်။ သတင်းစာမျက်နှာဖုံးတွင် စက်ရုပ် သတင်းအဖြစ်နှင့်ပါလာခြင်း ဖြစ်နေသည်။

သတင်းစာအရဆိုလျှင် ရီရီညွန့်သည် သူမ၏မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းမမြိုင်ဆိုသူအား သူမနှင့်အတူအိပ်ရန် ခေါ်ဆောင်လျက် တိုက်ခန်းသို့ ည ၁၂နာရီကျော်ကျော်ခန့်က ပြန်ရောက်လာရာ ကား ရုံထဲသို့ ကားသွင်းစဉ် ကိုမြိုင်ကြီး၏ အလောင်းကိုတွေ့ရသဖြင့် ရဲဘက်ကို တိုင်ကြားခဲ့ရာ ရဲဘက်ကထိုလူသေမှုကို စစ်ဆေးနေ သည်ဟုဆို၏။ အလောင်း၏ဘေးတွင် ပွိုင့် ၃စမြောက်လုံးပြူး ဆွဲနတ်တစ်လက်ကို တွေ့ရှိရသည်ဟုလည်း ဖော်ပြထားလေသည်။

တင်မောင်ဆွေက သတင်းစာကို ချလိုက်ရာ ဂျင်မီက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘အဲဒီကိစ္စက ဘယ်လိုလဲ ကိုဆွေ၊ ကျွန်တော်တို့များ ပတ် သက်နေဦးမှာလား’ ဟု ဂျင်မီက မေးလိုက်၏။

‘ငါတော့ ပတ်သက်နေတယ် ဂျင်မီ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဝတ်သက်ဖို့တော့ မလိုပါဘူး၊ ရီရီညွန့်ဟာ ငါ့အမှုသည်ဖြစ်သွားပြီ တွ’

ဂျင်မီက အံ့သြသွားပုံရသော်လည်း ဆက်၍မမေးတော့ ချေ။ တင်မောင်ဆွေသည် သူ့အား အသိပေးထိုက်သည်ကို အသိ ပေး၍ အသိမပေးထိုက်သည်ကိုလည်း သူ့ဘာသာသူမြဲထားတတ် ကြောင်းကို ဂျင်မီက ကောင်းစွာနားလည်ထားပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

‘ကိုဆွေကို ကျွန်တော် ပြောစရာရှိသေးတယ်’ ဟု သူ ဂျင်မီက ပြောလိုက်သည်။

‘ဆိုစမ်းပါဦး’

ကိုဆွေ စုံစမ်းခိုင်းတဲ့ သေနတ်အကြောင်းလေ။ ပဲခူးက ကိုမြင့်ထူးကြီးက ညတွင်းချင်းပဲ ဂျစ်ကားနဲ့ ရွှေချောင်းကိုလိုက်သွားပြီး စုံစမ်းကြည့်ခဲ့တယ်။ ဦးဖုန်းက ဒီသေနတ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လ လောက်က ဦးစောဝင်းဆိုတဲ့လူကို ရောင်းခဲ့တာတဲ့ဗျ'

တင်မောင်ဆွေက ဘာမှပြန်မပြော မျက်မှောင်ကြုတ်ကတဲ ခေါင်းကိုသာ ဆတ်ခနဲတစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။

ဂျင်မီကတော့ ပြောစရာမကုန်သေး။

'ကိုမြိုင်ကြီးအလောင်းမှာ တွေ့ရတဲ့သေနတ်ကို ရဲဘက်က ကျကျနန စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့သတဲ့ ကိုဆွေ'

'ဟုတ်လား'

'အဲသလို စစ်ဆေးကြည့်ရာမှာ သေနတ်ရဲ့ ဆီရီယယ်နံပါတ်ကို တံစဉ်းနဲ့ တိုက်ဖျက်ထားတာတွေ့ရသတဲ့'

'ဒီလိုဆိုရင် သေနတ်ကို သူတို့ခြေရာခံလို့ မရဘူးပေါ့'

တင်မောင်ဆွေက အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရသွားမိပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။ သို့သော် ဂျင်မီက ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

'ဒါပေမဲ့ သေနတ်ဆီရီယယ်နံပါတ်ကို ဖျက်ထားတဲ့လူက သေနတ်လက်ကိုင်ရိုး ဂရစ်ပံက သစ်သားအောက်မှာ ဆီရီယယ်နံပါတ်တစ်ခုရှိသေးတယ်ဆိုတာကိုတော့ မသိခဲ့ဘူး။ ရဲဘက်ကသိတော့ ဂရစ်ပံလက်ကိုင်က သစ်သားကိုခွာပြီးကြည့်ခဲ့တယ်။ နံပါတ်က S. 650888 ကိုဆွေညက စုံစမ်းခိုင်းတဲ့သေနတ်ပဲ ဖြစ်နေတယ်'

တင်မောင်ဆွေက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်ကို ကြည့်ပြီး ဂျင်မီက စကားဆက်ပြန်သည်။

'ဒါတင်မကသေးဘူး ကိုဆွေရဲ့။ ရဲဘက်က ဒီသေနတ်ကို

ချက်ချင်းအနံ့ခံလိုက်ကြတော့ ရွှေချောင်းက ဦးဖုန်းဆိုသူ ကိုင်တာ တိုတွေ့ရပြီး ပဲခူးရဲတွေဆီ လှမ်းအကူတောင်းတယ်။ ပဲခူး ရဲကလည်း ရွှေချောင်းကို ညတွင်းချင်းသွားပြီး ဦးဖုန်းကို အိပ်ရာက နှိုးမေးတာပေါ့။ ဦးဖုန်းကလည်း ညကပဲ ကိုမြင့်ထူးကြီးလာမေး သွားတဲ့ အကြောင်းကို ရဲတွေကို ပြောပြလိုက်သတဲ့။ ပဲခူးရဲကလည်း ဒီအကြောင်းကို ရန်ကုန်ရဲကို အကြောင်းကြားလိုက်တော့ ခုနကပဲ ကိုသောင်းဖေကြီးက ကျွန်တော့်ဆီကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး မေးသေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အမှုတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုဆွေ စုံစမ်းခိုင်းတာပါလို့ ပြောပြလိုက်ရတယ်လေ'

'အခု မင်းပြောတာတွေကို ကိုသောင်းဖေကြီးဆီက သိရတာပေါ့ ဟုတ်လား'

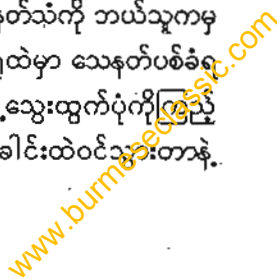
'တင်မောင်ဆွေက မေးလိုက်ရာ ဂျင်မီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ် ကိုဆွေ၊ နောက်ပြီးတော့ သူ့ဆီက သိရတာတွေရှိသေးသလား'

'ဆိုစမ်းကွာ ဘာတွေများလဲ'

ဂျင်မီသည် တင်မောင်ဆွေအား အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ စကားဆက်ပြန်သည်။

'ရဲဘက်က ကိုမြိုင်ကြီးသေတဲ့ကိစ္စကို မကျေနပ်တဲ့ အချက်ကလေးတွေရှိနေသတဲ့ ပထမအချက်က သေနတ်သံကို ဘယ်သူကမှ မကြားလိုက်ရတာပဲ။ ကိုမြိုင်ကြီးဟာ ကားရုံထဲမှာ သေနတ်ပစ်ခံရတာ သေချာသတဲ့။ ကိုမြိုင်ကြီးရဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့သွေးထွက်ပုံကိုကြည့်ခဲ့ပြီး ကိုမြိုင်ကြီးဟာ သေနတ်ကျည်ဆံခေါင်းထဲဝင်သွားတာနဲ့

တစ်မြိုင်နက် လဲသေခဲ့တယ်ဆိုတာ သိနိုင်သတဲ့’

ဂျင်မီက စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး တင်မောင်ဆွေအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ တင်မောင်ဆွေက ဆက်ပြောရန် လက်ပြလိုက်မှ စကားဆက်ပြန်၏။

‘ရဲဘက်က ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေဆီကို လျှောက်မေးကြည့်ခဲ့တော့ ညဦးပိုင်းက မော်တော်ကားတစ်စင်းဟာ တဖုန်းဖုန်းတထိုင်းထိုင်းနဲ့ အင်ဂျင်စက်မမှန်ဘဲ အိပ်စောက ဘက်ဖိုင်းယားပေါက်ထွက်ခဲ့သံတွေ ကြားရတယ်လို့ သူတို့က ပြောကြတယ်။ ဒါတင်မကဘူး။ ကိုမြိုင်ကြီးရဲ့ အားလပ်ချိန်မို့တဲ့ ကိုမြိုင်ကြီးကလည်း ကားကိုအိမ်ပြန်ဖို့ပြီး ရီရီညွန့်ဆီကို သွားခဲ့တာဖြစ်မှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဦးသန်းရှိန်ကို ရဲတွေက သွားနှိုးပြီးအကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ ဦးသန်းရှိန်က ကားကို ဆင်းကြည့်တာ သူ့ကားရုံထဲမှာ ထိုးထားတာတွေ့ရသတဲ့။ ဒီတော့ ကိုမြိုင်ကြီးက ကားကိုပို့ပြီး ရီရီညွန့်ဆီသွား၊ ရီရီညွန့်ရဲ့ ကားရုံထဲမှာ အသတ်ခံရတဲ့အချိန်ဟာ ဟိုမျက်မြင်သက်သေက ကားတစ်စင်း ဘက်ဖိုင်းယားလုပ်သံကြားရတဲ့ အချိန်ပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ရဲဘက်က တွက်ကြည့်ကြတယ်’

ဂျင်မီသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ယူပြန်ကာ ပါးစပ်တွင် တပ်လိုက်ပြန်ပြီးမှ မီးမညှိသေးဘဲ တင်မောင်ဆွေအား ကြည့်လိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေငိုနေသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ဂျင်မီက သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာချလိုက်သည်။

‘အဲဒါ ကိုသောင်းဖေကြီးဆီက ကျွန်တော်သိရသလောက်ပဲ ကိုတင်မောင်ဆွေ’

‘အေး... ကျေးဇူးပဲ ဂျင်မီ’
‘ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ ကိုဆွေ’
‘အခု လောလောဆယ်တော့ ဘာမှမရှိသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျတော့လည်း လုပ်စရာတွေ အများကြီးပေါ်လာမှာ အမှန်ပဲ’
တင်မောင်ဆွေသည် ပြောပြောဆိုဆို ဂျင်မီ၏ ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ကာ အခန်းထဲမှထွက်ပြီး သူ၏သီးသန့်အခန်းသို့ ထူးသွားတော့သည်။ ဂျင်မီသည် မျက်နှာကလေး ညှိုးငယ်နေသော ခေနီအားကြည့်ကာ ဘယ်လိုလဲဟူသော အမူအရာဖြင့်မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။ မေစီက သက်ပြင်းကလေးတစ်ချက်ချကာ ခေါင်းကို ခြည်းညင်းစွာ ယမ်းခါပြလိုက်သည်။

အခန်း - ၁၆

တင်မောင်ဆွေသည် ထိုနေ့နံနက်တစ်ခင်းလုံးတွင် သူ့အခန်းထဲမှထွက်ဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ်သောက်ကာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေလိုက်သည်။ သူသည် ရီရီညွန့်နှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ရင်ဆိုင်နေရသော အခက်အခဲကို ကောင်းစွာသိမြင်ကာ ထိုအခက်အခဲမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည့်နည်းလမ်းများကို တွေးတောကြံဆနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ညက ရီရီညွန့်လုပ်လိုက်ပုံသည် သူ့ကိုယ်သူသာမက မိမိကိုပါ ကောင်းကောင်း 'ဂျောက်ပေါက်' တိုးစေခြင်းဖြစ်သည်ကို တင်မောင်ဆွေက နားလည်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ရဲတွေက ရီရီညွန့်အား ယခုကတည်းက သင်္ကာမကင်းနေပြီဖြစ်ရာ ရီရီညွန့်အား အကယ်၍ များ လူသတ်မှုဖြင့်ဖမ်းဆီးလိုက်ပါက မိမိသည်လည်း ကြားထဲက ဇာနည်လန့်ကန့်လန့် ပါလာမည်အရေးကို တင်မောင်ဆွေက ကြိုတင်၍ မြင်ယောင်ထားမိတော့သည်။ ပို၍ဆိုးသည်ကား ရဲဘက်မှ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်က သူ့အား တော်တော်လူလည်လုပ်လွန်း အားကြီး

သည်ဟု အညှိုးထားနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ယခု ကိုမြိုင်ကြီးအသတ်ခံရသည့် ကိစ္စတွင် သူသည် ကောင်း မရှင်းပါနေပါသည်ဟု ရဲဘက်ကယူဆသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထို အရာရှိကြီးသည် သူ့အား ဆော်ထည့်ဖို့ လက်မနှေးလိမ့်မည်မှာ သေချာပေါက်ဖြစ်နေ၏။

ဂျင်မီစမတ်ကလည်း တင်မောင်ဆွေက ဖွင့်မပြောသည့် တိုင် သူ့ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာကိုရိပ်မိထားဟန်တူသည်။ ဂျင်မီသည် မေစီနှင့်တီးတိုးတိုင်ပင်ကာ ရဲဘက်က သူ့မိတ်ဆွေများထံတွင် အမှုအခြေအနေကို စနည်းနာဦးမည်ဟုဆိုကာ ထွက်သွားရှာသည်။ နံနက်ပိုင်း ၁၀နာရီကျော်တွင်ကား သူသည် ရေးကြီးသုတ်ပြာ ပြန်ရောက်လာပြီး တင်မောင်ဆွေအား ဝင်တွေ့ပြန်သည်။

'ကိုဆွေ... ဟိုအမှုက အခြေအနေ အတော် ထူးလာပြန်ပြီ' ဆိုစမ်းပါဦး'

'ကျွန်တော် အခုပဲ ဌာနချုပ်ကိုသွားပြီး ရဲအုပ်ဘာဆွေဆီက နေဦးနာလာခဲ့တာ သူတို့က ရီရီညွန့်ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေတော့ သူ့ဘက်ခရောင်းကို စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် လိုက်ခုံစမ်းခဲ့ကြတာမှာ ရီရီညွန့်ဟာ ဦးစောဝင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ကြားထဲကပဲ တိုကောင်းစိန်ဆိုတဲ့ တရုတ်ကပြားတစ်ယောက်နဲ့ တော်တော်ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်းနေတာကို သိသွားကြတယ်လေ။ ပြီးတော့ ရွှေချောင်းက ဦးစောဝင်းကို သေနတ်ရောင်းလိုက်တဲ့ ဦးဖုန်းဆိုတာကို နှိပ်ကုန်ခေါ်လာပြီး ကိုကောင်းစိန်ကိုပြတော့ သူ့ဆီက ဦးစောဝင်း နာမည်နဲ့ သေနတ်လာဝယ်သွားတဲ့လူဟာ ကိုကောင်းစိန်ပါပဲလို့ အတိအကျစွပ်စွဲတော့တာပဲ ကိုဆွေ'

တင်မောင်ဆွေက မျက်နှာရှုံ့လိုက်မိလေသည်။ ဥပဒေကျော့ကွင်းသည် လူလည်လုပ်လိုသော ရီရီညွန့်အားရစ်ပတ်သည် ထက် ရစ်ပတ်လာနေပြီဖြစ်သည်။ သည်ကြားထဲ မိမိကိုပါ ချည်နှောင်ငြိတွယ်လာမည့်အရေးကလည်း ပို၍ နီးကပ်လာနေပြီဖြစ်၏။

တင်မောင်ဆွေသည်ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီး နောက်မှ ဂျင်မီအားမေးခွန်းလိုက်ပြန်သည်။

‘ဒီတော့ ကိုကောင်းစိန်က ဘယ်လိုပြောသတဲ့လဲ ဂျင်မီ’

‘ကိုကောင်းစိန်ကတော့ သူမဟုတ်ရပါဘူးလို့ ငြင်းတာပဲ ပေါ့ကိုဆွေ၊ တကယ်တမ်း အိုင်ဒင်တီဖိုင် လုပ်ချင်းလုပ်ရင် ရဲဘက်က သူ့ကိုတခြားလူတွေနဲ့တန်းစီခိုင်းပြီးမှ ဦးဖုန်းအား သူ့ကိုဆွဲပြခိုင်းရမှာတဲ့ အခုလို လက်ညှိုးထိုးစွပ်စွဲတာက တရားမဝင်ဘူးလို့ ဆိုတယ်’

‘အင်း... သူပြောတာလည်း မှန်တာပဲ ဂျင်မီရ’

‘ရဲဘက်က အဲဒါကို ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့သူတို့က ရီရီညွန့်နဲ့ကိုကောင်းစိန်ကို ပိုပြီး သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာပြီး နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ဆက်စုံစမ်းနေကြပြီလေ’

‘ဦးဖုန်းမှားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားကွ’

‘ဦးဖုန်းကတော့ သူ့ဆီက သေနတ်လာဝယ်သွား သူဟာ ကိုကောင်းစိန်ပါပဲလို့ အတိအကျ အခိုင်အမာကို စွပ်စွဲနေတာပဲ။ ဘာရွှေကပြောတော့ ရဲဘက်က သူ့စကားကို ယုံကြည်ကြတယ်တဲ့’

တင်မောင်ဆွေက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာညိတ်လိုက်ပြန်ကာ ခေတ္တမျှတွေဝေနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဂျင်မီအားမော့ကြည့်ကာ

အိမ်၍မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘နောက်ကော ဂျင်မီ’

‘ကိုမြိုင်ကြီးရဲ့လက်ကို ရဲဘက်က ပုရပင်တက်စ် Ruffin Test လူတစ်ယောက် သေနတ်ပစ်ခတ်ခဲ့သည်ကို တာစေသော ဓာတု ဖေဒစမ်းသပ်နည်း လုပ်ကြည့်သေးတယ်တဲ့ ဆွေ၊ အဲဒီအခါမှာ ကိုမြိုင်ကြီးရဲ့ လက်ခုံပေါ်မှာ ယမ်းတောင်က ဆွက်တဲ့ ယမ်းစမှုန့်အစအနရယ်လို့ဘာမှ မတွေ့ရတော့ ကိုမြိုင်ကြီးက ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်ဆိုတာကို ရဲဘက်ကပိုပြီး အယုံကြည်မရှိ ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ အဲဒါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တာရွှေဆီက အစ်အောက်မေးလာလို့ သိရသမျှပဲ။ အမှုကို သောင်းဖေကြီးကိုယ်တိုင် ကိုင်နေတယ်ကိုဆွေရယ်။ ရဲဝန်ထောက်ကောင်ကို ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ဝင်စားနေတယ်တဲ့’

တင်မောင်ဆွေက မျက်နှာကိုမသိမသာ မဲ့လိုက်မိပြန်သည်။

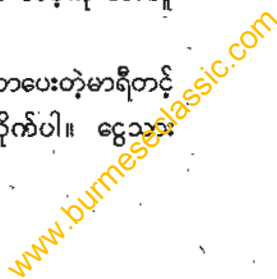
‘နောက်ကော ဦးမောင်ကိုကား အခုတလော သူ့အား အညှိုးထားသော ရဲအရာရှိကြီးပင်ဖြစ်လေ၏။’

‘ကိုဆွေ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုဆွေ ဘာလုပ်မယ်လဲ ကူးထားသလဲ’

‘လုပ်စရာတွေကတော့ အများကြီးပဲ ဂျင်မီရ။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်ရဦးမယ်။ ကျေးဇူးပဲ ဂျင်မီ’

ဂျင်မီထွက်သွားလျှင် တင်မောင်ဆွေက မေ့စိုက်စွာ ခေါ်ယူမိတ်ပြန်သည်။

‘အစီရေ၊ ကိုကာဝီကားနဲ့ပါတ်ကို လာပေးတဲ့မာရီတင်တဲ့အမျိုးသမီးလာရင် ငွေတစ်ရာထုတ်ပေးလိုက်ပါ။ ငွေသား’

မပေးနဲ့ချက်လက်မှတ်ပေးလိုက်

‘အစီ နားလည်ပါတယ် ကိုဆွေ၊ ချက်လက်မှတ်နဲ့ သူ့ ပြန်ပြီး ခြေရာခံနိုင်ဖို့ မဟုတ်လား’

တင်မောင်ဆွေက ပြုံးကာထိုင်ရာမှထပြီး မေစီ၏အေး ကလေးကို ချစ်စနိုးဆွဲဖျစ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့ အစီ၊ ကဲ... အစီရေ ကိုဆွေ အပြင်ထွက် လိုက်ဦးမယ်’

အခန်း - ၁၇

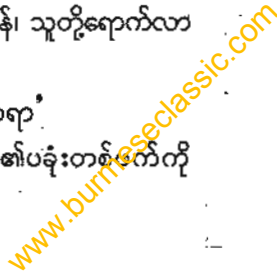
တင်မောင်ဆွေ အလုပ်တိုက်သို့ ပြန်လာသည့်အခါတွင် ခင်းမွန်းတည့်ဖို့ မိနစ်အနည်းငယ်သာ လိုပေတော့သည်။ တိုက် သို့ တက်သော လှေကားဝတွင် အောက်ထပ်ဟော်တယ်ကြီး ထုလားစားပွဲထိုး ဆူလတန်ကစောင့်နေကာ တင်မောင်ဆွေအား ဆူရလျှင် တွေ့ရခြင်းအနားသို့ကပ်လာပြီး...

‘ဆရာ... ဆရာ... အလုပ်တိုက်မှာ ပုလိပ်တွေရောက် တယ်’ဟု ခပ်တိုးတိုး သတင်းပေးလိုက်သည်။

တိုက်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ရဲကားနှစ်စင်းကို သတိပြုမိ ပြန်သော တင်မောင်ဆွေကလည်း ခေါင်းညိတ်ကာ ဆူလတန် ဆွေတစ်ကျပ်ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး...

‘အေး... ကျေးဇူးတင်တယ် ဆူလတန်၊ သူတို့ရောက်လာ ကြာပြီလားကွ’ဟု မေးလိုက်သည်။

‘နာရီဝက်နီးပါးလောက်တော့ ရှိပြီဆရာ’ တင်မောင်ဆွေကလည်း ဆူလတန်၏ပခုံးတစ်ဖက်ကို

အသာပုတ်လျက် လှေကားပေါ်မှတက်ခဲ့သည်။ အလုပ်တိုက် တံကိုဖွင့်လျက် အထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီး အခန်းတွင် လူတွေပြည့်နေသကဲ့သို့ ကိုတွေ့ရလျှင် အံ့ဩသလို မျက်ခုံးများကို ပင့်လိုက်သည်။

‘အလို... ဧည့်သည်တွေက အပြည့်ပါကလား’

စုံထောက်ဌာနချုပ် လူသတ်မှုစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ စုံထောက်ရဲမှူးကြီး ကိုသောင်းဖေသည် ပါးစပ်ထဲတွင်ခဲထားဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ချွတ်လိုက်၏။

‘မင်းကို ငါတို့ လာစောင့်နေတာပဲ တင်မောင်ဆွေ’

‘ဟုတ်လား ကျွန်တော့်အမှုသည်တစ်ယောက်အတွက် ဘာလုပ်တိုက်ကိုသွားနေတာဗျ’

‘သူကတော့ ရီရီညွန့်တဲ့။ သူက ကိုကောင်းစိန်တဲ့။’

သူတို့နဲ့သိပြီးသား မဟုတ်လား။ ထိုင်ပါဦးကွာ။ မင်းနဲ့ငါပြောတွေ့အများကြီးရှိတယ်’

တင်မောင်ဆွေသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီတွင် ရှိနေသော ရီရီညွန့်နှင့် ကိုကောင်းစိန်တို့အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ၎င်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ဘာတွေများ ပြောစရာရှိလို့လဲ ကိုသောင်းဖေ’

‘ငါပြောရမှာတွေကတော့ အများကြီးပဲကွ။ မင်းအထူးသဘောကျစရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း ငါပြောထားပါစေ’

တင်မောင်ဆွေက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို မသိမသာပင့်လိုက်ကာ ရီရီညွန့်အား တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်ကွင်းများကျလျက် အတော်နွမ်းနယ်နေပုံရသည်။ တစ်ညလည်းအိပ်ခဲ့ရပုံမရချေ။

‘ရီရီညွန့်ကိုကြည့်ရတာ တော်တော်ပင်ပန်းနေပုံပဲ။ မနက်က သတင်းစာထဲမှာဖတ်လိုက်ရပါတယ်။ ညက ရီရီညွန့် အတွေ့အကြုံက တော်တော်ဆိုးတာပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ရီရီညွန့်က မပွင့်တပွင့်ပြန်ပြောကာ မျက်လွှာချထားလိုက်သည်။ သူမသည် တင်မောင်ဆွေမျက်နှာကို ရဲရဲကြည့်ပုံ ပုံမရ။ ထိုကောင်းစိန်က ရီရီညွန့်ကိုတစ်လှည့် တင်မောင်ဆွေကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို တင်းကြပ်စွာစေ့ထားလိုက်သည်။

‘မနေ့ညနေ ဖိနောရီလောက်က မင်းဘယ်မှာ ရှိနေခဲ့သလဲ တင်မောင်ဆွေ’

ကိုသောင်းဖေက တင်မောင်ဆွေမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ရုတ်တရက် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

တင်မောင်ဆွေက နဖူးရေများတွန့်ကာ စဉ်းစားရသလို ထုတ်ပြီးမှ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

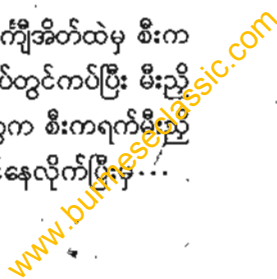
‘ဗြဲနိုးစားချည်းဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မမှတ်မိဘူး ထိုသောင်းဖေရဲ့’

‘မမှတ်မိရင်လည်း ကျကျနန ပြန်စဉ်းစားစမ်းကွာ’

‘ဘယ်လောက်ကြာအောင် စဉ်းစားရမှာလဲဗျ’

‘မင်း အဖြေပေးနိုင်တဲ့အထိပေါ့’

တင်မောင်ဆွေက ဘာမှပြန်မဖြေ၊ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်၊ စီးကရက်တစ်လိပ်ရွေး ပါးစပ်တွင်ကပ်ပြီး မီးညှိထိုက်သည်။ ကိုသောင်းဖေသည် တင်မောင်ဆွေက စီးကရက်မီးညှိပြီး တစ်ရှိုက် နှစ်ရှိုက်ဖွာပြီးသည့်အထိ စောင့်နေလိုက်ပြီးမှ...

‘ကဲ... ဘယ်လိုလဲ တင်မောင်ဆွေ’ဟု စိတ်မရှည် သံကြီးဖြင့် ထပ်မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရသေးဘူး ကိုသောင်းဖေ’

‘တင်မောင်ဆွေ၊ မင်းကို ငါ ရှင်းရှင်းပြောမယ်။ မင်းနဲ့ ငါဟာ ခင်ကြပါတယ်။ မင်း ငါ့ကိုကူညီခဲ့ပေါင်းလည်းများပြီ ငါ့ကလည်း မင်းကို ကူညီခဲ့တယ်။ အခု ငါဟာ လူသတ်မှုတစ်ခု စစ်နေတယ်။ ဒီလူသတ်မှုကိုမှာ မင်းဟာ ထုံးစံအတိုင်း ကန့်လန့် ကန့်လန့် ဝင်ပါနေပြန်ပြီလို့ ငါတို့ယူဆစရာအကြောင်းက ရှိနေ တယ်။ ပါပုံပါနည်းကလည်း သိပ်အဟုတ်မဟုတ်ဘူး’

တင်မောင်ဆွေက ဘာမှပြန်မဖြေ။ ကိုသောင်းဖေကို ပြုံး၍ သာကြည့်နေလိုက်သည်။ ကိုသောင်းဖေက သူ့အပြုံးကို မတုံ့ပြန်ဘဲ မျက်မှောင်ကြီးကို မသာကြွတ်ပစ်လိုက်သည်။

‘မင်းကို ငါတစ်ခါထပ်မေးမယ်။ မနေ့ညနေ ၆နာရီထမင်း ဘယ်မှာရှိနေခဲ့သလဲ’

‘ဆောရီးပဲ ကိုသောင်းဖေ၊ ကျွန်တော် မနေ့ညနေ ၆နာရီက ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာကို သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို တော့ ပြောမပြနိုင်ဘူး’

‘ဘာကွ ငါ့ကိုမပြောနိုင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြောနိုင်ရတာလဲ’

ကိုသောင်းဖေက ဟိန်းဟောက်သံကြီးဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေက ရီရီညွှန်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် အလုပ်တာဝန်အရ မပြောနိုင်တာပါ’

‘ဘာလဲ မင်းအမှုသည်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတဲ့ လက်သုံးစကားနဲ့ ကိုင်ပေါက်ဦးမလို့လား’

‘ကျွန်တော်ဟာ အလွတ်စုံထောက်ပါ ကိုသောင်းဖေ၊ ကျွန်တော့်ပထမတာဝန်က ကျွန်တော့်ကိုငှားထားတဲ့ အမှုသည်အပေါ်မှာ ခြုံနေပါတယ်။ ဒါကို ခင်ဗျားလည်း နားလည်သားပဲ’

ကိုသောင်းဖေက ကျေနပ်ဟန်မတူ။ သို့ရာတွင် အခြားမေးခွန်းတစ်ခုကို လှည့်မေးလိုက်သည်။

‘မင်းဟာ သေနတ်တစ်လက်ကို ညက အတော့်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်။ စမစ်အင်ဝက်ဆင် အမျိုးအစားပွိုင့် သတိအိတ် မြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ပဲ။ ဆီရီရယ်နံပါတ်က S. 65088 ပဲ’

‘ဟုတ်လား’

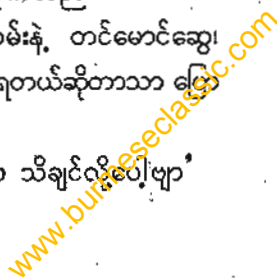
‘အဟုတ်လား မင်းမနေ့ညက ညကြီးမင်းကြီး ပဲခူးက ရဲမှူးဟောင်းမင်းတို့ရဲ့ ကွန်တက် ကိုမြင့်ထူးဆိုတာကို အရေးတကြီး ရှေ့ချောင်းကိုလွှတ်လို့ ဦးဖုန်းဆိုတာဆီမှာ ဒီသေနတ်အကြောင်း ခုံစမ်းခိုင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ တို့သိပြီးပြီ’

‘ခင်ဗျားက ဒီလို အတိအကျကြီးပြောနေတော့လည်း ကျွန်တော်ငြင်းရ အခက်သားပဲဗျ’

ကိုသောင်းဖေက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် လက်ထဲမှဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

‘ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေစမ်းနဲ့ တင်မောင်ဆွေ၊ ခင်းက ဒီသေနတ်ကိုဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားရတယ်ဆိုတာသာ ပြောမင်း’

‘ဒီသေနတ်ပိုင်ရှင် ဘယ်သူဆိုတာ သိချင်လို့ပေါ့ဗျာ’

ဘာလို့သိချင်ရတာလဲ

အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ဗျာ

အဲဒီသေနတ်ဟာ လူသတ်မှုတစ်ခုမှာ ပတ်သက်နေတယ် ထင်တယ် တင်မောင်ဆွေ၊ အဲဒီလူသတ်မှုဟာလည်း မနေ့ညပဲနာရီလောက်က ဖြစ်ခဲ့တာ၊ အလောင်းကိုတော့ ည၁၂နာရီမှာမှ တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ တင်မောင်ဆွေ ဒီသေနတ်ဟာ လူသတ်မှုမှာ ပတ်သက်အကျိုးဝင်နေတယ်ဆိုတာကို မင်းည ဇနာရီလောက်ကတည်းက ဘာကြောင့် သိနေရတာလဲ

ကိုသောင်းဖေက ပိုင်နိုင်သော အမှုအရာကြီးဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မဟုတ်တာပဲဗျာ ကျွန်တော် အဲသလို မသိခဲ့ရပါဘူး

ဒီလိုဆိုရင် ဒီသေနတ်အကြောင်းကို စုံစမ်းဖို့က မင်းထည့်ကူးနာရီထိုးကာနီးလောက်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ပဲခူးကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ကိုမြင့်ထူးကို အရေးတကြီးခိုင်းရတာလဲ

ဒီသေနတ်ဟာ ကျွန်တော်ကိုင်နေတဲ့ အမှုတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်နေလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှုဟာ ရာဇဝတ်မှုမဟုတ်ဘူး လူသတ်မှုမဟုတ်တာကတော့ အမှန်ပါပဲ

တင်မောင်ဆွေက မျက်နှာထားမင်သေသေဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ဒီလိုဆို အဲဒီအမှုက ဘာအမှုလဲ

အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော့်အမှုသည်ရဲ့ သဘောတူညီမှုမရပဲ ပြောပြခွင့်မရှိပါဘူး

ကိုသောင်းဖေကြီးသည် မျက်နှာနီရဲလာကာ တင်မောင်ဆွေ

အား မကျေမနပ် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

တင်မောင်ဆွေ မင်း ဒီလို ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်း ငါ့ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံစမ်းပါကွာ

ခင်ဗျား မေးစရာရှိတာမေးပါလေ။ ကျွန်တော် ဖြေနိုင်တာကိုဖြေပါမယ်

ဟောဒီက ရီရီညွန့်နဲ့ မင်းဘယ်တုန်းက စသိရတာလဲ

မနေ့ကမှပါ

သူက မင်းကို လာဆက်သွယ်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ်

မင်းက သူ့ကို ဆက်သွယ်တာလား

အဲ... အဲဒီမေးခွန်းမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော်က ဖြေနိုင်တာပေါ့ ကိုသောင်းဖေ

တင်မောင်ဆွေက ပြောရာက သူ့ဆေးတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသော မေစီအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အစီရေ ကိုဆွေတို့ ကားတိုက်မှု ကြော်ငြာပါတဲ့ သတင်းစာပေးစမ်းပါကွယ်

မေစီသည် ထိုင်ရာမှ သွက်လက်စွာထကာ သူမ၏စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဖိုင်တွဲတစ်ခုကြားတွင် အဆင်သင့်ရှိနေသည့် သတင်းစာကို ယူလာပေးလိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေကကြော်ငြာပါသော စာမျက်နှာကိုလှန်ကာ ကိုသောင်းဖေအား ပေးလိုက်သည်။

ကိုသောင်းဖေသည် ကြော်ငြာကိုဖတ်ပြီးနောက် သင်္ကာမကင်း အမှုအရာဖြင့် တင်မောင်ဆွေအား ကြည့်လိုက်သည်။

ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွာ

တင်မောင်ဆွေက သူ့အား ပြန်မဖြေသေး

အစီရေ မနေ့မနက်က ကိုဆွေဆီကိုစောက်လာတဲ့ ဟိုစာနဲ့ စာအိတ်ထဲမှာပါလာတဲ့ သော့ကိုပါ ယူပေးပါဦးကွယ် ဟု မေမီအားခိုင်းလိုက်ပြန်သည်။

‘သော့ ဟုတ်လား၊ ဘာသော့လဲ’
ကိုသောင်းဖေကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် မေးလိုက်ပြန်၏။

‘တံခါးဖွင့်တဲ့သော့ပါဗျ’
မေမီသည် သူမ သိမ်းဆည်းထားသော စာအိတ်နှင့်သော့ကို ကိုသောင်းဖေအား ယူလာပေးလိုက်ပြန်သည်။ ကိုသောင်းဖေသည် စာအိတ်ထဲမှ စာကိုဖတ်လိုက်ပြီးနောက် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် သွားပြန်တော့သည်။

‘အဲဒီစာကို ရီရီညွန့်ကိုပြလိုက်ပါ။ ဒီစာကို သူကပဲ ကျွန်တော့်ကို ပို့လိုက်တာပါ ကိုသောင်းဖေ’

ကိုသောင်းဖေက လက်ထဲကစာကို ရီရီညွန့်အား ပေးလိုက်သည်။ ရီရီညွန့်က ဖတ်ကြည့်ပြီး ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကိုကောင်းစိန်၏လက်ထဲသို့ ကမ်းပေးလိုက်ပြန်သည်။

‘ဒီစာကိုရတော့ မင်းက စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း သူမရှိချိန် သူတိုက်ခန်းကို လိုက်သွားရောလား’

‘ဒီလို ဘယ်လုပ်လိမ့်မလဲ ကိုသောင်းဖေရာ။ တိုက်ခန်းပိုင်ရှင်မရှိတုန်း တိုက်ခန်းတံခါးကို ကျွန်တော်က သော့ဖွင့်ဝင်ရင် ဖောက်ထွင်းမှုနဲ့ ပိုင်နက် ကျူးကျော်မှုဖြစ်မှာပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော်က ဒါလောက်တောင်လည်း မတုန်းသေးပါဘူးဗျာ’

‘ဒီလိုဆို မင်းက ဘာလုပ်သလဲ’
‘ကျွန်တော် စာရရချင်း မနက်ပိုင်းမှာပဲ ရီရီညွန့်ရဲ့တိုက်ခန်း

ကို လိုက်သွားတော့ ရီရီညွန့်နဲ့တွေ့ရတယ်။ သူကပဲ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံစကားပြောပါတယ်။ အဲဒီကစပြီး သူဟာ ကျွန်တော့်အမှုသည် ဖြစ်လာခဲ့ရတာပေါ့’

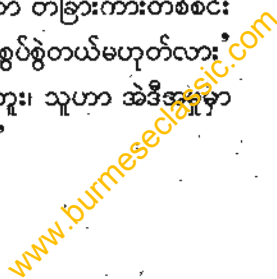
‘ရှင်’
ရီရီညွန့်သည် အံ့ဩသွားသော အမူအရာဖြင့် တင်မောင်ဆွေအား ကြည့်လိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေကလည်း သူမအား အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားဟာ တင်မောင်ဆွေကို ငှားခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’
ကိုသောင်းဖေက ရီရီညွန့်အား လှည့်မေးလိုက်ရာ သူမက တင်မောင်ဆွေထံ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းကလေးညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’
‘မင်းကို သူက ဘာအတွက်ငှားခဲ့တာလဲ’
‘ဒါက သူ့အတွင်းရေးကိစ္စပဲ ကိုသောင်းဖေ’ ကျွန်တော့်ပြောပြခွင့် ဘယ်ရှိမှာလဲ’

‘မင်း မနေ့က တော်တော်ခြေသွက်ခဲ့တာပဲ တင်မောင်ဆွေ’
ကိုသောင်းဖေက မကျေမနပ်သံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
‘ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဗျ’
‘မင်းဟာ မနေ့က တာမွေလမ်းထဲမှာနေတဲ့ ဦးသန်းရှိန်ရဲ့

အိမ်ကိုလည်း သွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သူဟာ တခြားကားတစ်စင်းကို ကားနဲ့ တိုက်မောင်းပြေးသွားတယ်လို့ စွပ်စွဲတယ်မဟုတ်လား’
‘ကျွန်တော် စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဟာ အဲဒီအမှုမှာ ပါချင်ပါနေလိမ့်မယ်လို့သာ ပြောခဲ့တာပါ’

ကောင်းပြီ၊ မင်း ဦးသန်းရှိန်ဆီကိုသွားတော့ ကိုမြိုင်ကြီး
ခေါ် ကိုဘမြိုင်ကို မင်းတွေ့ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား

ခင်ဗျားပြောတဲ့လူက ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ ဒရိုင်ဘာကို ဆိုလို
တာလား

အေးပါကွာ

ဒီလိုဆိုရင်တော့ အဲဒီလူကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရပါတယ်

ကိုသောင်းဖေသည် တင်မောင်ဆွေနှင့် စကားစစ်ထိုးရ
သည်ကို တော်တော်မောသွားသည့်အလား နောက်ထပ်၍ ဘာတစ်ခု
မှ မပြောသေးဘဲ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်အသစ်တစ်လိပ်
ထုတ်ကာ ပါးစပ်တွင်တပ်ပြီး မီးညှိလိုက်သည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကို
ကျကျနုနုမီးခွဲသွားသည့်အခါတွင်မှ မီးခိုးများကို တိမ်တိုက်သဖွယ်
မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး တင်မောင်ဆွေနှင့် စကားစစ်ထိုးခြင်းကို ပြန်လည်
စတင်လိုက်ပြန်သည်။

ကဲ... တင်မောင်ဆွေ မင်းကို ငါထပ်မေးပါရစေ။ စမစ်
အင်ဂက်ဆင် ပျံ့ငှာသာတီအိတ်ဆီရီယယ်နံပါတ် S.65088 သေ
နတ်ကို မင်းဘယ်တုန်းက စတွေ့ရတာလဲ။ ပြီးတော့ ဒီသေနတ်ပိုင်
ရှင်ကို မင်းက တကူးတက ခြေရာခံရတဲ့အထိ ဘာကြောင့် ဒီ
လောက် စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ

ဆောရီးပဲ ကိုသောင်းဖေ၊ ခင်ဗျားက တခြားမေးခွန်း
ထုတ်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ဗျာ။ အခုဟာက ကျွန်တော် မဖြေနိုင်
တဲ့ မေးခွန်းဖြစ်နေတယ်ဗျ

ကိုသောင်းဖေသည် တော်တော် ကျွဲမြီးတိုသွားပုံရ၏။
သို့သော် ကြိုးစား၍ စိတ်ချုပ်တည်းလိုက်ရဟန်ဖြင့် ခေတ္တမျှ

တင်မောင်ဆွေအား မျက်လုံးကြီးများပြူး၍ ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ
ချောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

ထားပါတော့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသေနတ်က ဆီရီယယ်
နံပါတ် တွေကို တံစဉ်းနဲ့တိုက်ပြီး မျက်ထားခဲ့တယ်ကွ။ ငါတို့
အတွက် ကုသိုလ်ကံကောင်းချင်တော့ အဲဒီလူဟာ သေနတ်ရဲ့
ထက်ကိုင်ဒင် သစ်သား ဂရစ်(ပ်)တွေအောက်မှာ ဆီရီယယ်နံပါတ်
နံ့သေးတယ် ဆိုတာကို မသိခဲ့ဘူးလေ။ တို့ကသိတော့ သစ်သား
ထက်ကိုင် ဂရစ်(ပ်) တွေကိုခွာပြီး ဆီးရီယယ်နံပါတ်ကို ရခဲ့တော့
အယ်။ ငါ သိချင်တာက မင်း ဒီသေနတ်နံပါတ်ကို ဘယ်လိုသိခဲ့ရ
တယ်ဆိုတာပဲ

အဲဒါကို ကျွန်တော် မဖြေနိုင်တာ ဆောရီးပဲ

သေနတ်က နံပါတ်တွေကို တံစဉ်းနဲ့တိုက်မပစ်ခင်က
ဖြစ်ရမယ် တင်မောင်ဆွေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့သစ်သား
ထက်(ပ်)ကို ခွာကြည့်တော့ စကရူးတွေဟာ သူ့နဂိုအတိုင်း ရှိနေတာ
ပဲ။ တွေ့ခဲ့ရလို့ပဲ။ ဒီတော့ သေနတ်က ဆီရီယယ်နံပါတ်ကို တံစဉ်း
နဲ့တိုက်ပစ်ခဲ့တဲ့လူဟာ မင်းပဲမဟုတ်လား တင်မောင်ဆွေ

တင်မောင်ဆွေက အင်းမလုပ်အဲမလုပ်ဘဲ ငိုငိုနေလိုက်သည်။

ကောင်းပြီ တင်မောင်ဆွေ

ကိုသောင်းဖေက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်
သွန်အတူပါလာသော စုံထောက်အမှုထမ်းတစ်ယောက်အား
မေးကြည့်လိုက်သည်။

ကဲဟေ့... မောင်ဉာဏ်ထွန်း၊ တို့ခေါ်လာတဲ့ သက်သေ
ခံ ဒီကိုခေါ်ခဲ့စမ်းကွာ

စုံထောက်အမှုထမ်းက အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလျှင် ကိုသောင်းဖေက တင်မောင်ဆွေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ... တင်မောင်ဆွေ၊ မင်းကို ငါအတိအလင်းပဲဖြောင့်တော့မယ်။ မနေ့ညနေ ခြောက်နာရီလောက်မှာ မင်းဟာ မင်းအဖေသည် ရီရီညွန့်နဲ့အတူ သူ့တိုက်ခန်းက ကားရုံရှေ့မှာပဲ အတူတူ ရှိနေခဲ့တယ်လို့ဆိုတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ ဒရိုင်ဘာကိုမြိုင်ကြီးဟာ ကားရုံထဲမှာ သေနတ်နဲ့အပစ်ခံထားရတယ်။ မင်းဟာ အခု ဒီလူသတ်မှုကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ မင်းထံ အိုင်ဒင်တီဖိုင် လုပ်နိုင်မယ့် သက်သေတစ်ယောက်လည်း ငါ့မှာရှိတယ်’

‘ခင်ဗျား သက်သေက သူ့မြင်လိုက်ရတဲ့လူဟာ ကျုပ်ထံ လို့ အတိအကျ အိုင်ဒင်တီဖိုင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်မထင်ပါဘူး’

‘သက်သေက ရီရီညွန့်ကိုတော့ သူ့ညက ကားရုံရှေ့တွဲ ခွဲရတဲ့မိန်းမပါလို့ အတိအကျ အိုင်ဒင်တီဖိုင်လုပ်ခဲ့တာပဲ’

တင်မောင်ဆွေက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောနိုင်ခင် ခုနက ထွက်သွားသော စုံထောက်အမှုထမ်းသည် လူတစ်ယောက်ကို အခန်းတွင်းသို့ခေါ်သွင်းစေသည်။ ထိုလူကား အသက်လေးဆယ်ခန့် ပြန်ပိန်ရှည်ဖြစ်ကာ အဝတ်အစားကို သပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသည်။ လူရပ်မွန်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ့အမူအရာကတော့ မဆိုင်သည့် နေရာကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာမိ၍ အားနာပါးနာ ဖြစ်နေပုံရသည်။

ကိုသောင်းဖေက တင်မောင်ဆွေထံသို့ လက်ညှိုးငေါက်ထိုးလိုက်ကာ ထိုလူအား မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘ကဲ... ကိုစိန်မြ ခင်ဗျား မနေ့ညနေက တွေ့ခဲ့ရတဲ့’

‘ဟာ သူပဲ မဟုတ်လား’

‘ကိုစိန်မြသည် တင်မောင်ဆွေအား တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...’

‘ကျွန်တော် အတတ်မပြောနိုင်ပါဘူး။ တွေ့တုန်းက မတ်တပ်ရပ်လျက်သား တွေ့ခဲ့ရတာဗျ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာထို့လည်း ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ခဲ့ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး’

တင်မောင်ဆွေက ကိုသောင်းဖေအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး နှိုးလိုက်သည်။ ကိုသောင်းဖေကတော့ မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်လိုက်သည်။

‘ကဲ... တင်မောင်ဆွေ မင်း မတ်တပ်ရပ်ပြလိုက်စမ်းကြာ’

‘သက်သေတစ်ယောက်ကို လူဆွဲပြခိုင်းတယ်ဆိုတာ တရားမဝအရ ဒီလိုလုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး ကိုသောင်းဖေရဲ့။ လူအများ နှိုးရောပြီး တန်းစီပြီးမှ သက်သေကိုခေါ်ပြီး ဆွဲပြချင်းရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားအသိပဲ’

‘မင်းပြောသလို လုပ်ရအောင်က မင်းကို ငါဖမ်းရသေးတာမှ မဟုတ်တာပဲ တင်မောင်ဆွေ။ မင်းဟာ ငါပြောသလို တကယ်အပြစ်မရှိဘူးဆိုရင်၊ သက်သေကို မတ်တပ်ရပ်ပြဖို့ ဘာများ နှိုးလေးစရာများ ရှိသလဲ’

တင်မောင်ဆွေက သူ့ဆုံလည်ကုလားထိုင်တွင် ကျကျနုနု ချောချို၍ ထိုင်လိုက်ကာ ကိုသောင်းဖေအားပြုံး၍သာ ကြည့်နေခဲ့တယ်။

‘ညနေက တွေ့ခဲ့ရတဲ့လူက ဘယ်လိုဝတ်စားထားသလဲ’

‘အုန်းခွဲရောင် ဂျာကင်အင်္ကျီ ကော်လာကတော့ အဖက်နဲ့’

တူတယ်။ ဘောင်းဘီရှည်အရောင်ကတော့ အရင့်ထဲကပဲ။ အဲ... ပြီးတော့ ခေါင်းမှာလည်း ဖဲလ်ဟက် ဦးထုပ်ပျော့ကလေးတစ်လုံး ဆောင်းထားတယ်။

ကိုသောင်းဖေသည် တင်မောင်ဆွေအား လှည့်ကြည့်လိုက် ပြန်သည်။

‘တင်မောင်ဆွေ၊ မင်းဝတ်နေကျ ဂျာကင်နဲ့ ဆောင်းနေကျ ဦးထုပ် ဘယ်မှာထားသလဲ’

‘အို... ဘာလုပ်မလို့လဲဗျ’

ကိုသောင်းဖေက အခန်းကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရှု အကဲခတ် လိုက်ရာက တင်မောင်ဆွေစားပွဲနောက်ရှိ နံရံတွင် ကပ်၍ထောင်ထား သော ဘီဒိုရှည်ကြီးကို ဆတ်ခနဲ လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်။

‘မောင်ဉာဏ်ထွန်း၊ အဲဒီ ဘီဒိုကြီးကို ဖွင့်ကြည့်စမ်းကွာ အထဲမှာ ဂျာကင်အင်္ကျီနဲ့ သက္ကလပ်ဦးထုပ်ပျော့တစ်လုံး တွေလိမ့်မယ်’

စုံထောက်အမှုထမ်း မောင်ဉာဏ်ထွန်းကလည်း ချက်ချင်း ပင် သူ့အထက်အရာရှိ၏အမိန့်ကို သွက်လက်စွာနာခံလိုက်သည်။ ဘီဒိုတံခါးကြီးကို ၎င်းကဆွဲဖွင့်ပြီး ဘီဒိုထဲတွင် ချိတ်ထားသည့် ဂျာကင်အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် ဖဲလ်ဟက်သက္ကလပ်ဦးထုပ်ပျော့ကလေး တစ်လုံးကို ဖြုတ်ယူကာ ကိုသောင်းဖေကြီးအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဂျာကင်အင်္ကျီမှာ အပြာရောင်ဖြစ်နေသည်။

‘မင်းရဲ့အုန်းခွံရောင် ဂျာကင်ကော တင်မောင်ဆွေ’

‘ကျုပ်မှာ အုန်းခွံရောင် ဂျာကင်လို့ မရှိပါဘူး’

‘မနေ့က ကျုပ်တွေ့လိုက်ရတဲ့လူဝတ်ထားတဲ့ ဂျာကင်’

အင်္ကျီက အဲဒါ မဟုတ်တာတော့သေချာတယ်’

ကိုသောင်းဖေကား မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ တော်တော်ကြီး ကျေးမနပ်ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ သူက တမူပြောင်း၍ မေးခွန်းထုတ် ပြန်သည်။

‘ဦးသန်းရှိန်ဆီကို မင်းလိုက်သွားတာ ဘယ်လို သဲလွန်စ ရှာဖို့ မင်းစုံစမ်းနေတဲ့ ကားတိုက်မှုမှာ ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ ကားပါတယ် ဆိုတာ မင်းက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိခဲ့ရတာလဲ’

‘ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ကားက ကျွန်တော် စုံစမ်းနေတဲ့ ကားတိုက် မှာပါခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုသောင်းဖေရဲ့’

တင်မောင်ဆွေက ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

‘နို့... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဆီကို သွားရတာလဲ’

‘အစကတော့ သူပဲလို့ ကျွန်တော်က ထင်မိတာကိုး။

အဲဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလည်း ကြိုဖူးသားပဲ ကိုသောင်းဖေရာ။ အမှုတစ်ခု ချိတ်ရာမှာ သဲလွန်စမှားပြီး တလွဲလိုက်မိတာမျိုးလေ။ အခု ဦးသန်း ရှိန်တိစ္ဆာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ’

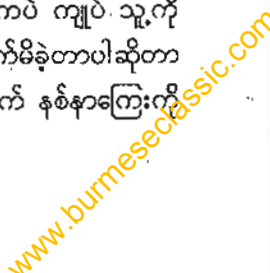
‘ထားလိုက်ပါလေ။ ငါသိချင်တာက မင်း ဦးသန်းရှိန်ဆီ ချိတ်သွားတာဟာ ဘယ်ကဘယ်လို သဲလွန်စရလို့ဆိုတာပဲ’

ကိုသောင်းဖေသည် သူ့သိချင်သောအချက်အလက်ကို စွဲစွဲ မြဲမြဲကိုင်လျက် မေးနေသည်။

‘ကားတိုက်မှုကို တကယ်ကျူးလွန်တဲ့လူက ကိုကာဝီတဲ့။

ဘောင်ဥက္ကလာ ရရပ်ကွက်မှာနေတာဗျ။ မနေ့ကပဲ ကျုပ် သူ့ကို တွေ့ခဲ့တယ်။ သူကလည်း သူပဲကားနဲ့ ဝင်တိုက်မိခဲ့တာပါဆိုတာ ကို ဝန်ခံတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်အမှုသည်အတွက် နစ်နာကြေးကို

တစ်ခါတည်းပေးလိုက်တယ်လေ’

တင်မောင်ဆွေကလည်း တမင်သက်သက်ပင် ကိုသောင်းဖေ ဦးတည်နေသော အကြောင်းအရာမှ တမင်လမ်းကြောင်းပေးလိုက်ပြန်သည်။ ကိုသောင်းဖေသည် နှုတ်ခမ်းကြီးကိုထောက်ထားသက်မကြီးတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီးမှ မရှည်တော့သည့်စိတ်ထဲကြိုးစား၍ ထိန်းသိမ်းထားလိုက်ရာက စကားများကိုတစ်လုံးချင်းပြောလိုက်သည်။

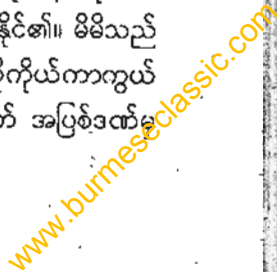
တင်မောင်ဆွေ၊ မင်းဟာ မနေ့ညက ငါးနာရီနဲ့ ခြောက်နာရီအတွင်းမှာ ဒီမှာမရှိခဲ့ဘူး။ ခြောက်နာရီမထိုးခင်မှာ မေစိတယောက်တည်း သုံးဘီးကားနဲ့ပြန်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးသန်းရီက သူ့ကားကို မင်းတိုက်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီးစောင့်နေတယ်။ သူ့ဒရိုင်ဘာလည်း ကားပေါ်မှာရှိနေတာကို မေစိကိုယ်တိုင်က တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဦးသန်းရီဟာ မေစိနဲ့အတူ တိုက်ပေါ်ကိုတက်လိုက်လာပြီး မင်းထံစောင့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဒရိုင်ဘာကိုတော့ ကားနဲ့အတူပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ သူကတော့ ဒီမှာ ခြောက်နာရီထိုးလုလုအထိ မင်းထံစောင့်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့နေကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး ဆေးကြိုးက လူနာမောင်မြင့်ရှိန်ကို သွားကြည့်ခဲ့တယ်။ သူက အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ သူ့ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို အထောက်အထားမရှိနိုင်တယ်။ မင်းကကော မနေ့ညနေ ငါးနာရီက ခြောက်နာရီအထိ အတွင်းမှာ မင်းဘယ်မှာရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာကို သက်သေအထောက်အထားပြနိုင်သလား။

ငါးနာရီနေ့ကပိုင်းဆိုရင် ကျုပ်က ကျုပ်အလုပ်တိုက်မှာ အင်မတန်ရှိခဲ့တာပဲ။

ဟုတ်ပြီလေ။ မင်းမရှိတာကလည်း မနေ့က မင်းဟာ

အဲဒီအချိန်မှာ ဟောဒီက ရီရီညွန့်နဲ့အတူ ရှိနေလို့မဟုတ်လား။ ကိုမြိုင်ကြီးက ကားရုံထဲကို ဝင်လာချိန်မှာ မင်းကလည်း အဲဒီမှာပဲရှိနေခဲ့ရမယ်။ မင်းကို ငါက လူသတ်သမားရယ်လို့ စွပ်စွဲနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးတင်မောင်ဆွေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ဒီလူသတ်မှုအကြောင်းကို သိရမယ်။ မျက်မြင်သက်သေတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုမြိုင်ကြီးဟာ လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်တာကိုလည်း ငါအိမ်ခံတယ်။ သူ့ဟာ ငွေညစ်သမား အချောင်သမားတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ကိုသတ်ပစ်ထိုက်တဲ့ အကြောင်းရှိချင်လည်းရှိမှာပဲ။ ဒီကောင်က အချိန်မတော် ကားရုံထဲမှာ လာစောင့်နေတာကိုကပဲ သူ့မှာတစ်ခုခု ကောင်းကြံစည်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ တော့ သူ့ကိုသတ်ပစ်မိတာဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခုခံရင်းလူသတ်မှု ကျူးလွန်မိတာလို့ဆိုရင်လည်း ဒါကို ငါလက်ခံနိုင်ပါတယ်။ အရေးကြီးတာက ငါ့ကို မင်းက အမှုဖြစ်ပွားပုံကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြဖို့ပဲ။

တင်မောင်ဆွေက ကိုသောင်းဖေကို ပြန်မဖြေဘဲစီးကရက်စစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်သည်။ အမှန်တော့ ကိုသောင်းဖေ၏ စကားကို သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် ဝေဖန်သုံးသပ်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုသောင်းဖေပြောသည့်အတိုင်း ကိုမြိုင်ကြီးအသတ်ခံရခြင်းမှာ ရီရီညွန့်က ကိုယ်ကိုမိမိ ခုခံကာကွယ်ရင်း ပစ်သတ်မိသည်ဟု ဝန်ခံလိုက်ပါက အမှုမှာ သူ့ဘာသာအလိုအလျောက် ပြီးစီးသွားနိုင်၏။ မိမိသည် မင်းသားဒုက္ခမရောက်၊ ရီရီညွန့်သည်လည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကာကွယ်ခံရင်း လူသတ်မှုကျူးလွန်မိခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် အပြစ်ဒဏ်မှ ကွယ်ကုစွာလွတ်ကင်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ခက်သည်ကတစ်ခုရှိသည်။ ထိုအချိန်က ရီရီညွန့်သည် မိမိနှင့်အတူရှိနေပြီး ကိုမြိုင်ကြီးအား သတ်ပစ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်သည်ကို မိမိက သိထားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုမြိုင်ကြီးထံ ရီရီညွန့်မသတ်ပါက အခြားတစ်ယောက်ယောက်က သတ်သွားခြင်းသာဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမြိုင်ကြီးကို မသတ်ရပါဘဲနှင့်သူမက သတ်ပါသည်ဟု ရီရီညွန့်က ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်ပါက တကယ်လူသတ် သမားသည် ကြားချောင်လွတ်သွားတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

ကိုသောင်းဖေက တင်မောင်ဆွေမျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာက စကားဆက်ပြန်သည်။

‘ရီရီညွန့်ကတော့ မနေ့ညနေက မင်းဟာသူနဲ့အတူတူ နေခဲ့ပါတယ်လို့ ဖွင့်ဝန်ခံခဲ့တယ် တင်မောင်ဆွေ’

‘ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ပထမတော့ သူက သူဟာတစ်ညနေလုံး ညသန်းခေါင် ကိုမြိုင်ကြီးရဲ့ အလောင်းကိုတွေ့တဲ့အထိ သူ့သူထံ ချင်းမမြိုင်ဆိုတာနဲ့ အတူရှိနေခဲ့ပါတယ်လို့ သက်သေပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် စစ်လိုက်တော့မှ သူ့သူငယ်ချင်း မမြိုင်က သူပြောတာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဆိုတယ်’

‘ဒီမှာ ရီရီညွန့်၊ သူပြောတာ တကယ်ပဲလား။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့အတူ မနေ့ညနေက အတူတူရှိနေခဲ့ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်ဆို တာဟာ ဟုတ်သလား’

‘ကျွန်မက တစ်ညနေလုံး ရှင်နဲ့အတူရှိနေခဲ့ပါတယ်လို့ မပြောခဲ့ရပါဘူး’

ကိုသောင်းဖေက မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ...

‘ဟေ့... တင်မောင်ဆွေ၊ မင်းသူနဲ့ စကားမပြောပါနဲ့။ မင်းပြောစရာရှိရင် ငါနဲ့သာပြောပါ’ ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

‘အို... သူဟာ ကျုပ်အမှုသည်ပဲဗျ။ ကျုပ်အမှုသည်အနေနဲ့ ကျုပ်က သူ့ကို အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားဘာပဲမေးမေး သူက ပြန်မဖြေဘဲနေနိုင်တယ်ဆိုတာကို ကျုပ်က သူ့ကို အကြံဉာဏ် ပေးပိုင်ခွင့်ရှိတယ်’

တင်မောင်ဆွေက ပြောပြောဆိုဆို ရီရီညွန့်အား အဓိပ္ပာယ် ပါပါ စူးစိုက်၍ကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်းဟာ မနေ့က ဘယ်အချိန်မှာ ရီရီညွန့်နဲ့ ရှိခဲ့တာလဲ’

‘ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောပြီးပြီးပဲ ကိုသောင်းဖေ၊ ကျုပ်ဟာ နောက်ပိုင်းမှာ ရီရီညွန့်ကိုသွားတွေ့ခဲ့ပါတယ်လို့’

ကိုသောင်းဖေသည် အသက်ကိုပြင်းစွာရှုကာ တင်မောင် ဆွေအား မျက်လုံးကြီးများပြူးလျက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒီနောက်မှာကော မင်းက သူနဲ့မတွေ့ခဲ့ဘူးလား’

‘ဒါကိုတော့ ကျုပ်မဖြေနိုင်ဘူး ကိုသောင်းဖေ’

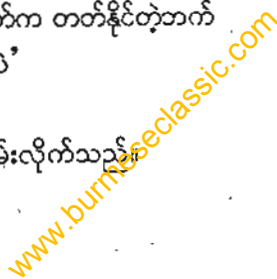
ကိုသောင်းဖေသည် ထိုင်ရာမှဆတ်ခနဲထကာ တင်မောင် ဆွေရှေ့တည့်တည့်တွင် လာရပ်လိုက်သည်။

‘ကဲ... တင်မောင်ဆွေ၊ မင်းဝေ့လည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေ လို့လည်း အပိုပဲ၊ မင်းလက်ပုံစံကို ငါလိုချင်တယ်’

‘အိုကေ... ကိုသောင်းဖေ ကျွန်တော်က တတ်နိုင်တဲ့ဘက် တဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကူညီဖို့အဆင်သင့်ပါပဲ’

‘ဒီလိုဆို ထရပ်စမ်းကွာ’

တင်မောင်ဆွေက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။

ထိုင်လျက်ပဲ လက်ပုံစံပေးနိုင်မယ် ကိုသောင်းဖေ

ကိုသောင်းဖေသည် ဘာမှမပြောတော့ လက်ပုံစံဟူသော ကိရိယာတန်ဆာပလာများကို ထုတ်ကာ တင်မောင်ဆွေ၏ညာဘက် လက်ညှိုးမှ လက်ဗွေပုံစံကို စက္ကူဖြူဖြူတစ်ရွက်ပေါ်တွင် နှိပ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် တင်မောင်ဆွေအားကြည့်ကာ...

မင်းလက်ထဲမှာ ပေနေတဲ့မင်တွေကို ဆေးပစ်လိုက်စမ်းကြာ'ဟု ပြောလိုက်သည်။

တင်မောင်ဆွေက ခေါင်းကိုခါကာ သူ့လက်ကိုင်ပုဝါထဲ ထုတ်လျက် လက်ညှိုးတွင်ပေနေသော မင်တွေကို ထိုင်ရာကမထု ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာ အောင် ထိုင်နေမှာလဲ၊ ငါ့သက်သေကို မင်းကတိုက်လှေကားရင်းမှာ အစောင့်ခိုင်းထားမယ်။ မင်းအပြင်ထွက်တော့ သူက မင်းကို အင်းတီဖိုင်းလုပ်မယ်ကွ'

ကိုသောင်းဖေကြီးက မချင့်မရဲပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပုံနှိပ်၍ယူထားသော တင်မောင်ဆွေ၏လက်ပုံစံကို သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်ကာ၊ အကြီးချဲ့ထားသော ဓာတ်ပုံမှလက်ပုံစံနှင့်တိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံ ပုံကြီးချဲ့ထားသော လက်ပုံစံကို ကြည့်လိုက် တင်မောင်ဆွေ၏ ပုံနှိပ်ယူထားသော လက်ပုံစံကို ပုံကြီးချဲ့ မှန်ဘီလူးဖြင့်ကြည့်လိုက် လုပ်နေလိုက်ပြီးနောက် ဆတ်ခနဲ တင်မောင်ဆွေအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

တင်မောင်ဆွေ မင်းဘာမှ ငြင်းမနေနဲ့။ လူသတ်လက်နက်က လက်ပုံစံဟာ မင်းရဲ့ လက်ပုံစံပဲ။ အဲဒါ မင်းဘာပြောချင်သေး

သလဲ

ဘာမှမပြောပါဘူး ကိုသောင်းဖေ

ဘာလို့ ဘာမှ မပြောနိုင်ရတာလဲ

ကျုပ်အမှုသည်တစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းရေးကိစ္စကို ကာ ကွယ်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိနေလို့

ကိုမြုပ်ကြီးကို ပစ်သတ်ခဲ့တဲ့ သေနတ်ပေါ်မှာ မင်းလက်ပုံစံ ဘယ်လိုရောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကိုတော့ မင်းရှင်းပြဖို့ တာဝန်ရှိတယ်

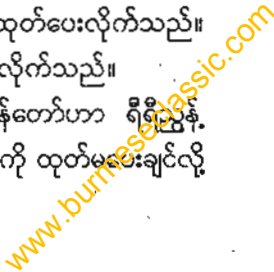
တင်မောင်ဆွေက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မေစိုကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အစီရေ ကိုဆွေ့ဆီရောက်လာတဲ့ ဒုတိယစာကို ကိုသောင်းဖေကြီးကို ပြလိုက်ပါဦး။ အဲဒီစာအကြောင်းကိုတော့ ရီရီညွန့်က သိဘူး။ သူက ပထမစာကိုသာရေးခဲ့တာ ဒုတိယစာကိုတော့ ရီရီညွန့်က မသိဘဲ တစ်ယောက်ယောက်က ကြားဝင်ရေးခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်။ ကဲ... အစီရေ အဲဒီစာကို ယူပြလိုက်ပါဦး။ ပြီးတော့ စာနဲ့ ဖါလာတဲ့သော့ကိုပါ ပြလိုက်ပါ

လာပြန်ပြီလားဟေ့ စာနဲ့သော့

တင်မောင်ဆွေက ပခုံးများကို တွန့်ပြလိုက်သည်။ မေစီထလည်း တင်မောင်ဆွေပြောသော စာနှင့်သော့ကို သိမ်းဆည်းထားရာမှ ထုတ်ယူပြီး ကိုသောင်းဖေလက်ထဲသို့ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုသောင်းဖေသည် ပထမစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒီစာကို ဖတ်ကြည့်ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ရီရီညွန့် ဒီစာကိုရေးတာဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် ကားနံပါတ်ကို ထုတ်မပေးချင်လို့

ပဲ။ ကျွန်တော့်ဘာသာလာယူစေချင်လို့ပဲလို့ တွက်မိလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ရီရီညွန့်နဲ့ ကိုကောင်းစိန်တို့ ကျွန်တော့်ဆီကို လာနေတုန်းမှာ ကျွန်တော်က သူတို့ကို အကြောင်းပြ အပြင်ထွက် ပြီး ရီရီညွန့်ရဲ့တိုက်ခန်းကိုသွားပြီး ပထမရထားတဲ့ တိုက်ခန်းတံခါး သော့နဲ့ သော့ကိုဖွင့်ဝင်ပြီးတော့ ဒုတိယစာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း စားပွဲအဖုံးကို ပါလာတဲ့သော့နဲ့ဖွင့်ကြည့်တော့ မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ် အပြင် သေနတ်တစ်လက်ကိုပါ တွေ့ခဲ့ရတယ်။

တင်မောင်ဆွေသည် စကားကို ခေတ္တ ဖြတ်ထားလိုက်ကာ ကိုသောင်းဖေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆက်လက်၍...

‘ဒီတော့ ကိုသောင်းဖေ ဒီဒုတိယစာကိုရေးပြီး ကျွန်တော့် ဆီကိုပို့လိုက်တဲ့ လူကို ခင်ဗျားရှာတွေ့ရင် ကိုမြိုင်ကြီးကိုသတ်တဲ့ တရားခံကို ရှာတွေ့ဖို့အများကြီး အထောက်အကူပြုလိမ့်မယ်’

‘မင်းစားပွဲအဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ တွေ့ရတဲ့သေနတ်ဟာ ကိုမြိုင်ကြီးကိုသတ်ခဲ့တဲ့ သေနတ်ပဲလားကွ’

‘အဲဒီသေနတ်ပဲလို့တော့ ကျွန်တော်က အတိအကျမပြော လိုဘူး။ ကျွန်တော် သေနတ်တစ်လက်တွေ့ရတာကိုပြောတာ။ ဒီ တော့ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ။ စားပွဲကို အဖုံးပိတ်ပြီးသော ခတ်ထားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရီရီညွန့်က ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်နေ ပြီး၊ သေနတ်က စားပွဲထဲမှာ ကျန်နေရစ်လေတော့ ရီရီညွန့်ဟာ ဒီ သေနတ်ကို ကိုင်မလာဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပေါ့။ ပြီးတော့ သေနတ်ပေါ်မှာ သူ့လက်ပုံစံတွေကို မတွေ့ရင်လည်း ဒီသေနတ် ဟာ ရီရီညွန့်ရဲ့သေနတ်ဖြစ်ပါတယ်လို့ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လိုမှ အထောက်အထားပြ ပရ(ပ်)မလုပ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့’

တင်မောင်ဆွေသည် ထိုစကားများကို ရီရီညွန့်အားကြည့်၍ တစ်လှည့်၊ ကိုသောင်းဖေအားကြည့်၍တစ်လှည့် တစ်လုံးချင်းဖြည်း ညင်းစွာ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကိုသောင်းဖေသည် နီရီညွန့်၏ ပရိယာယ်ကို နားလည်သွားပြီး ကပျာကရာထိုင်ရာမှ ဆလိုက်ပြန်သည်။

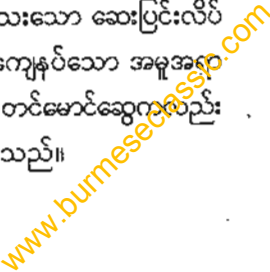
‘တော်ပြီ ဟင်မောင်ဆွေ မင်းဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ဟေ့... မောင်ညွန့်ထွန်း၊ ရီရီညွန့်နဲ့ ကိုကောင်းစိန်ကို အပြင်ခေါ်သွားစမ်း။ တင်မောင်ဆွေက ငါ့ကို ပြောပြနေသလိုလိုနဲ့ သူသိစေချင်တာတွေ ကို ရီရီညွန့်ကို ပြောပြနေတာပဲ’

တင်မောင်ဆွေက သည်တစ်ခါတော့ ရီရီညွန့်အား တိုက် ချီကံလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် တစ်ခုအကြံပေးပါရစေ ရီရီညွန့်။ ရဲဘက်က ခင်ဗျားကို အာယာတထားနေလေတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အကောင်း ဆုံးက အခုလောလောဆယ်မှာ ရဲဘက်ကို ဘာတစ်ခုမှ ပြောမပြုဖို့ပဲ’

ရီရီညွန့်သည် တင်မောင်ဆွေ၏ စကားများကိုကြားရသည့် အခါတွင် တော်တော်ပင် စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်တူသည်။ တင်မောင်ဆွေအား ကျေးဇူးတင်သော အပြုံးကလေးဖြင့် လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ကိုကောင်းစိန်နှင့်အတူ ထွက်သွားတော့သည်။

အခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကိုသောင်းဖေကြီးသည် ရုတ်တရက် စကားမပြောသေးဘဲ မီးမညှိရသေးသော ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ကို ပါးစပ်တွင်ခဲကာ အလိုမကျမကျေနပ်သော အမူအရာ ဖြင့် တင်မောင်ဆွေအား ထိုင်ကြည့်နေသည်။ တင်မောင်ဆွေကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ၎င်းအား ပြန်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ခေတ္တကြာမှ ကိုသောင်းဖေသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှို့လိုက်ကာ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

‘ဒီမှာ တင်မောင်ဆွေ၊ မင်းနဲ့ငါဟာ ရဲဘော်ရဲဘက်ပါကွာ။ ဒီကိစ္စထဲမှာ မင်းကိုငါက တမင်သက်သက်တော့ ဆွဲမထည့်ချင်ပါဘူး’ ဟု ချော့မော့သော လေသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲ ကိုသောင်းဖေရာ’

‘ဒါပေမဲ့ မင်းအခုလို လုပ်နေပုံမျိုးဆိုရင်တော့ ငါက ဆွဲမထည့်ချင်တောင် မင်းဘာသာမင်း ကြားက ကန့်လန့်ကန့်လန့် ဝင်ပါနေတာပဲကွ’

တင်မောင်ဆွေက ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ပခုံးများကိုသာ တွန့်ပြုလိုက်သည်။

‘မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ကွာ။ သတင်းစာတွေကလည်း နေကြတော့မယ်၊ နာမည်ကျော် အလွတ်စုံထောက် တင်မောင်ဆွေ လူ သတ်မှုတွင် ပါဝင်နေသလော၊ ၎င်း၏ လက်ပုံစံများကို လူသတ်သေနတ်ပေါ်တွင် တွေ့ရခြင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်တွေနဲ့ ဝိုင်းရေးကြတော့မယ်’

‘ခင်ဗျားက သတင်းစာတွေကို ဒီအကြောင်း သတင်းဖော်တော့မလို့လား’

‘ဟ... သတင်းဆိုတာဟာ မှောင်ချထားလို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ’

တင်မောင်ဆွေက ပခုံးများကို တွန့်ပြုလိုက်သည်။

‘သတင်းစာတွေက ကျွန်တော့်အကြောင်းရေးနေကျပဲလေ။ သိပ်တော့ မထူးလှပါဘူး’

ကိုသောင်းဖေကမချင့်မရဲ အမှုအရာကြီးဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

‘တင်မောင်ဆွေ၊ မင်းဟာ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ညီပိကို ခေါင်းမာတဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီကိစ္စမှာ ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း မတိုင်ပင်ရတာလဲ။ ကားရုံရှေ့မှာ ရီရီညွန့်နဲ့အတူ တိုစိန်မြတွေ့လိုက်ရတဲ့လူဟာ မင်းပဲလို့ ငါကသိပ်မသေချာပါဘူး။ စာကယ်လို့ မင်းပဲဖြစ်ဦးတော့ အမျိုးသမီးက မင်းကို အကျိုးအကြောင်းအမှန်အတိုင်း ဖွင့်မပြောဘဲ ဥပါယ်တံမျည်နဲ့လှည့်ခေါ်သွားခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီတော့ တင်မောင်ဆွေရာ အမှန်အတိုင်းခင်း ငါ့ကိုဖွင့်ပြောနိုင်ရင် ပြောစမ်းပါကွာ’

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ စေတနာထားတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကြည်ပါတယ် ကိုသောင်းဖေ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြန်မေးမယ်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ထားပါတော့၊ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ကင်းစေဖို့ ခင်ဗျားက အာမခံနိုင်ပါ့လား’

ကိုသောင်းဖေသည် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားပြီးမှ...

‘မင်းကိုငါက အတိအကျတော့ အဖြေမပေးနိုင်ဘူးကွာ’ ဟု မတင်မကျ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ အတိအကျအဖြေမပေးနိုင်ရင် ယေဘုယျ အဖြေပေးစမ်းဗျာ’

ကိုသောင်းဖေသည် ရုတ်တရက် စကားမပြန်သေးဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

‘အဓိကက ကိုမြိုင်ကြီး အသတ်ခံရတဲ့အချိန်ပဲ။ သူ အခု အတိုင်းဆိုရင် ကိုမြိုင်ကြီးဘယ်အချိန်မှာ အသတ်ခံရတယ်ဆိုတာကို မသကာ ကွာလှရင် တစ်နာရီလောက် ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်တယ်။ တကယ်လို့သာ ဥပမာ ခြောက်နာရီလောက်မှာ တို့ဆီကိုအကြောင်းကြားခဲ့ရင် အသတ်ခံရတဲ့အချိန်ကို မိနစ်ပိုင်းနဲ့အတိအကျ သတ်မှတ်လို့ရမှာပဲ။ တကယ်တော့ အဲဒီတုန်းက မင်းဟာ ရီရီညွန့်နဲ့အတူ ရှိခဲ့တယ်ဆိုရင် မင်းတွေ့ရတဲ့လူသတ်မှုကို ရဲဘက်ကို ချက်ချင်း တိုင်ဖို့ မင်းမှာ တာဝန်ရှိခဲ့တာပဲ’

‘အဲဒါကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်’

‘ဒီတော့ မင်းတာဝန်ပျက်ကွက်ခဲ့တဲ့အတွက် ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ်ကိုတော့ ခံစားရမှာပဲ တင်မောင်ဆွေ။ ကဲ... မင်းကို ငါမေးမယ်။ မင်း ရီရီညွန့်ကို မနေ့ညနေခြောက်နာရီက သွားတွေ့တော့ သူ့ကားရုံထဲမှာ ကိုမြိုင်ကြီးရဲ့ အလောင်းကိုတွေ့ရသလား’

တင်မောင်ဆွေက ကိုသောင်းဖေအား ပြုံးကြည့်ကာ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

‘ဆောရီးပဲ ကိုသောင်းဖေ။ မနေ့ညနေခြောက်နာရီက ကျွန်တော် ဘယ်မှာရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပြောမပြနိုင်ဘူး’

ကိုသောင်းဖေခမျာ စိတ်ကို တော်တော်ထိန်းထားလိုက်ရဟန်တူသည်။ မျက်နှာကြီး နီရဲတက်လာသော်လည်း တင်မောင်ဆွေအား ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ မျက်လုံးကြီးများသာ ပြုံး၍ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

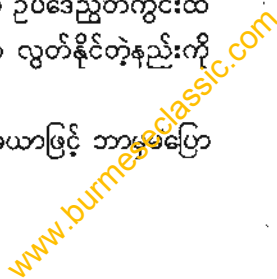
‘ကောင်းပြီလေ။ မင်းကိုငါ တတ်နိုင်သမျှ အခွင့်အရေးဖေး

ပြီးပြီ တင်မောင်ဆွေလေးငါးက ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမဆက်ဆံတော့ ငါလည်း ဘာမှညီမှာတတ်နိုင်ဘူး။ ငါဟာ ရဲအရာရှိတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ဝတ္တရားကိုတော့ ထမ်းရွက်ရမှာပဲ တင်မောင်ဆွေ၊ ကိုမြိုင်ကြီးအသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စမှာ မင်းပါနေတာကတော့ အမှန်ပဲဆိုတာ ငါသိထားတယ်။ မင်းသတ်တယ်လို့ ငါကဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ အရေးကြီးတဲ့မျက်မြင်သက်သေတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ မင်းမြင်တွေ့ရတာကို မင်းမှာ တာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်း ငါ့ကိုဖွင့်ပြောပြရင် မင်းအတွက် သက်သက်သာသာဖြစ်အောင် ငါက ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တယ်။ အခုတော့ မင်းက ဟိုအမျိုးသမီးရီရီညွန့်အတွက် ရှေ့ကကာဆီး ကာဆီးလုပ်နေတော့လည်း ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ မင်းကို ငါပြောရဦးမယ်။ မင်းလက်ပုံစံတွေ့ရတဲ့ သေနတ်ဟာ လူသတ်သေနတ်အစစ်ပဲ တို့စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ။ ဒီတော့ ရီရီညွန့်နဲ့အတူ မင်းပါ ဥပဒေညွှတ်ကွင်းထဲ လည်စင်းမိသွားတဲ့အခါကျတော့ ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့ပေါ့ကွာ’

စကားနာထိုးနေသော ကိုသောင်းဖေအား တင်မောင်ဆွေ ထထိုင်ရာမထ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အပေါ် စေတနာထားတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်လည်းပူမနေပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ကိစ္စကို ကျွန်တော့်နည်းနဲ့ ကျွန်တော်ဖြေရှင်းပါ့မယ်။ အကယ်၍ ခင်ဗျားပြောသလို ကျွန်တော်ဟာ ဥပဒေညွှတ်ကွင်းထဲ ရောက်သွားရမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်က လွတ်နိုင်တဲ့နည်းကို ချာလို့ ရုန်းထွက်ရမှာပေါ့ဗျာ’

ကိုသောင်းဖေသည် မျက်နှာမသာမသာဖြင့် ဘာမှမပြော

တော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့ခံရတိုင်း။

တင်မောင်ဆွေလည်း ထိုအခါမှာတော့ အောင်ထိန်းချစ် ရသမျှကို ဖြေလွှတ်ကာ မေစိုထံလှမ်းကြည့်ပြီး သူ့စိတ်ထဲခံစားနေရသည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်သည်။

‘ကိုဆွေ ထင်တာထက်တောင် အခြေအနေက ပိုဆိုးရော အစီရေ။ ရီရီညွန့်လူလည်လုပ်ပြီး အလောင်းဘေးမှာ ချထားသော သေနတ်က တကယ့်လူသတ်သေနတ် ဖြစ်နေတာပဲကွယ်’

မေစိုက ဘာမှပြန်မဖြေ။ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်သာ တင်မောင်ဆွေကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

‘အဲဒီသေနတ်ကို ရဲဘက်က သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ကြရင် ကိုမြိုင်ကြီးရဲ့ အလောင်းကရတဲ့ သေနတ်ကျည်ဆံဟာ တခြားသေနတ်တစ်လက်ကပစ်တဲ့ ကျည်ဆံဖြစ်တာကို တွေ့ရမယ်။ ကိုဆွေက သေချာပေါက် ထင်ထားမိတာပဲကွယ်။ ဒါနဲ့ ဘီဒိုထဲက ကိုသောင်းဖေကြီးယူကြည့်တဲ့ ဂျာကင်အင်ဂျီနာ ဘယ်ကဟာထဲ ကိုဆွေ ဂျာကင်အင်ဂျီနာကော ဘယ်ရောက်သွားသလဲ’

‘ဂျင်မီဂျာကင်ပဲကိုဆွေ။ သူတို့ရောက်လာပြီး အပြင်ခန်းမှာ ကိုဆွေကိုစောင့်ရင်း စကားပြောနေကြတာမှာ ကိုဆွေညီထွေဝတ်တဲ့ ဂျာကင်အင်ဂျီအကြောင်းပါလာတယ်။ ဒါနဲ့ အစီလည်း မသိမသာ ကိုဆွေအခန်းထဲဝင်၊ ဘီဒိုထဲမှာကိုဆွေချိတ်ထားခဲ့တဲ့ ဂျာကင်အင်ဂျီကို ထုတ်ပြီး ဂျင်မီအခန်းကို မလွယ်တံခါးပေါက်ထဲကူး၊ ဂျင်မီအင်ဂျီနဲ့လဲ ထားလိုက်တာပဲကွယ်’

‘အစီက အဲဒါတွေ အားကိုးရတာပဲကွယ်’
တင်မောင်ဆွေက ပြောပြောဆိုဆို မေစိုထံလျှောက်သွား

သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပြီး ကျေးဇူးတင် ဆွေးပေးနေလိုက်သည်။

အခန်း - ၁၉

ခေတ္တကြာလျှင်မေစီသည် တင်မောင်ဆွေ၏ ရင်ခွင်တွင် အထွက်ကာ သူမ၏စိတ်ထဲတွင် မရှင်းမလင်းဖြစ်နေသော အချစ်တစ်ခုကို ထုတ်ဖော်၍ မေးလိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့ ကိုဆွေ၊ ဟိုစာနှစ်စောင်နဲ့ သော့နှစ်ချောင်းကို ကိုသောင်းဖေကြီးကို ပြလိုက်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘယ်လိုလဲဟင်’

‘ရီရီညွန့်ကို ကိုဆွေက အသိပေးချင်လို့ပဲ။ ပြီးတော့ ရဲဘက်ကို သူက ဘယ်လိုပြောရမယ်ဆိုတာကိုလည်း ကိုဆွေက တတ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ အရိပ်အမြွက်ပြလိုက်တာပဲ’

‘အစီတော့ ကောင်းကောင်း သဘောမပေါက်သေးပါဘူး မေစီက နဖူးရေကလေးများတွန့်ပြီးပြောလိုက်ရင် တင်မောင်ဆွေက ပြုံးပြီးရှင်းပြရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

‘တကယ်လို့ ဒီစာနှစ်စောင်ကို ရီရီညွန့်က ရေးတာမဟုတ်ဘဲ တခြားလူတစ်ယောက်ယောက်က ရေးပေးလိုက်တာဆိုပါတော့ ရီရီညွန့်ရဲ့ တံခါးတိုက်ခန်းတံခါးသော့ကို တစ်ယောက်ယောက်

ကိုဆွေ ဆီကို ပို့လိုက်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းဟာ အရေးနဲ့အမြန် ပေါက်လာမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ကား အဲဒီသော့ကို ရီရီညွန့်က သိတာ မဟုတ်ဘဲ၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက်က ပို့လိုက်တာဆို ကိုဆွေဟာ ဒုတိယအခေါက်မှာ ရီရီညွန့်မသိအောင် ဒီသော့ကို သုံးပြုပြီး သူတိုက်ခန်းထဲဝင်ခဲ့မိတယ်ဆိုတာ အိမ်ဖောက်ထွင်းဝင် နောက်မှ ကျူးလွန်ရာရောက်နေတော့တာပေါ့အစီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီသော့ကို ရီရီညွန့်က ပို့လိုက်တာဆိုရင်တော့ ရီရီညွန့်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်အရ ရောက်ရတာ ဖြစ်ရမှာပေါ့အစီရယ်’

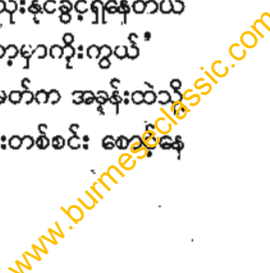
တင်မောင်ဆွေသည် ရီရီညွန့်၏ တိုက်ခန်းထဲသို့ ဒုတိယကြိမ်ဝင်ရောက်မိခဲ့ခြင်းအတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကြိုတင်ကာကွယ် နည်းပြစ်သည်ကို မေစီက ထိုအခါမှနားလည်သဘောပေါက်သွား တာကား ဦးခေါင်းကလေးကို ညိတ်လိုက်လေသည်။

‘အင်း... အစီ သဘောပေါက်ပါပြီ’

‘ကိုဆွေဟာ ရီရီညွန့်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်အရ သူတိုက်ခန်းထဲ ဝင်တာဆိုရင် အခြေအနေဟာ တစ်မျိုးပြောင်းသွားနိုင်တာပေါ့။

တော့ကား ဒုတိယစာနဲ့အတူ စားပွဲအဖုံးသော့ကို ကိုဆွေဆီကို တခြားတစ်ယောက်က ပို့လိုက်တာဆိုတာ ရီရီညွန့်ကို သဘောမပေါက်အောင် လုပ်ရပြန်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူသတ်သေ သိတ်ကလည်း စားပွဲထဲမှာရှိနေတော့ ဒီသော့ကို ကိုဆွေဆီကို ပို့လိုက် သူဟာ ဒီသေခတ်ကို ရီရီညွန့်မသိအောင် ယူသုံးနိုင်ခွင့်ရှိနေတယ် ဆိုတာကို ကိုသောင်းဖေကြီး ထည့်တွက်ရတော့မှာကိုးကွယ်’

ထိုစဉ် မလွယ်တံခါးကိုဖွင့်ကာ ဂျင်မိစမတ်က အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ‘ကိုဆွေတိုက်ရှေ့မှာ ရဲကားတစ်စင်း စောင့်နေ

တယ်။ ကားပေါ်မှာတော့ ကိုသောင်းဖေကြီးနဲ့ အရပ်သားတစ်ယောက်စောင့်နေတယ်။ ကိုဆွေ ထွက်လာမှာကို စောင့်နေကြတာထင်တာပဲ။

ဂျင်မီက သူ့တိုက်ပေါ်သို့ တက်အလာတွေ့ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းကို ပြန်လည်ဖောက်သည်ချလိုက်ရာ တင်မောင်ဆွေအနွတ်ခမ်းတွန့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘အေး... ကိုသောင်းဖေကြီး ညက ရီရီညွန့်နဲ့ရဲ့ကားရုံမှာမှာ ရီရီညွန့်နဲ့အတူ တွေ့လိုက်ရတဲ့လူဟာ ငါပဲရယ်လို့ သက်သေကိုစိန်မြကို အင်ဒီတီဖိုင်းလုပ်ခိုင်းဖို့ စောင့်နေတာကွ’

‘ကိုစိန်မြက ကိုဆွေပါပဲရယ်လို့အင်ဒီတီဖိုင်းလုပ်ခိုင်းရတဲ့ ကိုဆွေအတွက် တော်တော်ဆိုးမှာပေါ့နော်’

တင်မောင်ဆွေက နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်စဉ်

‘ဒါကြောင့် ကိုစိန်မြက ငါ့ကို အင်ဒီတီဖိုင်းမလုပ်နိုင်အောင် ငါတတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်ရလိမ့်မယ်ကွ။ ဒါနဲ့ ဂျင်မီရီရီညွန့်ယူမယ့် ဦးစောဝင်းရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မင်းရထားသလား’

‘ရထားပါတယ် ကိုဆွေရဲ့ ဒီလူက အသက်၄၂နှစ်ရှိပြီ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့်နဲ့ ခန့်ချောချောတယ်တဲ့။ အသူ့ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော်ရဖို့ ကြိုးစားနေတယ်’

ဂျင်မီပြန်ဖြေလိုက်လျှင် တင်မောင်ဆွေသည် အံ့သြသွားပုံရလေသည်။

‘အင်း... ဦးစောဝင်းကလည်း အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့်ကိုး။ ကိုစိန်မြက သူ့ကိုတွေ့လိုက်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုမြိုင်ကြီးကို ငွေပေးခဲ့တဲ့ ကိုထွန်းမြတ်နိုး’

ဆွဲလူကတော့ကော သူက ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ဘယ်လိုရှိသလဲ’

‘သူကတော့ အသက် ၃၅နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ အသားထိပ်လတ် ပုပုပြတ်ပြတ် လူတစ်ယောက်ပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ သူမဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့’

‘ကိုဆွေပြောသလို ညက ရီရီညွန့်နဲ့အတူတူ ကားရုံရဲ့မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့လူဟာ ဦးစောဝင်းများ ဖြစ်နေမလားကိုဆွေရာ’

ဂျင်မီက မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်မေးလိုက်ရာ တင်မောင်ဆွေက ပြီးပြီးခေါင်းခါပြလိုက်သည့်အခါ၌ ဂျင်မီမျက်နှာမှ မျှော်လင့်ချက် နောင်ခြည်သည် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ တင်မောင်ဆွေက အေးစေ့ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ပွတ်ကာ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေလိုက်ပြီးမှ...

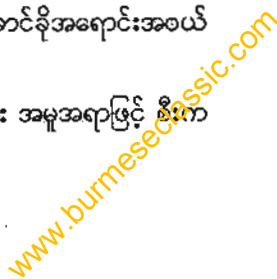
‘ဒါနဲ့ ကိုထွန်းမြတ်အကြောင်းကကော ဘယ်လိုတဲ့လဲ ဂျင်မီ။ သူ့ကို ရှာတွေ့ကြပြီလား။ ကိုမြိုင်ကြီးရဲ့အိတ်ထဲက ဝေ့ချတဲ့ ငွေတွေအကြောင်းကို သူက ဘယ်လိုပြောသတဲ့လဲ’

‘ကိုထွန်းမြတ်ဟာ ဦးစောဝင်းနဲ့အတူ ပါသွားတယ်လို့ ဆိုဆရာတယ်။ သူတို့က စီးပွားရေးပါတနာတွေလေ။ တနင်္လာနေ့ ထပ်သူတို့ စီးပွားရေးကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်သွားကြတာပဲ’

‘ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာကော မသိဘူးလား’

‘ပဲခူးအထက်လို့ ပြောတာပဲ။ စီးပွားရေးကိစ္စနဲ့ လျှို့ဝှက်ပြီး ထွက်သွားကြတာပဲတဲ့။ ကြည့်ရတာတော့ မောင်ခိုအရောင်းအဝယ် တစ်ခုခု ဖြစ်မှာပေါ့’

တင်မောင်ဆွေသည် စဉ်းစဉ်းစားစား အမူအရာဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်သည်။

ဒီကနေ့ လဆန်းခြောက်ရက် ကြာသပတေးနေ့နံနက် ဦးစောဝင်းနဲ့ကိုထွန်းမြတ်က တနင်္လာနေ့က ခရီးထွက်သွားကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ ထွက်သွားကြတာ လေးရက်တောင် ရှိနေပြီ။ တနင်္လာနေ့ ဘယ်အချိန်က သူတို့ခရီးထွက်သွားကြတာလဲ။

‘တနင်္လာနေ့ညနေခြောက်နာရီခွဲမှာ ဦးစောဝင်းအိမ်မှာကြားပြီး ကူညီပေးနေတဲ့ သူ့အစ်မနှစ်ယောက်က ဒေါ်မြလေးဆိုတာက သူ့အစ်မကို ပြန်ခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးစောဝင်းက သူ့အိမ်မှာ တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားလို့ တစ်ယောက်တည်းစောင့်ထူရစ်ခဲ့တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ကိုထွန်းမြတ်ကလည်း ရောက်လာမှာပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် ခြောက်နာရီမှာ ခရီးစထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားကြတာကို ဒေါ်မြလေးက သိထားရတယ်လေ’

တင်မောင်ဆွေက ခေါင်းညိတ်ကာ နှုတ်ဆိတ်သွားရင်း စီးကရက်ကိုသာ တွင်တွင်ဖွာနေလိုက်သည်။

ခေတ္တကြာမှ တင်မောင်ဆွေက ဂျင်မိုအားမော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဂျင်မီရေ ငါအပြင်ထွက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြင်မှာ ကိုသောင်းဖေကြီးတို့က စောင့်ကြည့်နေတယ်။ သူတို့မတွေ့အောင် ငါတိုက်ထဲက ထွက်ချင်တယ်ကွာ’

‘ထွက်နိုင်ဖို့က ခဲယဉ်းတယ်ကိုဆွေ၊ အပြင်မှာစောင့်ကြည့်တာက ကိုသောင်းဖေကြီးတို့တင် မကဘူး။ သတင်းထောက်တွေပါ ဝိုင်းအုံစောင့်နေကြတာ’

တင်မောင်ဆွေက အကြံဉာဏ် ထုတ်နေသည့်အလား မှုတ်မှောင်ကြုတ်လျက် အတော်ကြာအောင် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

ပြီးမှ အကြိတ်တစ်ခုခုရသွားသည့်အလား လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီး ထိုက်ကာ ဂျင်မိုအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

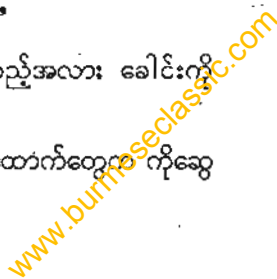
‘ငါတိုက်ခန်းမှာ သွားနေမယ်။ သူတို့ကတော့ ငါထွက်လာမချင်းစောင့်နေမှာပဲ။ ဒီတော့ တို့က ဖရီယာယ်သုံးရမယ်’

‘ဘယ်လို သုံးမှာလဲကိုဆွေ’
မေစီက စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်သည်။

‘အစီက ဒီကနေဆင်းသွား၊ အစီကို ဝိုင်းမေးကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ အစီကပြောပေါ့။ ကိုဆွေက အလုပ်တိုက်ကို ဒီကနေပိတ်ပြီး ကိုဆွေတိုက်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်လို့။ ဒီတော့ ကိုသောင်းဖေကြီးနဲ့ ကိုစိန်မြကော သတင်းထောက်တွေရော စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ မင်းက ထင်းရှူးသေတ္တာ (ဝက်ကင်ကေ့စ်)ခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံး သွားဝယ်။ ပြီးတော့ ဒီကို ပြန်ယူလာပြီး ကျကျနနအလုပ်ပိတ်လို့ ငါတိုက်ခန်းက ဖိုင်းယားအက်စ်တိပ် (မီးဘေးကာကွယ်ရေး ကြောင်လိမ်လှေကား)ကနေ တိတ်တိတ် ဖုန်းခိုးထုတ်ပြီး မင်းအိမ်ကိုယူသွား၊ မင်းအဲသလိုယူသွားတာကိုလည်း သတင်းထောက်တွေသိရအောင် တနည်းနည်းနဲ့လုပ်၊ သတင်းထောက်တွေက ငါတော့ ထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှာ ပုန်းနေလိုက်ပြီရယ် လို့တွက်ပြီး မင်းနောက်ကို တသီတသန်းကြီးလိုက်လာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ မင်းက ထင်းရှူးသေတ္တာအလွတ်ကြီးကို ပြလိုက်ပေါ့။ သူတို့ မေးတာကိုလည်း ဘာမှ ပြန်မဖြေနဲ့’

ဂျင်မီသည် သဘောပေါက်သွားသည့်အလား ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်သိပြီ ကိုဆွေ၊ သတင်းထောက်တွေက ကိုဆွေ

တိုက်ထဲကနေ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးထဲ ပုန်းလိုက်သွားပြီလို့ ထင်မယ်'

'ဟုတ်တယ် ဂျင်မီ၊ ကိုသောင်းဖေကြီးကလည်း သတင်းရမှာပဲ၊ ဒီတော့ ငါတိုက်ထဲမှာရှိတော့မှာ မဟုတ်တော့ဆိုပြီး ကိုသောင်းဖေကြီးက သူ့မျက်မြင်သက်သေ ကိုစိန်မြခေါ်သွားပြန်လိမ့်မယ်'

ဂျင်မီလည်း တင်မောင်ဆွေ၏ညွှန်ကြားချက်ကို ဆောင်ရွက်ရန် တိုက်ထဲမှ အလျင်အမြန်ထွက်သွားတော့သည်။ တင်မောင်သည် မေစိအားအပြင်ဘက်သို့ထွက်ပြီး လူရှင်းမရှင်းအကဲခတ်ကြည့်ခိုင်းကာ မေစိက လူရှင်းကြောင်းပြန်၍ သတင်းပို့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မေစိနှင့်အတူ သူ့အလုပ်တိုက်ခန်းကို သော့ပိတ်ကာ အထပ်ရှိ ၎င်း၏ အပတ်မင့်တိုက်ခန်းကို တက်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း - ၂၀

တင်မောင်ဆွေသည် သူ့တိုက်ခန်းထဲမှ ဆိုဖာကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ထုတ်လာသော ဘီယာကိုစုပ်လိုက်မေစိကြော်ပေးသော ကြက်ဥမကျက်တကျက်ကြော်ကို မြည်းလိုက်နှင့် တော်တော်စည်းစိမ်တွေ့နေသည်။ မေစိကလည်း သူ့ဘေးတွင်ထိုင်ကာ ချစ်သူစည်းစိမ်ကျနေသည်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲကကြည်နူးနေသည်။

သို့တစေလည်း ချစ်သူလောလောဆယ် ရင်ဆိုင်နေရသော အကြပ်အတည်းကို ပြန်၍ သတိရမိသည့်အခါ၌ ထိုကြည်နူးမှုမှာ ပေါ့ပျက်ပျက် ဖြစ်သွားရသည်။ သူမ၏ချစ်သူ တင်မောင်ဆွေသည် ခုတ်ဆိုင်းဖွဲ့နှောင်လာနေသော ဥပဒေကျော့ကွင်းမှ သည့်တစ်ခါ လွတ်အောင် ရုန်းထွက်နိုင်ပါမည်လောဟု စိတ်ထဲက ပူပန်နေမိသည်။

ခေတ္တကြာလျှင် ဂျင်မီမတ်က တံခါးခေါက်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ကျေနပ်

စိတ်ကူးချိုချို

အားရမှုအသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲဟေ့ ဂျင်မီ’

ဂျင်မီက ပြန်မဖြေသေး။ တင်မောင်ဆွေ၏ဘေးတွင် ထောင်မှာထားသော ဘီယာပုလင်းကိုဖောက်လိုက်ကာ ပါးစပ်တွင် တွေ့ပြီး အားရပါးရတမော့ မော့လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ပါးစပ်ထဲ လက်ဖခီးနှင့်သုတ်လိုက်ကာ တင်မောင်ဆွေအား ခေါင်းကိုဆတ်ခဲ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

‘အိုကေပဲ ကိုဆွေ၊ ကျွန်တော်က ထင်းရှူးသေတ္တာထဲ သယ်ချသွားပြီးတော့ သတင်းထောက်တွေကို ကျွန်တော် တင်မောင် ဆွေရဲ့တိုက်ခန်းက မီးဘေးကာကွယ်ရေး လှေကားကနေပြီး သယ် ချသွားတဲ့အကြောင်းကို သတင်းထောက်တွေကို လက်တို့ခိုင်းလိုက် တယ်။ သတင်းထောက်တွေလည်း တစ်ခါတည်း ယောက်ယက်ခတ် ဖြစ်ကုန်ပြီး ကျွန်တော့်အိမ်ကို တိုက်ရိုက်လိုက်လာကြတော့တာပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုမေးကြတော့ ကျွန်တော်က ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးတစ် လုံးကို ကိုဆွေတိုက်ခန်းက သယ်ယူလာခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပဲ ဝန်ခံ တယ်။ အခု ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးကိုလည်း ကူးရုံထဲမှာထားပါ တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူတို့လည်း ကူးရုံထဲကို လိုက်ကြည့် ကြတော့ လေရှူပေါက်ကလေးတွေ ဖောက်ထားတဲ့ထင်းရှူးသေတ္တာ အလွတ်ကြီးကိုသာ တွေ့ကြရတာပေါ့။ သူတို့က ကိုဆွေဟာ ဒီ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးထဲမှာ ဖုန်းလိုက်လာပြီး အခုတော့ လစ်သွားပြီ လို့ တစ်ခါတည်း တွက်လိုက်ကြတော့တာပဲ။ မကြာခင်မှာပဲဗျာ ကိုသောင်းဖေကြီးပါ ကျွန်တော့်ဆီ တစ်ခါတည်းပေါက်ချလာပြီး ထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှာ ကိုဆွေပါခဲ့တယ်မဟုတ်လားလို့ မေးတော့

တာပေါ့။ ကျွန်တော်က အင်းမလုပ် အဲမလုပ်နေလိုက်တော့ တင် မောင်ဆွေတစ်ယောက်ဟာ သိပ်ကို ညဏ်များတဲ့အကောင်ပဲလို့ ကြိမ်းဝါးပြီး ပြန်သွားတော့တာပဲ’

‘နို့ အခုတိုက်ရှေ့မှာ သူစောင့်ကြည့်နေသေးသလား ဂျင် မီ’

တင်မောင်ဆွေက သူ့ပရိယာယ်အောင်မြင်မှုကို ရှိမရှိမေး ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် တက်လာတုန်းက ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ တိုက်ရှေ့ မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူးကိုဆွေ’

‘ကိုစိန်မြလည်း ပြန်သွားပြီပေါ့’

‘ပြန်သွားပါပြီ ကိုဆွေရဲ့’

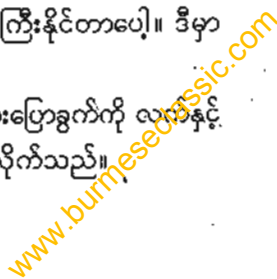
ထိုစဉ် တင်မောင်ဆွေ၏ ဖုန်းခေါင်းလောင်းသံက မြည်လာ ရာ တင်မောင်ဆွေက ဂျင်မီအားပြန်ထူးရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ ဂျင်မီသည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူနားထောင်လိုက်ပြီးနောက်...

‘ဟလို... ဟင့်အင်း... ကိုတင်မောင်ဆွေ မရှိပါဘူး။ အခု စကားပြောနေတာ ဂျင်မီစမတ်ပါ။ ဪ... ကိုမြင့်ထူးလား ဗျ၊ ဆိုစမ်းပါဦး’

ဂျင်မီသည် တစ်ဖက်မှပြောသည်ကို နားထောင်ပြီးနောက် တော်တော် စိတ်လှုပ်ရှားသွားပုံရသည်။

‘ဗျာ... ဟုတ်လား၊ အဲဒါ အရေးကြီးနိုင်တာပေါ့။ ဒီမှာ တိုမြင့်ထူး ဖုန်းကို ခဏကိုင်ထားပါနော်’

ဂျင်မီက ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းစကားပြောခွက်ကို လက်နှင့် ပိတ်ကာ တင်မောင်ဆွေအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုဆွေ၊ ရီရီညွန့်ရဲ့လူ ဦးစောဝင်းစီးသွားတဲ့ ကားထဲ
သူတို့ရှာတွေ့ကြရပြီတဲ့။ ဒိုက်ဦးမရောက်ခင် ၁၅မိုင်အလိုလောက်
ကားလမ်းက ချောင်းကူးတံတားလေး တစ်ခုဘေးမှာ ထိုးကျနေတာ
ကို တွေ့ရတယ်တဲ့’

‘ဦးစောဝင်းကိုကော တွေ့ရသတဲ့လား’

‘ဟင့်အင်း မတွေ့ရဘူးတဲ့။ ကားကိုသာ အလွတ်တွေ့
တာ။ ကားကိုလည်း ချောင်းထဲကို တမင်သက်သက် မောင်းချထား
တာတဲ့’

‘ဒါကို သူတို့က ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

‘ကားကို စစ်ကြည့်တော့ ကားကိုလိုးဂီယာသွင်းထားပြီး
သော့ကလည်း ဖွင့်လျက်တန်းလန်းနဲ့ပဲတဲ့’

‘အခု သတင်းပေးတာက ကိုမြင့်ထူးမဟုတ်လား။ သူ
ဘယ်က ပြောနေတာလဲ’

‘ပဲခူးကပဲ ကိုဆွေ’

‘သူ့ကို ကားကိုသေချာချာစစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ပြောကွာ
ကားထဲမှာ ဘာတွေပါတယ်။ ဘာတွေ မရှိတော့တယ်ဆိုတာ
ငါ သိချင်တယ်’

ဂျင်မီက တစ်ဖက်မှစကားပြောနေသူ ကိုမြင့်ထူးအား
တင်မောင်ဆွေညွန့်ကြားချက်များကို တဆင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။
ထို့နောက် ကိုမြင့်ထူးက တစ်ဖက်မှပြန်ပြောသည်ကို နား
ထောင်ကာ ၎င်းအား ဖုန်းခေတ္တကိုင်ထားခဲ့ပြီး တင်မောင်ဆွေဘဝ
သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဒိုက်ဦးရဲက ဒီအမှုကို စုံစမ်းနေတာတဲ့ ကိုဆွေ၊ ဦးစော

ဝင်းအကြောင်းကို ရန်ကုန်မြို့မစုံထောက်ဌာနချုပ်က လှမ်းအကြောင်း
ကြားထားတော့ အခု ဦးစောဝင်းရဲ့ကားကို တွေ့ရတဲ့အခါမှာ ပြန်
အကြောင်းကြားလိုက်တော့ ကိုသောင်းဖေကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်လာ
ထိမ့်မတဲ့’

‘ကောင်းပြီ ဂျင်မီ၊ ကိုမြင့်ထူးကို ရဲတွေနဲ့အတူကပ်ပြီး
အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ထားဖို့ မှာလိုက်ပါကွာ’

ဂျင်မီက ကိုမြင့်ထူးအား ထိုအတိုင်းမှာကာ တယ်လီဖုန်း
တို ပြန်ချိတ်ထားလိုက်သည်။

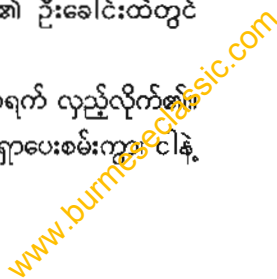
တင်မောင်ဆွေက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်ကာ
အငြိမ်ထိုင်မနေနိုင်တော့ဘဲ အခန်းထဲတွင် လှည့်ပတ်၍ စကြိုလျှောက်
နေရင်းက စဉ်းစားခန်းဝင်နေလိုက်သည်။

မိမိအား မနေ့ညနေ ခြောက်နာရီက ရီရီညွန့်၏ ကားရဲ့
ရေတွင် ရီရီညွန့်နှင့်အတူ ရှိနေခဲ့ပါသည်ဟု အတိအကျ သက်သေ
နိုင်သူမှာ ကိုစိန်မြသာဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအထိတော့ ကိုစိန်မြ
အမိမိပါဟု အတိအကျ မပြောဆိုသေးချေ။ သို့သော်လည်း မိမိပါ
ဟု အတိအကျပြောဆိုလာပါက မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်နည်း။
တင်မောင်ဆွေက ဒါကိုပင် စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ယခု ကိုသောင်းဖေကြီးသည် ဦးစောဝင်း၏ကားကို
ပြန်တွေ့ရသော ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပဲခူးသို့လိုက်သွားရပြီဖြစ်သည်။
ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ တင်မောင်ဆွေ၏ ဦးခေါင်းထဲတွင်
အကြံအစည်တစ်ခုက ဝင်ရောက်လာလေ၏။

သူသည် ဂျင်မီစမတ်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်လိုက်၏။

‘ဂျင်မီရေ ငါ့လို လူတစ်ယောက်ကို ရှာပေးစမ်းကွာ။ ငါနဲ့

အလုံးအရပ်ချင်းတူတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့ကွာ။ ဘယ်နှယ်လဲ ဖြစ်နိုင် ပါ့မလား။

ဂျင်မီက ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေပြီးနောက်မှ လက်ဖျောက်တီး လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပြီ ကိုဆွေ၊ ကျော်တင့်ဟာ ကိုဆွေနဲ့ အလုံးအရပ် ချင်း တော်တော်ဆင်တယ်’

‘သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချရပါ့မလား ဂျင်မီ’

‘စိတ်ချရပါတယ်။ တော်တော်လည်း လူရည်လည်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကြည့်ညှိတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ခါ တစ်ခါ သူ့ကို ခေါ်ခိုင်းဖူးတာပဲ။ အခု ကိုဆွေ သူ့ကို ဘာခိုင်းချင် လို့လဲ’

တင်မောင်ဆွေက မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေသေးဘဲ အခန်းနံရံ တစ်ဖက်ရှိ ဘီဒိုကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ ဘီဒိုထဲတွင် သူ့အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အရေးရှိက သုံးနိုင်သော ပစ္စည်းကိရိယာ တန်ဆာပလာမျိုးစုံ သိုလှောင်ထားသည်ဖြစ်ရာ ထိုပစ္စည်းတွေထဲမှ ဖလက်ရှိုလိုက် ကင်မရာအိတ်ကြီးကို ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကင်မရာအိတ်ကို ပခုံးတွင်လွယ်ကာ ဂျင်မီ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘ဂျင်မီရေ ငါ့ကို အခုလို ကင်မရာလွယ်လျက်သား လူစိမ်း တစ်ယောက်က တွေ့ရတယ်ဆိုပါက သူက ငါ့ကို ဘယ်လို ထင်လိမ့် မလဲ’

‘ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် တစ်ယောက်ပဲလို့ ထင်မှာပေါ့ ကိုဆွေ’

ဂျင်မီက မဆိုင်မတွဲပြန်ဖြေလိုက်ရာ တင်မောင်ဆွေက ဆာ့နှပ်သွားသည့်အလား ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်လိုက်သည်။

‘ဂျင်မီ ငါ့ကိုသတင်းထောက်မဟုတ်တဲ့ ဓာတ်ပုံဝါသနာ နဲ့ ခြောက်ယောက်လောက် ရှာပေးနိုင်မလားဟေ့။ သူတို့အားလုံးမှာ လက်ရှိုလိုက် ကင်မရာတွေ ရှိရမယ်’

ဂျင်မီက စဉ်းစားနေစဉ်

‘ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ ကြေးမုံက တို့ရဲ့ဖက်တီး ကိုရွှေမောင် ကြီးကို အကူအညီတောင်းရင် ရပါတယ်။ သူ့တပည့်တွေ အများ ကြီးရှိတာပဲ’ဟု တင်မောင်ဆွေက ပြောကာ တယ်လီဖုန်းကို ကောက် သူပြီး ကြေးမုံတိုက်သို့ ဆက်လိုက်သည်။

ကိုရွှေမောင်ကြီး အရက်ဆိုင်သို့ ဆင်းမနေသည့်အချိန်နှင့် အသင့်သင့်ပင် ကြုံကြိုက်မိရကား ကိုရွှေမောင်အား ဖုန်းသို့ခေါ် ချစ်သည်။ တင်မောင်ဆွေက သူလိုချင်သော အကူအညီကို ပြောပြ ချိတ်ရာ ကိုရွှေမောင်ကြီးကလည်း သဘောကောင်းလှစွာ လိုအပ် သည့်များကို သူက တာဝန်ယူစီစဉ်ပေးလိုက်ပါမည်ဟု ကတိပေး ချိတ်တော့သည်။ တင်မောင်ဆွေကလည်း ထိုအကူအညီအတွက် ကိုရွှေမောင်နှင့် အပေါင်းအပါများကို ဝမ်းချူးဟော်တယ်တွင် အဝ ကျွေး၍ အမှူးတိုက်ပါမည်ဟု ပြန်လည်ကတိပေးပြီး ကျေနပ်စွာ ဆင် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်၏။

‘ကိုဆွေက ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်’

မေစီက စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်ရာ တင်မောင်ဆွေက ကြီးပြီး သူမ၏လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ အသာပုတ်လိုက်တယ် ဟု ဟန်ပြသည်။

‘နောက်တော့ အစီသိရမှာပေါ့ကွယ်။ နောင်ဖွဲ့လာတဲ့ ဥပဒေ ကျော့ကွင်းကလွတ်ရအောင် ကြံဆရတဲ့ နည်းတစ်နည်းဆိုပါ တော့’

တင်မောင်ဆွေက ပြောပြောဆိုဆို ဂျင်မီအား လှမ်းကြည့် လိုက်ပြန်သည်။

‘ကဲ... ဂျင်မီ မင်းရဲ့ ကျော်တင့်ဆိုတာကို ခေါ်လိုက်ကွာ ဒါနဲ့သူ့မှာ ကားရှိသလားကွ’

‘ကားပိုင်တော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကားဆွဲရင်တော့ ရပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ သူ့ကို ကားတစ်စင်းပါ ဆွဲလာခိုင်းကွာ။ ပြီး တော့ ဆု(တ်)ကေ့စ် ခရီးဆောင် အဝတ်သေတ္တာတစ်လုံးကိုပါ ယူ လာခိုင်း’

ဂျင်မီသည် တင်မောင်ဆွေအား အကဲခတ်သလို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်နောက်မှ တယ်လီဖုန်းဆီမှ လက်လှမ်းလိုက်ပြန်တော့ သည်။

အခန်း - ၂၁

ဂျင်မီပြောသော ကျော်တင့်ဆိုသူသည် နာရီဝက်အတွင်း တိုက်ခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ၎င်းသည် အသက်အစိတ်ခန့်ရှိ တာ တင်မောင်ဆွေနှင့် အလုံးအရပ်ချင်း အတော်တူသူဖြစ်လေသည်။ တင်မောင်ဆွေက ၎င်းအား စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်ကြည့်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ကျေနပ်စွာ ညိတ်လိုက်သည်။

‘ကိုဂျင်မီ ခင်ဗျားမှာတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်အသိတစ် ယောက်ဆီက ကားလည်းဆွဲလာတယ်။ ဆု တ်ကေ့စ်လည်းပါလာ ပါတယ်’

ကျော်တင့်က လက်တစ်ဖက်တွင် ဆွဲလာသော ခရီးဆောင်လက်ဆွဲသားရေသေတ္တာကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချရင်းက ပြောလိုက်သည်။

‘အေး... ဒီကိစ္စမှာတော့ မင်းက ကိုတင်မောင်ဆွေခိုင်းတာ ထုပ်ရလိမ့်မယ်’

ကျော်တင့်က တင်မောင်ဆွေအား လှည့်ကြည့်ကာပြောပြ

လိုက်၏။

‘ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ အစ်ကိုဆွေ’

‘မင်းနဲ့ ငါတစ်နေရာကို သွားကြမယ်ကွာ။ အင်းယားစောင်းက ငါသွားအနားယူတတ်တဲ့ အိမ်ကလေးကိုပဲ မင်းလာတဲ့ကားနဲ့ သွားကြမယ်။ ပထမတော့ ပဟောဒီဂျာကင်ကို ဝတ်လိုက်ဦးကွာ’

တင်မောင်ဆွေက မနေညက သူဝတ်ခဲ့သော အနီးခွဲကျော့ကင်အင်္ကျီကို ကျော်တင့်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘အင်း... မင်းနဲ့အတော်ပဲ။ ကံ... ပဟောဒီ ဦးထုပ်လည်းဆောင်းကြည့်ပါဦး’

တင်မောင်ဆွေက သူ့ဆောင်းနေကျ သတ္တလပ်ဦးထုပ်လည်း လှမ်းပေးလိုက်ပြန်သည်။ ကျော်တင့်ကလည်း ယူဆောင်လိုက်ရာ အတော်ပင်ဖြစ်နေသည့်အတွက် တင်မောင်ဆွေက နပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘တော်တော်ကို ဟန်ကျတာပဲဟေ့။ ကံ... ဂျင်မီရယ်သူရယ် သွားနှင့်မယ်။ မင်းက ကိုရွှေမောင်နဲ့ သူ့အပေါင်းအမတ်ပုံသမားတွေကို စောင့်နေပြီး စုထား၊ ငါဖုန်းဆက်တော့ လိုလာခဲ့ပေတော့ ဟုတ်လား’

ဂျင်မီက တင်မောင်ဆွေက ဘာတွေလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည်ကို နားမလည်သော်လည်း သူ့ရဲဘော်အား ယုံကြည်စိတ်ချစွာပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

တင်မောင်ဆွေသည် သူ့စောစောက ထုတ်ယူဆောင်မရာကိုကောက်လွယ်လိုက်က ‘ကဲ့... လာ ကျော်တင့်’

‘နဲ့ငါသွားကြစို့’ ဟု ဆိုလျက် တိုက်ခန်းထဲမှ နှစ်ယောက်သွားခဲ့ကြသည်။

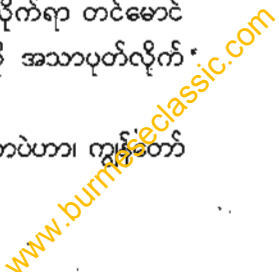
တိုက်လှေကားရင်းတွင် သူတို့သည် တိုက်စောင့်ဒရဝမ်ထံပေးတိုးမိကြတော့သည်။ တိုက်စောင့်ဒရဝမ်သည် တင်မောင်ဆွေတို့ တွေ့လိုက်ရလျှင် တော်တော် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ အံ့ဩလည်း အံ့ဩလောက်ပါပေသည်။ ညနေကပင် တင်မောင်ဆွေတစ်ယောက် သတင်းထောက်တွေနှင့် ရဲဘက်က လူတွေကိုရှောင်ရန် ခြိတ်ထဲမှနေ၍ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးတစ်လုံးတွင် ပုန်းလိုက်ထွက်သွားသည်ဟု အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည် မဟုတ်လော။

‘ဟင် ဆရာညနေကပဲ အပြင်ထွက်သွားတယ်ဆို’
‘ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ ငါတစ်ညနေလုံး ဘယ်ကို အသွားသေးပါဘူးကွာ’

‘ဒါပေမဲ့ ဆရာအလုပ်တိုက်က အစောကြီး ပိတ်နေတာပဲ’
‘အေးလေ ငါတိုက်ခန်းပေါ်တက်ပြီး ဂျင်မီစမတ်နဲ့ အလုပ်တို့တိုင်ပင်နေခဲ့တာကွ’

‘ဒါနဲ့များဗျာ ညနေက သတင်းထောက်တွေက ကိုဆွေတို့နဲ့ အတွေ့မခံချင်လိုတဲ့။ တိုက်ထဲကနေ ကိုဂျင်မီထုတ်ထားတဲ့ ထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှာ ပုန်းလိုက်သွားသလေး ဘာလေးနဲ့’
ဒရဝမ်ကြီးက မကျေမချမ်း ရေရွတ်လိုက်ရာ တင်မောင်ဆွေက ပြုံးပြီး ၎င်း၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အသာပုတ်လိုက်သည်။

‘ဒါက သူတို့ဘာသာသူတို့ ထင်ကြတာပဲဟာ၊ ကျွန်တော်

အခုမှ တိုက်ပေါ်ကဆင်းလာတာ မင်းအတွေ့ပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ အသိမပေးနဲ့ ဟုတ်လား၊ သူတို့အမှားကို သူတို့အသိကြပါစေ

တင်မောင်ဆွေက ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့ပိုက်ဆံအိမ်ထုတ်ယူလိုက်ကာ အထဲမှ ငွေတစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုပြီး ဒရုဝမ်ကြီး၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ကဲ... ကျော်တင့် မင်းကားကို ဘယ်မှာရပ်ထားခဲ့သလဲ
'တိုက်ရှေ့မှာတင်ပဲ အစ်ကိုဆွေ'

'သွားကြစို့'

တင်မောင်ဆွေနှင့် ကျော်တင့်တို့သည် ကားရပ်ထားသည့် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့ကြကာ အနောင့်အယှက်မရှိဘဲ ထဲသို့ ဝင်နိုင်ကြပြီး ကျော်တင့်က ကားမောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။ တင်မောင်ဆွေ၏ လမ်းညွှန်ချက်ဖြင့် သူတို့သည် နာရီဝက်အထိ အင်းယားကန်စောင်း၌ တင်မောင်ဆွေဝယ်ထားသော အိမ်ကန်ဆီသို့ ရောက်လာကြတော့သည်။ ထိုအိမ်ကလေးတွင် တင်မောင်သည် အလုပ်အားရက်များ၌ အနားယူရင်း စိတ်ပြေလက်ပြေလာရောက်နေထိုင်တတ်ပေသည်။

ကားကို အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားခဲ့ပြီး တင်မောင်ဆွေအိမ်တံခါးသော့ဖွင့်ကာ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်မီးများကို ဖွင့်ပြီးလျှင် တင်မောင်ဆွေက တယ်လီဖုန်းကို ဖော်လှယ်လိုက်ကာ ဂျင်မီထံသို့ ပြန်၍ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

'ဂျင်မီရေ ကိုရွှေမောင်ကြီးတို့ လူစုရောက်လာကြပြီလား
'သူတို့ ဝင်းဘားကို ရောက်နေကြပြီလို့ ခုနကပဲ ဖုန်း

မိ ကိုဆွေ၊ ကိုရွှေမောင်ပါ အပါအဝင်စုစုပေါင်းခြောက်ယောက်

'ကောင်းပြီ၊ သူတို့ကို သွားခေါ်ပြီး အင်းယားကန်စောင်း
ငါ့ရှက်ကန်ကိုလိုက်ခဲ့ပေတော့...'

'အိုကေ ကိုဆွေ'

တင်မောင်ဆွေက ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ကာ စီးကရက်တစ်
ကို မီးညှိပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသည့် ကျော်တင့်
လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

'ကဲ ကျော်တင့် မင်းငါ့ကို တစ်ခုလုပ်ပေးစမ်းကွာ'
'ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ အစ်ကိုဆွေ'

'မြို့ဖ စုံထောက်ဌာနချုပ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ရဲအုပ်ကိုခင်
အုန်းဆိုတာကို ခေါ်ကွာ'

ရဲအုပ် ကိုခင်မောင်အုန်းဆိုသူကား ရဲမှူးကိုသောင်းဖေထံ
ရောက်နေသော ရဲအုပ်သင်တန်းဆင်းကာစ ရဲအရာရှိအသစ်
ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် နေရာတကာ
လူတတ်လုပ်ကာ စွာကျယ်စွာကျယ်လုပ်တတ်သဖြင့် ကိုသောင်း
ကြီးကိုယ်တိုင်ကပင် အမြင်ကပ်ခြင်းခံနေရသူဖြစ်၏။

'ကိုခင်မောင်အုန်းကို ကျွန်တော်က ခေါ်ပြီး ဘာပြောရ
မလဲ'

'မင်းဟာ အောင်လံသတင်းစာတိုက်က သတင်းထောက်
တွေ၊ တကယ်လို့ သူက တခြားသတင်းစာတိုက်တွေကို မပေါက်
အေးဘူးလို့ ကတိပေးရင် မင်းက သူ့အတွက်နာမည်ကောင်းရ
သတင်းတစ်ခုပေးမယ်လို့ပြော'

‘သူက ကတိမပေးရင်ကော’
 တင်မောင်ဆွေက ပြောပြီး ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်သလို
 ‘ခင်မောင်အုန်းအကြောင်းကို ငါသိပါတယ် ကျော်တော်
 ရာ။ ဒီကောင်က အင်မတန် နာမည်ကောင်းရချင်တာကွ။ နာမည်
 ကောင်းရမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကို ဘာဆိုကတိပေးမယ့်လူစားမျိုး
 ‘အိုကေ ကိုဆွေ၊ ကျွန်တော်က ဘာပြောရမှာလဲ’
 ‘သတင်းထောက်တွေက စုံထောက်တင်မောင်ဆွေ
 ရှာတွေ့ ပြီလို့ပြော၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ရဲ့ လိပ်စာကို အတိအကျ
 လိုက်။ တင်မောင်ဆွေဟာ သူ့ပါတနာဂျင်မီစမတ်ရဲ့လူဖြစ်
 ကျော်တင့် ဆိုတာနဲ့အတူ ဒီမှာလာခိုနေတယ်ပေါ့ကွာ။ ဒီထက်
 ကားဒရိုင်ဘာ မောင်မြိုင်ကြီးလူသတ်မှုမှာ မျက်မြင်သက်
 တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုစိန်မြကိုခေါ်ပြီး တင်မောင်ဆွေနဲ့ဆိုင်ပေး
 မောင်မြိုင်ကြီးကို သတ်တဲ့အချိန်က ရီရီညွန့်နဲ့အတူတွေ့ရတဲ့လူ
 သူပါပဲလို့ အင်ဒီတီဖိုင်းလုပ်ခိုင်းပါလို့ပြော။ ရဲမှူးကြီးကိုသောင်း
 တောင် မလုပ်နိုင်လို့ ကိုခင်မောင်အုန်းလုပ်နိုင်ရင် နာမည်ရမှာ
 ပေါ့ကွာ’

‘အိုကေ ကိုဆွေ၊ နောက်ကော’

‘နောက်ပြီးတော့ မင်းက အောင်လံသတင်းစာတိုက်
 ဖုန်းဆက်ရဦးမယ်။ ဘယ်သူမှမရနိုင်တဲ့ သတင်းတစ်ခုပေးမယ်
 ကွာ။ မြို့မစုံထောက်ဌာနက ရဲအုပ်ကိုခင်မောင်အုန်းဟာ ကိုစိန်မြ
 လွတ်ပြီး လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်နေတဲ့ စုံထောက် တင်မောင်ဆွေ
 ဆွဲပြလိမ့်မယ်ပေါ့ကွာ’

ကျော်တင့်သည် တင်မောင်ဆွေ၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်

အကဲခတ်လိုက်သည်။

‘ဒီ ခင်မောင်အုန်းဆိုတာက ခင်ဗျားကိုသိတယ်မဟုတ်လား’

‘ကိုဆွေ’

‘ကိုဆွေကို ကိုစိန်မြက အိုင်ဒီတီဖိုင်းလုပ်ရင် ကိုဆွေ

တွေက အခက်မကြုံဘူးလား’

တင်မောင်ဆွေက သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခင်မောင်အုန်းက နာမည်အင်မတန်ကြီးချင်တဲ့လူလို့ ငါ

ပြောထားပြီ မဟုတ်လားကွ။ ကိုသောင်းဖေကြီးတောင် မတတ်နိုင်

တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို သူလုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် လက်မတထောင်ထောင်

တော့မှာ’

‘ကျွန်တော်တော့ သဘောမပေါက်သေးပါဘူး အစ်ကို

ဆွေရာ’

‘ခင်မောင်အုန်းဟာ သူ့နာမည်ရဖို့အတွက် သူလိုချင်တဲ့

အတိုင်းဖြစ်ရအောင် အတင်းလောတော့မှာပဲ။ သူက ကိုစိန်မြကို

တောင်းပဲ ငါ့ကို အိုင်ဒီတီဖိုင်းလုပ်ခိုင်းလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတွေ့ရ

သလို သူက ငါမဟုတ်ဘူး မင်းကိုပဲ’

‘ကိုခင်မောင်အုန်းက အစ်ကိုဆွေကို သိနေတာပဲ။ အစ်ကို

ဆွေကိုတွေ့ရရင် သူက ဘာပြောမလဲ’

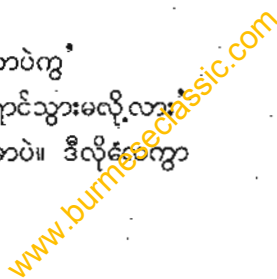
တင်မောင်ဆွေက တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေး၍ သဘောကျသည့်

အလား ပြုံးလိုက်ပြန်ပြီးနောက်မှ...

‘သူက ကိုယ့်ကိုတွေ့မှာမှ မဟုတ်တာပဲကွ’

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုဆွေ၊ ကိုဆွေက ရှောင်သွားမလို့လား’

‘မရှောင်ပါဘူး၊ မင်းနားမှာပဲ ရှိနေမှာပဲ။ ဒီလိုနေကြတာ

မင်းမျက်လုံးတည့်တည့်မှာ ဖလက်ရှိုလိုက်တွေ တဝင်းဝင်းလက်ထား
ကို ပထမမြင်ရပြီးမှောင်ထဲကို ပြန်ကြည့်စမ်း၊ မင်းဘာတွေ့ရမလဲ
‘လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး’

ကျော်တင့်က သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်
ကာ တင်မောင်ဆွေအား ချီးကျူးသောအပြုံးဖြင့် ပြန်ကြည့်ပြီးမှ
ဖုန်းဆီသို့ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

တင်မောင်ဆွေကတော့ စီးကရက်အသစ်တစ်လိပ် ထပ်ညှို့
နေလိုက်၏။

အခန်း - ၂၂

တင်မောင်ဆွေသည် ကုတ်အင်္ကျီအနက်ဝတ်ကာ ပန်းတွင်
ထင်မရာလွယ်လျက် ကိုရွှေမောင်တို့လူစုကို ဝင်းဝမှ ဆီး၍ကြိုဆို
လေသည်။

‘ကဲ... ကိုဆွေ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆို...’
ကိုရွှေမောင်ကြီးက တင်မောင်ဆွေအား ဖျတ်လတ်စွာ မေး
ဆိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေကတိပေးထားသည့်အတိုင်း ဝမ်းချူးသို့
သွားကာ စားပွဲသောက်ပွဲကြီးကို ကျင်းပချင်လှပြီ ဖြစ်ဟန်တူ၏။
တင်မောင်ဆွေကလည်း ကိုရွှေမောင်ကြီးနှင့်တကွ ၎င်းနှင့်
အတူပါလာကြသော ဓာတ်ပုံဆရာတွေအား သူလိုချင်သည့်ကိစ္စကို
ထောက်ပံ့ပေးပေးရန် ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်သည်။ ပြီးနောက်
ဓာတ်ပုံဆရာတွေကို သူလိုချင်သည့်နေရာများတွင် အတီအကျ သူ
ဆိုယ်တိုင်လိုက်၍ နေရာချထားပေးလိုက်၏။

ခေတ္တကြာလျှင် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ပြေးလာသောကားသံ
ကြားရကာ ကားတစ်စင်းက ချိုးဝင်လာပြီး ဝင်းထဲသို့မောင်းဝင်

လာသည်။ ကားခေါင်မိုးပေါ်တွင် မှိတ်ချီလင်းချိဖြစ်နေသော မိနီကလေးကို တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် ရဲပိုင်ယာလက်ကားပင် ဖြစ်ရမည်ဟုသိနိုင်သည်။

တင်မောင်ဆွေက ဓာတ်ပုံဆရာတွေကို အချက်ပြလိုက်သည်။

‘ကဲ ကိုယ့်လူတို့ အဆင်သင့်နော်’

ကားသည် ဘရိတ်အုပ်လျက် ရပ်သွားလျှင် ရပ်သွားချင်းကိုရွှေမောင်ခေါင်းဆောင်သည့် ဓာတ်ပုံဆရာတွေက ကားကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြပြီး ဖလက်ရှ်လိုက်မီးများ တဝင်းဝင်းနေအောင် တဖျတ်ဖျတ် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ ဖလက်ရှ်လိုက်မီးများကြောင့် ကားမောင်းလာသူ ကိုခင်မောင်အုန်းနှင့် ဘေးတွင်ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသူ သက်သောကိုစိန်မြတို့မှာ မျက်လုံးများကျိန်းစပ်ကုန်ကြပြီး အပြင်ဘက်ကို ဘာမှမမြင်ရတော့ဘဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

‘ဟေး... ဒါက ဘယ်လိုလုပ်ကြတာလဲ’

ရဲအုပ်ကိုခင်မောင်အုန်းက အော်၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘သတင်းစာအတွက် ဓာတ်ပုံရိုက်တာပါ ရဲမှူးကြီးဦးသောင်းဖေ’ ကိုရွှေမောင်ကြီးက ပြန်၍ အော်ဖြေလိုက်၏။

‘ကျုပ်က ရဲမှူးကြီး ကိုသောင်းဖေမဟုတ်ဘူး။ ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းပါ။ အုန်းကိုလည်း(န)သတ်နဲ့ အုန်းတယ်ဗျနော် မှန်အောင်ရေးကြ’

သတင်းစာထဲတွင် ဓာတ်ပုံပါမည်ကို အလွန်ကျေနပ်လှသော ရဲအုပ်ကိုခင်မောင်အုန်းက ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ နောက်ထပ်တစ်ပုံလောက် ရိုက်ပါ’

ရုခေဦး’

ကင်မရာဖလက်ရှ်လိုက်မီးတွေက တဝင်းဝင်းလက်သွားကြပြန်သည်။ ကားထဲက ကိုခင်မောင်အုန်းနှင့် ကိုစိန်မြတို့မှာ ထိုမီးရောင်တွေကြောင့်မျက်စိတွေ ကျိန်းစပ်နေကြသည်ကို သိသော တင်မောင်ဆွေက လက်တွင် သူ့ကင်မရာကိုကိုင်လျက် ကားဘေးနားသို့ တိုးကပ်သွားတော့သည်။ ကိုခင်မောင်အုန်းက မောင်တော်ကားဆွစ်ချကို ရှေ့သို့ကုန်း၍ ပိတ်လိုက်ရာက...

‘အလွတ်စုံထောက် တင်မောင်ဆွေအိမ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလားဗျ’ ဟုမေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် သူ့အဖော်တစ်ယောက်နဲ့အတူ အိမ်ထဲမှာ ခိုနေတယ်’ ဟု ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံဖလက်ရှ်လိုက်တွေကလည်း တဝင်းဝင်းလက်သွားကြပြန်သည်။

‘ဓာတ်ပုံကလည်း ရိုက်လှချည်ကလား ကိုယ့်လူတို့ရ’ ကိုခင်မောင်အုန်းက ပြောနေစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါးက ရုတ်တရက်ပွင့်လာကာ အထဲမှအုန်းခွဲရောင်ဂျာကင် အင်္ကျီကို ဝတ်လျက် သက္ကလပ် ဦးထုပ်ပျောဆောင်းထားသော ကျော်တင့်က ပြေးထွက်လာသည်။

‘ဟော... ကိုတင်မောင်ဆွေ ထွက်လာပြီ၊ ကျုပ်တို့ရောက်နေတာကို သိသွားပြီ၊ ပုန်းဖို့ပြေးပြီဗျ’

ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်က တင်မောင်ဆွေသင်ထားပေးသည့်အတိုင်း အော်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပြီ သူ့ကို တွေ့သလား’

ကားထဲမှ ခင်မောင်အုန်းက ပြေးထွက်လာသော သဏ္ဍာန်ကို သူ့ဘေးမှ ကိုစိန်မြအား ညွှန်ပြရင်းက မေးလိုက်သည်။ ကျော်တင့်က ဦးခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို ချွတ်ကာ မျက်နှာကို ကွယ်လျက်၊ ရဲကားရပ်ထားရာ တည့်တည့်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြေးလာနေခြင်းဖြစ်ရာ ကားရှေ့မီးရောင်များတွင် ၎င်း၏ သဏ္ဍာန်ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ရနိုင်တော့သည်။

ကိုရွှေမောင်လူများက ထိုသဏ္ဍာန်ကို လခြမ်းသဏ္ဍာန် ဝိုင်းပြီး ဖလက်ရှိလိုက်မီးတလက်လက်ဖြင့် ဝိုင်း၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပြန်သည်။ ပြေးလာသော ကျော်တင့်သည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်နှာကို ဝှက်ထားသည့် ဦးထုပ်ကို ခေါင်းတွင် ပြန်ဆောင်းလိုက်ကာ မထူးတော့ဟူသည့် အမူအရာဖြင့် အိမ်ဘက်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လျှောက်သွားလေ၏။

‘ကဲ... ကိုစိန်မြ ခင်ဗျားသူ့ကို တွေ့ရပြီ။ မနေ့က ရီရီညွန့်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူဟာ သူပဲမဟုတ်လား’

ရဲအုပ်ကို ခင်မောင်အုန်းက မေးလိုက်သည်ကို ကိုစိန်မြက ပြန်မဖြေသေးဘဲ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေ၏။

‘သူပဲ မဟုတ်လားဗျ ပြောလေဗျာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်မနေ့ညက ကားရုံရှေ့မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူဟာ သူပါပဲ’

ထိုအခါမှ ကိုစိန်မြက ခေါင်းညိတ်ကာ အဖြေပေးလိုက်၏။ ရဲအုပ်ကို ခင်မောင်အုန်းသည် သဘောကျသွားကာ အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်ပြီး ကားစက်ကို သော့ဖွင့်နှိုးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဓာတ်ပုံသမားတွေဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

‘ကဲ... လိုရင်းကိစ္စပြီးပြီဗျို့။ ကိုစိန်မြက မနေ့ညက ကားရုံရှေ့မှာ ရီရီညွန့်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူဟာ ခုနက အိမ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ တင်မောင်ဆွေပါပဲရယ်လို့ အိုင်ဒင်တီဖိုင်းလုပ်ခဲ့ပြီ။ မနက်ဖြန်ထုတ်သတင်းစာတွေမှာ ဓာတ်ပုံတွေကောင်းကောင်းပါလာပါစေလို့ မျှော်လင့်ပါတယ် ဟဲ... ဟဲ’

ကိုခင်မောင်အုန်းသည် ဓာတ်ပုံဆရာများအား လက်တစ်ဖက်ယမ်းလိုက်ပြီး ကားကို ဂူးခနဲနောက်ပြန်ဆုတ်၍ မောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

တင်မောင်ဆွေသည် ကျေနပ်စွာ ပြီးလိုက်ကာ ကိုရွှေမောင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

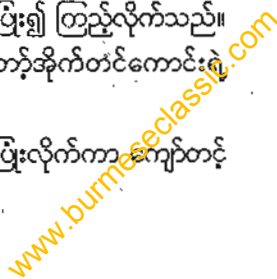
‘ကဲ... ကိုရွှေမောင် အခုလို ကျေးဇူးပြုတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံဖလင်တွေကို ညတွင်းချင်းဆေးပြီး ကူးထားပါဦး၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကို မှတ်ထားကြပါ’

‘စိတ်ချပါ၊ ကဲ... ကျွန်တော်တို့ ဝှမ်းသွားဖို့ဆိုတာ ကော’

‘ခင်ဗျားတို့ကို ဂျင်မီကခေါ်သွားပါလိမ့်မယ် စိတ်ချပါ’ ကိုရွှေမောင်ကြီးတို့လူသိုက် ထွက်သွားကြသည်။ နောက်တွင် တင်မောင်ဆွေသည် ကျေနပ်အားရစွာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ကျော်တင့်သည် တင်မောင်ဆွေအား ပြီး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ ကိုဆွေ၊ ကျွန်တော့်အိုက်တင်ကောင်းရဲ့ လားဗျ’

တင်မောင်ဆွေက အားရပါးရပြီး ပြီးလိုက်ကာ ကျော်တင့်

၏ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ပုတ်လျက်...

‘ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ခင်မောင်အုန်းကကော ကိုစိန်မြကကော မင်းကို ငါလိုထင်သွားကြတာပဲ’ ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။
‘ငှင်းနောက်ဆက်လက်၍...’

‘ကဲ... မင်းဂျာကင်အင်္ကျီချွတ်လိုက်ပါတော့ကွာ’ ဟု ပြောပြီး အပေါ်အင်္ကျီချင်း လဲဝတ်လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ် အိမ်ဆီသို့ ဦးတည်၍မောင်းလာသော ကားတစ်စင်း၏ အသံကိုကြားလိုက်ရပြန်သည်။ မကြာသေးမီကားတစ်စင်းဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်လာကာ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

‘အောင်လံသတင်းစာနဲ့တူတယ်’ ဟု တင်မောင်ဆွေက ပြောလိုက်စဉ် ကျော်တင့်က အိမ်ရှေ့တံခါးဝသို့ ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အောင်လံသတင်းစာကပါခင်ဗျာ၊ အယ်ဒီတာဦးကျော်အေးက လွှတ်လိုက်လို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ စုံထောက်ဦးတင်မောင်ဆွေနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ’ ဟု ကားထဲမှဆင်းလာသော သတင်းထောက်တစ်ယောက်နှင့် ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

ကျော်တင့်က တင်မောင်ဆွေအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တင်မောင်ဆွေက ခေါင်းညိတ်ပြသည့်အတွက် သတင်းထောက်များကို အိမ်ထဲသို့ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ သတင်းထောက်များသည် တင်မောင်ဆွေအား တွေ့လိုက်ရလျှင် တော်တော်အားရကျေနပ်သွားကြပုံရသည်။

‘ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကိုယ့်လူတွေက ဘာလိုချင်ကြ

သတင်းစာဟု တင်မောင်ဆွေက ငှင်းတို့အား ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာပင် မေးလိုက်သည်။

‘ကိုတင်မောင်ဆွေ ရဲဘက်ကိုရှောင်နေတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတင်းယူချင်လို့ပါ’

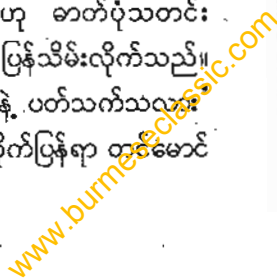
သတင်းထောက်သည် တင်မောင်ဆွေအား ပြန်ဖြေနေစဉ် ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်က ငှင်း၏ကင်မရာကို တင်မောင်ဆွေဆီသို့ချိန်ကာ ဖလက်ရှိလိုက်မီးနှင့် ဖျတ်ခနဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က အမှုတစ်ခုလိုက်နေတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ် ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာကို ခေတ္တ လျှို့ဝှက်ထားရတာပါ။ ရဲဘက်ကို ရှောင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ခုနလေးတင်ကပင် ရဲဘက်က ဒီကိုလာသွားပါသေးတယ်။ မြို့မစုံထောက်ဌာနချုပ်က ရဲအုပ်ကိုခင်မောင်အုန်းနဲ့ မျက်မြင်သက်သေဆိုတဲ့ ကိုစိန်မြဆိုတဲ့လူပဲ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဓာတ်ပုံထပ်ရိုက်ချင်ကြသေးရင် အားမနာနဲ့ဗျာ ရိုက်ကြပါ’

ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်က တင်မောင်ဆွေအား ပထမ အိမ်တံခါးဝနားတွင် ရပ်ခိုင်းကာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်ယူလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် တင်မောင်ဆွေ အိမ်ကလေးထဲမှ ထွက်လာပုံတစ်ပုံကို နောက်ထပ်၍ ရိုက်ယူပြန်၏။ တင်မောင်ဆွေက ထိုပုံတွင် မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ဦးထုပ်နှင့်ကွယ်လျက် အရိုက်ခံလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲ ဦးတင်မောင်ဆွေ’ ဟု ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်က ကျေနပ်စွာပြောပြီး ကင်မရာကို ပြန်သိမ်းလိုက်သည်။

‘ကိုဆွေလိုက်နေတဲ့အမှုက ရီရီညွန့်နဲ့ ပတ်သက်သလား သတင်းထောက်က ထပ်၍ စပ်စုလိုက်ပြန်ရာ တင်မောင်

JRJ

မိုး

ဆွေကပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

‘ဒါတော့ သည်းခံဦး ကိုယ့်လူတို့၊ ဒီအကြောင်းနဲ့ ဝမ်းသာပျော်ပြီး ကျွန်တော်ဘာမှမပြောပါရစေနဲ့ဦး’

‘ကဲ... ကိုမြင့်အောင်၊ ကျွန်တော်တို့တိုက်ပြန်ပြီး ဖောက်ဖိတ်ချိန်အမိ ဓာတ်ပုံဆေးဘလောက် လုပ်ရဦးမယ်ဗျ’

ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်က လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်ကာ သူ့အဖော်အား လောလိုက်သည်။

‘စုံထောက် ရဲအုပ်ကိုခင်မောင်အုန်းဆီကို ခင်ဗျားတို့ ဖုန်းဆက်ပြီး မေးကြည့်ပါလားဗျာ။ သူက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောပြပါလိမ့်မယ်’

တင်မောင်ဆွေက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလိုက်ရာ သတင်းထောက်များက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်ပြောပြီး ကားဖြင့်ပြန်ထွက်သွားကြတော့သည်။

အနန်း - JR

နောက်တစ်နေ့နေ့လည်ခင်းတွင် တင်မောင်ဆွေသည် သူ့အုပ်တိုက် သူ၏ သီးသန့်ရုံးခန်းထဲ၌ စိတ်အေးလက်အေးပင်ပြင်၍ အလုပ်လုပ်နေစဉ် မေစီက ဝင်ရောက်လာကာ အပြင်ဘက်က နေထိုင်မှုကိုသောင်းဖေကြီး ရောက်နေကြောင်းပြောလာသည်။ မေစီ၏ အစကားအဆုံးတွင် ကိုသောင်းဖေကြီးသည် တင်မောင်ဆွေ၏ အခေါ်အဝေါ်အစောင့်တော့ဘဲ အခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်လာ၏။

‘အတင်းဝင်လိုက်လာရတာကိုတော့ စိတ်မရှိနဲ့ဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် ထင်းရှူးသေတ္တာထဲ ပုန်းလိုက်သွားတတ်တဲ့အကျင့်ထူးမျိုးအမှတော့’

‘ဒီဟာ ကောလဟာလသတင်း သက်သက်ပါဗျ’
တင်မောင်ဆွေက မျက်မှောင်ကြူတ်ကာ မကျေနပ်သည့် အရာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဒါကို ကိုသောင်းဖေကြီး အဟုတ်အမတ်က သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

‘မင်းဟာ တော်တော် စတန့်ထွင်တတ်တာပဲ တင်မောင်ဆွေ’

စိတ်ကူးချိုချို

ဆွေ မင်းဒီကနေ့ အောင်လံသတင်းစာကို ဖတ်ပြီးရောပေါ့။ သူတို့က မင်းအကြောင်း စကားတိုင်းဦးကို ရသွားတာပဲ။

တောင်မောင်ဆွေက သည်တစ်ခါတွင်တော့ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ပခုံးကိုသာ တွန့်ပြလိုက်သည်။

‘ညက ကိုစိန်မြက သူဟိုနေ့က ကားရုံရှေ့မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူဟာ မင်းပါလို့ အင်ဒီတီဖိုင်း လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိရောတဲ့’

‘ဟုတ်လား’

တောင်မောင်ဆွေက ဘယ်လိုမှ ဂရုမစိုက်သည့်အမူအရာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘တကယ်ဟုတ်တာပေါ့ တောင်မောင်ဆွေ၊ မင်းအိမ်ထဲက ထွက်ပြေးလာတာကို ညက သူသေသေချာချာ တွေ့လိုက်ရတာပဲ ကွ’

ကိုသောင်းဖေက ထိုင်ရာမှထ၍ တောင်မောင်ဆွေဘေးသို့ လျှောက်လာကာ ၎င်း၏ပခုံးပေါ်တွင် လက်တစ်ဖက်တင်ပြီး စကားစလိုက်ပြန်သည်။

‘တောင်မောင်ဆွေ၊ မင်းကို ငါတကယ်ပဲစေတနာနဲ့ ပြောတာပါကွာ။ အခုဆိုရင် မင်းအခြေအနေက တော်တော်ဆိုးတာနော် ဘာမဟုတ်တဲ့ ဒီမိန်းမ နှစ်လင်ကွာအတွက် မင်းက ရှေ့ကရပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ မင်းပါသူနဲ့ ရောပြီး ဒုက္ခရောက်သွားရလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်တော် ဒုက္ခမရောက်ချင်ပါဘူး ကိုသောင်းဖေ’

‘ဒီလိုဆို မင်းသိထားတာတွေ ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောပါလား’

‘ဒီမှာ ကိုသောင်းဖေ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ယုံပါတယ်။’

‘ညဉ့်ဦးဟာ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေဆိုတာလည်း ကျွန်တော်သိပါတယ်။’

‘ပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ကျွန်တော့်ကို အညှိုးထားပြီးဆော်နိုင်တဲ့ ပေါက်စီတွရင် အသေဆော်ထည့်ဖို့ စောင့်နေတဲ့ လူတွေရှိတာပဲ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လည်း အသိပဲ မဟုတ်လား’

ကိုသောင်းဖေ၏ မျက်နှာသည် အိုသွားကာ ခပ်လေးလေး ဖြိုး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘အေး... သူတို့က ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကို ဆော်ထည့်ဖို့ ကွက်မိနေပြီပေါ့ကွာ’

‘ဒါက သူတို့အထင်ပါ ကိုသောင်းဖေရ’

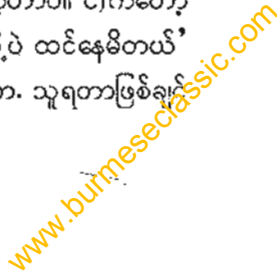
‘မင်းက အထင်ပါလို့ပြောနေ။ လူသတ်ကြံရာပါ အဖြစ်အပျက်ပန်းထဲ ကားခနဲရောက်သွားနိုင်တယ်။ အရင်တုန်းက မင်းရိန်ကြောင့် သူတို့ဆိုင်းနေရတာ’

တောင်မောင်ဆွေက ဘယ်လိုမှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု မဖြစ်သော အမူအရာဖြင့်ပြုံးကာ ပခုံးများကိုသာ တွန့်ပြလိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့ ကိုသောင်းဖေ၊ မနေ့ညက ကျွန်တော် ဘယ်မှာရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကိုခင်မောင်အုန်းက ဘယ်လိုဘယ်ပုံသိသွားတာတဲ့လဲ’

‘အဲဒါ ငါလည်း မသိဘူး။ ဒါကို မင်းဆီမှာ မေးကြည့်ဖို့ ငါလာခဲ့တာကွ။ ခင်မောင်အုန်းကတော့ သူ့ဘာသာသူ ကြိုးစားစမ်းသိရတာဆိုပြီး အသားယူမဆုံးဖြစ်နေတော့တာပဲ။ ငါကတော့ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က သတင်းပေးလို့ပဲ ထင်နေမိတယ်’

‘ဒီသတင်းကို အောင်လံသတင်းစာက သူရတာဖြစ်ချင်တာပေါ့’

ကိုသောင်းဖေက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်မောင်အုန်းက အောင်လံသတင်းစာကို တော်တော် ဒေါပူနေတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲဗျာ’

‘သူ့ဓာတ်ပုံကို သတင်းစာထဲ မထည့်လို့တဲ့ကွာ။ သတင်းစာထဲမှာပါတဲ့ပုံတွေက သူ့ပြန်သွားပြီးမှ မင်းကိုသတင်းထောက်တွေတွေ့ပြီး အင်တာဗျူးလုပ်တဲ့ပုံနဲ့ မင်းမျက်နှာကိုကွယ်ပြီး အိမ်ထဲက ထွက်လာနေတဲ့ ပုံတွေပဲ။ သူ့ပုံဆိုလို့ တစ်ပုံမှပါမလာတော့ ဒေါပူတာပေါ့’

တင်မောင်ဆွေက ပြုံးကာပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။ ကိုသောင်းဖေသည် မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်ကာ မချင့်မရဲအမူအရာဖြင့် စကားဆက်ပြန်သည်။

‘ဒီကောင့်အကြောင်းလည်း မင်းသိတယ်။ အင်မတန်မှ နာမည်ရချင်တဲ့အကောင်ကွ၊ သူက ဓာတ်ပုံနဲ့သတင်းစာတွေမှာပါလာမယ်ထင်ပြီး သတင်းစာတွေအားလုံးကို ဝယ်ခဲ့တယ်။ သတင်းက အောင်လံမှာသာပါပြီး သူ့ဓာတ်ပုံပါမလာတော့ အောင့်သက်သက်ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကတော့ မလျှော့ဘူးလေ။ ငါ့မတတ်နိုင်တဲ့အလုပ်ကို သူက ကြိုးစားပြီး အောင်မြင်အောင် လုပ်ခဲ့တာလို့ ကြွားမဆုံးဖြစ်နေတော့တာပေါ့ကွာ’

‘ဘောက်ဆင်စကားနဲ့ပြောရရင် သူဟာ မေးထိုးခံနေရတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ’

ပြုံးစေ့စေ့ အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်သော တင်မောင်ဆွေ မျက်နှာကို ကိုသောင်းဖေက သင်္ကာမကင်းအမူအရာဖြင့် ခေတ္တမျှ

ဖူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းခါလျှက်...

‘ခင်မောင်အုန်းပြောတာက တစ်မျိုးပါပဲကွာ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေမိတယ်ကွ’ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘ဘာကို မသင်္ကာတာလဲ’

‘ညက သူပြောတဲ့ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တွေနဲ့ပတ်သက်လို့ပေါ့’

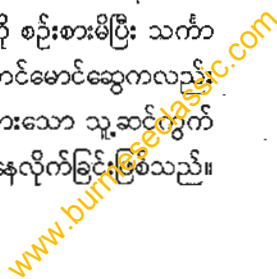
တင်မောင်ဆွေက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို ပင့်လိုက်သည်။ တိုသောင်းဖေက စဉ်းစဉ်းစားစားအမူအရာဖြင့် စကားဆက်ပြန်၏။

‘သူ့စကားအရဆိုရင် ညက သူမင်းဆီကို လိုက်သွားတော့ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲတဲ့။ ရိုက်လိုက်တဲ့ဓာတ်ပုံတွေကလည်း တဖျတ်ဖျတ်နဲ့တဲ့’

‘အဲဒါ ဘာဆန်းသလဲဗျ’

‘ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တွေ အများကြီးက ဒါလောက်ဘောင် ဓာတ်ပုံဝိုင်းရိုက်ကြပြီးတော့မှ ဘာဖြစ်လို့ အောင်လံသတင်းစာတစ်ခုထဲကမှ ဒီသတင်းကို စကုရခဲ့ရတာလဲ။ ပြီးတော့ သူ့ဓာတ်ပုံကလည်း တစ်ခုမှပါလာတာ မဟုတ်ဘူး’

တင်မောင်ဆွေက ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူမီးညှိလိုက်သည်။ ကိုသောင်းဖေကား ပါးနပ်သော ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြီး သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ပေ။ တင်မောင်ဆွေကလည်း သူ့အခြေအနေတွင် ရဲဘက်ကို လှည့်စားထားသော သူ့ဆင်ပွဲကို တိုထုတ်ပြော၍ မဖြစ်သေးရကား အသာမြို့နေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုသောင်းဖေကား သူ့အားစူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်
ပြန်သဖြင့် တင်မောင်ဆွေက ပခုံးများကို မသိမသာ တွန့်လှိုက်
ကာ...

ကိုခင်မောင်အုန်းမှာ တစ်ခုလိုနေတာက အကြောင်း
အချက်တွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူလိုချင်တာကိုပဲ အကြောင်းအချက်
တွေကို အတင်းဖြစ်စေတတ်တဲ့အကျင့်ပဲ။ သူဟာ စိတ်ကူးတစ်ခု
ရပြီဆိုရင် စိတ်ကူးကို အကြောင်းအချက်တွေနဲ့ ညီညွတ်စေရမယ်
အစား အကြောင်းအချက်တွေကို သူ့စိတ်ကူးနဲ့ အတင်းညီညွတ်
စေတတ်တယ်။ အဲဒါဟာ အင်မတန်များတဲ့ အကျင့်တစ်ခုဆိုတာ
ခင်ဗျားလည်းအသိပဲ ကိုသောင်းဖေ

ကိုသောင်းဖေက တင်မောင်ဆွေအား အကဲခတ်ရာကတည်း
ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ညိတ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှသက်ပြင်းတစ်ခု
ချကာ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်တုတ်တုတ်ကြီး တစ်လုံး
ကို ပါးစပ်တွင်တပ်လျက် မီးညှိလိုက်သည်။ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်
လိုက်ပြီးနောက်မှ စကားစလိုက်ပြန်သည်။

အခုအခြေအနေအရာဆိုရင် တို့ရဲဘက်က ရီရီညွန့်ကို
ပြီး လူသတ်မှုနဲ့ စွဲချက်တင်တော့မှာ သေချာသလောက်ဖြစ်နေ
တင်မောင်ဆွေ။ မင်းကိုလည်း သူတို့က အကွက်စောင့်နေကြတာ
ကွ။ ပထမ ရုံးမှာစွဲချက်တင်ပြီး မင်းကိုဆော်ထည့်ဖို့ သက်
ဝေ...

တစ်တော်က ခင်ဗျား ဒီကနေလာတာ ကျွန်တော်
... သောပြေးလျက် ခေါင်းခါပြလို

သည်။

အခြေအနေက မသိမသာ ပြန်ရှုပ်ထွေးလာပြန်တယ်ကွ။
ဒါကြောင့် မင်းကိုမဖမ်းသေးဘဲ စွဲချက်တင်ဖို့ ရုံးတင်တဲ့အခါကျမှ
မင်းကို ထောင်ချောက်ဆင်ကြမှာ

အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးလာတယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ
ဆိုသောင်းဖေရဲ့

တင်မောင်ဆွေက စိတ်ဝင်စားစွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။
ဦးစောဝင်းရဲ့ မော်တော်ကားကို ပဲခူးအလွန်ကချောင်းထဲ
ဆိုးကျနေတာကို တွေ့ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းပေါ့ကွာ

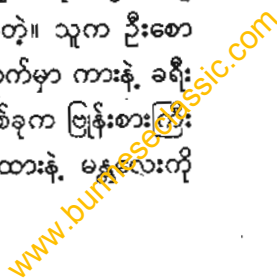
ဦးစောဝင်းကိုကော ရှာမတွေ့ကြဘူးလား
ခုထက်ထိတော့ ရှာမတွေ့ကြသေးဘူးကွ။ ဒီတော့

သူပျောက်နေတာဟာ ဒီရိုင်တာ မောင်မြိုင်ကြီးအသတ်ခံရတာနဲ့
ဆက်နွယ်ချင် ဆက်နွယ်နေမှာလို့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာရပြန်တာပေါ့

တင်မောင်ဆွေက စဉ်းစဉ်းစားစားအမူအရာဖြင့် ခေါင်း
ညိတ်လိုက်ကာ မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်ထုတ်လိုက်သည်။

ဦးစောဝင်းရဲ့ပါတနာ ဦးထွန်းမြတ်တာကိုကော ခင်ဗျား
အခြေရာခံလို့ ရပြီလားဗျ

ဦးထွန်းမြတ်က တို့ကို ကွန်တက်လုပ်တယ်ကွ။ သူက
အခု မေမြို့မှာရောက်နေလေရဲ့။ စီးပွားရေးကိစ္စတစ်ခုအတွက် သူ
က ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေးကို လိုက်သွားရသတဲ့။ သူက ဦးစော
ဝင်းနဲ့အတူ တနင်္လာနေ့ညနေခြောက်နာရီလောက်မှာ ကားနဲ့ ခရီး
သွတ်ဖို့ စီစဉ်ထားပေတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုက ပြန်းစားပြီး
လာတာနဲ့ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးက ညနေရထားနဲ့ မန္တလေးကို

လိုက်သွားရတာပဲ။ ပဲခူးကို ငါးနာရီခွဲလောက် ရထားဆိုက်ကာ ဘူတာရုံကနေဆင်းပြီး ဦးစောဝင်းဆီကိုတောင် ဖုန်းနဲ့စကားရော ရသတဲ့။ ဦးစောဝင်းရဲ့ ဖုန်းရက်ကော့ဒ်ကို ပြန်စစ်ကြည့်တော့ နေငါးနာရီထိုးလောက်မှာ ဖုန်းဆက်တာ မှန်ကြောင်းတွေ့ရတယ်။ ဦးစောဝင်းက ပဲခူးဘူတာရုံပိုင်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ရန်ကုန်က ရထား လာရင် တွဲနံပါတ် ဘယ်လောက်မှာ ပါလာတဲ့ဦးထွန်းမြတ် တဆိတ်ခေါ်ပေးပြီး သူ့ကို ဖုန်းပြန်ဆက်ခိုင်းပါလို့ မှာသတဲ့။ ဒါ ဘူတာရုံပိုင်ကြီးက ရထားဆိုက်တော့ ဦးထွန်းမြတ်ကို ရှာဖွေပြီး ဦးစောဝင်းဆီကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းတော့တာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဦးစောဝင်းက သူဟာလည်း နောက်နာရီဝက်အတွင်း ခရီးထွက်ရမယ် ပြောခဲ့သတဲ့။

‘အင်း... တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာ ဒါနဲ့ အဲဒီညနေခင်းက ဦးစောဝင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကော ထပ်တွေ့ ရသေးသလား’

‘ဦးစောဝင်းရဲ့ ဟောက်စံကီးပါးအဒေါ်ကြီး ညနေလေးနာရီခွဲက သူ့အိမ်ပြန်သွားတော့ ဦးစောဝင်းဟာ ခရီးထွက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလို့ဆိုတယ်။ သူက ဦးထွန်းမြတ်ကို စောင့်နေတာတဲ့ အခုထက်ထိ သူ့ကို ရှာမတွေ့ရသေးဘူးကွ’

‘ဦးစောဝင်းရဲ့ ဟောက်စံကီးပါးက ရီရီညွန့်နဲ့ပတ်သက် လို့ ဘာများပြောသေးသလဲ’

‘ဦးစောဝင်းကို ရီရီညွန့်က အတင်းလိုက်ကပ်နေတာတဲ့ ဦးစောဝင်းကလည်း ရီရီညွန့်ကိုကျနေတော့ သူ့ချချင်တိုင်းချလိုက် နေတော့တာပေါ့လေတဲ့။ ရီရီညွန့်က အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်း

စိတ်ကူးချိုချို

တွေတောင် တော်တော်ရတယ်တဲ့’
 ‘အဒေါ်ကြီးက ရီရီညွန့်ကို ဦးစောဝင်းယူမှာ သဘော မတူဘူးနဲ့တူပါတယ်’
 ‘သေချာတာပေါ့ကွာ’
 ကိုသောင်းဖေက လက်ပတ်နာရီကိုမြှောက်ကြည့်လိုက်၏။
 ‘ကဲ... ငါလည်း ပြန်ဦးမှပဲ တင်မောင်ဆွေ’
 ‘အင်း... ကျွန်တော့်ကိုမဖမ်းတာ ကျေးဇူးပါပဲ ကိုသောင်းဖေ’
 ကိုသောင်းဖေကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောမည်လုပ်ပြီး မှ မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

‘အလောင်းကို တွေ့ရတော့ အလောင်းရဲ့အနေအထားက
ကော ဘယ်လိုလဲ’

တင်မောင်ဆွေက သူသိချင်သော အချက်တွေကို စေ့စေ့
စပ်စပ်မေးနေလိုက်သည်။

‘အလောင်းကို တာရပတ်တစ်ခုနဲ့ ထုတ်ပြီးပစ်ချထားတာ
ပဲ။ ပြီးတော့ ခူးတွေကို ကျွေးတင် ဦးခေါင်းကို ခူးကြားထဲထိုးသွင်း
ပြီး ကြိုးနဲ့ ခိုင်ခိုင်တုတ်ထားတယ်’

‘ဘယ်အချိန်မှာ အသတ်ခံရတာတဲ့လဲ’

‘ဦးစောဝင်းရဲ့ လက်ပတ်နာရီက ၅၊ ၅၅မိနစ်မှာ ရပ်နေ
တယ်။ မော်တော်ကား ဒက်ရှ်ဘုတ်က နာရီကတော့ ၆နာရီ ၂၁မိနစ်
မှာရပ်နေတယ်။ ရဲဘက်က အယူအဆကတော့ ဦးစောဝင်းရဲ့ ကား
ကို လမ်းကဖြတ်ပြီးတာ။ ဦးစောဝင်းဆီက ငွေလှူပြီး သတ်ထား
ခဲ့တာပဲလို့ ယူဆနေကြတယ်’

‘အလောင်းကို ဘယ်လိုတွေ့တာတဲ့လဲကွ’

‘ကျွန်တော်တို့ ကိုသောင်းဖေကြီးရဲ့ တွက်ကိန်းအရပေါ့ဗျ။
ထို ဦးစောဝင်းကို သတ်သွားတဲ့သူဟာ ကားကို ချောင်းထဲမောင်း
မချင်မှာ အလောင်းကို အရင်ကားလမ်းဘေးက တစ်နေရာရာမှာ
ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ သူကတွက်ပြီး ကားကိုချောင်းထဲထိုး
ကျနေတဲ့နေရာအထက်က ကားလမ်းဘေးတစ်ဝိုက်ကို တောနင်း
ရှာခိုင်းတာ အခုလို အထက်တစ်မိုင်ခွဲလောက်က ချောက်ထဲမှာ
တွေ့ရတာပါပဲ’

‘အင်း... ကိုသောင်းဖေဟာ သူ့ဉာဏ်ကို ကောင်းကောင်း
အသုံးချတာတဲ့ ရဲအရာရှိကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲကွာ’ ဒါနဲ့ ဂျင်မီ

အခန်း - ၂၄

တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လည်ဘက်တွင် တင်မောင်ဆွေသည် သူ
အပတ်မင့် တိုက်ခန်းထဲတွင် မေစီနှင့်အတူရှိနေစဉ် အပြင်သို့ထွက်
နေသော ဂျင်မီစမတ်က ၎င်းထံသို့ ဖုန်းဆက်ကိုက်လေသည်။

‘ကိုဆွေကို သတင်းပေးစရာရှိလို့၊ ပဲခူးရဲတွေက ဦးစော
ဝင်းရဲ့အလောင်းကို ရှာတွေ့ပြီတဲ့ ကိုဆွေ’

‘ဟုတ်လား ဘယ်မှာရှာတွေ့တာတဲ့လဲ’

‘ဦးစောဝင်းရဲ့ကားကို တွေ့ရတဲ့ ချောင်းအထက် တစ်မိုင်
ခွဲလောက်က ကားလမ်းဘေးချောက်ကြီးတစ်ခုထဲမှာပဲ’

‘အင်း... တော်တော်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလား
ပြီ ဂျင်မီဇေ။ ဦးစောဝင်းက ဘယ်လိုသေနေတာတဲ့လဲ’

‘ဦးခေါင်းမှာ ပြိုင်ဖော်တီဖိုက် ကာလီဘာသေနတ်နဲ့ ပစ်
သတ်ခံရတာပဲ’

‘ဒီလိုဆို ပွဲချင်းပြီးသေတာပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ် ကိုဆွေ’

အလောင်းအပြင် တခြားဟာတွေကိုကော တွေ့ရသေးသတဲ့လား။

‘တခြားတော့ ဘာကိုမှမတွေ့ရဘူးလို့ ကိုမြင့်ထူးကပြောတာပဲ။ တခြားတွေ့စရာကော ဘာများရှိသေးလို့လဲ ကိုဆွေရဲ့’

‘ဦးစောဝင်းဟာ ခရီးထွက်သွားခဲ့တာ မဟုတ်လား။ သူ့ဝန်စည်စလည်တွေတော့ ရှိရဦးမှာပေါ့’

‘ဝန်စည်စလည်တွေကိုတော့ မတွေ့ကြရဘူးတဲ့ ကိုဆွေ သူ့ကိုသတ်သွားတဲ့လူက ယူသွားတာ ဖြစ်နိုင်တာပဲ’

‘ငါတော့ ဦးစောဝင်းဟာ အလှခံရပြီး အသတ်ခံရတာပဲ မထင်မိဘူး။ တမင်သက်သက် တခြားရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သတ်သွားတာပဲလို့ ယူဆမိတယ်’

တစ်ဖက်မှ ဂျင်မီသည် ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက်မှ...

‘ကိုဆွေ ဦးစောဝင်းအသတ်ခံရတာဟာ ရီရီညွန့်နဲ့ မှားဆက်သွယ်ပတ်သက်နေဦးမလား။ ဒီအမျိုးသမီးဟာ ကိုဆွေကို အထက်ထိတော့ နည်းနည်းကလေးမှ ကောင်းကျိုးမပေးသေးဘူး’ ဟု စိုးရိမ်မကင်းအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

တင်မောင်ဆွေကတော့ အသံ ခပ်ခြောက်ခြောက်နှင့်ရယ်လိုက်သည်။

‘ရီရီညွန့်နဲ့ ပတ်သက်တယ် မပတ်သက်ဘူးဆိုတာကို ငါလည်း အခုတော့ မပြောတတ်သေးဘူး ဂျင်မီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုဘာ မောင်မြိုင်ကြီး အသတ်ခံရတာနဲ့တော့ တနည်းနည်း ပတ်သက်နေနိုင်တယ် ဂျင်မီ’

‘ကိုဆွေ ခေါင်းခြောက်ရဦးမှာပေါ့’

‘စုံထောက်အလုပ်ဆိုတာ တစ်ခါတရံလည်း ခေါင်းခြောက်

ပတ်တာပေါ့ ဂျင်မီရာ။ ငါ့အနေနဲ့ အခုထက်ထိ အဖမ်းမခံရသေးဘဲတောင် တော်တော်ကောင်းလှပြီ။ ရီရီညွန့်ကိုတော့ ဖမ်းထား

ပိတ်ကြပြီ။ သူ့ကို စွဲချက်တင်လို့ ရုံးမှာ သက်သေတွေကို စစ်ဆေး

ပြီးတဲ့အခါမှာ သူတို့က ငါ့ကို ထောင်ချောက်ဆင်ကြလိမ့်မယ်ဆို ထကလည်း သေချာနေသကွ။ အဲဒီအခါကျတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်တက်

ပြီး သူတို့ရဲ့ထောင်ချောက်ကို ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားရမှာပဲ’

‘ကိုဆွေဟာ ရှေ့နေလိုင်စင်ရထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဆုတ်လား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လျှောက်လဲမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘အေး... ငါဟာ ရီရီညွန့်ကို တရားခွင်မှာ ခုခံကာကွယ် နိုင်မှ ငါလည်းဂျောက်မကျမှာပဲ။ ဒီတော့ ဒီတစ်ခါမှာတော့ တရားခွင်မှာ ငါ့ကိုယ်တိုင်တက်ပြီး စစ်ခင်းရမှာပဲ ဂျင်မီရေ’

ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ဘေးနားတွင် ထိုင်နေကြသော ဂျင်မီနှင့်
အစီတို့ဘက်သို့လှည့်၍ 'တီးတိုးတိုင်ပင်နေလိုက်သည်။

'အစိုးရဘက်က ဦးဘဂျမ်းကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ပြီး
သက်သေတွေတင်မှာ၊ ဦးဘဂျမ်းဆိုတာကလည်း ကိုဆွေကို
အခြောက်တိုက်မနာလို အမြင်ကတ်နေပြီး အပိုင်ဆော်ထည့်ဖို့အကွက်
ချောင်းနေတဲ့လူကွယ်'

ထိုစဉ် တရားခွင်ထဲသို့ တရားသူကြီး ဦးမင်းညိုဝင်ရောက်
လာသည့်အတွက် တရားခွင်သည် မီးကို ရေဖျန်းလိုက်သည့်အလား
ဆုံးဝငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

တရားသူကြီးသည် မိမိ၏နေရာတွင် ဝင်ထိုင်ပြီးတည်
ကြည်သော လူ့ခြေဖြင့် တရားခွင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကာ ချောင်း
တစ်ချက်ဟန်ပြီး စကားစတင်လိုက်သည်။

'ကဲ... အမှုကို စတင်စစ်ဆေးဖို့ အချိန်ကျပါပြီ။ အစိုးရ
ဘက်ကကော မရီရီညွန့်ဘက်ကကော အသင့်ဖြစ်ကြပြီလား'

အစိုးရဘက်မှခေါင်းဆောင်၍ သက်သေတင်ပြမည့် ရံဝန်
ထောက် ဦးဘဂျမ်းသည် မိမိနေရာမှထ၍ တရားသူကြီးမင်းကို
ရှင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ၎င်းသည် အရပ်အမောင်း ပုပြတ်သော်လည်း
အိတ်ဓာတ်အင်မတန် ထက်မြက်ပြတ်သားသည့် ရုပ်လက္ခဏာနှင့်
ကြည့်စုံသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

'တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ အစိုးရဘက်က
အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တစ်ခု ကြိုတင်ပြီး ရုံးတော်ကို
အစီရင်ခံလိုတာက ကိုမြိုင်ကြီးခေါ် ကိုဘမြိုင် သေဆုံးရခြင်းဟာ
အရှုပ်အရှင်ဖြစ်နေတာ မှန်သော်လည်း ရိုးရိုးသေဆုံးရခြင်းမဟုတ်

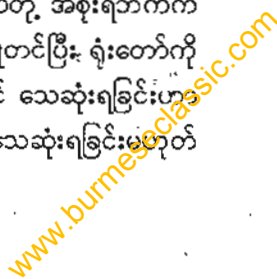
အခန်း - ၂၅

နှစ်လင်ကွာ မရီရီညွန့်အား သူမ၏ပထမလင်ကိုမြိုင်ကြီး
ကိုဘမြိုင်အား သေနတ်နှင့်အသေပစ်သတ်မှုဖြင့် စွဲချက်တင်ထိုက်
မတင်ထိုက် စစ်ဆေးသော တရားခွင်တွင် စိတ်ဝင်စားစွာ လာရောက်
နားထောင်ကြသူများသည် ပြည့်ကြပ်ပြတ်သိပ်လျက်ရှိနေသည်။
ထိုအထဲတွင် သတင်းစာကြီးအသီးသီးမှ သတင်းထောက်များလည်း
ပါဝင်ကြလေသည်။

အမှုကို စစ်ဆေးရာတွင် အစိုးရဘက်မှဝန်ထောက် ဦးဘ
ဂျမ်းကိုယ်တိုင်က သက်သေအထောက်အထားများကို တင်ပြမည်
ဖြစ်ကာ ရီရီညွန့်ဘက်မှ အလွတ်စုံထောက် တင်မောင်ဆွေက ခုခံ
ကာကွယ် လျှောက်လဲမည်ဖြစ်လေသည်။

အမှုကိုကြားနာစစ်ဆေးမည့် တရားသူကြီးသည် တရားခွင်
ထဲသို့ ရောက်မလာသေးဘဲနေရာ တရားခွင်ထဲတွင် စကားပြောသံ
များသည် ဆူညံလျက်ရှိနေသည်။

တင်မောင်ဆွေသည် တရားခွင်ကို တစ်ချက်လှည့်ပတ်

ဘဲ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုသာဖြစ်ပြီး ဒီရာဇဝတ်မှုကို တရားခံ မရှိရုံညွှန်က ကျူးလွန်တယ်ဆိုတဲ့ သက်သေအထောက်အထားတွေကို ကျွန်တော်တို့ဘက်က အလုံအလောက် တင်ပြမယ်ဆိုတာပါပဲ’

ဦးဘဂျမ်းသည် တရားခံမ ရှိရုံညွှန်ဘက်သို့ ခေတ္တဖွဲ့လှည့် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ စကားဆက်ပြန်သည်။

‘တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ နောက်တစ်ခုထပ်ပြီး ကျွန်တော် အစီရင်ခံလိုတာကတော့၊ ယခု ကျွန်တော်တို့ရုံးတော်ကို တင်ပြမယ့် သက်သေအထောက်အထားတွေဟာ အမှုကို ရှင်းလင်းပြတ်သားလာ စေရုံသာမကဘဲ ဒီသက်သေအထောက်အထားတွေကို အခြေပြုပြီး တော့ဘဲ နောက်ထပ်တရားခံတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးအရေးယူနိုင် လိမ့်ဦးမယ်ဆိုတာပါပဲ’

ဤနေရာတွင် ဦးဘဂျမ်းက တင်မောင်ဆွေဘက်သို့ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေကလည်း ထိုင်ရာမှထပြီး တရားသူကြီးအား ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

‘တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း တစ်ဖက်က စွပ်စွဲချက်များကို အကြေအလည် ဖြေရှင်းချေဖျက်ဖို့ အသင့်ရှိနေပါတယ်။ ဒီလိုဖြေရှင်းချေဖျက်နိုင်ဖို့အတွက် သက်သေအထောက်အထားတွေကို ပြန်လည်စစ်ဆေးမေးမြန်းခွင့် တောင်းဆိုပါတယ်’

‘ဒီအမှုကို ကျွန်တော်တို့ရဲဘက်က စုံစမ်းရာမှာ တစ်ဖက်က ရှိရုံညွှန်ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ အလွတ်စုံထောက် ဦးတင်မောင်ဆွေ ရဲ့အပြုအမူကြောင့် တော်တော်ကြီးအနှောင့်အယှက်တွေ ခဲ့ရတယ် ဆိုတာကိုလည်း တရားသူကြီးမင်းကို ကျွန်တော် အစီရင်ခံလိုပါ

တယ်’ ဟု ဦးဘဂျမ်းက တင်မောင်ဆွေအား ခက်ထန်စွာကြည့်ကာ ဆံ့ပြတ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။ ဆက်လက်၍...

‘ဦးတင်မောင်ဆွေဟာ ကိုမြိုင်ကြီးအသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စမှာ တင်ကြံစည်စဉ်ကပဲ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့တယ်လို့ ယူဆစရာ အကြောင်းတွေကလည်း ရှိနေပါတယ်’

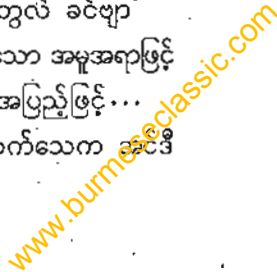
‘ဦးဘဂျမ်းခင်ဗျား၊ ရုံးတော်က ကျွန်တော့်အပေါ်တစ်ဖက်ဘက်နားနား မြင်စေမယ့် အပြောအဆိုတွေကို ရှောင်ရှားပြီး ခင်ဗျားအစွဲချက်ကို အထောက်အထားပြုမယ့် အချက်အလက်တွေကိုသာ တင်ပြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ’

တင်မောင်ဆွေက ချက်ချင်းပင် ဦးဘဂျမ်း၏စကားကို ခြံ့ပြတ်ချေပလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤတွင် ဦးဘဂျမ်း၏မျက်နှာမှာ ချစ်မြတ်သွားသည်။ သူ့ရင်တွင် ချုပ်ထိန်းထားနေရသော ဒေါသစိတ်ကို အရိပ်အမြွက်များ အပြင်သို့ထွက်ကန်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ရုံးတော်က တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဖြင့်စေရဖို့ တမင်သက်သက် လုပ်ကြံပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ဦးတင်မောင်ဆွေ၊ ဒီအမှုစတင်ကတည်းက ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ အခြေအနေတွေကို ရုံးတော်က သဘောပေါက်ရအောင် ရှင်းလင်းအစီရင်ခံစာ တာပါ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ မျက်မြင်သက်သေက အိုင်ဒီတီဖိုင်မလုပ် နိုင်အောင် ခင်ဗျား သုံးခဲ့တဲ့နည်းပရိယာယ်တွေကို ညွှန်ပြမလို့ပါ’

‘အလို... ဘယ်လို နည်းပရိယာယ်တွေလဲ ခင်ဗျာ’
တင်မောင်ဆွေက အင်မတန်အံ့ဩသွားသော အမူအရာဖြင့် အမေးလိုက်ရာ ဦးဘဂျမ်းကလည်း သရော်သံအပြည့်ဖြင့်...

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ မျက်မြင်သက်သေက အိုင်ဒီ

တီထိုင်းမလုပ်နိုင်အောင် မတ်တပ်ရပ်မပြုခဲ့တာတို့၊ ပြီးတော့ တစ်
သူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ဒီလူဟာ အပြင်ဘက်က သူ့ကိုစောင့်နေ
မျက်မြင်သက်သေက သူ့ကိုတွေ့ပြီး အင်ဒီတီဖိုင်းမလုပ်နိုင်အောင်
ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးတစ်လုံးထဲ ပုန်းလိုက်သွားခဲ့သေးပါတယ်။

ဦးဘဂျမ်း၏အသံသည် တရားခွင်တစ်ခုလုံး ဟိန်း၍ထွက်
ပေါ်လာသည်။ တင်မောင်ဆွေကမူ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်...

‘တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား သူ့စွပ်စွဲတာ လုံးဝမမှန်ပါဘူး
ဟု အေးအေးသက်သာပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

တရားသူကြီးက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ကာ...

‘လူကြီးမင်းတို့ သတိထားကြပါ။ ဒီကိစ္စဟာ တရားခွင်
မှာ ဆွေးနွေးအပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟု ဝင်ရောက်ပြန်ဖြေလိုက်
သည်။ အစိုးရဘက်က သက်သေအထောက်အထားရှိရင် ရုံးတော်
တင်ပြဖို့သာ ရှိပါတယ်’

သူ့မှာ ဘာအထောက်အထားမှ မရှိပါဘူး ရုံးမင်းခင်ဗျား

‘ကျုပ်မှာ ဘာသက်သေအထောက်အထားမှ မရှိဘူးဆိုတာ
ခင်ဗျားက ဘယ်လိုပြောနိုင်မှာလဲ’ ဦးဘဂျမ်းက မျက်နှာကြီးရဲတတ်
လာပြန်ရာက ပြန်အော်လိုက်သည်။ ‘ကျုပ်မှာ သက်သေအထောက်
အထားတွေ အပြည့်အစုံရှိနေတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့မျက်မြင်သက်သေ
ကိုစိန်မြဟာ အမှုဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်မှာ အလောင်းကိုတွေ့ရတဲ့ ကား
ရှေ့မှာရှိရုံညွှန်နဲ့အတူ တွေ့ရတဲ့လူပါလို့ ခင်ဗျားကို အင်ဒီတီဖိုင်း
မလုပ်နိုင်ဖို့အတွက် ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့တိုက်ခန်းထဲက
မလွယ်ပေါက်ကချာသွားတဲ့ ထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှာ ပုန်းလိုက်သွား
ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဟာ အင်းယားကန်စောင်းမှာ ခင်ဗျား

‘ဗျားယူအပန်းဖြေဖို့ ဝယ်ထားတဲ့အိမ်ကလေးမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ဘော်
တတ်တစ်ယောက်နဲ့အတူ သွားပုန်းနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့
တွေ့ဝင်တစ်ဦးရဲ့ ကြိုးစားထောက်လှမ်းမှုကြောင့် နောက်ဆုံး
တရားပုန်းနေတဲ့ နေရာကိုလိုက်လာနိုင်ပြီး မျက်မြင်သက်သေ ကိုစိန်
မြဟာ ခင်ဗျားပါပဲလို့ တိတိကျကျ အင်ဒီတီဖိုင်း လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားပြောတာတွေ မှန်ကန်ကြောင်း
ရုံးတော်မှာ အထောက်အထားပြနိုင်ရင်ပေါ့’

တင်မောင်ဆွေကတော့ ဘယ်လိုမှ ဂရုမစိုက်သောအမူ
အရာဖြင့် တရားသူကြီးဘက်သို့ လက်တစ်ဖက်ယမ်းပြရင်းက ပြန်
ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က သက်သေအထောက်အထားပြတာနဲ့ တစ်ပြိုင်
တည်း ခင်ဗျားက ဒီကိစ္စဟာ အခုစစ်ဆေးနေတဲ့အကြောင်းနဲ့ ဘာမှ
ဆိုင်ပါဘူးဆိုပြီး ကန့်ကွက်တော့မှာမဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျားခုနက ပြောတာကို မှန်ကန်ကြောင်း အထောက်
အထားပြနိုင်တဲ့ သက်သေရှိနေရင် ရုံးတော်မှာ တင်ပြပါလေ။
မှန်တော်က ဘယ်လိုမှ မကန့်ကွက်ပါဘူး’

တင်မောင်ဆွေက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။
‘မှန်ကတော့ သူသည် ဦးဘဂျမ်းအား တမင်သက်သက် ဆွပေးခြင်း
မရှိပါ။ ဦးဘဂျမ်းက သူပြောသည့်အတိုင်း ရုံးတော်တွင်သက်သေ
အထောက်အထားပြနိုင်မှသာ သူက ထိုသက်သေမှားယွင်းကြောင်းကို ပြန်လည်၍
သက်သေအခိုင်မာတင်ပြကာ အစိုးရ၏ စွပ်စွဲချက်ကို ပေါ်ပျက်သွား
အောင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဦးဘဂျမ်းသည် သည်တစ်ခါတော့ ပိုင်ချေပြီဟူသောအမူ

အရာဖြင့် တရားသူကြီးဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

‘တရားသူကြီးမင်းကြားခဲ့ရတဲ့အတိုင်း ဦးတင်မောင်ဟာ ဒီအမှုမှာအရေးပါအရာရောက်တဲ့ မျက်မြင်သက်သေဖြစ်မှုကိုစိန်မြဆိုတာက သူ့ကို အိုင်ဒီတီဖိုင်မလုပ်နိုင်အောင် ရှောင်စွဲခဲ့ပါတယ်လို့ ကျွန်တော်က စွပ်စွဲပါတယ်။ ဒါကို သူက မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို အထောက်အထားသက်သေထုပြပါလို့ဆိုကယ်။ ကျွန်တော်က အထောက်အထား သက်သေတင်ရင်လည်း သူကဘယ်လိုမှ မကန့်ကွက်ပါဘူးလို့ အာမခံပါတယ်။ ဒီတော့ကား ရုံးမင်းကခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ဒီသက်သေအထောက်အထားကို တင်ပြချင်ပါတယ်’

တရားသူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

‘အခုတင်ပြမယ့် သက်သေအထောက်အထားဟာ အစစ်ဆေးရမယ့် အမှုနဲ့ သက်ဆိုင်အကျုံးဝင်သလား’

‘တိုက်ရိုက်တော့ အကျုံးမဝင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမှုနဲ့ သွပ်စွပ်ပိုင်ပြီးတော့ သက်ဆိုင်တာမို့ အမှုကိုဆုံးဖြတ်ပေးရာမှာ အထောက်အပံ့ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်’

တရားသူကြီးက တင်မောင်ဆွေအား စူးစမ်းသလို လှုပ်ကြည့်လိုက်ရာ တင်မောင်ဆွေက သွက်လက်စွာပင်...

‘ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘာမှကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး။ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ဦးဘဂျမ်းက အလိုပြည့်ဝသွားသော အပြုံးကိုပြုံးလိုက်ကာ တင်မောင်ဆွေအား ကျားသနားမှနွားချမ်းသာတော့မည့် အကြံပေးမျိုးကြည့်လိုက်၏။

‘ကောင်းပြီ၊ ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော်က လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ မှန်ကန်ကြောင်းအထောက်အထားသက်သေကို တင်ပြပါ့မယ်။ ပထမလမ်းအမှတ် ()နေ ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ ကားမောင်းသူနဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်အလုပ်လုပ်သူ ကိုဘဲမြိုင်ခေါ် ကိုဘဲမြိုင်ကြီးဟာ ဒီလ၅ရက်ညနေမှာ စမစ်အင်ဝက်ဆင် သေနတ်နံပါတ် S.65088 နဲ့အသေသတ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ ယခု ကျွန်တော်ကအမှုကို စုံစမ်းစစ်ဆေးအဖွဲ့ ရဲမှူးကြီးကိုသောင်းဖေကို သက်သေအဖြစ်နဲ့ခေါ်ပါ့မယ်’

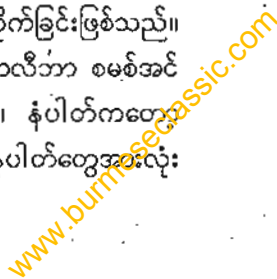
ကိုသောင်းဖေသည် သက်သေခံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ မှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုပါမည်ဟု ကတိသစ္စာပြုလိုက်ပြီး မိမိသည် အထောက်အထားအချုပ်မှ လူသတ်မှုစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့မှ တာဝန်အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ‘လဆန်း ငါးရက်နေ့က ရန်ကုန်မြို့၊ ဇေတီလမ်းရှိ ဘောင်ဒရီရိပ်သာမှ ဖုန်းဆက်ခေါ်သဖြင့် လိုက်ကြည့်ရာ ကားရုံထဲတွင် မောင်မြိုင်ကြီးခေါ် မောင်ဘဲမြိုင်၏ သေနတ်မှန်သေဆုံးနေသော အလောင်းကို တွေ့ရှိရပါသည်’ဟု ထုတ်ဆိုလိုက်၏။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ အလောင်းအနေအထားနှင့် ကြည့်ကာ အလောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ပုံကို ပြောပြလိုက်ပြန်သည်။

‘အလောင်းရဲ့ညာဘက်လက်ဘေးနားမှာ သေနတ်တစ်လက်ကိုတွေ့ရတယ် မဟုတ်လား’

ဦးဘဂျမ်းက စတင်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘မှန်ပါတယ် သေနတ်က ပွိုင့် ၃၈ကလာဗီဘာ စမစ်အင်ဒီဆင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြစ်ပါတယ်။ နံပါတ်ကတော့ S.65088 ပဲ၊ သေနတ်မှာ တံဆိပ်နှိပ်ထားတဲ့ နံပါတ်တွေအားလုံး

ကို တံစဉ်နဲ့တိုက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုတိုက်ဖျက်သူဟာ သေနတ်ရဲ့လက်ကိုင် အရိုးသစ်သား ဂရစ်ပ်အောက်နံပါတ်တစ်ခုရှိတယ်ဆိုတာကို သိခဲ့ဟန်မတူဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သစ်သား ဂရစ်ပ်တွေကို ဝက်အူဖြုတ်ပြီး ခွာကြည့်တော့ ကျွန်တော် ခုနကပြောတဲ့ နံပါတ်ကိုတွေ့ရတော့တာပဲ။

‘ခင်ဗျားတွေ့ရတဲ့ သေနတ်ဟာ ဒီသေနတ်လား’

ဦးဘဂျမ်းစားပွဲပေါ်တွင် သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် ထားသော ခြောက်လုံးဖြူးသေနတ်ကိုယူလျက် ကိုသောင်းက လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကိုသောင်းဖေက သေနတ်ကြည့်ပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီသေနတ်ပါပဲ’

‘ရုံးမင်း ခင်ဗျား၊ ဒီသေနတ်ကို သက်သေခံပစ္စည်း အဖြစ်နဲ့ ရုံးတော်က လက်ခံဖို့တင်သွင်းပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ’ဟု တရားသူကြီး ဦးမင်းညိုက ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

‘ရဲမှူးကြီးက ဒီသေနတ်ကို သေသူရဲ့ညာဘက်လက်မှာ တွေ့ရတယ်လို့ ခုနကဆိုတယ်’

‘မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သေသူရဲ့ ညာဘက်လက်ကို တွေ့တော်တို့က ရပါဖင်တက်စံလုပ်ကြည့်တော့ သေသူဟာ ဒီသေနတ်ကို ပစ်ခတ်ခဲ့တာမဟုတ်မှန်းတွေ့ရပါတယ်။ သေနတ်ဒဏ်ရာ သွေးတွေဒလဟော ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ သေနတ်က အိုင်ထွန်းနေ သွေးတွေပေါ်မှာ ကျနေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သေနတ်ရဲ့ အောက်ပိုင်းမှာသာ သွေးတွေပေကျနေခဲ့ပါတယ်။ တခြားနေရာမှာမဟုတ်ဘူး’

သွေးတွေက ပေကျဲမနေပါဘူး။ အလောင်းရဲ့ လက်မှာတော့ သွေးတွေပေနေခဲ့ပါတယ်။ သေနတ်လက်ကိုင်မှာတော့ သွေးဆိုလို့ မတွေ့ရပါဘူး။ သေနတ်အပြင်ပိုင်းမှာလည်း လက်ပုံစံဆိုလို့ မတွေ့ရပါဘူး’

‘သေနတ်ရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာတော့ကော’

ဦးဘဂျမ်းက ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘သေနတ်ရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ညာဘက်ညှိုးပုံစံကို တွေ့ရတယ်’

‘အဲဒီလက်ပုံစံက ဘယ်သူ့လက်ပုံစံဆိုတာကိုကော သိရပြီလား’

ကိုသောင်းဖေသည် တင်မောင်ဆွေထံလှမ်းကြည့်ပြီး ခေတ္တတုန့်ဆိုင်းနေလိုက်ပြီးမှ...

‘ဟုတ်ကဲ့... သိရပါပြီ၊ လက်ပုံစံဟာ အလွတ်စုံထောက် ဦးတင်မောင်ဆွေရဲ့ လက်ပုံစံပါပဲ’ဟု ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘အခု အဲဒီလက်ပုံစံတွေ ခင်ဗျားဆီမှာ ရှိသလား’

ဦးဘဂျမ်းက တရားသူကြီး ဦးမင်းညိုအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ အခု သက်သေခံချက်ကို တင်ပြရာမှာ ကျွန်တော်အနေနဲ့ နည်းလမ်းမကျဖြစ်ချင် ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့နည်းလမ်းအရ တင်ပြရမှာက သေနတ်ကရတဲ့ လက်ပုံစံဓာတ်ပုံရယ်။ ပြီးတော့ ဦးတင်မောင်ဆွေရဲ့ လက်ပုံစံကို ချွတ်ပြီးမှအတူနှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့...’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးဘဂျမ်း၊ တင်မှာသာတင်ပါ။ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုမှ မကန့်ကွက်ပါဘူး’

တင်မောင်ဆွေက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အမူအရာက ဘယ်လိုစိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုမျိုးမှ မပြုချေ။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးတင်မောင်ဆွေ’ ဟု ဦးဘဂျမ်းက ခပ်ထောင့်ထောင့်ကြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ပြီးမှ...

‘ကဲ... ရဲမှူးကြီး ခင်ဗျားရဲ့ လက်ပုံနှစ်ခုကို အခုရုံးတော်မှာ သက်သေခံအဖြစ်နဲ့ တင်ပြလိုက်ကြရအောင်’

ကိုသောင်းဖေကလည်း သူ့လွယ်အိတ်အတွင်းမှ သေနတ်က ရသောလက်ပုံကို အကြီးချဲ့ထားသည့် ဓာတ်ပုံချပ်နှင့် တင်မောင်ဆွေ၏ လက်ပုံကို နှိပ်ထားသည့် စက္ကူချပ်ကို ဦးဘဂျမ်းအား ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ဟောဒီ ဓာတ်ပုံက အစိုးရသက်သေခံပစ္စည်း (ခ) လိုသတ်မှတ်ပါ။ လက်ပုံပေါ်တဲ့ ဟောဒီစက္ကူချပ်ကတော့ အစိုးရသက်သေခံပစ္စည်း (ဂ) ပေါ့ဗျာ၊ သက်သေခံပစ္စည်း(ခ) မှာပါတဲ့ လက်ပုံပဟာ လူသတ်သေနတ်ရဲ့ အတွင်းပိုင်းကရတဲ့ လက်ပုံဖြစ်ပါတယ်။ သက်သေခံအမှတ်(ဂ) က လက်ပုံကတော့ ဦးတင်မောင်ဆွေရဲ့ ဘက်လက်ညှိုးကရတဲ့ လက်ပုံဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလက်ပုံနှစ်ခုဟာ အတူတူပဲဆိုတာကို အစိုးရလက်ပုံပဲပါ ရှုက နောက်ကျတော့ သက်သေခံပါလိမ့်မယ်’

ရှေ့ဘတ်စာရေးက သက်သေခံပစ္စည်းများကို ရုံးတော်အတွက် လက်ခံထားလိုက်ကြသည်။ တရားခွင်အတွင်းဝယ် ရှိနေကြသော သတင်းထောက်များကား အတော်ကလေးပွစီ ပွစီဖြစ်သွား

ကြလေသည်။

ဦးဘဂျမ်းက ဆက်၍ ကိုသောင်းဖေအား မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

‘ကဲ... ဦးသောင်းဖေ၊ ဦးတင်မောင်ဆွေရဲ့ လက်ပုံကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုယူခဲ့ရတယ်ဆိုတာ အခု ရုံးတော်ကို တဆိတ်ပြန်ပြောပြလိုက်ပါ’

ကိုသောင်းဖေသည် တင်မောင်ဆွေအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ယခုလ ခြောက်ရက်နေ့ ကြာသပတေးနေ့က ကျွန်တော်ဟာ ကိုစိန်မြနဲ့အတူ ဦးတင်မောင်ဆွေရဲ့ အလုပ်တိုက်ကို သွားခဲ့ကြပါတယ်’

‘အဲသလိုသွားရာမှာ ဦးတင်မောင်ဆွေနဲ့ စကားပြောခဲ့ကြရတာတွေကို တဆိတ်ပြန်ပြောပြပါလား’

‘ဦးဘဂျမ်း၊ အခုဟာ အမှုအပြင်ဘက်ကို လိုက်ရာမနေဘူးလား’

တရားသူကြီး ဦးမင်းညိုက ကိုသောင်းဖေက ပြန်၍ မဖြေခင် ဝင်စွက်၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘အခု အမှုနဲ့ သက်ဆိုင်အကျိုးဝင်နေတာကို ကျွန်တော်က ပြန်နိုင်ပါလိမ့်မယ် တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ပြီးတော့ ဦးတင်မောင်ဆွေကိုယ်တိုင်ကလည်း မကန့်ကွက်ပါဘူး’

‘ဦးတင်မောင်ဆွေ ကန့်ကွက်တာ မကန့်ကွက်တာကိုထားပါလေ။ ရုံးတော်အနေနဲ့ တဆင့်ကြားစကားတွေကို နာခံဖို့ခက်တာတို့ ပြောနေတာပါ’

တဆင့်ကြားစကားမဟုတ်ပါဘူး တရားသူကြီးမင်း၊ အခုနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်ပါတယ်'

'ကောင်းပြီလေ၊ ဆက်ပြောပါ'

ဦးဘဂျမ်းက ကိုသောင်းဖေဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။

'က... ရဲမှူးကြီး၊ ခင်ဗျားက ကြာသပတေးနေ့မှာ ဦးတင်မောင်ဆွေရဲ့ ရုံးခန်းကိုသွားတော့ ခင်ဗျားနဲ့အတူ ကိုစိန်မြလည်း ပါတယ်ပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့ ပါပါတယ်'

'နောက် ဘယ်သူပါသေးသလဲ'

'အခု တရားခံဖြစ်နေတဲ့ ရီရီညွန့်ရယ်။ ပြီးတော့ လူသတ် သေနတ်ဝယ်ရာမှာ စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ ဦးကောင်းစိန်ဆိုတာရယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဌာနက အရပ်ဝတ်အရပ်စား နဲ့ထောက်အမှုထမ်းရယ်ပါ'

'အဲဒီအခါမှာ ဦးတင်မောင်ဆွေက သူ့လက်ပုံစံကို ယူဖို့ ခွင့်ပြုတယ်ပေါ့'

'မှန်ပါတယ်'

'ဒီသေနတ်ရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ တွေ့ရတဲ့လက်ပုံစံနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဦးတင်မောင်ဆွေက ဘာပြောခဲ့သလဲ'

'သူ့ကြော်ငြာအရ လူတစ်ယောက်က သူ့ဆီကို ပို့ပေးလိုက်တဲ့သော့ကို အသုံးပြုပြီး သူဟာ ရီရီညွန့်တိုက်ခန်းထဲကို ဝင်ကြည့်ခဲ့တာမှာ စားပွဲတစ်ခုထဲမှာ ဒီသေနတ်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သူ ဝန်ခံခဲ့ပါတယ်'

'ဒီအတိုင်း အတိအကျမဟုတ်ပါဘူး။ သေနတ်တစ်လက်

တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့သာ ကျွန်တော်က ပြောခဲ့ပါတယ် ကိုသောင်းဖေ' တင်မောင်ဆွေက ရုတ်တရက် ဝင်စွက်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

'အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က အခုပါလာတဲ့ ကိုစိန်မြဟာ အမှုဖြစ်ပွားချိန်က အမှုဖြစ်ပွားတဲ့ ကားရုံရှေ့မှာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတဲ့ မျက်မြင်သက်သေက သူ့အဲသလို တွေ့လိုက်ရတဲ့မိန်းမဟာ တရားခံမရှိညွန့်ဖြစ်ကြောင်း အိုင်ဒီတီဖိုင်လုပ်ခဲ့ပြီဆိုတာကိုလည်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ရီရီညွန့်နဲ့ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ယောက်ျားဟာ ဦးတင်မောင်ဆွေနဲ့ အလုံးအရပ်ချင်း တူပါတယ်လို့လည်း မျက်မြင်သက်သေကဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကိုစိန်မြက သူ့ဟုတ်မဟုတ် ဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် မတ်တပ်ရပ်ပြုဖို့ ဦးတင်မောင်ဆွေကို မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပါတယ်'

တစ်ရုံးလုံးသည် ကိုသောင်းဖေ၏ သက်သေခံစကားများကို လုံးဝစိတ်ဝင်စား နေကြသည့်အလား အပ်ကျသံကြားရမလောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

'ဒီတော့ကား ဦးတင်မောင်ဆွေက ဘာပြန်ပြောသလဲ'

ဦးဘဂျမ်းက ကျေနပ်အားရသောအသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

'ဦးတင်မောင်ဆွေက ငြင်းဆိုပါတယ်ခင်ဗျာ'

'ဘာ... သူက မျက်မြင်သက်သေကို မတ်တပ်ရပ်ပြုဖို့ ငြင်းဆိုတယ် ဟုတ်လား'

ဦးဘဂျမ်းက ပို၍လေးနက်စေလိုသည့်အလား ထပ်၍မေးလိုက်ပြန်သည်။

'မှန်ပါတယ်'

ဦးတင်မောင်ဆွေလို တရားဥပဒေ ဘက်တော်သား တစ်ယောက်က လူသတ်မှုတစ်ခုမှာ အရေးပါအရာရောက်တဲ့ မျက်မြင်သက်သေတစ်ဦးကို ကူညီဖို့ ငြင်းပယ်တယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာပဲ

ဒီမှာ ဦးဘဂျမ်း၊ ဦးတင်မောင်ဆွေက မျက်မြင်သက်သေကို မတ်တပ်ရပ်ပြန်ဖို့ ငြင်းဆိုတယ်ဆိုတာ အခု ထင်ရှားပြီးပါပြီ။ ဒါကို ထပ်ခါထပ်ခါပြောနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ရုံးတော်ရဲ့အချိန်ကို အလဟဿမကုန်ပါစေနဲ့လေ

ဦးဘဂျမ်း၏ နည်းပရိယာယ်ကို ထိုးဖောက်မြင်သော တရားသူကြီး ဦးမင်းညိုက ဟန်တားကာ တင်မောင်ဆွေဘက်သို့ လည်း လှည့်၍...

ဦးတင်မောင်ဆွေကလည်း ကန့်ကွက်နိုင်သားနဲ့ ဘာလို့ မကန့်ကွက်သလဲဆိုတာဟာ အံ့ဩစရာပဲ'ဟု မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ပြောလိုက်၏။

'တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ တစ်ဘက်က ဦးဘဂျမ်းဟာ ကျွန်တော့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ဒီလိုစောင်းပါးရိပ်ခြည်စကားတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာဟာ ဘယ်လိုမှမထိရောက်ဘူးလို့ ကျွန်တော်က ယူဆမိတဲ့အတွက် လေကုန်ခံပြီး မကန့်ကွက်တာပါ။ ကျွန်တော် ကြားချင်တာက တကယ့် အချက်အလက်အကြောင်း မှန်တွေပါ'

တင်မောင်ဆွေက ထိုင်ရာမှထ၍ ပြန်ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးဘဂျမ်းသည် မျက်နှာကြီးနီမြန်းလာကာ တင်မောင်ဆွေအား မကျေမချမ်းကြည့်လိုက်ကာ စကားဆက်လိုက်သည်။

ဦးတင်မောင်ဆွေက အခု လူသတ်မှုမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းမှန် အချက်အလက်တွေကို ဖုံးဖိဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုတာ

အခု ကျွန်တော်က ရုံးတော်ကိုအထောက်အထားနဲ့တကွ တင်ပြဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ။ ကဲ... ဦးသောင်းဖေ မျက်မြင်သက်သေ ကိုစိန်မြက သူ့ကို အိုင်ဒီတီဖိုင် မလုပ်နိုင်အောင် ကာကွယ်ရှောင်ရှားတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားက နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး ကြိုးစားသေးသလား

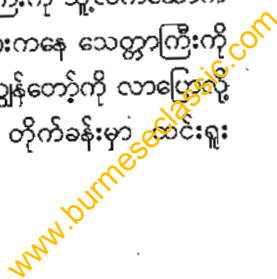
'ကြိုးစားခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျာ'
'ခင်ဗျားက ဘယ်လိုကြိုးစားခဲ့သလဲ'

'ကျွန်တော်ဟာ ဦးတင်မောင်ဆွေရဲ့အလုပ်တိုက်ရိုက်တဲ့ အဆောက်အဦ ထွက်ပေါက်ဝတည့်တည့်ကနေ မျက်မြင်သက်သေ တိုစိန်မြနဲ့အတူ ကားတစ်စင်းမှာ စောင့်နေခဲ့ပါတယ်။ ဦးတင်မောင်ဆွေအပြင်ထွက်လာရင် ကိုစိန်မြက သူ့ကို အိုင်ဒီတီဖိုင်လုပ်ဖို့ ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ သတင်းထောက်တွေကလည်း ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ သတင်းထောက်တွေက ဦးတင်မောင်ဆွေရဲ့ တိုက်ခန်းက ဆင်းတဲ့ ခိုင်းယားအက်စကိပ် ကြောင်လိမ်လှေကားကို စောင့်ကြည့်ပေးခဲ့ကြပါတယ်'

'အဲဒီတော့ ဦးတင်မောင်ဆွေက ဘာလုပ်သလဲ'

ကိုသောင်းဖေက တင်မောင်ဆွေအား ပြုံးလျက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဦးဘဂျမ်း၏မေးခွန်းကို ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

'ကိုတင်မောင်ဆွေဟာ သူ့ကိုယ်သူ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီး တစ်ခုထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေပြီး ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးကို သူ့လက်ထောက် ဂျင်မီစမတ်က ဖိုင်းယားအက်စကိပ်လှေကားကနေ သေတ္တာကြီးကို ချသွားပါတယ်။ သတင်းထောက်တွေက ကျွန်တော့်ကို လာပြောဖို့ ကျွန်တော်လိုက်သွားတော့ ဂျင်မီစမတ်ရဲ့ တိုက်ခန်းမှာ ထင်းရှူး

သေတ္တာအလွတ်ကိုသာ တွေ့ရပါတော့တယ်'

တရားခွင်အတွင်း ရယ်မောလိုက်သံများက ဝေါခနဲထွက် ပေါ်လာသည်။ ဦးမင်းညိုကိုယ်တိုင်ကပင် ပြုံးစေ့စေ့ကြီးဖြစ်သွား တော့သည်။

ဦးဘဂျမ်းက ကိုသောင်းဖေကြီးအား ဆက်၍ မေးခွန်းထုတ် လိုက်ပြန်သည်။

'နောက်ကျတော့ ကိုစိန်မြက ဦးတင်မောင်ဆွေကိုပဲ သူတွေ့လိုက်ရတဲ့လူလို့ အိုင်ဒီတီဖိုင်လုပ်သလား'

'လုပ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် မပါပါဘူး။ ကျွန်တော့် လက်အောက်အရှိ ရဲအုပ်ကိုခင်မောင်အုန်း သာ ပါသွားပါတယ်'

ဦးဘဂျမ်းသည် အားရကျေနပ်သော အပြုံးကို ပြုံးကာ တင်မောင်ဆွေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'ကဲ... ဦးတင်မောင်ဆွေ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်သက်သေ ကိုပြန်လှန်စစ်ဆေးနိုင်ပါတယ်'

တစ်ရုံးလုံးက ထိုင်ရာမှထလာသော တင်မောင်ဆွေအား အာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေကြသည်။ တင်မောင်ဆွေကမူ ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာဖြင့် ကိုသောင်းဖေအနားသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

'ရဲမှူးကြီးခင်ဗျား ကျွန်တော်ဟာ ထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှာ ပုန်းလိုက်သွားတယ်လို့ ရဲမှူးကြီးက ဘယ်လိုသိရတာလဲ'

'အဲ... ကျွန်တော်က အတိအကျသိရတာ မဟုတ်ပါဘူး' ဟု ကိုသောင်းဖေက ကဗျာကရာပင် သူ့စကားကို ပြန်ပြင်လိုက် သည်။ 'သတင်းထောက်တွေ လာပြောလို့သာ ခင်ဗျား အဲဒီအထဲ

မှာ ပါသွားပြီလို့ ယူဆလိုက်ရတာပဲ။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အလွတ်စုံထောက် တင်မောင်ဆွေက ထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှာ ပုန်း လိုက်သွားပြီး ရဲဘက်အရာရှိနဲ့ မျက်မြင်သက်သေကို ရှောင်တိမ်း သွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ဖတ်ရတာပါပဲ'

'အဲဒီ ထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှာ ကျွန်တော်ပါသွားတာကို မြင်လိုက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ကော ခင်ဗျားတွေ့ပြီး စကားပြောရသလား'

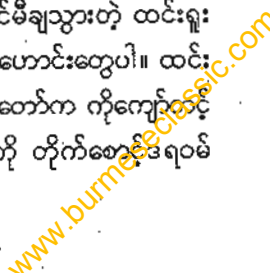
'မှန်ပါတယ်'

'ကျွန်တော် ဒီထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှာ ပါသွားတယ်လို့ယူဆ ရောအကြောင်း ခင်ဗျားဆီမှာ ရှိသလား'

'ရှိတာပေါ့၊ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားတိုက်ခန်းထဲကနေ ကျုပ် နဲ့ကိုစိန်မြမတွေ့ရဘဲ ထွက်သွားနိုင်တဲ့ တခြားနည်းက ရှိမှမရှိတော့ သဲကိုး'

ကိုသောင်းဖေက တရားခွင်အတွင်း ဖြစ်သဖြင့် တင်မောင် ဆွေအား စကားပြောရာတွင် သူသုံးနေကျ မင်းနဲ့ငါ မဟုတ်တော့ ဘဲ ခင်ဗျားနှင့်ကျွန်တော်သာ ဖြစ်နေတော့သည်။

'ခင်ဗျား ယူဆတာမှားနေပြီ ရဲမှူးကြီး၊ ခင်ဗျားကတိုက် အပြင်မှာ စောင့်နေတဲ့တစ်ချိန်လုံးမှာ ကျုပ်အပတ်မင့် တိုက်ခန်းထဲ မှာပဲ ကျုပ်ပါတာနာ ဂျင်မီမမတ်ရယ်၊ ကျုပ် စက္ကရီတေရီ မေစီတို့ နဲ့အတူရှိပြီး အလုပ်လုပ်နေခဲ့ကြပါတယ်။ ဂျင်မီချသွားတဲ့ ထင်းရှူး သေတ္တာက ကျုပ်တို့အလုပ်တိုက်က ဖိုင်တွဲအဟောင်းတွေပါ။ ထင်း ရှူးသေတ္တာကြီးချသွားပြီး အတော်ကြာမှ ကျွန်တော်က ကိုကျော်ဝင်း နဲ့တို့လူနဲ့ တိုက်ထဲကထွက်လာတယ်။ ဒါကို တိုက်စောင့်ဒီရဝမ်

ကြီးကတွေ့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကောင် စကားပြောခဲ့ရပါတယ်။ ဒီတိုက်ကောင်
ဒရဝမ်ကော၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်ုပ်တို့အတူထွက်လာခဲ့တဲ့ ကိုကျော်တင်
ဟာရော၊ အခု တရားခွင်ထဲမှာ ရှိနေပါတယ်။ ခင်ဗျားက သူတို့လို
အချိန်မရွေး စစ်ဆေးကြည့်နိုင်ပါတယ် ရဲမှူးကြီးရဲ့

ကိုသောင်းဖေကား တော်တော်ကြီးအံ့သြလျက် ရှိနေသည်
တင်မောင်ဆွေက စကားဆက်ပြန်သည်။

‘ဒီတော့ကော တဆင့်ကြားစကားနဲ့ ကျွန်တော်ကို မစွပ်စွဲ
ဖို့ ရဲမှူးကြီးကိုကော ဦးဘဂျမ်းကိုကော ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံ
လိုပါတယ်။ ကဲ... ဒီသက်သေကို ကျွန်တော်ဆက်ပြီး မေးဖို့မရှိ
တော့ပါဘူး’

ကိုသောင်းဖေနှင့်ဦးဘဂျမ်းတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကိုသောင်းဖေသည်
သက်သေခံပေါ်မှဆင်းကာ ၎င်း၏နေရာသို့လျှောက်သွားပြီး လမ်းခု
လတ်တွင် တင်မောင်ဆွေအား ပြန်လည်ကြည့်ရှုလိုက်၏။

‘ဒီ... ကိုကျော်တင်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ သူကအခု
ဘယ်မှာလဲ’

ကျော်တင်သည် လာရောက်နားထောင်သူများနေရာတွင်
ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ပြလိုက်သည်။

‘ကျော်တင်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပါ’

ဦးဘဂျမ်းသည် ၎င်းအား မျက်မှောင်ကြီးတစ်ချက်ကြွတ်
ကြည့်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ယမ်းလိုက်သည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ အစိုးရပြု
သက်သေရဲ့အုပ် ဦးခင်မောင်အုန်းကို ခေါ်ပါရစေ၊ သူက ဒီကိစ္စကို

ကြာခင် ရှင်းလင်းပေးပါလိမ့်မယ်’

တရားသူကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်း
သည် သက်သေခံရန် ထွက်လာသည်။ ‘ယူနီဖောင်းအသစ်ချုပ်ချွတ်
သတ်ဆင်ထားသည်ဟု ထင်မှတ်ရကာ သူ့အမူအရာကလည်း
ကြားသောအသွင်ကို ဆောင်ယူထားနေသည်။ ဦးဘဂျမ်းက ထုံးစံ
အတိုင်း သက်သေ၏မှာမည်၊ အသက်၊ အလုပ်အကိုင် စသည်တို့ကို
မေးမြန်းပြီးလျှင် ချက်ချင်းပင် လိုရင်းကို စကိုင်တော့သည်။

‘ကဲ... ကိုခင်မောင်အုန်း၊ ခင်ဗျားဟာ မြောက်ရက်နေ့ည
က ဘယ်မှာရှိနေခဲ့သလဲ ကြာသပတေးနေ့ကလေ’

‘ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီနေ့ညနေက တင်မောင်ဆွေ၊ အဲ...

ဦးဘင်မောင်ဆွေကို အင်းယားကန်စောင်းက သူ့အပန်းဖြေအိမ်
အလေးမှာ ရှာတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဒီအမူမှာ မျက်
နှာသက်သေဖြစ်တဲ့ ဦးစိန်မြကလည်း ပါလာပါတယ်။ ဦးစိန်မြဟာ
အမူဖြစ်ပွားတဲ့နေ့က တရားခံ ရီရီညွန့်နဲ့အတူ သူတွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူ
က ဦးတင်မောင်ဆွေ ဟုတ်မဟုတ် အိုင်ဒီတီဖိုင် လုပ်ဖို့ပါပဲ’

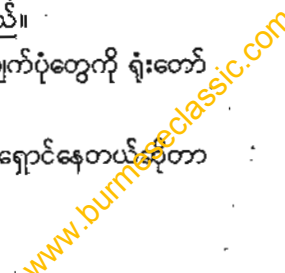
‘ကောင်းပြီ ဦးစိန်မြက ဦးတင်မောင်ဆွေပါပဲလို့ အိုင်ဒီ
တီဖိုင်လုပ်နိုင်သလား ခင်ဗျာ’

‘လုပ်နိုင်ပါတယ်’

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းက ပြန်ဖြေရာက တင်မောင်ဆွေအား
အတန်ပဲသော အပြုံးဖြင့်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ကိုခင်မောင်အုန်း၊ အဲဒီနေ့က ဖြစ်ပျက်ပုံတွေကို ရုံးတော်
ထဲ အားလုံးပြောပြစမ်းပါ’

‘ကိုတင်မောင်ဆွေဟာ ရဲဘက်ကို ရှောင်နေတယ်ဆိုတာ

ကို ကျွန်တော်သိရတော့ ကျွန်တော်လိုက်လံ စုံစမ်းခဲ့တဲ့အခါ သူဟာ အင်းယားကန်စောင်းက သူ့အပန်းဖြေအိမ်ကလေးမှာ နေထိုင်တယ်ဆိုတာကို အတိအကျ သိရပါတယ်။

ရဲအုပ် ခင်မောင်အုန်းသည် ကြားဝင်သောအပြုံး တစ်ချောင်း ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်မှ ဆက်လက်၍...

ကျွန်တော်လည်း မျက်မြင်သက်သေ ဦးစိန်မြကို ချက်ချင်း ဝင်ခေါ်ပြီးလိုက်သွားတော့ သတင်းထောက်တွေကလည်း အနံ့ရိုက် အဲဒီမှာရောက်နှင့်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က မတော်နိုင်ခင်မှာပဲ သူတို့က ဓာတ်ပုံတွေ ဆီးရိုက်ကြပါတယ်။ သူတို့က ဖလက်ရှိုလိုက်မီးရောင်တွေကြောင့် အိမ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ကိုတင်မောင်တွေဟာ တံခါးဝကနေ ပြေးထွက်လာပါတယ်။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း ဦးထုပ်နဲ့ကွယ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရှောင်လို့မရမှန်းသိသွားတော့မှ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလိုက်ပြီး အိမ်ထဲကိုပြန်ဝင်သွားပါတယ်။

ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့က အိမ်ထဲကို လိုက်ဝင်ကြလားသလား။

လိုက်မဝင်ခဲ့ပါဘူး။

ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မဝင်ရတာလဲ။

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းက ယုံကြည်စိတ်ချသော အပြုံးမျိုး ပြုံးလိုက်သည်။

လိုက်ဝင်ဖို့မလိုတော့လို့ပါခင်ဗျာ။ မျက်မြင်သက်သေ ဦးစိန်မြဟာ ကားတည့်တည့်ဆီကို ပြေးလာတဲ့ ကိုတင်မောင်မောင်ကို ကောင်းကောင်းတွေ့ရပြီး အမှုဖြစ်ပွားစဉ်က ကားရုံရှေ့မှာ တစ်ခဲမရီရီညွှန်နဲ့ သူတွေ့ခဲ့ရတဲ့လူဟာ သူ့ပါပဲလို့ ကျကျနနအိုင်ဒီ

ခင်မောင်အေနှင့် ကြာမူရှင်

င်းလုပ်ခဲ့လို့ပါပဲ။

ဒီအချက်ကို မျက်မြင်သက်သေကိုစိန်မြကိုယ်တိုင်က ပြောကောင်းတယ်။

တရားသူကြီး ဦးမင်းညိုက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ စကားပြောနေတဲ့ မှတ်ချက်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကိုစိန်မြကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ သက်သေခံပါလို့မယ် ခင်ဗျာ။ ခုနက ဦးတင်မောင်ဆွေက ကျွန်တော်တို့မှာ ထောက်အထား မရှိဘူးလို့ ချဲ့လင်းလုပ်ခဲ့တာကို အခု ကျွန်တော်က လက်တွေ့ပြနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

တရားသူကြီးသည် တင်မောင်ဆွေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ဦးတင်မောင်ဆွေကလည်း အခုလို တဆင့်စကားသက်သေထွက်ဆိုနေတာကို မကန့်ကွက်တာ ကျုပ်တော်တော် အံ့ဩစရာတယ်။

တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ အခု ကျွန်တော် ပြောနေတာက တဆင့်စကား မဟုတ်ပါဘူး။ သက်သေဦးစိန်မြက အဲသလို တင်မောင်ဆွေကို အိုင်ဒီတီဖိုင်လုပ်ရာမှာ ကျွန်တော်က သူ့ဘေးက ထိုင်နေခဲ့ပါတယ်။

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းက လူတတ်လုပ်၍ တရားသူကြီးအား ပြောလိုက်ရာ တရားသူကြီးက ၎င်းအား မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် ညွှန်လိုက်သည်။

အဲဒါကိုကပဲ တဆင့်ကြားသက်သေ ဟီးယားဆေးအဲဒီလိုခေါ်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကားရုံမှာ ဦးစိန်မြတွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူ

ဟာ ကိုတင်မောင်ဆွေလို့ သိထားရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကားရုံက လူဟာ တင်မောင်ဆွေပါပဲဆိုတာကို ခင်ဗျား ပြောခွင့်မရှိဘူး မျက်မြင်သက်သေ ကိုယ်တိုင်က ပြောရမှာပါ။

‘မှန်ပါတယ် တရားသူကြီးမင်း၊ မျက်မြင်သက်သေ ကိုယ်တိုင်က ပြောမှာပါ။’

ဦးဘဂျမ်းက ကပျာကရာ ဝင်ပြောကာ ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းအား ရှာမရှည်နဲ့ ဟူသည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ဒီသက်သေကို အဆုံးသတ်စစ်ဆေးပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုဆက်စစ်ဆေးဖို့ မရှိတော့ပါဘူး ခင်ဗျား။’

ဦးဘဂျမ်းက အားရကျေနပ်သော အသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ခင်မောင်အုန်းက သက်သေခံပေါ်မှ ဆင်းမည်ပြုလိုက်သည့် တွင် တင်မောင်ဆွေက ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှထကာ တားလိုက်သည်။

‘ခဏနေပါဦး ဦးခင်မောင်အုန်း၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မေးစရာနည်းနည်း ရှိနေပါသေးတယ်။’

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းလည်း သက်သေခံတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ကာ တင်မောင်ဆွေအား မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်းဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဘာများမေးဦးမှာလဲ ဦးတင်မောင်ဆွေရဲ့ ဟုလည်း ခပ်လှောင်လှောင်အသံဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။’

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်းသိတယ်မဟုတ်ဘူး။’

ဦးခင်မောင်အုန်း

‘ဟုတ်တယ် သိထားပါတယ်လေ။’

‘ဆိုခဲ့တဲ့ညနေက ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကိုမှတ်မိပြီး ကျွန်တော် အိမ်ကလေးထဲက ပြေးထွက်လာတော့ ဟောကိုတင်မောင်ဆွေလာနေပြီလို့ သက်သေဦးစိန်မြကို ပြောခဲ့သေးတယ် မဟုတ်ဘူး။’

‘ကျွန်တော် အဲသလို ပြောဖို့တောင်မလိုပါဘူး။ သက်သေစိန်မြဟာ ခင်ဗျားပြေးထွက်လာတာကို တွေ့ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျားကို ချက်ချင်းမှတ်မိပြီး အိုင်ဒီတီဖိုင်လုပ်ခဲ့တာပါ။’

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အင်မတန်စိတ်ချကြည်သော အမူအရာဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားပြောဖို့မလိုဘူးဆိုပေမယ့် ခင်ဗျား အဲဒီတုန်းက ကြာကိုပြောခဲ့ပါတယ်။’

‘အင်းလေ... ကျွန်တော် ပြောမိချင် ပြောမိခဲ့လိမ့်မယ်လေ။’

‘အိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာတဲ့လူက မျက်နှာရှေ့မှာ ဦးထုပ်ထွယ်ထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား အိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာတော့ ခင်ဗျားကို ဓာတ်ပုံမရိုက်နိုင်အောင် ခင်ဗျားမျက်နှာကို ဦးထုပ်နဲ့ ထွယ်ထားခဲ့ပါတယ်။’

‘ပြီးတော့ အဲဒီလူဟာ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး အိမ်ထဲကို ခြေဝင်သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား...’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တာပဲ။’

‘အဲဒီလူဟာ အိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာတော့ ဘယ်လောက်

ဝေးဝေးပြေးခဲ့တာလဲ

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းသည် နဖူးရေများ တွန့်ကာ ဆေတ္တာစဉ်းစားနေလိုက်ပြီးနောက်...

'ဝါးသုံးပြန်ရိုက်လောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့' ဟု ဖြေဖြေလိုက်သည်။

'အဲဒီတုန်းက ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တွေလည်း ရှိနေခဲ့တယ်ပေါ့' ဟုတင်သလား

'ဟုတ်တယ် ရှိပါတယ်'

'ဒီလူတွေဟာ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တွေရယ်လို့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်သိရတာလဲ'

တင်မောင်ဆွေက ထိုမေးခွန်းကို ဖြတ်ခနဲမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းသည် ထိုမေးခွန်းကို မည်ကဲ့သို့ပြန်ဖြေရမည်မှန်းမသိဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

'အဲ... ကျွန်တော်... ကျွန်တော်...' ဟုသာ ဆိုပြီး ငွေဘာဆက်ပြောမည်မသိ ဖြစ်နေသည်။

'အဲဒီလူတွေဟာ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တွေပဲလို့ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ထင်နေတာ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်ကို သတင်းစာတစ်စောင်က သတင်းတစ်ခုပေးပြီး ကျုပ်အဲဒီနေရာကို ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ကင်မရာတွေကိုင်ထားတဲ့ လူတွေကိုတွေ့ရတော့ သူတို့ဟာ သတင်းစာထဲက ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တွေပဲလို့ သိရတာပေါ့ဗျာ'

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းက မခံချင်သောအသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤတွင် တင်မောင်ဆွေက ၎င်းအား ဟန်ပါဖီ

ချက်ခုံးများချီ၍ ကြည့်လိုက်သည်။

'ဪ... လက်စသတ်တော့ ဟိုညက ကျုပ်ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားက သတင်းစာဆီက တစ်ရလို့သိရတာပေါ့'

'အဲ... ကျုပ်မှာလည်း စုံစမ်းနည်းတွေ ရှိတာပေါ့ဗျာ' တင်မောင်ဆွေသည် ထိုညက ဘယ်မှာရှိနေသည်ကို မိမိဘာသာ မိမိစုံစမ်း၍ သိထားသည်ဟု စောစောက ကြွားထားသော ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းသည် မျက်စိမျက်နှာခပ်ပျက်ပျက်နှင့် ပြန်၍ ဖြေလိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေက မသိမသာ ပြီးလိုက်ကာဆက်၍ မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

'ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား အဲဒီကိုရောက်သွားတော့ သတင်းထောက် ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ'

'စုစုပေါင်း ခြောက်ယောက်လောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်'

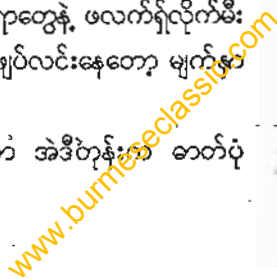
'ခင်ဗျား သူတို့ကိုမှတ်မိလား၊ သူတို့ကို ပြန်တွေ့ရမယ်ဆိုရင်သိမလား'

'အဲသလိုတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူးဗျာ'

'ခင်ဗျားဟာ အဲဒီညအိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာတဲ့လူကို မှတ်မိရင် ဓာတ်ပုံဆရာတွေကိုကော ဘာဖြစ်လို့ မမှတ်မိရမှာလဲ'

'ဒါက ဒီလိုလေ၊ ဓာတ်ပုံကင်မရာတွေနဲ့ ဖလက်ရှ်လိုက်မီးတွေက ကျွန်တော့်ရဲ့မျက်စိရှေ့မှာ တဖျပ်ဖျပ်လင်းနေတော့ မျက်နှာတွေ အမှတ်မထားလိုက်မိဘူးဗျာ'

'ဪ... ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ အဲဒီတုန်းက ဓာတ်ပုံ

ဖလက်ရှိလိုက်မီးတွေကြောင့် မျက်စိကျိန်းပြီး တဒင်တော့ မမြင်
မကန်းဖြစ်သွားရတာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဒီလောက်တောင်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ထ
ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းတွေ့ရပြီး ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်တာပဲ’

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းက ချက်ချင်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။ တင်
မောင်ဆွေက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ဆက်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်
ပြန်သည်။

‘ဓာတ်ပုံဖလက်ရှိလိုက်မီးတွေကြောင့် ခင်ဗျားမျက်စိကျိန်း
ပြီး အခြားလူတွေကိုတော့ ခင်ဗျား မမြင်ရတော့ပေမယ့် ကျုပ်ကို
တော့ ခင်ဗျားမှတ်မိသေးတာပေါ့’

‘ကျုပ်က တခြားလူတွေကို မမြင်ရဘူးလို့ မပြောခဲ့ရ
ပါဘူးဗျာ’

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းက ခပ်မြန်မြန်ပင် ပြန်၍ ဖြေလိုက်ပြန်
သည်။

‘ကောင်းပြီလေ။ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားတွေ့ရတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာ
တွေရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြနိုင်ပါ့မလား’

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းသည် တင်မောင်ဆွေ၏မေးခွန်းကြောင့်
ခပ်တွေတွေ ဖြစ်သွားပြန်ပြီးနောက်မှ...

‘တချို့လူတွေကိုတော့ ပြောပြနိုင်ပါတယ်ဗျာ’ဟု ဖြေလိုက်
သည်။

‘ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် ပြောပြပါဦး’

‘အဲ... ကျွန်တော့်ကားဆေးနားမှာ လာရပ်တဲ့ဓာတ်ပုံဆရာ
တစ်ယောက်ကတော့ အရပ်မြင့်မြင့်ပဲ။ သူက အနက်ရောင် ကုတ်

အင်္ကျီတစ်ထည် ဝတ်ထားတယ်။ သူကပဲ ကျွန်တော့်ကိုပထမဦးဆုံး
ဓာတ်ပုံရိုက်ယူတာပဲ’

‘အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

‘အဲ... ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း အတိအကျတော့ မပြော
တတ်ဘူးလေ။ အသက် သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ထင်ပါရဲ့’

‘အရပ်မြင့်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်မြင့်သလဲ’

‘အဲ... ငါးပေရှစ်လက်မ ကျော်ကျော်လောက်တော့ ရှိ
မယ်ထင်တယ်’

‘ကျွန်တော့်လောက် မြင့်သလား’

‘အဲဗျ... ဟုတ်တယ်။ အရပ်က ခင်ဗျားလောက်ပဲရှိမယ်’

‘ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကကော’

‘ခပ်တောင့်တောင့်ပဲ’ဟု ခင်မောင်အုန်းက ပြန်ဖြေကာ
တင်မောင်ဆွေအား သေချာစွာကြည့်ရှာက ‘ခင်ဗျားလိုပဲ ပခုံးကျယ်
ကျယ်ရင်အုပ်ကားကားပဲဗျ’ဟု စကားဆက်လိုက်သည်။

‘အဲဒီလူနဲ့ ခင်ဗျား စကားပြောလိုက်ရသေးသလား’

‘ဟင်္ဇုအင်း... မပြောလိုက်ရပါဘူး။ ခင်ဗျားအိမ်ထဲက
ထွက်ပြေးလာတာကို ကျွန်တော်က ကြည့်နေခဲ့တာဗျ။ ကျွန်တော့်
ထားရှေ့ဓာတ်မီးက ခင်ဗျားကို တည့်တည့်ကြီးထိုးထား နေတာပဲ။

ခင်ဗျားက မျက်နှာကို မမြင်ရအောင် ဦးထုပ်နဲ့တောင် ကွယ်ထား
သေးတယ်’

‘ထားပါတော့ ခုနက ခင်ဗျားပြောတယ်။ ခင်ဗျား ဘေးနား
မှာလာရပ်တဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာက ခင်ဗျားကားမောင်းဝင်လာတော့
ဓာတ်ပုံဆီးရိုက်တယ်တဲ့ အဲဒါအမှန်ပဲလား’

အို... အမှန်ပဲပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော်က ဘယ်တော့မှ မမှန်တာကိုမပြောဘူး။

အဲသလို ဓာတ်ပုံရိုက်တုန်းက ခင်ဗျားက ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မှတ်မိသလား။

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းက မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ချယုံကြည်ရသော အပြုံးမျိုးပြုံးလိုက်သည်။

မှတ်မိတာပေါ့ဗျာ သေသေချာချာ မှတ်မိတာပေါ့။ ကျွန်တော်က မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတယ်ဗျ။ အဲဒီဓာတ်ပုံသတင်းထောက်က ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်တော့ ကျွန်တော်က ကားဆွစ်(ချ)ကိုလှမ်းပိတ်နေခဲ့တာ။

တင်မောင်ဆွေက ကျေနပ်စွာပြုံးကာ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်သည်။ ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းကား သူထောင်ထားသော ညွတ်ကွင်းထဲသို့ ခေါင်းထိုး၍ဝင်လာနေပေပြီ။

ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံတစ်ခုပြမယ် ဦးခင်မောင်အုန်း၊ ဒီဓာတ်ပုံဟာ အဲဒီညက ခင်ဗျားပြောတဲ့ အရပ်မြင့်မြင့် ဓာတ်ပုံဆရာက ရိုက်ယူတဲ့ ဓာတ်ပုံပဲလားဆိုတာ ခင်ဗျား ပြောပြပါ ဟုတ်လား။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံထဲမှာဆိုရင် ခင်ဗျားက ရှေ့ကိုကိုင်ကာ ကားဆွစ်(ချ)ပိတ်နေပြီး၊ ခင်ဗျားဘေးက သက်သေဦးစိန်မြက ကားရှေ့မှန်ထဲကနေ ရှေ့ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ အဲဒီဓာတ်ပုံပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာသာ ခင်ဗျားက ကားသော့ပိတ်ဖို့ ရှေ့ကိုကိုင်နေခဲ့တာနော် ဟုတ်သလား။

ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဘေးနားမှာ

လာရပ်တဲ့ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်က ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်တာပဲ။

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းက အင်မတန်တိကျသော အမူအရာဖြင့် တင်မောင်ဆွေ၏မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

အဲဒီဓာတ်ပုံဆရာရိုက်လိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံပုံလက်ရိုက်မီးကြောင့် ခင်ဗျားက မျက်စိကျိန်းပြီး တဒင်္ဂမမြင်မကန်း မဖြစ်ခဲ့ဘူးပေါ့။

မဖြစ်ခဲ့ပါဘူးလို့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲဗျ။ ကျွန်တော့် မျက်စိတွေက သိပ်ကောင်းတာ၊ ညဘက် ကားမောင်းရင်တောင် ရှေ့ကလာတဲ့ ကားရှေ့မီးတွေကြောင့် ကျွန်တော် မျက်စိမကျိန်းတတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကင်မရာဖလက်ရှိ လိုက်မီးတွေကြောင့်လည်း ကျွန်တော် မျက်စိမကျိန်းတတ်ပါဘူး။

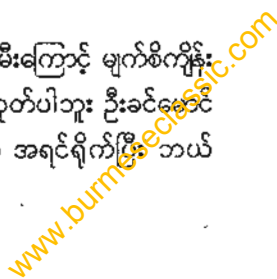
ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းက ခပ်ကြွားကြွားပြောလိုက်သည်။

ကောင်းပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တခြားဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်က ခင်ဗျားကားရှေ့တည့်တည့်ကနေပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

ဟုတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲဗျ။ ဓာတ်ပုံဖလက်ရိုက်မီးတွေကြောင့် မျက်စိတွေမကျိန်းတတ်ပါဘူးလို့ တိတိကျကျပြောပြီးပြီမဟုတ်လား။

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းက စိတ်တိုလာသောအသံဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်ဗျားကို ကင်မရာဖလက်ရိုက်မီးကြောင့် မျက်စိကျိန်းရမယ်လို့လည်း ကျွန်တော်က ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး ဦးခင်မောင်အုန်းရဲ့။ အခုဟာက ဘယ်ဓာတ်ပုံဆရာဟာ အရင်ရိုက်ပြီး ဘယ်

ဓာတ်ပုံက နောက်မှရိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ပုံအစီအစဉ် ရှင်းလင်းအောင်ပြောနေရတာပါ။ ကဲ... ဟောဒီ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်စမ်းပါဦး။

တင်မောင်ဆွေက ဒုတိယမြောက်ဓာတ်ပုံကို ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းအား ပြလိုက်ပြန်သည်။

‘အဲဒီဓာတ်ပုံဟာ ကျွန်တော်ခုနကပြတဲ့ ပထမဓာတ်ပုံနဲ့ ပြိုင်တူလိုလို ရိုက်ခဲ့တဲ့ဓာတ်ပုံပဲဖြစ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ခင်ဗျားက ရှေ့ကိုကုန်းပြီး ကားဆွစ်ချသောပိတ်နေတယ်။ ခင်ဗျားဘေးက ဦးစိန်မြကတော့ ကားမှန်ထဲက ရှေ့တည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဓာတ်ပုံဟာ ပထမဓာတ်ပုံလို ဘေးကနေရိုက်ထားတာမဟုတ်ဘဲ ရှေ့တည့်တည့်ကနေ ရိုက်ထားတယ်ဟုတ်ရဲ့လား ဦးခင်မောင်အုန်း။’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အဲဒီ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ဦးစိန်မြသာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ဘေးကနေ ကင်မရာကိုင်ထားတဲ့ ပထမဓာတ်ပုံဆရာရဲ့ ပုံပါပါတယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

တင်မောင်ဆွေသည် ကျေနပ်အားရစွာ ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ညိတ်ဖြန်ရာက မေးခွန်းနှင့်အဖြေကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသော တရားသူကြီး ဦးမင်းညိုဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား။ ဒီဓာတ်ပုံတွေကို တရားခံပြသက်သေပစ္စည်း(က)နဲ့ (ခ)အဖြစ် ရုံးတော်ကို တင်သွင်းပါတယ်’

ရှေ့ဘတ်စာရေးက တင်မောင်ဆွေလှမ်းပေးသော ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို လက်ခံယူကာ မှတ်သားထားလိုက်သည်။

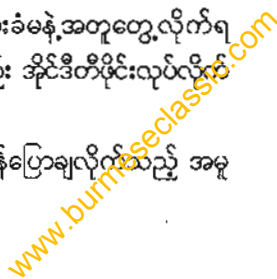
တင်မောင်ဆွေကတော့ စိတ်ထဲတွင် ကြိတ်၍ ကျေနပ်မိရာက အစိုးရပြသက်သေ ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းအား ထပ်၍ ရင်ဆိုင်လိုက်ပြန်သည်။

‘ကဲ... ဦးခင်မောင်အုန်း။ အဲသလို ခင်ဗျားကားကို ဓာတ်ပုံဆရာနှစ်ယောက်က ဘေးကနဲ့ရှေ့ကနေဝိုင်းပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြတဲ့အချိန်မှာ တခြားဓာတ်ပုံဆရာတွေက အိမ်ထဲက ထွက်ပြေးလာတဲ့ သူကိုပဲ ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြတာပဲလားဗျ’

ခင်မောင်အုန်းက သရော်ပြီးပြီးကာ ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

‘ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားက အိမ်ကလေးထဲက ထွက်ကိုမလာသေးပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုအိုင်ကမ်းဖမ်းလို့ ‘ဘယ်ရမှာလဲ ဦးတင်မောင်ဆွေ၊ ဒီဓာတ်ပုံဆရာတွေက ခင်ဗျား ဝင်းထဲကို ကျွန်တော် ဝင်လာလာချင်း ကျွန်တော့်ကိုဝိုင်းပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြတာပါပဲ။ အဲဒီက ဖလက်ရှ်လိုက်မီးရောင်တွေကြောင့် ခင်ဗျားက အပြင်ဘက်မှာ သတင်းထောက်တွေရောက်နေတာ သိသွားပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ ရှောင်ပြေးလို့လည်းရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သိတော့ ပြန်လှည့်ပြီး အိမ်ထဲကိုပြန်ဝင်ပြေးသွားတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ဦးစိန်မြက ကောင်းကောင်းတွေ့လိုက်ရတာဆိုတော့ သူအမှုဖြစ်တဲ့နေ့က ကားရဲ့ရှေ့မှာ တရားခံမနဲ့အတူတွေ့လိုက်ရတဲ့လူဟာ ခင်ဗျားပါပဲရယ်လို့ တစ်ချက်တည်း အိုင်ဒီတီဖိုင်းလုပ်လိုက်တော့တာပါပဲ ဦးတင်မောင်ဆွေရဲ့’

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းက စကားကုန်ပြောချလိုက်သည့် အမှု

အရာမျိုးဖြင့်ပြောလိုက်ကာ တင်မောင်ဆွေအား ကဲ... ဘာပြောချင်သေးသလဲဟူသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် တင်မောင်ဆွေကတော့ ခပ်အေးအေးအမူအရာဖြင့်ပင် မေးခွန်းတွေ ဆက်ထုတ်ရာက ခင်မောင်အုန်းက ခေါင်းထိုး တိုးဝင်လာနေပြီ ဖြစ်သော ညွတ်ကွင်းကို ခိုင်မာအောင်လုပ်နေလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ ခင်ဗျားပြောသလို အိမ်ကလေးထဲက လူတစ်ယောက်က ပြေးထွက်လာတဲ့အခါမှာ ဓာတ်ပုံဆရာတွေက သူ့ကို ဓာတ်ပုံတွေတိုင်းရိုက်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ ဓာတ်ပုံဆရာတွေက ခင်ဗျားအိမ်ထဲပြေးထွက်လာတာကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့ကြပါတယ်’

‘ပြေးထွက်လာတဲ့လူက သူ့မျက်နှာကို ဦးထုပ်နဲ့ကွယ်ထားခဲ့တယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားမျက်နှာကို ဦးထုပ်နဲ့ကွယ်ထားခဲ့တယ်’

‘ကောင်းပြီ ကျွန်တော်က အခုခင်ဗျားကို ဓာတ်ပုံတစ်ခု ပြမယ်။ ဒီဓာတ်ပုံဟာ တရားခံပြသက်သေ(ဂ)အဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော်က ရုံးတော်ကို တင်သွင်းပါတယ်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ လူတစ်ယောက်က မျက်နှာကို ဦးထုပ်နဲ့ကွယ်ပြီး အိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာနေတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်’

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းက တင်မောင်ဆွေပေးသော ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ကာ အားရပါးရပြေးလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့ ဒီဓာတ်ပုံပါပဲ၊ ခင်ဗျားမျက်နှာကို ဦးထုပ်

နဲ့ကွယ်ပြီး အိမ်ထဲကထွက်လာနေတာကို ထင်ထင်ရှားရှားပြနေတာပဲ’

တင်မောင်ဆွေသည် ထိုဓာတ်ပုံအား တရားခံပြသက်သေခံပစ္စည်း (ဂ)အဖြစ်နဲ့ ရှေ့ဘတ်စာရေးမှတစ်ဆင့် ရုံးတော်တွင် တင်သွင်းလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် နောက်ထပ်၍ ဓာတ်ပုံတစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူပြန်ကာ အစိုးရပြသက်သေ ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းထံရောက်ခဲ့ပြန်သည်။

‘ကဲ... ဦးခင်မောင်အုန်း၊ ကျွန်တော်က တရားခံပြသက်သေခံပစ္စည်း (ဃ)ကို အခုခင်ဗျားကို ပြဦးမယ်။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံထဲမှာဆိုရင် ကင်မရာယူထားခဲ့တဲ့ထောင့်က ခုနကပြတဲ့တရားခံပြသက်သေပစ္စည်း(ဂ)ထက်ပိုပြီး ဘေးကျကျကဆိုတော့ အိမ်ထဲက ထွက်လာတဲ့လူရဲ့မျက်နှာကို ပိုပြီး ဘေးကနေမြင်ရနိုင်တာကို တွေ့လိုက်မယ်။ ဒီတော့ အဲဒီလူရဲ့မျက်နှာ ရုပ်လက္ခဏာကို တတိယဓာတ်ပုံထက်ပိုပြီး ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့ရနိုင်တယ် မဟုတ်လား’

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းက ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘အင်း... ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ အခု ပဉ္စမမြောက်ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပါဦး။ တရားခံသက်သေပြပစ္စည်း (င)ပေါ့။ ဒီဓာတ်ပုံမှာတော့ ဦးထုပ်ကို မျက်နှာကွယ်ပြီး ပြေးနေတဲ့လူရဲ့ ပုံနဲ့တတိယနဲ့အတူ စတုတ္ထဓာတ်ပုံတွေကို ရိုက်ယူနေတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာတွေရဲ့ပုံကိုပါ ပြထားတာကိုတွေ့ရလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဟုတ်တယ်နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျ’

‘ဒီဓာတ်ပုံကိုလည်း သေသေချာချာကြည့်စမ်းပါလေ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ မျက်နှာကို ဦးထုပ်နဲ့ကွယ်ပြီး ပြေးနေတဲ့လူရဲ့ မျက်နှာ ရုပ်လက္ခဏာကို ပရီးပိုင်းဘေးတိုက်ကျကျကြီး ရိုက်ထားဟော သူ့ ဘေးတိုက်မျက်နှာကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့ရနိုင်တယ်။ ဒီလူဟာ ကျွန်တော်မဟုတ်တာကို တွေ့ရလိမ့်မယ် ဦးခင်မောင်အုန်းရဲ့’

တင်မောင်ဆွေက ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းအား စေ့စေ့ကြည့် လိုက်ကာ စကားလုံးများကို ဝာစ်လုံးချင်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တရားခွင်အတွင်းရှိ လူများသည် တင်မောင်ဆွေ၏ စကားအဓိပ္ပာယ် ကိုနားလည်ကာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။ ရဲအုပ် ခင်မောင်အုန်းသည် ကြောင်အမ်းအမ်းကြီးဖြစ်သွားရာက တင်မောင် ဆွေ၏ လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

‘နေပါဦး ကျုပ်မျက်မှန်တပ်ပြီး ကြည့်ပါရစေ’

ခင်မောင်အုန်းက ပြောပြောဆိုဆို အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ကော်ကိုင်းမျက်မှန်ကို ထုတ်တပ်ကာ ဓာတ်ပုံကို သေချာစွာစစ်ဆေး ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

‘မှန်တယ် ဒီဓာတ်ပုံထဲက လူဟာ ခင်ဗျားမဟုတ်ဘူး။ တခြားလူတစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျား ဘာရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လုပ်တာ လဲ’

ခင်မောင်အုန်းက ဓာတ်ပုံမှဆတ်ခနဲမော့ကြည့်ကာ မျက် လုံးပြူးမျက်ခံပြူးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒီဓာတ်ပုံထဲက ဦးထုပ်နဲ့ကွယ်ထားတဲ့သူဟာ ကျွန်တော်’

ယုတ်ဘူးဆိုတာကို ခင်ဗျားဝန်ခံတယ်နော်။ ကျွန်တော်က ဘာမှ ခင်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ်စရာမလိုပါဘူး။ ဓာတ်ပုံတွေကိုက ရှင်းနေ တာပဲဥစ္စာ’ဟု တင်မောင်ဆွေက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလိုက်ကာ ဆက် ဆက်၍...

‘ကဲ... ခင်ဗျား တရားခံပြသက်သေပစ္စည်း (ခ)ဓာတ်ပုံကို ခြိတ်ကြည့်စမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားနဲ့မျက်မြင်သက်သေ ကိုစိန်မြတို့ကို ဘေးရှေ့တည့်တည့်က ရိုက်ထားတဲ့ပုံဟာလေ။ အဲဒီပုံမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ဆားနားက ကပ်ရပ်ပြီး ဓာတ်ပုံကင်မရာကိုင်ထားတဲ့ လူရဲ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ တရားခံပြ သက်သေခံ ပစ္စည်း (ထ) ပထမဦးဆုံး ဓာတ်ပုံကိုရိုက်ထားတဲ့ လူဟာလေ။ ခင်ဗျား ကို မှတ်မိလိမ့်မယ်ထင်တယ် ဦးခင်မောင်အုန်းရဲ့’

တင်မောင်ဆွေနှင့်ခင်မောင်အုန်းတို့သည် အချီအချာပြော နည်းနည်းကို နားထောင်နေသော ဦးဘဂျမ်းသည် မျက်မှောင်ကြီး ဖြုတ်လျက် ထိုင်ရာမှထလာတော့သည်။

‘နေစမ်းပါဦး... နေစမ်းပါဦး။ ဒီဓာတ်ပုံတွေကို ကျုပ် ကြည့်ပါရစေဦး’

‘ကြည့်ရပါတယ် ဦးဘဂျမ်း’

တင်မောင်ဆွေက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ပင် ဦးဘဂျမ်းကို ဖိတ် ခေါ်လိုက်သည်။ ခင်မောင်အုန်းသည် တင်မောင်ဆွေယူပြသော ဓာတ်ပုံဓာတ်ပုံကို ငုံ့ကြည့်နေရာမှ ဆတ်ခနဲခေါင်းထောင်လာတော့ သည်။

‘ဟာ ဒါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ဒီဓာတ်ပုံဟာ အတုချည်းပဲ’

နေပါဦး ခင်ဗျားက အတုချည်းပဲလို့ဘာလို့ပြောနိုင်ရတုန်း ဦးခင်မောင်အုန်း

ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါခင်ဗျား သက်သက်တာပဲ

ဦးခင်မောင်အုန်း၊ ခင်ဗျားဟာ တာဝန်ရှိရဲအရာရှိတစ်ယောက်အနေနဲ့ တရားခွင်မှာ လာသက်သေခံနေတာမှာ အရမ်းကာလျှောက်မခွပ်စွဲဖို့ ကျုပ် သတိပေးပါရစေ ဟု တင်မောင်ဆွေရုတ်တရက် တင်းမာသွားသော မျက်နှာထားဖြင့်ပြောလိုက်သည်

အဲဒီညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို အမှန်အတိုင်း သက်သေခံမယ့် ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့သက်သေ ခြောက်ယောက်တိတိ ကုဆီမှာ ရှိနေပါတယ်။ ဒီဇာတ်ပုံဟာ အတုဖြစ်ပါတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောနိုင်တဲ့ အထောက်အထားကို ဒီဇာတ်ပုံမှာ ဘာများတွေ့ရလဲ

အဲ... ကျုပ်က ဓာတ်ပုံပညာကို သိပ်နားလည်တာ မဟုတ်တာ။ ဘာပြောတတ်မှာလဲ

ခင်မောင်အုန်းက မျက်နှာထားခပ်ပုတ်ပုတ်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဒီလိုဆို ဒီဇာတ်ပုံဟာ အတုပါလို့ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်ပြောနိုင်ရတာလဲ

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအတိုင်း ဟုတ်မှမဟုတ်တာပဲဗျ

ဟုတ်ကိုဟုတ်ပါတယ် ဦးခင်မောင်အုန်း။ ခင်ဗျားဟာ ဒီရုံးတော်မှာ အမှန်အတိုင်းထွက်ဆိုဖို့ ပဋိညာဉ်ပေးထားတယ်ဆိုတာ

တိုလည်း မမေ့နဲ့။ ကောင်းပြီ ခင်ဗျားဟာ အဲဒီညက အင်းယားကန်စောင်းက ကျုပ်အပန်းဖြေတဲ့ အိမ်ကလေးရဲ့ဝင်းထဲကို ကားမောင်းဝင်လာတော့ ကားကို ဓာတ်ပုံဆရာတွေက ဝိုင်းပြီးတဖျပ်ဖျပ်ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ကြပါတယ်လို့ ခင်ဗျားခုနက ထွက်ဆိုခဲ့တယ်မဟုတ်လား

ဟုတ်တယ်လေ

ကောင်းပြီ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ ဖလက်ရှ်လိုက်မီးရောင်တွေကြောင့် ခင်ဗျားဟာမျက်စိတွေကိုနိုးသွားပြီး ခင်ဗျားရဲ့အနားမှာ တပ်နေပေမယ့် မှောင်ရိပ်ကျနေတဲ့လူတွေကို တဒင်တော့မမြင်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့တယ်မဟုတ်လား အမှန်အတိုင်းဖြေပါနော်

ကျုပ်က ကျုပ်ဘေးဆီကိုကြည့်နေတာမှမဟုတ်တာဘဲ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားအိမ်ကလေးကို ကြည့်နေခဲ့တာမှာ အိမ်တံခါးက ဝှင့်လာပြီး... အဲ... ပွင့်လာပြီး

ခင်မောင်အုန်းခမြော စကားမဆက်နိုင်တော့ရာ တင်မောင်ဆွေက ပြုံးလျက်...

ဆက်ပြောပါလေ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ အမှန်အတိုင်းပြောရဖို့ ပဋိညာဉ်ပေးထားတယ်ဆိုတာကို အမှတ်ထားပြီးတော့ တိုမှာ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို အမှန်အတိုင်း သက်သေခံမယ့် ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ သက်သေခြောက်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ တိုလည်း သတိပြုပါနော်

အဲ... တံခါးပွင့်လာပြီး လူတစ်ယောက်ပြေးထွက်လာတာကို ကြည့်နေတာကလား

အဲ... ဒီလူက သူ့မျက်နှာကို ဦးထုပ်နဲ့ကွယ်ထားတယ်မဟုတ်လား

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရဘူးပေါ့’

‘အဲ... ကျွန်တော်... ကျွန်တော်’

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းသည် စကားအထစ်အထစ်ဖြစ်နေရာ တင်မောင်ဆွေက...

‘ဖြေလေဗျာ၊ ခင်ဗျား သူ့မျက်နှာကိုမြင်ရသလား မမြင်ရဘူးလား၊ ဟု ထပ်၍ မေးလိုက်၏။’

‘ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရပါဘူး’

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းက မျက်နှာအောင့်သိုးသိုးဖြင့် ဖြေလိုက်၏။

‘ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားက သူ ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်ခဲ့တာလဲ’

‘အဲ... သူ... သူလမ်းလျှောက်ပုံနဲ့ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ပြီးမှတ်မိတာပေါ့ဗျ။ နောက်ပြီးတော့လည်း တင်မောင်ဆွေဟာ အဲဒီအိမ်ကလေးထဲမှာ ပုန်းနေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိထားရတာကိုး’

တင်မောင်ဆွေက ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပြီ ခင်ဗျားက အဲသလိုသိထားရတော့ ခင်ဗျား ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ကျုပ်က ဒီအိမ်ထဲက ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်မှတ်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ထင်မှတ်သလို လူတစ်ယောက်က အဲဒီအိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာတော့ ခင်ဗျားက ပြေးထွက်လာတဲ့လူဟာ ကျွန်တော်ပဲလို့တစ်ခါတည်း ကောက်ချက်ချလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား’

ထိုအချိန်တွင် ဦးဘဂျမ်းက ထိုင်ရာမှထလာတော့သည်။

‘တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား ကျွန်တော်ကနဲ့ကွက်ပါရစေ။’

ဦးတင်မောင်ဆွေ အခုမေးနေတာဟာ အခုအမှုနဲ့ ဘာမျှမဆိုင်ပါဘူး။ တင်မောင်ဆွေက ဦးဘဂျမ်းကိုတစ်လှည့်၊ တရားသူကြီးကိုတစ်လှည့် ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

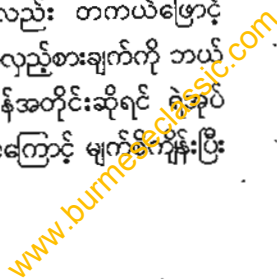
‘တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ဦးဘဂျမ်းဟာ မူလကတည်းက သခု ဒီကိစ္စဟာ အမှုနဲ့ဆက်စပ်ကြောင်း သက်သေအထောက်အထား ပြပါမယ်ဆိုပြီး ရုံးတော်ကို တင်သွင်းခဲ့တာပါ။ အခုမှ သူကနဲ့ကွက်နေတာဟာ အဓိပ္ပာယ်လုံးဝမရှိပါဘူးခင်ဗျာ’

‘သူပြောတာလည်း မှန်သားပဲ ဦးဘဂျမ်းရဲ့။ နောက်ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံတွေကလည်း ရှင်းနေတာပဲ’

‘တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ သခု ဦးတင်မောင်ဆွေ လုပ်နေတာဟာ အစိုးရသက်သေတစ်ယောက်အပေါ်မှာ မတရားအခွင့်အရေး ယူရာ ရောက်နေပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ဦးတင်မောင်ဆွေဟာ လှည့်စားချက်တစ်ခုပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ကျွန်တော့် သက်သေအပေါ်မှာမတရားအခွင့်အရေး ယူနေတာပါ’

ဦးဘဂျမ်းကလည်း အလျှော့မပေးဘဲ တရားသူကြီးထံတွင် ထပ်၍ စောဒကတက်လိုက်ပြန်၏။

‘မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ လှည့်စားချက်ကို ကျွန်တော် အသုံးပြုတာ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်။ သို့သော်လည်း တကယ်ဖြောင့်မှန်တဲ့သက်သေဆိုရင် ကျွန်တော် အသုံးပြုတဲ့လှည့်စားချက်ကို ဘယ်လိုမှ ခံယူနိုင်လိမ့်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်အတိုင်းဆိုရင် ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းဟာ ကင်မရာဖလက်ရှ်မီးရောင်ကြောင့် မျက်စိကန်းပြီး

တဒဂံအားဖြင့်တော့ ဘာကိုမှမမြင်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ဒါကို ရိုးရိုးသားသားဖြောင့်ဖြောင့်မှန်မှန် ဝန်မခံခဲ့ပါဘူး။ သို့သော်လည်း သူဟာ အမှန်အတိုင်းထွက်ဆိုပါမယ်လို့ ပဋိညာဉ် ပြုထားတာမို့ ဒါကို ဝန်မခံသေးရင် မတရားလိမ့်လည် သက်သေ ထွက်ဆိုမှု အပြစ်ရှိနေပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ခုနကတင်ပြခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့တဲ့ လူခြောက်ယောက်က ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ပါတယ်ဆိုတာကို သက်သေခံပြီး ဘယ်ဓာတ်ပုံကို ဘယ်သူရိုက် ခဲ့ပါတယ်ဆိုတာကို အတိအကျပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် အတိအကျ ရဲအုပ်ဦးခင်မောင်အုန်းကို မေးပါရစေ။ အဲဒီ ညက အင်းယားကန်စောင်းမှာ ကျွန်တော့်အိမ်ကလေးထဲက ထွက် ပြေးလာတဲ့သူဟာ ကျွန်တော်ပဲလား။ သို့မဟုတ် သူ့ဘေးနားမှာ ကပ်ပြီး သူ့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့တဲ့သူဟာ ကျွန်တော်ပဲလားဆိုတာကို တိတိကျကျဖြေပေးပါ။

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းသည် မျက်နှာတွင်ချွေးများပြန်ကာ ဦး ဘဂျမ်းအား အကူအညီတောင်းသလို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဦးဘဂျမ်း ကလည်း တရားသူကြီးအားထပ်၍ စောဒက တက်လိုက်၏။

‘တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား ကျွန်တော်ကန့်ကွက်ပါတယ်။ အခု ဦးတင်မောင်ဆွေမေးနေတာဟာ မတရားပါဘူး။’

‘ဦးဘဂျမ်းရဲ့ ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဦး တင်မောင်ဆွေမေးတာကို သက်သေက ဖြေပါစေ။’

‘ကဲ... ဦးခင်မောင်အုန်း ကျွန်တော်မေးတာကို ဖြေစဉ် ပါ။’

ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းသည် နဖူးမှချွေးများကို သုတ်ရင်း...

ကျွန်တော်မသိပါဘူး’ ဟု တုံးတိတ်ပြန်ဖြေပေးလိုက်၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ အခု ဒီသက်သေကို ပြန်လည် သိဆေးလို့ရပါပြီ။’

တင်မောင်ဆွေက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောရာက မျက်နှာကြီးမိုမြန်း သာ ဦးဘဂျမ်းဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

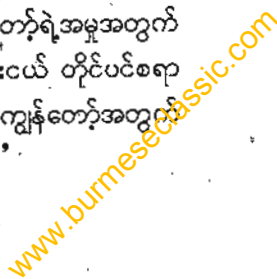
‘ကဲ... ဦးဘဂျမ်းခင်ဗျာ နောက်ထပ်သက်သေအဖြစ်နဲ့ ခင်ဗျားက ကိုစိန်မြကို တင်ပြဖို့ရည်ရွယ်ထားတယ် မဟုတ်လား။ တော့ကား ဦးစိန်မြက ဘာပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ ရုံးတော်က ပြောပါရစေလားခင်ဗျာ။’

ဦးဘဂျမ်းခမျာမှာ တော်တော် အကြပ်ရိုက်၍သွားသည့် လား ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲရှိနေသည်။ လက်ချောင်းများကို ခြုံဆုပ်ချီလုပ်ကာ ရဲအုပ်ခင်မောင်အုန်းကိုသာ မကျေမချမ်း မျက် နှာငကြီးကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ခင်မောင်အုန်းခမျာမှာတော့ ညာမဖော်ရဲဘဲ ရှိနေရာသည်။

‘ကဲ... ဦးဘဂျမ်း၊ ဦးတင်မောင်ဆွေက ခင်ဗျားခုနက မေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်းလုပ်ဖို့ပြောနေတာပဲ။’

တရားသူကြီး ဦးမင်းညိုကလည်း ဦးဘဂျမ်းအား ခပ်ပြုံး ပြုံးကြည့်လျက် စကားဝင်ထောက်ပေးလိုက်၏။

‘တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ရုံးတော်ကို ငါးမိနစ် ရပ်နား ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့အမှုအတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ထောက်တစ်ယောက်နဲ့ အနည်းငယ် တိုင်ပင်စရာ ပါတယ်။ အခု ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အခြေအနေက ကျွန်တော့်အတွက် သင့်မှတ်တဲ့ အံ့ဩစရာတစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။’

ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ် တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား ဟု တင်မောင်ဆွေက ချက်ချင်းပင် ထ၍ ကန့်ကွက်လိုက်၏။

ဦးဘဂျမ်းဟာ သူ့ရဲ့မျက်မြင်သက်သေ ဦးစိန်မြကို ဒီတော်မှာထွက်ဆိုပါမယ်လို့ အစကတည်းက ကတိပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါတင်မကပါဘူး။ ဒီသက်သေနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ကို ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်က ဒီသက်သေကို ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်ရှိနေပါပြီ ခင်ဗျား။ ရုံးတော်ကို ဆွတ္တရုပ်နားချိန်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ဦးဘဂျမ်းဟာ သူ့သက်သေကို သွန်သင်ဖို့ အချိန်ရသွားပါလိမ့်မယ်။

ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဒီလိုစွန့်ပစ်ပါနဲ့။ ဒီသက်သေကိုကျုပ်က ဘာမှ သင်ကြားပေးစရာမလိုဘူး။

ဦးဘဂျမ်းသည် ဒေါသသံဖြင့် တင်မောင်ဆွေအား အော်ပြောလိုက်၏။

ဒီလိုဆိုရင်လည်း အခု သူ့ကို သက်သေခံပေါ်တင်လိုက်ပါတော့လားဗျာ ဟု တင်မောင်ဆွေကတော့ ခင်ပြုံးပြုံးပင် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဟာ ရုံးတော်ကို ဆွတ္တရုပ်နားခွင့်တောင်းဆိုထားပါတယ် ဟု ဦးဘဂျမ်းက ဒေါသထူအနိုင်နိုင်ချုပ်တည်းထားရသောအသံ တရားသူကြီး ဦးမင်းညိုအား ပြော လိုက်သည်။

ဒီတောင်းဆိုချက်ကို ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။

တရားသူကြီး ဦးမင်းညိုက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်၍အော်ပေးလိုက်၏။

ဦးဘဂျမ်းသည် မျက်နှာကြီးမဲခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ တရားသူ

ကြီးအား ဦးညွတ်လိုက်၏။

ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား၊ အခု ကျွန်တော်အစိုးရပြသက်သေ အဖြစ်နဲ့ ဦးဖုန်းကို ခေါ်ပါတယ်။

ဘယ်လိုဗျာ ဦးဘဂျမ်း၊ ခင်ဗျားက မျက်မြင်သက်သေ ဦးစိန်မြကို ခေါ်မယ်လို့ထင်နေမိတာ။

တင်မောင်ဆွေက ဦးဘဂျမ်းအား မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်လျက် ခပ်ငေါ့ငေါ့အသံဖြင့်မေးလိုက်သည်။

ကျုပ်အမှုကို ရုံးတော်မှာတင်ပြတာမှာ ခင်ဗျားရဲ့ညွှန်ကြားချက်ကို မလိုပါဘူး။ ကျုပ်သဘောနဲ့ကျုပ်တင်ပြပါရစေ။

ဦးဘဂျမ်းက တင်မောင်ဆွေအား ပြန်အော်လိုက်သည်။

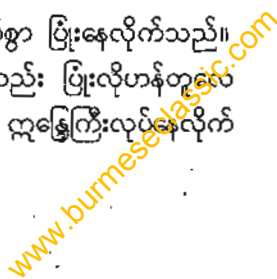
ခုနကလည်း ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကိုအမျိုးမျိုးချဲလင်းလုပ်တယ်။ အခု ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကချဲလင်းပြန်လုပ်ပါရစေ။ ခင်ဗျားခုနက ဝံ့ဝံ့စားစား ကတိပေးထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားရဲ့အလွန်အရေးပါအရာရောက်တဲ့ မျက်မြင်သက်သေ ဦးစိန်မြကို ခေါ်လိုက်စမ်းပါ။

ဦးဘဂျမ်းသည် တင်မောင်ဆွေအား မျက်လုံးကြီးများပြူး၍ ကြည့်လိုက်သော်လည်း ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ...

ကဲ... အစိုးရပြသက်သေ ဦးဖုန်းခင်ဗျား၊ ခံပေါ်ကို တဆိတ်လောက်ကြွပါ။

တင်မောင်ဆွေက အားရကျေနပ်စွာ ပြုံးနေလိုက်သည်။

တရားသူကြီး ဦးမင်းညိုသည်လည်း ပြုံးလိုဟန်တူလေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းကြပ်စွာစေလျက် ဣန္ဒြေကြီးလှုပ်နေလိုက်လေသည်။

သက်သေဦးဖုန်းသည် မိမိမှာရွှေချောင်းရွာမှ အရပ်လူကြီး တစ်ဦးဖြစ်ပြီး မြေပိုင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိသည် ရန်ကုန်မှဝယ်ယူပြီး လိုင်စင်နှင့်ကိုင်ဆောင်နေသည့် သေနတ်ကို မိမိအသုံးမလိုတော့သည့် အတွက် မိမိထံလာဝယ်သူတစ်ယောက်အား ပြန်လည်ရောင်းချ ခဲ့ကြောင်းကို အစစ်ခံပြီးနောက် ဝယ်ယူသူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုပါ ပြန်လည်၍ ပြောပြပြန်သည်။ မိမိရောင်းချလိုက်သော သေနတ်မှာ ယခု အစိုးရပြသက်သေခံပစ္စည်း(က)ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ထပ်မံ ထွက်ဆိုပြန်၏။

‘က... ဦးဖုန်း၊ ခင်ဗျားဆီက ဒီသေနတ်ကို ဝယ်သွားတဲ့ လူကို ခင်ဗျားထပ်တွေ့သေးသလား’ ဟု ဦးဘဂျမ်းက မေးလိုက် သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပါတယ်ခင်ဗျား’

‘အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ’

‘သူ့နာမည်ဟာ ကိုကောင်းစိန်လို့ကျွန်တော်သိရပါတယ်’

‘ခင်ဗျား သူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ’

‘ခင်ဗျားရဲ့ရုံးမှာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်’

ဦးဘဂျမ်းသည် တင်မောင်ဆွေအား နှုတ်ခမ်းမဲ့လျက် လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။

‘က... ဦးတင်မောင်ဆွေခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်သက်သေကို ပြန်လည် စစ်ဆေးနိုင်ပါတယ်’

‘ဘာမှ စစ်ဆေးစရာမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့သက်သေ ဦးစိန်မြကို ဘယ်တော့တွေ့မှာလဲ’

တင်မောင်ဆွေက တစ်ဖက်သားကို မခံချိမခံသာဖြစ်စေ

သော အပြုံးဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ အခုလို ဦးတင်မောင်ဆွေက ကျွန်တော့်ကို စနေတာ ကျေးဇူးပြုပြီး တားမြစ်ပေးပါ’

‘သူ့စနိုင့်ဖို့ အခွင့်အရေးကိုလည်း ခင်ဗျားက ဖော်ပေးခဲ့ တာပဲ မဟုတ်လား ဦးဘဂျမ်း’

တရားသူကြီးက ဦးဘဂျမ်းအား ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်ကြည့်၍ ပြန်ပြောလိုက်၏။

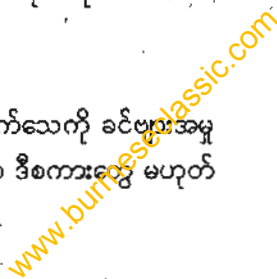
‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား၊ အခု ဦးတင်မောင်ဆွေပြုမှု နေပုံဟာ မသင့်တော်ပါဘူး’

တရားသူကြီး ဦးမင်းညို၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် တင်း ဓာသွား၏။

‘မသင့်လျော်ဘူးပဲထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို တစ်ခု ပြောချင်တယ် ဦးဘဂျမ်း၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုအချိန်ဆွဲရဲရပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့အမှုတစ်ခုကို ခင်ဗျား သဘောကျ ဘယ်လိုတင်တင် တင် နိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ ခင်ဗျားဟာ ရုံးတော်ကို ခင်ဗျားအမှုအတွက် သက်သေတင်ပြနေတယ်ဆိုတာကို လည်း သတိပြုပါ။ အခု ခင်ဗျားရဲ့အမှုအတွက် အင်မတန်မှ အရေး ကြီးတဲ့သက်သေဟာ ဦးစိန်မြလို့ ကျွန်တော် နားလည်ထားရတယ်။ ဒီသက်သေကပဲ အခု တရားခံမကို အိုင်ဒီတီဖိုင်လုပ်ထားတယ် ဆိုတာကို ကျုပ်နားလည်ထားရတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား’

‘ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျားဟာ ဒီသက်သေကို ခင်ဗျားအမှု စတင်စဉ်မှာ စွပ်စွဲပြောဆိုခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ ဒီစကားတွေ မဟုတ်

ပါဘူးလေ။ ခင်ဗျားရဲ့စွပ်စွဲချက်တွေကို ဒီသက်သေအားဖြင့် အထောက်အထား ခိုင်လုံစေမယ်လို့ ကြားဝါခဲ့ပါသေးတယ်။ ကျုပ် တရားသူကြီး လုပ်ခဲ့တာကြာပါပြီ။ ဦးဘဂျမ်း ခင်ဗျားဟာ အခုလို အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့သက်သေကို မတင်ဘဲ အချိန်ဆွဲနေရင် ခင်ဗျား ဒီလိုဘာကြောင့် အချိန်ဆွဲတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကလည်း နားလည်ပါတယ်။ ဒီတော့ကား ဒီသက်သေ ဦးစိန်မြရဲ့ ထွက်ဆို ချက်ဟာ အင်မတန် အားနည်းသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က သတိပေးတာပဲ။ ကဲ... အမှုကို ဆက်တင်ပါ။

ဦးဘဂျမ်းသည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လျက် ခေတ္တမျှ ခပ်တွေ့ တွေ့လုပ်နေသည်။ ပြီးမှ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကား...

ကျွန်တော် အခုသက်သေ ဦးစိန်မြကို ခေါ်ပါတော့မယ် ခင်ဗျား ဟု ပြောလိုက်၏။

ဦးစိန်မြသည် သက်သေခံပေါ်သို့ တက်လာပြီးနောက် မိမိသည် ဓမ္မစေတီလမ်းမှ ဘောင်ဒရီရိပ်သာတိုက်ခန်းနံပါတ် ()တွင်နေကြောင်း၊ မိမိ၏ တိုက်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လျှင် တိုက်ခန်း၏ ကားရုံများသို့ ကောင်းစွာ လှမ်း၍ မြင်နိုင်ကြောင်း ငါးရက်နေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို မိမိကောင်းစွာ မှတ်မိကြောင်း၊ ထိုညနေခြောက်နာရီခန့်တွင် ကားရုံဆီမှ မော်တော် ကားတစ်စီးစက်သံ တဖုန်းဖုန်း တဒိုင်းဒိုင်းဖြစ်နေ၍ မိမိထွက်ကြည့် မိကြောင်း ဟု ထွက်ဆို၏။

အဲဒီအခါမှာ ခင်ဗျား ဘာတွေ့ရသလဲ ဟု ဦးဘဂျမ်းက မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ဟာ ကားတစ်စီးနဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ကားရုံ

ရေမှာ တွေ့ရပါတယ်။

ခင်ဗျားနဲ့သူတို့ဟာ ဘယ်လောက်ဝေးပါသလဲ။

သိပ်မဝေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်အောက် တည့်တည့်မှာပါပဲ။

သူတို့ရပ်တဲ့နေရာမှာ မီးရောင်လင်းနေသလား။

မော်တော်ကားရဲ့ ရှေ့ဓာတ်မီးရောင်က လင်းနေတာပဲ။

အဲဒီလူနှစ်ယောက်က ကားရုံထဲကို ဝင်ကြည့်နေကြတယ်။ သူတို့ကို နောက်ကျောဘက်က မြင်ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဘယ်လိုဝတ် ဓားထားတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း တွေ့ရနိုင် ပါတယ်။

ကောင်းပြီ၊ အခု သူတို့ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တွေကို ပြောပြ စမ်းပါဗျ။

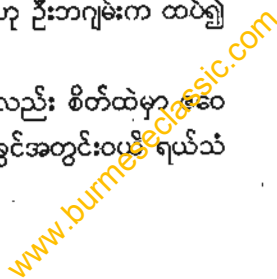
ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကတော့ အခုအမှုမှာ တရားခံမဖြစ်နေတဲ့ ရီရီညွန့်ပါပဲ။ သူဟာ ကြက်သွေးရောင်ကတ္တီပါအင်္ကျီနဲ့ ထမီအပြာ ဝတ်ထားပါ တယ်။ နောက် ရဲဘက်က အရာရှိတွေက သူ့အား ကျွန်တော့်ကို ပြတဲ့အခါမှာ ဒီအဝတ်အစားတွေပဲ ဝတ်ထားပါတယ်။

ကဲ... ကောင်းပြီ၊ နောက်တစ်ယောက်ကကော့

ဦးစိန်မြသည် ထိုမေးခွန်းကို ရုတ်တရက် မဖြေဘဲ သူ၏ ဦးခေါင်းကိုသာ လက်ချောင်းများနှင့် ကုတ်နေလိုက်သည်။

ကဲ... ဘယ်လိုလဲ ပြောလေဗျာ ဟု ဦးဘဂျမ်းက ထပ်၍ တိုက်တွန်းလိုက်တော့မှ...

အဲ... အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထဲမှာ ခေဝ ခဝါဖြစ်နေပြီဗျာ ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရာ တရားခွင့်အတွင်းဝယ် ရယ်သံ

များထွက်ပေါ်လာ၏။

ဦးဘဂျမ်းသည် ဦးစိန်မြအား မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး ကြည့်လျက်...

‘ခင်ဗျာမှာ မျက်စိနှစ်လုံးပါတာပဲ။ ခင်ဗျား မြင်တာထို ခင်ဗျား မပြောနိုင်ဘူးလား’ ဟု စိတ်တိုစွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘မှန်ပါတယ် ကျွန်တော့်မှာ မျက်စိနှစ်လုံးရှိသလို နားနှစ် ဖက်လည်း ရှိတာပဲဗျ။ အဲဒီနားနှစ်ဖက်နဲ့ပဲ ခုနက ခင်ဗျားတို့ပြော ခဲ့တာတွေကိုကြားခဲ့ရပြီပဲ’

ဒီတစ်ခါ ထွက်ပေါ်လာသော ရယ်သံများတွင် ရယ်သံများ တွင် တရားသူကြီး ဦးမင်းညို၏ ရယ်သံပါရောယှက်ပါလာတော့ သည်။ တရားခွင်ပြန်လည် ငြိမ်ကျသွားသော အချိန်၌ ဦးဘဂျမ်း က မျက်နှာခပ်မည်းမည်းဖြင့်...

‘ကဲ... ခင်ဗျားမြင်သမျှကို ပြောပြစမ်းပါခင်ဗျာ’

‘ကျွန်တော်မြင်ရတာတော့ အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်ပဲ သူ့မျက်နှာကိုတော့ ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကားထဲ ဗလတော်တော်တောင့်တင်းပုံရတယ်။ သူက သက္ကလပ်ဦးထုပ်ထွေး လေးဆောင်းထားပြီး အုန်းခွံရောင် ဂျာကင်အင်္ကျီ အရောင်ခပ်ရင့်ရင့် ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားပါတယ်’

‘ခင်ဗျား ဒီလူကို နောက်ထပ်တွေ့ရသေးသလား။ ဘယ်သူ ဆိုတာကို ပြောပြနိုင်သလား’

‘အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ’

‘ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ အခု တရားခံမဟာတော့ အဲဒီည က ခင်ဗျားတွေ့ခဲ့ရတဲ့မိန်းမပဲလို့ အတိအကျ ပြောနိုင်တယ်မဟုတ်

လား’

‘အဲဒီညက သူဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားအရတော့ ပြော နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီမိန်းမနဲ့အတူ ခင်ဗျားတွေ့ခဲ့ရတဲ့ သူကော အခု ခင်ဗျားရှေ့မှာ တွေ့နေရတဲ့လူနဲ့ မတူဘူးလား’

ဦးဘဂျမ်းက တင်မောင်ဆွေထံ လှမ်းကြည့်လျက်မေး လိုက်သည်။

‘ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော်ကန့်ကွက်ပါတယ် တရားသူကြီး မင်းခင်ဗျား၊ သက်သေကို တမင်သက်သက် ညွှန်ကြားပြသရာ ရောက်ပါတယ်’

‘ကန့်ကွက်ချက်ကို ရုံးတော်က လက်ခံတယ်’

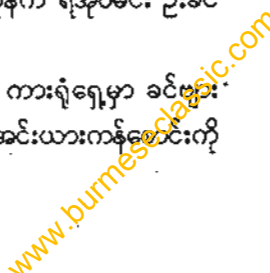
တရားသူကြီးက တင်မောင်ဆွေ၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံလိုက်သည်တွင် ဦးဘဂျမ်းမှာ မျက်နှာကြီးနီရဲတက်လာပြီး သက်သေကို နောက်ထပ်မစစ်ဆေးတော့ဘဲ တင်မောင်ဆွေအား ပြန် လှန်စစ်ဆေးခွင့်ပေးလိုက်၏။

‘ကဲ... ဦးစိန်မြ၊ ခင်ဗျားဟာ အဲဒီညက တွေ့ခဲ့ရတဲ့လူကို နောက်တစ်ခါပြန်တွေ့မိခဲ့တယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား’

တင်မောင်ဆွေက ဦးစိန်မြအား စတင်၍ မေးခွန်းထုတ် လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အဲဒီလူကို ကျွန်တော် ဟိုညက တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ အမှန်ပဲထင်ခဲ့မိပါတယ်။ ခုနက ရဲအုပ်မင်း ဦးခင် ဇောင်အုန်း ပြောသွားတဲ့အတိုင်းပါပဲ’

‘ကောင်းပြီ၊ အမှုဖြစ်ပွားတဲ့ညက ကားရုံရှေ့မှာ ခင်ဗျား တွေ့ရတဲ့လူဟာ ခင်ဗျားနဲ့ဦးခင်မောင်အုန်း အင်းယားကန်တောင်ကို

သွားတဲ့ညက အိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာတဲ့လူနဲ့ အရပ်အမောင်းခြင်း တူညီပြီး အရောင်အဆင်းတူညီတဲ့ အဝတ်အစားတွေဝတ်ထားတဲ့လူနဲ့ အတူတူပဲ မဟုတ်လား

‘မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ အဲဒီလူရဲ့မျက်နှာကိုတွေ့ကို မတွေ့လိုက်ရဘူး မဟုတ်လား’

‘မတွေ့ရပါဘူး ခင်ဗျာ’

‘ခင်ဗျား ကားရုံရှေ့မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲမဟုတ်လား။ ခင်ဗျားက သူ့ကို ကျောဘက်ကပဲ တွေ့လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား’

‘မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဒီလူရဲ့အရပ်အမောင်းချင်းတူပြီး အဝတ်အစားခြင်း ဆင်တူဝတ်ထားတဲ့လူဟာလည်း ခင်ဗျားအတွက်တော့ ဒီလူပဲလို့ထင်စရာပဲမဟုတ်လား’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ။ ဒီလူကိုတော့ ကျွန်တော် ရွေးထုတ်နိုင်တယ်လို့ ထင်တာပဲ’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားဟာလည်း အဲဒီညက ရွေးထုတ်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ’

‘ခုနက ရဲအုပ်ဦးခင်မောင်အုန်းထွက်ဆိုသွားတာကို ခင်ဗျားကြားလိုက်ရတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီညက အင်းယားကန်စောင်းအိမ်ထဲက ထွက်ပြေးလာတဲ့လူဟာ အမှုဖြစ်ပွားတဲ့ညက ခင်ဗျားတွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူပဲရယ်လို့ ခင်ဗျား ရွေးထုတ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား’

‘အေးဗျ အဲဒီညကတော့ ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်’ ဟု ဦးစိန်မြက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာကလေးဖြင့် ဝန်ခံလိုက်ရှာ၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား အဲသလိုမှားတယ်ထင်သလဲ’

‘အဲ... အဲဒီညက အဲဒီလူဟာ ခင်ဗျားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထို ခုနကပဲ အထောက်အထားပြခဲ့ပြီ မဟုတ်လား’

‘အခြား စကားအားဖြင့်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ကားရုံရှေ့မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့လူဟာ တင်မောင်ဆွေပဲရယ်လို့ ခင်ဗျားကိုရဲတွေ့ကာ အစကတည်းက ပြောထားခဲ့လို့ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

တင်မောင်ဆွေက ဦးဘဂျမ်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးဘဂျမ်းခမြော အကြီးအကျယ်မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကရုဏာသက်သွားမိလေသည်။ ပြီးမှ သက်သေဦးစိန်မြဘက်သို့လှည့်၍ မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီညက ခင်ဗျားရွေးထုတ်ခဲ့တာ မှားကြောင်း ဝန်ခံတယ်ပေါ့’

‘ဝန်ခံပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘အမှုဖြစ်ပွားတဲ့ညကလည်း ခင်ဗျား ကားရုံရှေ့မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ရပ်နေခဲ့တယ်နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား’

‘ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ အဲဒီယောက်ျားကိုတော့ ရွေးထုတ်နိုင်ဘဲ ဒီမိန်းမဟာလည်း ရီရီညွန့်ပါပဲလို့ ခင်ဗျားဟာ အတိအကျ ဘယ်လိုရွေးထုတ်နိုင်ပါ့မလဲ’

‘သူ့အဝတ်အစားအရပါ ခင်ဗျာ’

နို့... သူနဲ့အတူရှိနေခဲ့တဲ့ ယောက်ျားကိုလည်း အ
အစားကို ကြည့်ပြီး ရွေးထုတ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ အဲသလို ရွေးထု
ခဲ့ရာမှာ ခင်ဗျားမှားခဲ့တယ်ဆိုတာကိုလည်း ခင်ဗျား ခုနက ဝန်
မဟုတ်လား

‘မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

အား... ကျေးဇူးပါပဲ။ ကျွန်တော် ဆက်မေးစရာမရှိ
ပါဘူးခင်ဗျာ’

တရားသူကြီးသည် နာရီကို လှမ်းကြည့်လျက်...

‘ကဲ... ရုံးတော်ကို နေ့လည်စာစားချိန် ခေတ္တရပ်နား
ပါစို့’ဟု ပြောလိုက်၏။

အခန်း - ၂၆

တရားသူကြီးဦးမင်းညိုက တရားခွင်အတွင်းမှ ထွက်သွား
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တင်မောင်ဆွေ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို
မမစ်က သူမ၏လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် အားရပါးရ ဖျစ်လိုက်သည်။

‘ကိုဆွေက သိမ်တော်တာပဲနော်’ဟု ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားသော
အပြုံးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ရီရီညွန့်ကလည်း တင်မောင်ဆွေအား ရွှင်ယူသော အပြုံး
ကလေးဖြင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

‘ကျွန်မတော့ သိပ်ကိုအားရတာပဲရှင်။ စိတ်လည်း တော်
တော် သက်သာရာရသွားမိတယ်’

တင်မောင်ဆွေက သူမအား တည်ကြည်သောမျက်နှာထား
ဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။

‘အခုဟာ အစပဲရှိသေးတယ် ရီရီညွန့်၊ ကျုပ်တို့ ကိုစိန်မြ
က အိုင်ဒီတီဖိုင်းလုပ်တာကို မခိုင်မာတော့အောင် လုပ်နိုင်ဖို့သာ
မို့သေးတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ခင်ဗျားကို အတိအကျ အိုင်ဒီတီဖိုင်း

လုပ်ထားတာ၊ ဒီတော့ကား ခင်ဗျားဟာ အမှုဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်က ကားရုံရှေ့မှာ မရှိပါဘူးဆိုတာ တနည်းနည်းနဲ့ ပြနိုင်မှစိတ်ချရတာ ရီရီညွန့်သည် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကလေးညှိုးကျသွား

ပြီးတော့ မောင်မြိုင်ကြီး အသတ်ခံခဲ့ရတာကိုကောင်းကင် ခင်ဗျားကိုပေးထားတဲ့ သေနတ်ပဲ။ နောက်ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျား ယူမယ့်ယောက်ျား ဦးစောဝင်းအသတ်ခံရတာလည်း ရှိသေးတာပဲ။ ဦးစောဝင်းအသတ်ခံရခြင်းအားဖြင့်လည်း ခင်ဗျားဟာ သူ့အသက်အာမခံ ငွေနှစ်သောင်းကိုလည်းရဦးမယ်မဟုတ်လား

ရီရီညွန့်သည် မျက်နှာကလေးပျက်သွားပြီးမှ တင်မော့ဆွေအား တောင်းပန်အသနားခံသော မျက်နှာကလေးဖြင့်ကြည့်လိုက်ရသည်။

‘အို... ကိုတင်မောင်ဆွေရယ်၊ ရှင်နားမလည်ဘူးဟာပင်။ ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်နှစ်ခါရှင်းပြရမလဲ။ ကျွန်မဟာ ဦးစောဝင်းကို အင်မတန်ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဦးစောဝင်းအခုလို သေသွားရတာဟာ ကျွန်မအတွက် အင်မတန်ကြေကွဲစရာ ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဦးစောဝင်းဟာ ကျွန်မအတွက် နောင်ရေးလုံခြုံမှုကို အာမခံပေးလှူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့အခုလို သေသွားရတာဟာ ကျွန်မအတွက် အင်မတန်နစ်နာပါတယ်ရှင်...’

‘ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားနောင်ရေးကို စိတ်ချစဉ်းစောဝင်းကိုယူဖို့ ကြံစည်ထားပေမယ့် ခင်ဗျားတကယ်ချစ်တာကိုကောင်းစိန်ဖြစ်နေရင်ကော၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ သူ့ကိုယူအတွက် ငွေနှစ်သောင်းအာမခံငွေရတဲ့ နည်းလမ်းကို ညွှန်ပြနေရောဗျာ’

‘ဪ... ကိုဆွေကလည်းရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ကျွန်မကို မေးနေပုံက အစိုးရရှေ့နေကျနေတာပဲ’

‘ခင်ဗျားကို ဦးဘလှမ်းက စစ်ရင် ကျုပ်အခုမေးနေရတာကတောင် ဆိုးဦးမယ်နော်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မေးရဦးမယ်။ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဟိုနေ့ညက ကျုပ်ခိုင်းသလို အလောင်းကို တွေ့တွေ့ခိုင်း ရဲဘက်ကို ဖုန်းမဆက်ခဲ့ရတာလဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းကဆိုရင် သေနတ်ဟာ ခင်ဗျားလက်ကိုင်အိတ်ထဲမှာပဲ ရှိနေခဲ့တာပဲ’

ရီရီညွန့်က တင်မောင်ဆွေနှင့်မျက်နှာချင်း မဆိုင်တော့ဘဲ နှုတ်လွှာချပစ်လိုက်လေ၏။

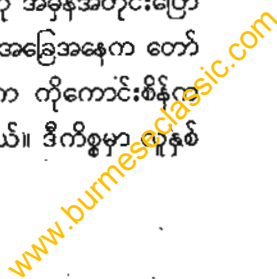
‘အို... ကိုတင်မောင်ဆွေ၊ အဲဒါကိုတော့ ကျွန်မ မပြောဘူးရှင်။ ကျွန်မကို မမေးပါနဲ့...’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ အခု လူသတ်မှုနဲ့ စွဲချက်တင်နေတော့မှာနော်... ခင်ဗျားအမှုကို စစ်ဆေးခဲ့တဲ့အခါမှာလည်း ခင်ဗျားဟာ လူသတ်မှုနဲ့အပြစ်ဒဏ်ခံရတော့မှာပဲ’

ထိုအခါမှ ရီရီညွန့်ရဲ့ မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်၍ ကြောက်ကား တင်မောင်ဆွေအား စူးစိုက်၍ကြည့်လိုက်၏။

‘အို... ကိုတင်မောင်ဆွေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲရှင်။ နေ့ကို ကျွန်မ အားကိုးပါတယ်’

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုချည်း အားကိုးလို့မဖြစ်သေးဘူး။ ဟိုညက ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အမှန်အတိုင်းပြောပြဖို့လိုသေးတယ်။ ခု ခင်ဗျားရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးဝါးနေတာနော်။ ခင်ဗျားကို အဲဒီညက ကိုကောင်းစိန်က အသုံးစီမံပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်နှစ်

ယောက်က အသတ်ခံခဲ့ရပြီဗျ။ အဲဒီထဲက လူတစ်ယောက်ကို သတ် ခဲ့တဲ့သေနတ်ဟာလည်း လူသတ်မှုမဖြစ်ပွားခင်နဲ့ ဖြစ်ပွားပြီးတဲ့နောက် မှာ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာပဲ ရှိနေခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ဒီလူသတ်မှုဖြစ်ပွား ချိန်မှာ ဒီသေနတ်ဟာ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ မရှိပါဘူးဆိုတာကို ရုံးတော်က ယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ခင်ဗျားဟာ အတော်ကြီး ရှင်းပြရလိမ့်မယ်'

'ကိုတင်မောင်ဆွေ ဟိုညက ကျွန်မလုပ်ခဲ့တာတွေကို ကိုကောင်းစိန်က စီစဉ်သင်ပြခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်'

'ဒါကို ကျုပ်က ယုံရမှာလားဗျာ'

တင်မောင်ဆွေက ယုံကြည်မှုကင်းသော အမူအရာဖြင့် ပြန်မေးရာက ရီရီညွန့်မှာ မျက်နှာကလေးနီမြန်းသွားရှာသည်။

'အို... ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာပါရှင်၊ သူက ကျွန်မ ကို ကူညီခဲ့တာ တစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်မကို စီစဉ်သင်ပြခဲ့တာက သူ မဟုတ်ပါဘူး'

'သူမဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ'

ရီရီညွန့်သည် နှုတ်ခမ်းကလေးများ ကိုက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ မပွင့်တပွင့်လေသံဖြင့်...

'ကျွန်မရဲ့ ဒုတိယယောက်ျား ကိုညွန့်စိန်မောင်ပါပဲ။ အို... ကျွန်မပွင့်ပြောမိပြီ၊ သူသိရင်တော့ သိပ်စိတ်ဆိုးတော့မှာပဲ'

တင်မောင်ဆွေက ရီရီညွန့်အား နှုတ်ခမ်းများတွန့်လျက် ကြည့်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလုပ်ဖို့ကောင်းတယ်'

'အို... ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်...'

'အမူအရာလုပ်တာက သိပ်ကောင်းတာပဲကိုး။ ခင်ဗျား ထဲပြောပြော ကျုပ်ယုံကြည်ဖို့ ခဲယဉ်းနေပြီ။ ခင်ဗျား ကျုပ်စကား အစကတည်းက နားမထောင်ခဲ့လို့ ဒီအမူမှာ ကျုပ်ဟာ မပါချင် ပါခဲ့ရတယ်'

'ကိုဆွေကသာ ဘာမှမပြောရင် ဒီသေနတ်ဟာ ကျွန်မ လက်ထဲမှာရှိနေတယ်ဆိုတာကို သူတို့က ဘယ်လိုမှ အထောက် အထားပြနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ခင်ဗျားက ထင်သလား ရီရီညွန့်'

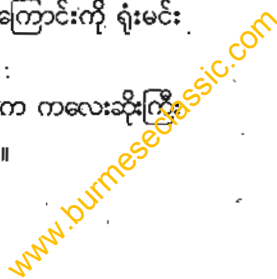
'ကိုကောင်းစိန်က ဒီလိုပဲ ပြောတာပဲလေ'

'တော့တော်လည်း လာတဲ့သူပဲ'ဟု တင်မောင်ဆွေက ခြင်းစွာ ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

'ကိုကောင်းစိန်က သိပ်ကိုညဉ့်ဖက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဆွေရဲ့။ သူက ပြောတယ်။ ဒီသေနတ်ဟာ ကျွန်မလက်ထဲမှာ ဘယ်ဆိုတာကို ရဲဘက်က ဘယ်လိုမှသဲလွန်စ လိုက်ရှာလို့မရဘူး အာမခံထားခဲ့တာ...'

'ဒီမှာ ရီရီညွန့် နားထောင်စမ်း၊ ခင်ဗျားဟာ ဦးစောဝင်းနဲ့ တစ်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဦးစောဝင်းဟာ စီးပွားရေးကိစ္စတစ်ခု အာနလာနေ့ညမှာ ခရီးထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒါကို ခင်ဗျား သိပြီး အဲဒီညက တစ်ညလုံးလိုလို ခင်ဗျားရဲ့တိုက်ခန်းထဲမှာ ကောင်းစိန်ကို ခင်ဗျားခေါ်ထားခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်းကို ရုံးမင်း သိသွားရင် ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ'

ရီရီညွန့်မှာ မျက်နှာကလေးနီမြန်းလာရာက ကလေးဆိုးကြီး တစ်ယောက်လို နှုတ်ခမ်းများ စူပစ်လိုက်သည်။

အို... ဘယ်လိုပဲ ထင်ကြပါစေလေ။ ဟိုညက ကိုကောင်းစိန် ကျွန်မဆီလာလည်တာဟာ ရိုးရိုးလာလည်တာပဲဟာ ကိုကောင်းစိန်နဲ့ ကျွန်မဟာ မောင်နှမလိုပါပဲ။ ဘယ်လိုမှဖောက်ပြန်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။

ဦးစောဝင်းက ကိုကောင်းစိန်ကို သိသလား။

ဟင့်အင်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးကြပါဘူး။

ကိုကောင်းစိန် ဒီကိစ္စထဲမှာကြားက ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါနေတာကို ကျုပ်တော့ မကြိုက်ဘူးရီရီညွန့်။

ရီရီညွန့်၏ မျက်လုံးများသည် ရုတ်တရက်တောက်ပြောင်လာရာက အို... ရှင်စောင့်ကြည့်စမ်းပါလေ။ ကိုကောင်းစိန်က ဟုခံပြင်းသံကလေးဖြင့် ပြောဆိုလိုက်ပြီးမှ စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြတ်ထားလိုက်သည်။

ဆိုစမ်းပါဦးလေ၊ ကိုကောင်းစိန်က ဘာလုပ်ဦးမှာတဲ့လဲ။

အို... ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။

ရီရီညွန့်က မြဲစိစိလုပ်နေလိုက်ရာ တင်မောင်ဆွေက သူ့၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိတော့သည်။

ဟိုသေနတ်ပေါ်မှာ ကျုပ်လက်ပုံစံရောက်နေတယ်ဆိုတာကိုလည်း မေ့မထားနဲ့ဦး ရီရီညွန့်။ ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျားက ရုံးတော်ကို ရှင်းပြရဦးမှာပဲ။

ရီရီညွန့်က ပါးနပ်လျှိုဝှက်သော အပြုံးကလေးပြုံးလိုက်၏။

ဒီအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုတင်မောင်ဆွေ၊ ဒီအတွက်နဲ့

ပတ်သက်ပြီး ကိုကောင်းစိန်က ကျွန်မကိုပြောထားတာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မက ရှင်းပြပါ့မယ်။

အခန်း - ၂၇

တရားရုံးမင်း ပြန်ထိုင်သည့်အခါတွင် ဦးဘဂျမ်းသည် မျက်နှာကြီးနီမြန်းလျက် စိတ်ဆိုးနေပုံရသေးပေသည်။ သူက အစိုးရပြုသက်သေအဖြစ်နှင့် ကိုညွန့်စိန်မောင်အား ခေါ်လိုက်လေ၏။

ရီရီညွန့်သည် သူမ၏ ဒုတိယလင်အား သက်သေအဖြစ်နှင့် ခေါ်လိုက်သည်ကိုကြားရလျှင် မျက်နှာကလေးဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားကာ 'အို... ခက်တော့တာပါပဲရှင်၊ သူ့ကို သက်သေမခေါ်ခိုင်းပါစေနဲ့' ဟု နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

'မျက်နှာမပျက်စေနဲ့ ရီရီညွန့်၊ ပြုံးနေစမ်း'

တင်မောင်ဆွေက သူမဘက်သို့ လှည့်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလိုက်ရသည်။ ရီရီညွန့်သည် ကြိုးစား၍ပြုံးလိုက်ရသော်လည်း သူမ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေတော့ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေလျက်ရှိနေလေသည်။

ကိုညွန့်စိန်မောင်ကား အသက် လေးဆယ်နီးပါးရှိကာ မဲနက်တောက်ပြောင်နေသော ဆံပင်ကို သပ်ရပ်စွာဖြိုးထားပြီး ပိုး

စိတ်ကူးချီချီ

တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဘန်ကောက်လုံချည်စသည်ဖြင့် အဝတ်အစားကိုလည်း ပြောင်ပြောင်လက်လက် ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

သူသည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချသော အမူအရာဖြင့် သက်သေခံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ မိမိ၏နာမည် နေရပ်နှင့်အလုပ်အကိုင်ကိုပြောဆိုပြီးနောက် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် ရီရီညွန့်အား ဖျပ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာအမူအရာကတော့ ဘယ်လိုမှ ပြောင်းလဲ၍ မသွားဘဲတည်ကြည်စွာပင် ဦးဘဂျမ်းဘက်သို့ လှည့်၍ ၎င်း၏မေးခွန်းများကို စောင့်နေလိုက်သည်။

'ကဲ... ဦးညွန့်စိန်မောင် အခုတရားခံမရီရီညွန့်ဟာ တစ်ခါတုန်းက ခင်ဗျားနဲ့အိမ်ထောင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား'

'မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

'ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တုန်းကကွာရှင်းပြတ်စဲကြတာလဲ'

'လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ခွဲလောက်ကပါ'

'အခု ခင်ဗျားဟာ သူ့ကို မယားစရိတ် ထောက်နေရတယ်'

ဦးဘဂျမ်းမေးသမျှကို ကိုညွန့်စိန်မောင်က တည်ကြည်သက်လက်စွာ အဖြေပေးနေလိုက်သည်။

'အခုလ ငါးရက်နေ့ညနေမှာ ခင်ဗျားဟာ ရီရီညွန့်နဲ့တွေ့ဆေးသလား'

'ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်'

'ဘယ်အချိန်မှာ တွေ့ခဲ့ရတာလဲ'

စိတ်ကူးချီချီ

‘ဖိနာရီခွဲကျော်ကျော် ဂုနာရီထိုးကာနီးလောက်မှာပါ’
‘တွေ့ရတဲ့နေရာကကော’

‘ပန်းဆိုးတန်းက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စီးပွားရေးအသင်းတိုက်မှာပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က အဲဒီမှာရောက်နေပါတယ်။ ဒါကို သူက ကျွန်တော့်ကိုတယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်တော့်နဲ့တွေ့ပါရစေလို့ အခွင့်တောင်းတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ဆူဆူညံညံမလုပ်ဘူးဆိုရင် အသင်းတိုက်အဝင်ဝန်းမှာ တွေ့ခွင့်ပေးမယ်လို့ ပြန်ပြောခဲ့ပါတယ်’

ထိုအခါမှ ကိုညွန့်စိန်မောင်သည် ရီရီညွန့်ထံတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ရီရီညွန့်ကား နှုတ်ခမ်းကလေးများ ဖိကိုက်ကာ မျက်လွှာချထားလျက် ရှိနေသည်။

‘သူက လာတွေ့သလား’ ဟု ဦးဘဂျမ်းက ဆက်မေးနေပြန်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ လာတွေ့ပါတယ်’

‘အဲဒီအခါမှာ ဘယ်သူတွေ့ကော ခင်ဗျားနဲ့အတူရှိနေခဲ့သလဲ’

‘ဘယ်သူမှမရှိခဲ့ပါဘူး။ သူနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းပါပဲ’

‘သူက ခင်ဗျားကို ဘာပြောသလဲ’

‘သူက သူဟာ ဒုက္ခကြီးတစ်ခုနဲ့ရင်ဆိုင်နေရတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာမနေတော့ဘဲ လွတ်ရာကိုသွားရတော့မယ်လို့လည်းပြောပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ငွေတစ်သောင်းငါးထောင်လုံးခနဲပေးရင် သူ့ကိုကျွန်တော်က လစဉ်ထောက်ပံ့နေရတဲ့

စရိတ်ကို ဆက်မယူတော့ပါဘူးလို့ ပြောပါတယ်’
‘ခင်ဗျား သူ့ကိုတစ်လ စရိတ်ဘယ်လောက် ထောက်နေရသလဲ’

‘တစ်လ ကျပ်ရှစ်ရာပါ’

‘သူက လွတ်ရာပြေးမယ်ဆိုတာကို ရှင်းပြသေးသလား’

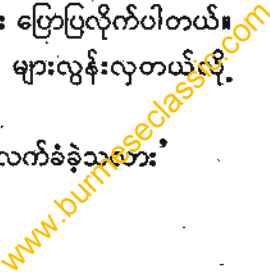
‘သူ့အဆိုကတော့ သူ့ကားရုံထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အလောင်းကို တွေ့ရတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဒီလိုသေနေတဲ့လူဟာလည်း သူ့ပထမလင်ယောက်ျားပါဆိုတာကို နောက်ဆုံးတော့ ဖွင့်ဝန်ခံတယ်။ ဒီအကြောင်းပေါ်သွားရင် သူ့အကြံအစည်တွေ အားလုံးပျက်ပြီး သူ ဒုက္ခရောက်ရတော့မယ်လို့လည်း ဆိုပါတယ်’

‘ဒီတော့ ခင်ဗျားက သူ့ကို ဘာပြန်ပြောသလဲ’

ဦးဘဂျမ်းက ကိုညွန့်စိန်မောင်၏ အဖြေကို သဘောကျစွာ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ရာက မေးခွန်းတစ်ခု ဆက်ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

‘ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ကျွန်တော်ပေးနေရတာထက် ပိုမပေးချင်ဘူးလေ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က အခုချက်ချင်း ငွေတစ်သောင်းငါးထောင်ရှာဖို့ဆိုတာက မလွယ်တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း သူပြောတာကို ကျွန်တော် သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ သဘောမတူနိုင်တဲ့အကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ရှေ့နေတွေနဲ့ တိုင်ပင်ရှဦးမယ့်အကြောင်းဆိုတာကိုလည်း ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ပေးရမယ့်ငွေတွေကလည်း များလွန်းလှတယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောခဲ့ပါတယ်’

‘ခင်ဗျားရဲ့စကားပြန်ကို သူက လက်ခံခဲ့သလား’

လက်မခံပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို သူက ငွေတစ်သောင်း ငါးထောင်များရင် တစ်သောင်းပဲပေးပါတော့။ ညသန်းခေါင် မတိုင်ခင်ပေးပါ။ မနက်စောစော သူ ရန်ကုန်က ထွက်တော့မယ်လို့ ပြောပါတယ်။

နောက်ထပ်ပြီး ခင်ဗျားကို သူက လာဆက်သွယ်သေးသလား။

ကိုညွန့်စိန်မောင်က ရီရီညွန့်ထိုင်ရာသို့ မျက်စိတစ်ချက် ကစားလိုက်ပြန်ပြီးမှ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

သူပေါ်မလာတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ညတွင်းချင်း ကျွန်တော့်ရှေ့နေကို သွားတွေ့တိုင်ပင်ပြီး၊ သူလာရင်ပေးဖို့ ငွေတစ်သောင်းနဲ့ သူလက်မှတ်ထိုးဖို့ သဘောတူညီချက်ကို အသင့်ဖြင့် ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ပေါ်မလာတော့ပါဘူး။

စီးပွားရေးအသင်းတိုက်မှာ သူက ခင်ဗျားကို လာတွေ့တော့ သူနဲ့အတူ ဘယ်သူမှအဖော်ပါမလာခဲ့ဘူး ဟုတ်သလား။

ဟုတ်ပါတယ်။

ခင်ဗျား မြိုင်ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးကို သိသလား။

ကျွန်တော် သူ့ကို တွေ့ဖူးပါတယ်။

ခင်ဗျားနဲ့ တရားခံမ စီးပွားရေးကလပ်မှာ တွေ့စကား ပြောကြတုန်းက ဒီမြိုင်ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးဟာ သူနဲ့ပါလာသလား။

ပါမလာပါဘူး ခင်ဗျာ။ သူတစ်ယောက်တည်းလာတာပါ။

ဦးဘဂျမ်းသည်ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ကာ တင်မောင်ဆွေအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကဲ... ပြန်လှန်စစ်ဆေးနိုင်ပါပြီ ဟုလည်း ချဲ့လင်းလှင်

သော အပြုံးဖြင့်ပြောလိုက်၏။

တင်မောင်ဆွေက ထိုင်ရာမှဖြည်းညင်းစွာထကာ သက်သေကိုညွန့်စိန်မောင်အား ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ၎င်းထွက်ဆိုချက်များသည် အစိုးရအတွက် အင်မတန်ထိရောက်ကာ တရားခံအတွက် တော်တော်ပင် ထိခိုက်နေသည်ကို တင်မောင်ဆွေက နားလည်ထားပြီးဖြစ်နေ၏။

ခင်ဗျားဟာ တရားခံမရီရီညွန့်ကို တစ်လငွေရှစ်ရာစရိတ်ပေးနေရတယ်ပေါ့။

မှန်ပါတယ်။

ဒီလို တစ်လရှစ်ရာပေးနေရတဲ့ တာဝန်ကြီးကနေ သူ့ကို ငွေတစ်သောင်းငါးထောင်တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်ရရုံနဲ့ ကင်းလွတ်သွားရမယ့် အရေးကို ခင်ဗျားက တုန့်ဆိုင်းနေခဲ့တယ်ဆိုတာကို ရုံးတော်က ယုံကြည်ရမှာလား။

ကျွန်တော်က တုန့်ဆိုင်းနေခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ငွေတစ်သောင်းငါးထောင် လုံးခနဲပေးဖို့ ဝန်လေးနေတယ်လို့ သူ့ကို အထင်ရောက်စေခဲ့တာပါ။

ဟုတ်ပြီ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းမှာတော့ ခင်ဗျားဟာ ဒီငွေတစ်သောင်းငါးထောင်လုံးခနဲ တစ်ခါတည်းပေးပြီး သူ့ကို လစဉ် ငွေရှစ်ရာစရိတ်ပေးနေရတဲ့ တာဝန်ကြီးက ကင်းလွတ်ရဖို့ကို လိုလားခဲ့တယ်မဟုတ်လား။

ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။

ကိုညွန့်စိန်မောင်က မူမပျက် ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ပြန်၍ အဖြေပေးလိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ စီးပွားရေးသမားကုန်သည်တစ်ယောက်ပီပီ ခင်ဗျားလိုလားတာကို သူသိမသွားရအောင် ဟန်ဆောင်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုရင်လည်း ဈေးကိုင်ထားခဲ့တယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်သလား။

‘မှန်ပါတယ်’

‘တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုပြန်တော့ ခင်ဗျားဟာ သူ့ကို သက်သက် ညာပြောခဲ့တာပေါ့’

ကိုညွန့်စိန်မောင်သည် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားတော့သည်။ မိမိတင်ပြသော သက်သေကို လူညာတစ်ယောက်အနေရောက်အောင် စကားအကွက်ဆင် ဖမ်းသွားသော တင်မောင်ဆွေကို ဦးဘဂျမ်းက ဒေါသဖြင့်လှမ်းကြည့်ပြီး ထိုင်ရာမှခုန်ထလိုက်သည်။

‘တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ်။ ဦးတင်မောင်ဆွေဟာ ကျွန်တော့်သက်သေကို တမင်သက်သက် စော်ကားနေတာပါ။’

‘ကျွန်တော်က သက်သေကို စော်ကားနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်ဖြစ်စေဖို့ဖော်ထုတ်နေတာပါ။ ဒါကို သက်သေက မခံချင်ဘူးဆိုရင် ခံသာတဲ့ အသုံးအနှုန်းနဲ့ ပြန်ပြောပါမယ်။ ကဲ... ကိုညွန့်စိန်မောင် ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးဟောင်းကို မုသားပြောခဲ့တယ်ဆိုပါတော့’

‘ဒါလည်း အတူတူပဲ၊ ဘာထူးသေးသလဲ’

ဦးဘဂျမ်းက မကျေမနပ် ထပ်၍ ကန့်ကွက်လိုက်ပြန်သည်။

‘ကျုပ်မေးတာကို ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးလို့ သက်သေက တစ်ခွန်းတည်း ဖြေနိုင်တာပဲ ဦးဘဂျမ်းရဲ့’

တင်မောင်ဆွေက ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောလိုက်ရာ ဦးဘဂျမ်းက သူ့အား စိတ်ဆိုးစွာ မျက်လုံးကြီးများပြူးလျက် ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ... ကိုညွန့်စိန်မောင် ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးဟောင်းနီရီညွန့်ကို မုသားပြောခဲ့သလား မပြောခဲ့ဘူးလား’

‘ဘာအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့လဲဗျ’

‘ခင်ဗျားက ရီရီညွန့်ကို လစဉ် ငွေရှစ်ရာ ထောက်နေရတာကို ငွေတစ်သောင်းငါးထောင် လုံးခနဲပေးပြီး တစ်ခါတည်း စာရင်းဖြတ်လိုက်ဖို့ ကိစ္စနဲ့လေ။ ဒါကို ခင်ဗျားက လိုလားပေမယ့် မလိုလားချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တယ်လေ’

‘ဒါဟာ အခု စစ်နေတဲ့အမှုနဲ့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။ သက်ဆိုင်ရင်လည်း အရေးမပါပါဘူး’

ဦးဘဂျမ်းက ဝင်၍ ကန့်ကွက်လိုက်ပြန်သည်။

‘အရေးပါတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်’

‘သက်သေက ဦးတင်မောင်ဆွေ မေးတာကို ဖြေပါလေ’ ဟု တရားသူကြီး ဦးမင်းညိုက ဝင်၍ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို မုသားပြောမိပါတယ်’ ထိုအခါမှ ကိုညွန့်စိန်မောင်က မှုန်ကုပ်ကုပ်အမူအရာဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘သေသူ မောင်မြိုင်ကြီးကို ခင်ဗျားသိခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို တွေ့တော့ တွေ့ဖူးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့’

သူဟာ ရီရီညွန့်ရဲ့ ပထမယောက်ျားဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်က မသိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါကို ကျွန်တော် သိရတဲ့အခါကျတော့ တော်တော်ကို အံ့သြမိခဲ့ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မောင်မြိုင်ကြီးကို လူတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ သိထားခဲ့သလိုပေါ့ ဟုတ်စ။

ဟုတ်ကဲ့... ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ ကားဒရိုင်ဘာအနေနဲ့တော့ သိထားခဲ့ရပါတယ်။ ဦးသန်းရှိန်ဟာ မြန်မာ့စီးပွားရေး အသင်းရဲ့ မင်းဘားတစ်ဦးပါပဲ။ စီးပွားရေးသမားချင်း အတူတူပဲဆိုပါတော့ဗျာ

ခင်ဗျားတို့ဟာ စီးပွားရေးသမားချင်း အတူတူဆိုတော့ အသင်းတိုက်မှာ မကြာခဏ ဆုံမိကြတယ်ဆိုပါတော့။ ဥပမာ ဦးသန်းရှိန်တင်မကဘူး။ သူ့ပါတနာတွေဖြစ်ကြတဲ့ ဦးစောဝင်းထံ ဦးထွန်းမြတ်တို့ကိုပါပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ဟာ စီးပွားရေးသမားချင်း အတူတူဆိုတော့ မယ့် စီးပွားပြိုင်ဘက်တွေလည်း ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ်ခင်မင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက် လုပ်တာကို တစ်ယောက်က မသိအောင် သတိထားကြရပါတယ်။

မောင်မြိုင်ကြီးနဲ့ခင်ဗျား စကားကော ပြောဖူးသလား ကိုညွန့်စိန်မောင်သည် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားပြီးမှ...

ဟုတ်ကဲ့... ပြောဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စသက်သက်ပါ။

ဘယ်လို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စသက်သက်လဲ။ ဦးသန်းရှိန် ဦးထွန်းမြတ်နဲ့ ဦးစောဝင်းတို့ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသတင်း

တွေကို ကြိတ်မေးခဲ့တာလား။

ဦးဘဂျမ်းက ထိုင်ရာမှ ထလာပြန်ကာ...

ကျွန်တော်ကနဲ့ကွက်ပါတယ်။ ဒါဟာ သက်သေကို အမင်သက်သက်စော်ကား ပြန်တာပါ။ ဟု အော်လိုက်၏။

ဦးတင်မောင်ဆွေ ခင်ဗျား ခုနကပြောတာကို ခင်ဗျားက အထောက်အထား ပြောနိုင်သလား။

တရားသူကြီးက တင်မောင်ဆွေအား မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

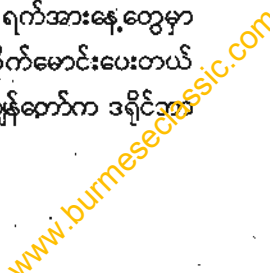
မရှိပါဘူး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က စမ်းပြီးမေးနေတာပါ။

ဒီလိုဆိုရင် ဦးဘဂျမ်းရဲ့ ကန့်ကွက်ချက်ကို ရုံးတော်က သက်ခံရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက သက်သေကို သေသူမောင်မြိုင်ကြီးနဲ့ ဘာအကြောင်း စကားပြောခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ မေးနိုင်ပါတယ်။

တင်မောင်ဆွေက သက်သေ ကိုညွန့်စိန်မောင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ကဲ... ကိုညွန့်စိန်မောင်၊ ခင်ဗျားဟာ သေသူ ကိုမြိုင်ကြီးဘာအကြောင်း စကားပြောခဲ့ကြတာလဲ။

ကျွန်တော်က ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ကို နေ့စားငှားချင်လို့ သူ့ကို ခုံစမ်းကြည့်တာပါ။ သူတို့ ပရိုက်ဗိတ်ကားဒရိုင်ဘာတစ်စုဟာ အခုကလေးတစ်စုဖွဲ့ထားပြီး သူတို့ရဲ့ ရက်အားနေ့တွေမှာ ငွေထားလှူရဲ့ကားတွေကို အလှည့်ကျ နေ့စားလိုက်မောင်းပေးတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်သိထားရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဒရိုင်ဘာကို မြိုင်ကြီးကို မေးကြည့်မိတာပါ။

‘မေးကြည့်တော့ သူက ဘာပြောသလဲ’

‘သူက အဲဒီအစုကို သိနေပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီအစုမှာ ပါဝင်နေပြီး ဘယ်လိုအဆက်အသွယ် လုပ်ရတယ်ဆိုတာကိုပါ ပြောပြပါတယ်။ သူကလည်း အဲဒီအစုထဲမှာ ပါပါတယ်။ သူ့အားလပ်ရက် ကြာသပတေးနေ့ဆိုတော့ သူဟာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညနေခွဲခွဲနောက်မှာရိုက်စပြီး သောကြာနေ့မနက်မှာမှ ပြန်အလုပ်ဝင်တယ်တဲ့။ ဒီတော့ သူ့အားလပ်ရက်ဆိုရင် သူက ကျွန်တော့်အတွက် ကားလာမောင်းပေးနိုင်တယ်လို့ဆိုတယ်’

တင်မောင်ဆွေက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ အကြောင်းအရာတစ်မျိုးလွှဲပြီး မေးခွန်းဆက်ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

‘ကိုညွန့်စိန်မောင်၊ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးဟောင်း အမှုမှာ တရားခံဖြစ်နေရတဲ့ မရှိရီညွန့်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုတွယ်တာမှ မရှိတော့ဘူးလားဗျ’

ကိုညွန့်စိန်မောင်သည် ရီရီညွန့်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး။ ရီရီညွန့်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကွာရှင်းပြတ်ပြီးသားဖြစ်ပေမယ့် သူ့အပေါ်မှာ ကျွန်တော် ခင်မင်မှုတော့ ရှိနေသေးတယ်’

‘ဒီတော့ အမှုဖြစ်ပွားတဲ့ညက ရီရီညွန့်ဟာ ခင်ဗျားလာအကူအညီတောင်းတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားဟာကိုယ့်ကိုကိုယ် လည်ပတ်ပြီးဆိုပြီး ခင်ဗျားဟာ ကိုမြိုင်ကြီးရဲ့ အလောင်းဘေးမှာ သေနတ်တစ်လက်သွားချထားဖို့ သွန်သင်ပညာပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား ဒီလိုဆိုရင် ကိုမြိုင်ကြီးဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေသွားတာဖြစ်

မယ်လို့ ရဲဘက်က ယူဆမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်ခဲ့တယ်’

‘အို... မဟုတ်ရပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်ခဲ့တယ်လို့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှအထောက်အထား မပြနိုင်ဘူး။ တရားခံမကို ကျွန်တော်က သူ့ကို သညာပေးတယ်လို့ ပြောချင်ပြောပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝငြင်းဆိုပါတယ်’

ကိုညွန့်စိန်မောင်က မျက်နှာကြီးနီမြန်းလာပြီး ခါးခါးသီးသီးကြီး ငြင်းဆိုလိုက်တော့သည်။

‘ရီရီညွန့်တွေ့ကြုံနေရတဲ့ အခက်အခဲထဲက လွတ်မြောက်နိုင်မယ့်နည်းလမ်းအကြံဉာဏ်ဆိုလို့ ခင်ဗျားက ဘာမှမပေးခဲ့ဘူးလား’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာအကြံဉာဏ်မှ မပေးခဲ့ပါဘူး’

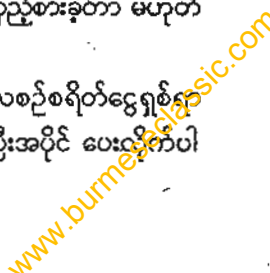
‘ဒါနဲ့တောင် ခင်ဗျားက သူ့ကိုခင်မင်မှုရှိပါသေးတယ်လို့ နာကျင်ပြောခဲ့တယ်’

‘မှန်ပါတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော့်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ချီးသဘောထားပါတယ်’

‘ဒါနဲ့တောင် ခင်ဗျားဟာ သူ့ကိုထောက်နေရတဲ့ စားစရိတ်အပြီးအပြတ်ကြေလည်ရေးမှာတော့ ခင်ဗျားဟာ သူရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲကို အခွင့်အရေးယူပြီး ငွေတစ်သောင်းငါးထောင်ပေးရတာကို တစ်သောင်းတည်းပေးရအောင် ဟန်ဆောင်လှည့်စားခဲ့သေးတယ်’

‘အို... ကျုပ်က သူ့ကို ဟန်ဆောင်လှည့်စားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင် ရီရီညွန့်က သူ့ကို လစဉ်စရိတ်ငွေရှစ်ရာခန့်ပေးပေးမယ့်အစား ငွေတစ်သောင်းငါးထောင် အပြီးအပိုင် ပေးလိုက်ပါ

တော့လို့ လာပြောတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားက လိုလားရဲ့သားနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မလိုလားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဈေးဆစ်ခဲ့ရတာလဲ

ကိုညွန့်စိန်မောင်သည် ခပ်ငိုငိုငို ဖြစ်သွားပြီးမှ...

ဒါက ကျွန်တော် သူ့ကို လှည့်စားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ကုန်သည်သဘောအရ အကျင့်ပါပြီး ဈေးဆစ်ခဲ့မိတာပါ' ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရာ တရားခွင်အတွင်းဝယ် ဝါးခနဲရယ်မောလိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။

ဦးဘဂျမ်းသည် မျက်နှာကြီးနီမြန်းစွာဖြင့် ထလာပြန်သည်။

'ဦးတင်မောင်ဆွေက ဒီအကြောင်းကိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေတာများလှပါပြီ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား'

တရားသူကြီး ဦးမင်းညိုသည် ပြုံးစေ့စေ့မျက်နှာထားဖြင့် ဦးဘဂျမ်းအားကြည့်လိုက်သည်။

'ဦးတင်မောင်ဆွေအနေနဲ့ သူ့ဆိုလို့ချင်တဲ့အချက်ကို ထိရောက်အောင် ဖော်ပြနိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်လေ။ အခု ဦးတင်မောင်ဆွေ မေးနေတာတွေဟာ သက်သေလူကြီးမင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စိတ်ချစိတ်ထားကို ရုံးတော်က အကဲခတ်လေ့လာနိုင်ခွင့်ပေးနေတာပဲ ဦးဘဂျမ်းရဲ့'

တရားသူကြီး၏ စကားများသည် သက်သေကိုညွန့်စိန်မောင်၏ စိတ်ကို ဆွပေးလိုက်ဟန်တူသည်။

'ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရိရီညွန့်ကို လှည့်စားမိချင်မိလိမ့်မယ်။ ငွေတစ်သောင်းငါးထောင်ပေးရမယ့်အစား ငွေတစ်သောင်းနဲ့ ကိစ္စပြီးအောင် ကျွန်တော်က လုပ်ခဲ့မိတယ်။ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲဗျ။ ဒါဟာ ကုန်သည်စီးပွားရေးသမားတွေ လုပ်ချေ

ကျပဲ'

တင်မောင်ဆွေက အော်ပြောလိုက်သူ ကိုညွန့်စိန်မောင်အား မသိမသာဦးညွတ်လိုက်၏။

'အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးညွန့်စိန်မောင်၊ ကဲ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က တစ်ခုမေးခါရစေဦး။ ခုနက ခင်ဗျား ထွက်ဆိုခဲ့ရာမှာ တရားခံမဟာ၊ နောက်ဆုံးတော့ သေသူ ကိုမြိုင်ကြီးဟာသူရဲ့ ပထမယောက်ျားဖြစ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံခဲ့တယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်'

'ဟုတ်တယ်လေ'

မေးခွန်းတစ်မျိုးလမ်းကြောင်းလှည့်သွားပြန်သော တင်မောင်ဆွေအား သက်သေကိုညွန့်စိန်မောင်က မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်ချွတ်ကြည့်ရာက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

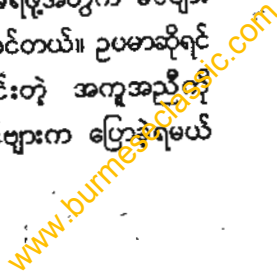
'ခင်ဗျားပြောတာက နောက်ဆုံးတော့ဆိုတဲ့ စကားပါနေတော့ ပထမမှာတော့ သူက ဝန်ခံခဲ့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားက သူ့ကို ဒီလိုဝန်ခံဖို့တော်တော် ဆေးယူခဲ့ရတယ်ပေါ့ ဟုတ်သလား'

'ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်'

'သေသူ ကိုမြိုင်ကြီးဟာ သူ့ရဲ့ ပထမလင်ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာကို တရားခံမက နောက်ဆုံးမှာ ဖွင့်ဝန်ခံရဖို့အတွက် ခင်ဗျားဟာ သူ့ကို တော်တော်အကြပ်ကိုင်ခဲ့ရမယ် ထင်တယ်။ ဥပမာဆိုရင် သူက အမှန်အတိုင်းမပြောရင် သူတောင်းတဲ့ အကူအညီတွေ ပေးနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားမျိုးကိုတောင် ခင်ဗျားက ပြောခဲ့ရမယ်

ထင်တယ်။ ဟုတ်သလား ကိုညွန့်စိန်မောင်

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူကအမှန်အတိုင်း ခင်ဗျားကို ဖွင့်ဝန်ခံခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘အဲဒီလို သူက ဖွင့်ဟ ဝန်ခံတဲ့နောက် ခင်ဗျားက သူ့ကို အကူအညီပေးခဲ့တာပေါ့၊ ဟုတ်သလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ တရားခံမကို ဘယ်လိုမှ အထူအညီမပေးခဲ့ပါဘူး’

ကိုညွန့်စိန်မောင်က ခါးခါးသီးသီးကြီး ငြင်းပယ်လိုက်ရာ တင်မောင်ဆွေက ၎င်းအား ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်၏။

‘နို့ ခင်ဗျားက သူ့ကိုအမှန်အတိုင်း မပြောရင် သူတောင်းထားတဲ့ အကူအညီမပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အခု သူက အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောတာမှာ ခင်ဗျားက အကူအညီမပေးဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ ကတိစကားမတည်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ကျုပ်တို့ကယူဆရမှာလား။ ခင်ဗျားဟာ မုသားလည်းပြောတတ်တယ်။ စကားလည်း မတည်ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ သက်သေခံထွက်ဆိုချက်တွေကို ဘယ်လိုယုံကြည်ရမှာလဲ’

တရားခွင်တစ်ခွင်လုံးရှိ လူများသည် ပွစိပွစိ ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ဦးဘဂျမ်းကလည် စိတ်ဆိုးစွာထ၍ တင်မောင်ဆွေ၏ စကားများကို ကန့်ကွက်လေ၏။ တရားသူကြီးက ဦးဘဂျမ်း၏ ကန့်ကွက်ချက်ကိုလက်ခံလိုက်သည်တွင် တင်မောင်ဆွေက ပြုံး၍ ဦးညွန့်စိန်မောင်အား နောက်ထပ်

စစ်ဆေးစရာ မရှိတော့ပါကြောင်း ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ဤသည် နောက်တွင် ဦးဘဂျမ်းက အစိုးရပြသက်သေအဖြစ်နှင့် ကိုကောင်းစိန်ကို ခေါ်လိုက်လေသည်။ ကိုကောင်းစိန်သည် စိတ်မငြိမ်မသက် အမူအရာဖြင့် သက်သေခံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ၎င်း၏ အမည်၊ အသက်၊ အလုပ်အကိုင်နှင့်နေရပ်တို့ကို ပြောပြလိုက်လေ၏။

၎င်းသည် တင်မောင်ဆွေကိုလည်းကောင်း၊ တင်မောင်ဆွေဘေးတွင် ထိုင်နေသော ရီရီညွန့်ကိုလည်းကောင်း ဘယ်လိုမှ လှမ်းမကြည့်ဘဲ တွင်တွင်ကြီးသာ မျက်လုံးများ လွှဲထားနေလိုက်သည်။

ဦးဘဂျမ်းက အစိုးရပြသက်သေခံပစ္စည်း(က)ဖြစ်သည့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုကောင်းစိန်အား ပြလိုက်သည်။

‘အခု ကျုပ်ခင်ဗျားကို ပြတဲ့ စမစ်အင်ဝက်ဆင် အမျိုးအစား ကာလီဘာ ဒဿမ ၃၈ဆီရီယာယံနံပါတ် S.65088 သေနတ်ကို ခင်ဗျားအရင်က မြင်ဖူးသလား ကိုကောင်းစိန်’

ကိုကောင်းစိန်သည် ဦးဘဂျမ်း၏ မေးခွန်းကို ရုတ်တရက် မဖြေ၊ သေနတ်ကိုလည်း မကြည့်ဘဲ ၎င်း၏ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်ကလေး တစ်ရွက်ကို ထုတ်ကြည့်လျက်...

‘ဤမေးခွန်းကို ဖြေဆိုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အပေါ်အမှုပတ်လာစရာ အကြောင်းရှိ၍ မဖြေဆိုနိုင်ပါ’ ဟုသာ အသံသေကြီးနှင့် ရွတ်ဖတ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားဟာ ဒီသေနတ်ကို ရွှေချောင်းရွာက မြေပိုင်ရှင် ဦးဖုန်းဆီက ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဦးစောဝင်းအမည်ခံပြီးဝယ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ဤမေးခွန်းကို ဖြေဆို,ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အပေါ် အမှုပတ် လာစရာအကြောင်းရှိ၍ မဖြေဆိုနိုင်ပါ။’

ကိုကောင်းစိန်က သင်ထားသော ကြက်တူရွေးတစ်ကောင် လို ထိုစကားလုံးများကိုသာ ရွတ်လိုက်ပြန်သည်။

‘ခင်ဗျား မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာ မောင်မြိုင်ကြီးခေါ် မောင်ဘမြိုင်ကို သတ်ပစ်ခဲ့သလား။’

‘ကျွန်တော် မသတ်ရပါဘူး။’

‘မောင်မြိုင်ကြီးကို ခင်ဗျာ သိကောသိသလား။’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို မသိပါဘူးခင်ဗျာ။’

‘ဒီသေနတ်ကို တရားခံမရဲ့ ကားရုံထဲမှာ သေနတ်မှန်သေ နေတဲ့ မောင်မြိုင်ကြီးရဲ့ ညာဖက်လက်ကလေးမှာ ခင်ဗျားချထား ခဲ့သလား။’

‘မချခဲ့ရပါဘူး ခင်ဗျာ။’

‘ဒါပါပဲ။ သက်သေကို ပြန်လှန်စစ်ဆေးနိုင်ပါတယ်။’

ဦးဘကျမ်းက တင်မောင်ဆွေဘက်သို့ လှည့်ပြောပြီး ၎င်း၏ နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ တင်မောင်ဆွေက ထလာပြီး ကို ကောင်းစိန်ကိုရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

‘ဒီသေနတ်ဟာ ခင်ဗျားလက်တွင်းမှာ တစ်ခါတုန်းက ရှိ နေခဲ့သလား။’

‘ဤမေးခွန်းကို ဖြေဆို,ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အပေါ် အမှုပတ် လာစရာအကြောင်းရှိ၍ ကျွန်ုပ်မဖြေဆိုနိုင်ပါ။’

ကိုကောင်းစိန်က ကြက်တူရွေးလို သူ၏ လက်ကိုင်စကား ရေရွတ်လျက် တင်မောင်ဆွေ၏မေးခွန်းကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြန်သည်။

‘ဒီသေနတ်ကို ရီရီညွန့်က မသိဘဲကော ခင်ဗျား ယူထား မိသလား။’

‘ဤမေးခွန်းကို ဖြေဆို,ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အပေါ် အမှုပတ် လာစရာအကြောင်းရှိ၍ ကျွန်ုပ် မဖြေဆိုနိုင်ပါ။’

‘ရီရီညွန့်ရဲ့ တိုက်ခန်းထဲကို ဝင်နိုင်တဲ့တံခါးသော့ ခင်ဗျား မှာ ရှိခဲ့ဘူးသလား။’

‘ဟင့်အင်း ... မရှိခဲ့ဘူးပါဘူး။’

တင်မောင်ဆွေက စားပွဲသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ကာ စာရွက်နှစ် ရွက်ကိုယူပြီး ကိုကောင်းစိန်ထံ ပြန်လျှောက်လျက်ပြလိုက်သည်။

‘ဟောဒီ စာနှစ်စောင်ကိုကြည့်စမ်းပါ။ နှစ်စောင်စလုံးဟာ တင်မောင်ဆွေ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဌာနကို လိပ်စာတပ်ထားပြီး လက်နှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်ထားတယ်။ ပထမစာက ရီရီညွန့်ရဲ့တိုက်ခန်း သော့အကြောင်းကို ရည်ညွှန်းထားတယ်။ ဒုတိယစာကတော့ ရီရီ ညွန့်ရဲ့တိုက်ခန်းထဲက စာပွဲတစ်ခုကို ဖွင့်ရတဲ့သော့ကို ရည်ညွှန်း ထားတယ်။ ဒီစာနှစ်စောင်ကို ခင်ဗျားရေးခဲ့တာလား။’

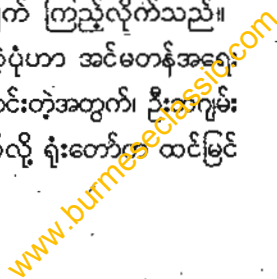
‘ကျွန်တော်ရေးတာ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။’

ကိုကောင်းစိန်က ချက်ချင်းပင် ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

‘ဒါပါပဲ။ ခင်ဗျားကို နောက်ထပ်မေးစရာမရှိတော့ပါဘူး။’

သက်သေက ဆင်းသွားပြီးလျှင် တရားသူကြီး ဦးမင်းညို တ ဦးဘကျမ်းထံသို့ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ကြည့်လိုက်သည်။

‘အခု သက်သေ အစစ်ခံသွားတဲ့ပုံဟာ အင်မတန်အရှေ့ ကြီးတဲ့အချက်အပေါ်မှာ မကျေနပ်စရာကောင်းတဲ့အတွက်၊ ဦးဘကျမ်း တာ ဒီအချက်ကို ရှင်းလင်းဖို့ ကြိုးစားတယ်လို့ ရုံးတော်က ထင်မြင်

မိတယ်'

'မှန်ပါတယ် တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား။ သက်သေရဲ့ထွက်ဆိုချက်တွေမှာ ဖြစ်နိုင်တာတွေကို ကျွန်တော်တို့တွေထားပါတယ်' တရားသူကြီးက နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'အခု တစ်နာရီထိုးနေပြီ၊ အမှုစစ်ဆေးတာကို မရပ်နားခင်ခင်ဗျားတို့မှာ တင်ဖို့ သက်သေများရှိသေးသလား'

'ကျွန်တော်တို့အမှုပြန်စစ်မှ သက်သေတွေ ထပ်တင်ပါတော့မယ်'

'ကောင်းပြီ အမှုစစ်ဆေးခြင်းကို နေ့လည်မွန်းလွဲ ၂နာရီအထိ ခေတ္တရပ်ထားလိုက်တယ်'

တရားခွင်လူများထ၍ ထွက်သွားရာတွင် တင်မောင်ဆွေက ဂျင်မီဇမတ်ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

'ဂျင်မီရေ မေ့ဖို့ကိုခေါ်ပြီးတော့ နေ့လည်စာ ကျွေးလိုက်ပါကွာ'

'ကိုဆွေကတော့ကော'

'အမှုပြန်စစ်ခင်အတွင်း ငါ့မှာအပြေးအလွှား လိုက်စုံစမ်းစရာရှိနေသေးတယ်ကွ။ ကဲ... အစီ၊ ဂျင်မီနဲ့လိုက်သွားတော့နော်'

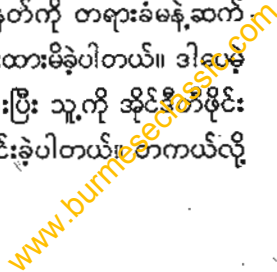

အခန်း - ၂၈

မွန်းတိမ် ၂နာရီတိတိတွင် အမှုပြန်လည် စစ်ဆေးသည့် အခါ၌ အစိုးရဘက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရသည့် ဦးဘဂျမ်းသည် တော်တော် စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေပုံရသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ အငှင်းက တရားသူကြီးထံတွင် လျှောက်လဲချက်ပေးလိုက်သည်။

'တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ အခု အမှုမှာအခြေအနေက တစ်မျိုးထူးခြားလာပါတယ်။ အခု တင်ပြထားတဲ့ လူသတ်လက်နက် ခြောက်လုံးပြူးကို သေနတ်ပေါ်မှာ ထင်ကျန်နေတဲ့ သူ့လက်ပုံစံအရ ဦးတင်မောင်ဆွေနဲ့ဆက်စပ်ပေးဖို့ ကျွန်တော်တို့ယုံကြည်စရာ အကြောင်းရှိခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဦးတင်မောင်ဆွေဟာ တရားခံ မရှိရုံညွှန်နဲ့အတူ အမှုဖြစ်ပွားရာနေရာမှာ အမှုဖြစ်ပွားချိန်မှာ ရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပြခြင်းအားဖြင့် ဒီသေနတ်ကို တရားခံမနဲ့ဆက်စပ်ပြနိုင်မယ်ဆိုတာကိုလည်း မျှော်လင့်အားထားမိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးတင်မောင်ဆွေဟာ အကောက်ဉာဏ်သုံးပြီး သူ့ကို အိုင်ဒီတီဖိုင် လုပ်တဲ့သက်သေရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ကို မှားယွင်းခဲ့ပါတယ်။ စာကယ်လို့

စိတ်ကူးချီချီ

ဦးတင်မောင်ဆွေကသာ ပါးပါးနပ်နပ်မလှည့်စားခဲ့လို့ရှိရင် ကျွန်တော် တို့ရဲ့ ဣတ်မြင်သက်သေဟာ ဦးတင်မောင်ဆွေကို တိတိကျကျ အိုင်ဒီတီဆိုင်လုပ်နိုင်ခဲ့မှာသေချာပါတယ်။

ဣတ်မြင်သက်သေက သူတွေ့ရတဲ့လူတစ်ယောက်ကို နောက်ထပ်အိုင်ဒီတီဖိုင်းလုပ်တယ်ဆိုတာ အခက်သားပဲ။ အခု ဣတ်မြင်သက်သေဟာ အမှုဖြစ်ပွားတဲ့နေရာမှာ တရားခံမနဲ့အတူ အုန်းခွံရောင်ဝတ် သတ္တလုပ်ဦးထုပ်ပျော ဆောင်းထားပြီး အလုံးအရပ် ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒီလူရဲ့မျက်နှာ ကိုတော့ သူမတွေ့လိုက်ရဘူး။ ဒီတော့က အလုံးအရပ်ကောင်းပြီး အဲသလို ဝတ်စားဆင်ယင်ထားတဲ့ လူတိုင်းဟာ သူ့မျက်စိထဲမှာ အဲဒီလူပဲ ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့။

တရားသူကြီး ဦးမင်းညိုက မှတ်ချက်ချလိုက်ခြင်းဖြစ် လေ၏။

ဒါပေမဲ့ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ လူသတ်လက်နက် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ပေါ်မှာ ထင်ကျွန်နေရစ်တဲ့ လက်ပုံစံကတော့ ဦးတင်မောင်ဆွေရဲ့ လက်ပုံစံဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆို လို့မရဘူး။

ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီသေနတ်ဟာ တရားခံမရှိရှိညွန့် ပိုင်ဆိုင်တဲ့သေနတ်ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားက အထောက် အထား မပြနိုင်သေးဘူး။

ဦးမင်းညိုက ပြောလိုက်ပြန်ရာ ဦးဘဂျမ်းမှာအောင့်သက် သက်ဖြစ်သွားပုံရလေ၏။

အခုအမှုဟာ နည်းနည်း ရှုပ်ထွေးလာတာကို ကျွန်တော်

ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အခုထပ်ပြီး သက်သေတစ် ယောက်တင်ပြပါဦးမယ်။ အစိုးရပြုသက်သေအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော်က ဦးအုန်းတင်ကိုခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျား။

ဦးအုန်းတင်ဆိုသူကား အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တင်မောင်ဆွေက တွေ့လိုက်ရသည်။ ၎င်းသည် သက်သေခံတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ မိမိ၏အမည်၊ အသက်၊ အလုပ်အကိုင်နှင့်နေရပ်ကို ပြောပြရာ ၎င်းသည် ရီရီညွန့်နေထိုင် သော ဘောင်ဒီရီရိပ်သာတို့ ကံခန်းများ၏ ကံတိတ်ကားခေါ် တိုက်စောင့်တာဝန်ခံ ဖြစ်နေ၏။

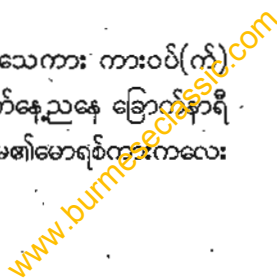
ကားရှိသော တိုက်ခန်းငှားများအတွက် ကားရုံများပေးထား ရာ ရီရီညွန့်တွင် ကားရုံတစ်ခန်းရကြောင်း၊ ထိုကားရုံမှာ မောင်မြိုင် ကြီး၏ အလောင်းကိုတွေ့ခဲ့ရသော ကားရုံပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကားရုံ သော့နှင့် တိုက်ခန်းသော့များကို ရီရီညွန့်တိုက်ခန်းတွင် လာနေခဲ့ ကတည်းက ပေးထားခဲ့ကြောင်းစသည်ဖြင့် ၎င်းက ထွက်ဆိုသွား ခဲ့သည်။

ဒီသော့တွေက စုစုပေါင်း ဘယ်နှစ်ချောင်းလဲဟု တင် မောင်ဆွေက ပြန်လှန်စစ်ဆေး မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

စုစုပေါင်း လေးချောင်းပါခင်ဗျား။ တိုက်ခန်းအတွက် နှစ် ချောင်း၊ ကားရုံအတွက် နှစ်ချောင်းပါ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပါပဲ။

ဦးဘဂျမ်းနောက်ခေါ်သော သက်သေကား ကားဝပ်(က်) နှော့ပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ၎င်းက ငါးရက်နေ့ညနေ ခြောက်နာရီ ကျော်ကျော်တွင် တရားခံမရှိရှိညွန့်သည် သူမ၏မောရစ်ကားကလေး

ကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလျက် မိမိအား ပြင်ဆင်ပေးရန် လာရောက် အပ်ခဲ့ကြောင်း၊ မိမိကကားကို အပြစ်ရှာကြည့်သည်တွင် အင်ဂျင် တိုင်ခင်အောက်နေသည့်အတွက် ကားအင်ဂျင်စက်သည် မမှန်တော့ဘဲ မကြာခဏ အိပ်စေ့ပိုက်မှ တဖုံးဖုံး တထိုင်းထိုင်းဘက်ဖိုင်းယား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုသွားပြန်၏။

‘ကားကို ခင်ဗျားဆီယူလာတော့ ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီဆိုတာ အတိအကျပြောနိုင်သလား’

‘ခြောက်နာရီထိုးပြီးလို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်မှာပါပဲ’
ဦးဘဂျမ်း၏မေးခွန်းကို သက်သေက ပြန်ဖြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကားကို သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်းလာတာပဲနော်...’
‘မှန်ပါတယ်’

‘ကားထဲမှာ သူ့အပြင်ဘယ်သူပါသေးသလဲ’
‘သူတစ်ယောက်တည်းပါပဲ’

‘ခင်ဗျား သူ့ကို အရင်ကကော သိဘူးသလား’
‘ဟုတ်ကဲ့ သိဖူးပါတယ်။ သူ့ကားကို ကျွန်တော့်ဆီမှာပဲ

ဆားဗစ်လာလုပ်လေ့ရှိပါတယ်’

ဦးဘဂျမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ တင်မောင်ဆွေအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ပြန်လှန်စစ်ဆေးနိုင်ပါတယ်’
တင်မောင်ဆွေကပြုံးလျက် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

‘ပြန်လှန်စစ်ဆေးဖို့ မရှိတော့ပါဘူး’
ဦးဘဂျမ်းက နောက်ထပ်၍ သက်သေတစ်ယောက်ကို

လိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါ သူခေါ်သည့်သက်သေကား သေဆုံးသူ မောင်မြိုင်ကြီး၏အလုပ်ရှင် ဦးသန်းရှိန်ပင်ဖြစ်နေ၏။ ဦးသန်းရှိန်က သက်သေခုံတွင်ဝင်ထိုင်ကာ ၎င်း၏နာမည်၊ အသက်၊ နေရပ်၊ အလုပ် အကိုင်တို့ကို ပြောပြလိုက်ပြီးနောက် သေဆုံးသူမောင်မြိုင်ကြီးသည် ၎င်းသေဆုံးသည့်နေ့အထိ မိမိထံတွင် ဒရိုင်ဘာ ဘဏ္ဍာစိုးအဖြစ်နှင့် အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်ဟု စတင်ထွက်ဆိုလေသည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ ဒရိုင်ဘာကို ခင်ဗျား နောက်ဘိတ်ဆုံး ဘယ်အချိန်မှာ တွေ့လိုက်ရသလဲ’

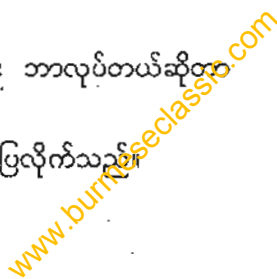
‘၅ရက်နေ့ ညနေ ၅နာရီကျော်ကျော်ကလေးမှာပါ’
ဦးဘဂျမ်းက စတင်၍ မေးခွန်းထုတ်သည်ကို ဦးသန်းရှိန်က ဖြေဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ခဲ့ရတာလဲ’
‘ဦးတင်မောင်ဆွေရဲ့ အလုပ်တိုက်ရှေ့မှာပါပဲ။ အဲ... ဦး

တင်မောင်ဆွေရဲ့ အလုပ်တိုက်ရှိတဲ့ အဆောက်အဦရှေ့မှာလို့ဆိုလိုတာပါ။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုကားနဲ့အစောင့်ခိုင်းခဲ့ပြီး ဦးတင်မောင်ဆွေရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ဦးတင်မောင်ဆွေကို စောင့်နေခဲ့ပါတယ်။ စောင့်နေရင်းက ဒီညနေကစပြီး မောင်ဘမြိုင်အတွက် အားလပ်ချိန်ပါကလားဆိုတာကို ကျွန်တော် သတိရလာတဲ့အတွက် ကားရှိရာကို ဆင်းပြီး ကားကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီး သွားနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြောလိုက်ပါတယ်’

‘အဲဒီနောက်မှာ သူ့ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား’

ဦးဘဂျမ်းက ခေါင်းကို ယမ်းခါပြလိုက်သည်။

အဲဒါတိုတော့ ကျွန်တော်မသိပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့် ကားဟာ ကားရုံထဲ ပြန်ရောက်နေတာကိုပဲ ကျွန်တော်သိခဲ့ရပါတယ်။ ခင်ဗျားကားကို ကားရုံထဲမှာ ဘယ်အချိန်ပြန်တွေ့ရတာလဲ။

ဦးသန်းရှိန်က မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

အဲ... ကျွန်တော်ကဆေးရုံကိုသွားပြီး ကားတိုက်မှုက လူနာနဲ့သွားတွေ့ပြီး သူ့ကို လျော်ကြေးပေးဖို့ စီစဉ်ပြီးပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာပဲ။ တကယ်တော့ ဦးတင်မောင်ဆွေဟာ ကျွန်တော့်ဘာမှ မသိတဲ့ ကားတိုက်မှုတစ်ခုမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ လာခြိမ်းခြောက်လှည့်စားတဲ့အတွက်

ဒီကိစ္စကို ထားလိုက်ပါလေ။ ဒီကိစ္စဟာ အခုအမှုနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။

ဦးဘဂျမ်းက စကားရှည်နေသော ဦးသန်းရှိန်အား စကားဝင်ဖြတ်ပြောလိုက်သော်လည်း ဦးသန်းရှိန် ခံပြင်းသော အသံဖြင့် စကားဆက်ပြောပြန်သည်။

ဦးတင်မောင်ဆွေဟာ ကျွန်တော့်ကို ကားတိုက်မှုတစ်ခုနဲ့ ခြိမ်းခြောက်လိမ့်လည်းခဲတာကို ကျွန်တော်က ပြောပြနေတာပါ။

ထားလိုက်ပါလေ။ ကျွန်တော် အခုမေးနေတာကိုသာ ဖြေပါ။ ခင်ဗျား ဆေးရုံကြီးက ပြန်လာတော့ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ။

ဇုနာရီခွဲ ၁၀နာရီလောက် ရှိနေပါပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကားက ကားရုံထဲမှာရောက်နေပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ခင်ဗျား ကားကို ကြည့်ခဲ့တာလား။

ရောက်ရောက်ချင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားက ဆေးရုံကြီးကနေ အိမ်ကိုဘာနဲ့ပြန်လာသလဲ။ ကျွန်တော့်အဖော် အဲ... ရှေ့နေက ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးပါတယ်။

ခင်ဗျား အိမ်ကို ၁၀နာရီလောက်မှာ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ချက်ချင်းအိပ်ရာ ဝင်သလား။

ရေမိုးချိုးပြီးတော့ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ကော။

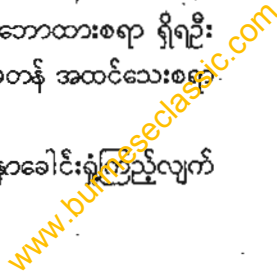
မနက်နှစ်နာရီလောက်မှာ တယ်လီဖုန်းလာလို့ ကျွန်တော် နှိုးပါတယ်။ ရဲဘက်က ဆက်တာပါပဲ။ ကျွန်တော့် ဒရိုင်ဘာသေတဲ့ အကြောင်းပြောပြပြီး သူတို့လာခဲ့မယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ပြန်မအိပ်တော့ဘဲ စောင့်နေလိုက်ပါတယ်။ သူတို့ရောက်လာကြတော့ သူတို့နဲ့အတူ ကားရုံထဲကိုသွားကြည့်ရာမှာ ကျွန်တော့်ကား ရှိနေတာကို တွေ့ရတာပါပဲ။

ဦးဘဂျမ်းက တင်မောင်ဆွေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြန်လှန်စစ်ဆေးနိုင်ပါပြီ ဟု ဆိုလိုက်ရာ တင်မောင်ဆွေက ထလာပြီး ဦးသန်းရှိန်အား ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

ဦးသန်းရှိန်ကို ကျွန်တော်တစ်ခု မေးချင်တယ်။ ခင်ဗျား ဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘယ်လို သဘောထားနေသလဲ။

ခင်ဗျားအပေါ် ကျုပ်က ဘယ်သဘောထားစရာ ရှိရဦးမှာလဲ။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အတွက်တော့ အင်မတန် အထင်သေးစရာ လူတစ်ယောက်ပဲ။

ဦးသန်းရှိန်က တင်မောင်ဆွေအား နှာခေါင်းရှုံ့ကြည့်လျက်

အသံဓာတ်ဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်အပေါ် ဒီလိုသဘောထားနေတယ်ဆိုတာကိုကော ကျွန်တော် မသိရဘူးလား’

‘ကျုပ် ဒရိုင်ဘာဟာ ကားတိုက်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့တယ်လို့ ကျုပ်မှာထင်စရာအကြောင်း ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားထပြောခဲ့တယ်။ အခု ခင်ဗျားကို ကျုပ်သတိပေးလိုက်ပါရဲ့။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုလာပြီး လိမ်လည်ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တဲ့အတွက်’

‘ကားတိုက်မှုကို ခင်ဗျား ဒရိုင်ဘာက ကျူးလွန်ခဲ့တယ်လို့ ခင်ဗျားက ထင်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား’

တင်မောင်ဆွေက ဦးသန်းရှိန်၏စကားကို ဖြတ်လျှစ်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်ကားကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်မောင်းတာမှမဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာက ကျုပ်ကားဒရိုင်ဘာ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ပြစ်မှုအတွက် တရားဥပဒေအားဖြင့် တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်နားလည်တာပေါ့’

‘နေစမ်းပါဦး၊ အခု ပြောနေတာတွေက အခုစစ်ဆေးနေတဲ့အမှုနဲ့ သက်ဆိုင်သလား’

တရားသူကြီးဦးမင်းညိုက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ဝင်၍အလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘သက်သေက ကျွန်တော့်အပေါ် တစ်ဖက်စောင်းနှင်းမြင်မှုကို ရုံးတော်က သိမြင်ရဖို့ပါ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား’

‘ကောင်းပြီလေ ဒါဖြင့်ရင်လည်း ဒီကိစ္စကို အချက်အလက်ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဆွေးနွေးကြရအောင်လား’

ဦးဘဂျမ်းက ထိုင်ရာမှထလာကာ ကျေနပ်အားရသော အမူအရာဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ပွတ်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်ချပါ ဦးဘဂျမ်း၊ အချက်အလက်အားလုံးကိုစုံစုံငှငှ သိရပါစေမယ်။ ကဲ... ဦးသန်းရှိန် ခင်ဗျား ပြောစရာရှိတာတွေကို ရုံးတော်ကို အကုန်လုံးပြောပြလိုက်ပါလေ’

‘၅ရက်နေ့ညနေစောင်း ညနီလောက်မှာ ဦးတင်မောင်ဆွေက ကျွန်တော့်အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သေသူမောင်မြိုင်ကြီးဟာလည်း ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ကိုတင်မောင်ဆွေဟာ ကျွန်တော့်ကားဟာ သူ့အမှုသည်ရဲ့ကားကို တိုက်ပြီး မောင်းပြေးသွားတယ်လို့ စွပ်စွဲပြောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်ကလည်း သူပြောတာ မှန်တယ်လို့ ထင်ခဲ့မိပါတယ်’

‘ကျွန်တော် ပြောတာမှန်တယ်လို့ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ထင်ရသလဲ’

‘ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကားတိုက်မှုဖြစ်တဲ့နေ့က ကျုပ်ဒရိုင်ဘာဟာလည်း ကားတိုက်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတာကိုး။ သူက ကားကို တစ်နေရာမှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး ကားအဆိုးခံရပါတယ်လို့ ကျုပ်ကိုသေသေချာချာ လာပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်က သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး သူ့ကို သေသေချာချာစစ်ခဲ့တော့ သူကားဝင်တိုက်မိခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဝန်ခံတယ်။ ကျုပ်မပါသော်လည်း ကားခိုင်ရှင်အနေနဲ့ ကျုပ်မှာတာဝန်ရှိတယ်လို့လည်း သူကပြောပြီး ကားတိုက်မိချိန်မှာ ကားဟာ ကျုပ်တို့လက်တွင်းမှာ မရှိဘဲအဆိုးခံခဲ့ရပါတယ်လို့ ရဲဘက်ကို တိုင်ထားတာ အကောင်းဆုံးလို့ သူကဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ့စကားကို နားယောင်မိပြီး

ကျုပ်တို့ရဲ့စီးပွားရေးအသင်းတိုက်ကိုသွားပြီး ဟိုကနေမှ ကားကို အသင်းတိုက်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတုန်း အခိုးခံခဲ့ရပါတယ်လို့ ဂါတ်ကို ဖုန်းဆက်တိုင်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ကျတော့ ရဲတွေက ကျွန်တော့် ကားကိုမောင်မြိုင်ကြီး ရပ်ထားတဲ့နေရာမှာ ပြန်ရှာတွေ့ပြီး ကျုပ်ဆီ မှာပြန်အပ်ခဲ့ပါတယ်။

‘ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်က ခင်ဗျားဆီရောက်လာပြီး ကျုပ်အမှုသည် ရဲ့ကားတိုက်မှုအကြောင်းကို ပြောပြတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားက ခင်ဗျား တာဝန်ကို ဈေးပေါပေါကြေအောင် ရှေ့နေခေါ်ပြီး ကျုပ်နောက်ကွယ် မှာ ကျုပ်အမှုသည်ကို သွားတွေ့ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား။’

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အရင်လာတွေ့သေးတာပဲ။ ခင်ဗျား နဲ့ မတွေ့လို့တောင် ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရသေးတယ်။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျား အမှုသည် ရီရီညွန့်ဆီကို သွားနေခဲ့တယ်ထင်တယ်။’

‘ကျုပ်အဲဒီတုန်းက ရီရီညွန့်ဆီကို သွားကြောင်း ခင်ဗျား က သိခဲ့လို့လား။’

‘မသိပါဘူး။ ကျုပ်အထင်ကို ပြောတာပါ။’

‘ကျုပ်အဲဒီကို သွားမယ်လို့ ခင်ဗျားမှာ ထင်စရာအကြောင်း ရှိသလား။’

‘ရဲဘက်တွေဆီက ကြားရတဲ့စကားအရ အဲ... ထားပါ တော့ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားက ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာကို ကျုပ် တွေးထင်နိုင်စရာအကြောင်း ဘယ်လိုမှမရှိခဲ့ပါဘူး။’

‘ကောင်းပြီ အဲဒီအချိန်တုန်းက ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အားဖို့ ကိုရောက်လာတော့ ကျုပ်အပြင်ကိုထွက်နေတယ်ဆိုတာကိုပဲ သိခဲ့ ရတယ်ပေါ့ ဟုတ်ရဲ့လား။’

‘အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ ဒရိုင်ဘာက ဘယ်မှာလဲ။’

‘တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတဲ့ ကျုပ်ကားထဲမှာစောင့်ကျန်ရစ် တာပေါ့။ ခင်ဗျားရဲ့စက္ကရီတေရီနဲ့တောင် တွေ့ခဲ့ရသေးတယ်။’

‘ဒါနဲ့ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို ထိုင်စောင့်နေတာပေါ့။’

ခင်ဗျား ပြန်မလာနိုင်တော့ ကျုပ်လည်း ကျုပ်ရှေ့နေဆီကို အောက် ဆင်းတယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြတယ်။’

‘ဒီတော့ကာ ရှေ့နေက ကျုပ်ကိုစောင့်မနေဘဲ သူနဲ့ ခင်ဗျား ကားတိုက်ခံထားရတဲ့လူနာကို ဆေးရုံလိုက်သွားကြည့်ပြီး ကျုပ် နောက်ကွယ်မှာ အမှုကျေအေးဖို့ ကြိတ်ကြိစည်ကြတာ မဟုတ်လား။’

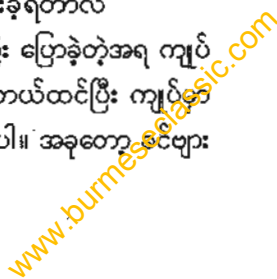
‘ရှေ့နေလည်း ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ဖို့မလိုဘဲ အမှုသည်နဲ့ တိုက် ခိုက်တွေ့ စေ့စပ်တာကောင်းတယ်။ သူ အခုချက်ချင်း ကျုပ်ကို လာခေါ်မယ် တိုက်ရှေ့က စောင့်နေပါလို့ မှာတာနဲ့ ကျုပ်လည်း သူ့ကိုစောင့်နေလိုက်ပါတယ်။ မကြာခင် သူရောက်လာတော့ ကျုပ် လည်း သူ့ကားနဲ့အတူ ဆေးရုံကိုလိုက်ပြီး ခင်ဗျားအမှုသည်နဲ့ အမှု အကြောင်း ပြောဆိုစေ့စပ်ကြတာပါပဲ။’

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်အမှုသည်နဲ့ အမှုအကြောင်း ပြောဆိုစေ့စပ်ရာမှာ ခင်ဗျားက ကျုပ်အမှုသည်ကို လျော်ကြေးငွေ ထေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။’

‘မှန်ပါတယ်။’

‘ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား အဲသလို ပေးခဲ့တာလဲ။’

‘ခင်ဗျား ညနေက ကျုပ်ဆီကိုလာပြီး ပြောခဲ့တဲ့အရ ကျုပ် ထားက ခင်ဗျားအမှုသည်ရဲ့ကားကို တိုက်မိတယ်ထင်ပြီး ကျုပ်မှာ တာဝန်ရှိတဲ့အလျောက် နစ်နာကြေးပေးခဲ့မိတာပါ။ အခုတော့ ခင်ဗျား

အမှုသည်ရဲ့ကားကို ဝင်တိုက်မောင်းပြေးတဲ့ ကားဟာ ကျုပ်ကား မဟုတ်တာကို ကျုပ်သိရပြီ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီလာပြီး သက်သက် ခြိမ်းခြောက်လှည့်စားသွားတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်သိရပြီ။

ဦးသန်းရှိန်က ခံပြင်းသံကြီးဖြင့်ပြောလိုက်ရာ တင်မောင် ဆွေက ၎င်းအား ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သက်သက်ခြိမ်းခြောက်လှည့်စားခဲ့ တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်အမှုသည်ရဲ့ကားကို ဝင်တိုက် မောင်းပြေးသွားတဲ့ကားဟာ ခင်ဗျားကားပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ယုံဆစ်ရာ အထောက်အထားတစ်ခု တွေ့ခဲ့ရလို့ ကျုပ် ခင်ဗျားဆီကို လာစုံစမ်း ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ အဲဒီအထောက်အထားဟာ မှားထွာကို ကျုပ် တွေ့ခဲ့ရပြီ။ ကျုပ်အမှုသည်ရဲ့ကားကို တကယ်ဝင်တိုက်သွားတဲ့သူ ကို ကျုပ်က ရှာတွေ့ပြီ ထားပါတော့၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တစ်ခုမေး မယ်။ ခင်ဗျားဟာ အဲဒီကားတိုက်မှုဖြစ်ပွားတဲ့နေ့က စီးပွားနေ ကလပ်ကို ညနေဘက်မှာသွားပြီး ကလပ်တံခါးစောင့်ကို ခင်ဗျား ဟာ ကလပ်ထဲမှာ တစ်ညနေခင်းလုံးရှိနေခဲ့ပါတယ်လို့ပြောအောင် ငွေတစ်ရာလာဘ်ထိုးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

ဦးသန်းရှိန်သည် မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားပြီးနောက် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ပြောတာ မဟုတ်ရပါဘူး။’

‘တံခါးစောင့်ကို ခင်ဗျားပိုက်ဆံပေးခဲ့တာကို ငြင်းမလို့ လား။’

‘ကျုပ်က မုန့်ဖိုးပေးတာပါ။’

‘ဘယ်လောက်ပေးခဲ့သလဲ။’

‘နည်းနည်းပါးပါးပါ။’

‘နည်းနည်းပါးပါးဆိုတာဟာ ဘယ်လောက်လဲ အတိအကျ ပြောပါ။’

ဦးသန်းရှိန်က မြဲစိစိလုပ်နေရာ ‘ဦးတင်မောင်ဆွေမေးတာ ကိုဖြေပါလေ’ ဟု တရားသူကြီး ဦးမင်းညိုက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်က သူ့ကို ငွေတစ်ရာပေးခဲ့ပါတယ်။’

‘ကလပ်တံခါးစောင့်ကို ခင်ဗျားဟာ ငွေတစ်ရာတောင် မုန့်ဖိုးပေးခဲ့တယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ တော်တော်ချမ်းသာမှာပေါ့ နော်...’

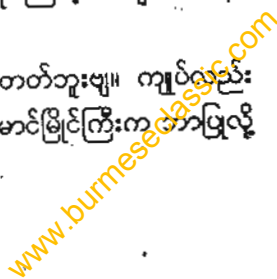
တင်မောင်ဆွေက ခနဲတဲ့တဲ့ပြောလိုက်ရာ ဦးသန်းရှိန်မှာ မျက်နှာကြီးမည်းပြီး နှုတ်ဆိတ်နေတော့သည်။

‘ကဲ... ဦးသန်းရှိန်၊ ကားတိုက်မှုဖြစ်တဲ့နေ့ ၃ရက်နေ့က ခင်ဗျားက ကားကို မမောင်းခဲ့ဘူးလို့ဆိုတယ်။ ခင်ဗျားဒရိုင်ဘာက သူ့ဘာသာသူ ကားမောင်းသွားရင်း ကားတိုက်မှုတစ်ခု ဖြစ်လာတဲ့ အကြောင်း ခင်ဗျားကို ဝန်ခံခဲ့တယ်လို့ဆိုတယ် ဟုတ်လား။’

‘ဟုတ်ပါတယ်။’

‘ဒါပေမဲ့ အခုကျတော့ ခင်ဗျားကားဟာ ဘယ်လို ကား တိုက်မှုမှ ဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို အခု ခင်ဗျားသိရပါပြီ။ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားဒရိုင်ဘာဟာ သူကားတိုက်မှုမှာ မကျူးလွန် ပါဘဲနဲ့ သူကျူးလွန်မိပါတယ်လို့ ဘယ်လိုကြောင့် ခင်ဗျားဆီ ဝန်ခံ ခဲ့ရတာလဲ။’

‘အဲဒါကို ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်လည်း အဲဒါကိုပဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေတာပဲ။ မောင်မြိုင်ကြီးက ဘာပြုလို့

ကျုပ်ကို ဒီလိုပြောခဲ့ရသလဲဆိုတာကို ကျုပ် အဖြေရှာကြည့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ မောင်မြိုင်ကြီးဟာ လူရိုးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ အကြံအစည် တစ်ခုခုရှိလို့ ဖြစ်မှာပဲလို့သာ ကျုပ်အဖြေရတယ်။

‘ထားပါတော့၊ အဲဒီနေ့က သူဟာ ကားတိုက်မှုကျူးလွန် ပါတယ်လို့ ခင်ဗျားကို ဖွင့်ဝန်ခံတာတောင် သူ့ကို ခင်ဗျားက အားလပ်ခွင့် ရက်ရက်ရောရောကြီး ပေးလိုက်တာက ဘာသဘော လဲ’

‘ဒါကို ကျွန်တော်ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဒရိုင်ဘာ ဟာ သူ့အားလပ်ခွင့်ရတဲ့ အချိန်တွေမှာ အပိုဝင်ငွေရတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်က သိထားပါတယ်။ သူတို့ ပရိုက်ဗိတ်ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာတစ်စုံဟာ အခုကလေးတစ်စုဖွဲ့ထားကြပါတယ်။ အဲဒီအစု ဝင်ဟာ အားလပ်ခွင့်ရတဲ့အချိန်မှာ တစ်နေ့အတွက် ဒရိုင်ဘာလိုတဲ့ လူတွေဆီမှာ ကားလိုက်မောင်းပေးကြပါတယ်။ အလှည့်ကျပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က သူ့ကို အဲဒီညက အားလပ်ခွင့်ပေးလိုက်ရ ခြင်းဖြစ်ပါတယ်’

တင်မောင်ဆွေက ဦးသန်းရှိန်၏ အဖြေကို တော်တော်အား ရကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံးခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ မေးခွန်း ဆက်၍ ထုတ်ပြန်သည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီလို ခင်ဗျားဒရိုင်ဘာက အားလပ်ခွင့်ယူသွား တဲ့နေ့များမှာ ခင်ဗျားအဲဒီအဖွဲ့က ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ယောက်ကို များ ခေါ်ငှားအသုံးပြုခဲ့ဘူးသလားခင်ဗျာ’

‘ကျုပ်အတွက် အဲဒီအဖွဲ့က ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ယောက် ကို ခေါ်ငှားအသုံးပြုဖို့မလိုခဲ့ပါဘူး။ ဟု ဦးသန်းရှိန်က မျက်မှောင်

ကြုတ်လျက် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ‘အဲဒီလို ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် ငှားမဲ့အစား ကျုပ်က မောင်မြိုင်ကြီးကို သူ့အားလပ်ခွင့်မှာအိတ်တင် ပေးပြီး မောင်းခိုင်းရင်ဖြစ်တာပဲ ဥစ္စာ’

‘ကောင်းပြီ၊ ကဲ... ဦးသန်းရှိန်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က အခုစာရင်းပြမယ်။ အဲဒီစာရင်းမှာ နာမည် ၁၅ခုတိတ်ပါတယ်။ အဲဒီလူတွေထဲက ခင်ဗျားသိတဲ့လူ ဘယ်လောက်များပါသလဲဆိုတာ တဆိတ်ပြောပြစမ်းပါ’

‘တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ အခု တရားခံဘက်က ပြန်လှန် စစ်ဆေးမေးခွန်းထုတ်နေတာတွေဟာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ နားမလည်တော့ပါဘူး။ ရုံးတော်ရဲ့အချိန် ကို သက်သက်ဖြုန်းနေရာရောက်တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်မိပါတယ်’

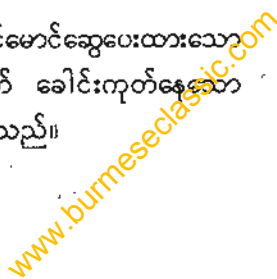
ဦးဘဂျမ်းက ရုတ်တရက်ထ၍ ပွက်လိုက်ပြန်ခြင်းဖြစ် သည်။

‘တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား။ သေသူမောင်မြိုင်ကြီးဟာ ကားတိုက်မှုမကျူးလွန်ဘဲနဲ့ သူ့ကျူးလွန်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို ရှင်းလင်းရန် ကျွန်တော်ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်’

တင်မောင်ဆွေက ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကဲ... သက်သေ ဦးသန်းရှိန်က ခုနက ဦးတင်မောင်ဆွေ ခေးထားတာကို ဖြေပါ’

တရားသူကြီး ဦးမင်းညိုက တင်မောင်ဆွေပေးထားသော စာရွက်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လျက် ခေါင်းကုတ်နေသော ဦးသန်းရှိန်အား လှမ်း၍ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

‘ဒီစာရင်းပါနာမည်တွေကိုကြည့်ပြီး၊ ကျွန်တော်ကခင်ဗျား
မေးတာကို ချက်ချင်းတော့ မဖြေနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သေသေ
ချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ အချိန်ပေးဖို့လိုပါတယ်’

နောက်ဆုံးတွင် ဦးသန်းရှိန်က တင်မောင်ဆွေအား လှမ်း၍
ပန်ကြားလိုက်၏။

‘ကောင်းပြီ ဦးတင်မောင်ဆွေပေးတဲ့ နာမည်စာရင်းကို
သက်သေ ဦးသန်းရှိန်က ပြန်လည်စစ်ဆေးဖို့ အချိန်ရအောင် အမှု
စစ်ဆေးခြင်းကို ဆယ်မိနစ်ခွေ့ရပ်နားထားပါမယ်’

တရားသူကြီးမင်း ဦးမင်းညိုက ရုံးတော်ကို ဆယ်မိနစ်
အားလပ်ချိန်ပေးလိုက်သည်။ သက်သေဦးသန်းရှိန်သည် ရဲဝန်ထောက်
ဦးဘဂျမ်းနှင့်ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တီးတိုးတိုင်ပင်နေကြလေသည်။
တင်မောင်ဆွေကလည်း သူ့မိတ်ဆွေ ရဲမှူးကြီးကိုသောင်းဖေးနားသို့
ကပ်သွား၏။

‘ကိုသောင်းဖေ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောစရာတစ်ခု
ရှိတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကျုပ်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းပါ’

တင်မောင်ဆွေသည် ကိုသောင်းဖေအား တရားခွင်ရုံးခန်း
၏ ထောင့်တစ်ထောင့်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

‘တင်မောင်ဆွေ မင်းခင်မောင်အုန်းကို ဆော်ထည့်လိုက်ပုံ
ကလေးက ယဉ်သကွာ။ မျက်မြင်သက်သေ ကိုစိန်မြက မင်းကို
အိုင်ဒီတီဖိုင် လုပ်နိုင်တာဟာ သူ့အစွမ်းကြောင့်လို့ ကြားထားခဲ့
သလောက် အခုတော့ သူခေါင်းမဖော်ရဲအောင် ဖြစ်နေပြီ’

ကိုသောင်းဖေက တင်မောင်ဆွေအား ခပ်ပြုံးပြုံးမြော့လိုက်
ခြင်းဖြစ်၏။

‘အေးဗျာ ဒီကောင်က ဆောင့်ကြွားကြွားလုပ်နေတာ ကြာ
လှပြီ၊ ခင်ဗျားပေါ်မှာတောင် သူက အသားယူလိုက်သေးတယ်
မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ချက်ကောင်းမိတဲ့နား တွယ်ထည့်လိုက်ရတာ
ပဲ။ ကဲလေ... ထားပါတော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်းပါဗျာ’

‘ဘယ်လိုလိုက်ရမှာလဲကွ’

‘မြို့ထဲကို ခင်ဗျားရဲ့ရဲကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးစမ်းပါဗျာ’
တင်မောင်ဆွေက ပြောလိုက်ရာ ကိုသောင်းဖေလည်း
အနည်းငယ် အံ့ဩသွားဟန်တူ၏။

‘အချိန်ရရဲ့လားကွ’

‘ရပါတယ် အများကြီးကို ရပါတယ်။ သက်သေ ဦးသန်း
ရှိန်ဟာ ကျုပ်ပေးတဲ့စာရင်းကို ချက်ကင်လုပ်ဖို့အတွက် နောက်ထပ်
အချိန်အများကြီးလိုဦးမှာပါ။ ဟော ပြောရင်းဆိုရင် ဦးဘဂျမ်း
ကျွန်တော်တို့ဆီ လာနေပြီ’

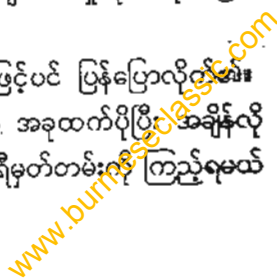
ဦးဘဂျမ်းသည် တင်မောင်ဆွေတို့ ရပ်စကားပြောနေရာ
သို့ လျှောက်လာရာက စကားမပြောချင်သူကို မလွဲသာ၍ ရင်ဆိုင်
ရမည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် တင်မောင်ဆွေအား ကြည့်လိုက်၏။

‘ဒီမှာ ကိုတင်မောင်ဆွေ ခင်ဗျား ခုနက ကျုပ်သက်သေ
ကို ပေးလိုက်တဲ့စာရင်းက ဘယ်လောက်များအရေးကြီးသလဲဗျာ’

‘ကြီးတာမှ သိပ်ကိုကြီးတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီအမှုကို အဆုံးအဖြတ်
ပေးမယ့် စာရင်းပါပဲ’

တင်မောင်ဆွေက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ဒီလိုဆိုလည်း ဦးသန်းရှိန်က အခုထက်ပိုပြီး အချိန်လို
လိမ့်မယ်။ သူ့အိမ်ကိုပြန်ပြီး သူ့ခိုင်ယာရီမှတ်တမ်းကို ကြည့်ရမယ်’

တဲ့။ ဒီတော့ကာ အမှုစစ်ဆေးတာကို မနက်ဖြန်ကို ဆက်ချိန်းမှဖြစ်မှာပဲ’

‘ကောင်းသားပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဦးမင်းညိုကို သွားပြောမှပဲ’

‘ခင်ဗျားပဲ သွားပြောလိုက်ပါတော့ဗျာ’

ဦးဘဂျမ်းက တင်မောင်ဆွေအား အောင့်သက်သက်အမှု အရာနှင့်တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

တင်မောင်ဆွေကလည်း မျက်နှာပူပူနှင့် ရပ်နေသော ကိုသောင်းဖေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ... ကိုသောင်းဖေ၊ ကျွန်တော့်ကို မြို့ထဲကိုလိုက်ဖို့ စမ်းပါဗျာ။ အခုပဲ သွားကြရအောင်’

ကိုသောင်းဖေသည် တင်မောင်ဆွေ၏မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ နှစ်ယောက်သား တရားခွင်အတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

အခန်း - ၂၉

ကိုသောင်းဖေသည် သူ၏ဝါယာလက်စံရဲကားဖြင့် တင်မောင်ဆွေအား တင်ဆောင်ကာ ကားကိုသူ့ကိုယ်တိုင် မောင်းလျက် ရုံးရှေ့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ တင်မောင်ဆွေက သူ့အား တာမွေလမ်းရှိ ဦးသန်းရှိန်၏အိမ်သို့ မောင်းခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဦးသန်းရှိန် အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လျှင် တင်မောင်ဆွေက ရဲကားကို ဦးသန်းရှိန်၏ ခြံထောင့်နားတွင် ရပ်ထားခိုင်းလိုက်သည်။

‘ဒီကနေ စောင့်နေကြတာပေါ့ ကိုသောင်းဖေ’

‘မင်းဟာက ဘာသဘောလဲကွ တင်မောင်ဆွေ၊ ငါ့လည်း နှင်းပြစမ်းပါဦး’

‘ဒရိုင်ဘာ မောင်မြိုင်ကြီးနဲ့ ရီရီညွန့်ယူမယ့်လူ ဦးစောဝင်းတို့နှစ်ယောက် အသတ်ခံရတဲ့အမှုကို ကျုပ်က ခင်ဗျားအတွက် ခြေရှင်းပေးမလို့လေ’

‘ဟေ... တကယ်ပြောနေတာလား’

‘တကယ်ပေါ့ဗျာ။ ကဲ... ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်

စမ်း။ ဦးစောဝင်းဟာ သူ့အိမ်က ခရီးထွက်သွားတော့ သူဟာ သုံးလေးရက်ကြာမှာမို့လို့ သူ့လမ်းမှာဝတ်ဖိုစားဖို ဝန်စည်စလည် တော့ပါသွားခဲ့မှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့အလောင်းနဲ့ ကားကို ပြန်တွေ့ရမေ မယ့် သူ့ဝန်စည်စလည်တွေကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ပြန်ရှာလို့မတွေ့ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား'

ကိုသောင်းဖေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရာ တင်မောင်ဆွေက စကားဆက်ပြန်၏။

'ခင်ဗျား ဦးစောဝင်းအလောင်းကိုတွေ့ရတော့ အလောင်း ရဲ့အနေအထားက တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား'

'အေး ဟုတ်တယ်ကွ။ အလောင်းကို ခေါင်းနဲ့ချူးတွေထိ အောင်ကွေးထားပြီး၊ ကြိုးနဲ့အိုင်တုတ်ထားတာဆိုတော့ အလောင်း ကို ကားနောက်ပိုင်းက ဝန်စည်စလည် ထည့်တဲ့အထဲမှာ ထိုးထည့် ထားခဲ့တာဖြစ်မှာပဲ'

'ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် အလောင်းကိုထည့်ထားတဲ့ ကားဟာ ဘယ်ကားဖြစ်မယ်ထင်သလဲ'

'ဦးစောဝင်းရဲ့ကားပဲဖြစ်မှာပေါ့ကွ'

ထိုစဉ် ဦးသန်းရှိန်၏ ခြံတံခါးဝထဲသို့ ကားတစ်စီးမောင်း ဝင်သွားသည်ကို သူတို့တွေ့လိုက်ကြရသည်။

'ဟော... ဦးသန်းရှိန်တော့ ပြန်လာပြီဗျို့။ ကားကိုတော် တော်မြန်မြန်မောင်းလာတာပဲ'

'သူ့လည်း မင်းနောက်ထားလို့ စိတ်တွေတော်တော်လှုပ်ရှား နေမှာပေါ့ကွာ။ ကဲ... ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ'

'စောင့်ကြည့်နေကြသေးတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ကိုသောင်းဖေ

ခင်ဗျားကားက ဝါယာလက်(စ်)ကောင်းတယ်နော်'

'အေးလေကွာ ကောင်းတာပီပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ'

'ဒီဝါယာလက်(စ်)ကို အသုံးပြုစရာအကြောင်း ပေါ်လာ ချင်လာမှာမို့လို့ပေါ့ဗျ'

ကိုသောင်းဖေသည် တင်မောင်ဆွေမျက်နှာကို အကဲခတ် သလို ကြည့်လိုက်သည်။

'တင်မောင်ဆွေ မင်းခေါင်းထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲ ပြော စမ်း။ မင်း ဦးသန်းရှိန်ကို တွေ့ချင်ရင်လည်း ဝင်ကြည့်ပေါ့ကွ။ ဘာလို့စောင့်နေတာလဲ'

'ဝင်ကြည့်ဖို့မလိုပါဘူးလေ။ ပြောရင်းဆိုရင်း သူပြန်ထွက် လာပြီ'

တင်မောင်ဆွေပြောသည့်အတိုင်းပင် ခြံထဲမှနေ၍ ဦးသန်း ရှိန်က ကားကိုပြန်မောင်းထွက်လာသည်။ လမ်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် မြို့အနောက်ဖက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

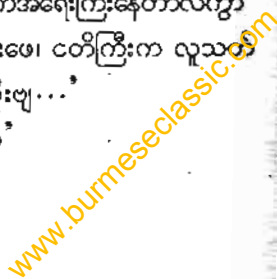
'ကဲ ... ကိုသောင်းဖေ၊ သူ့နောက်ကို မီးအောင်လိုက်ပေ တော့ဗျို့...'

တင်မောင်ဆွေက ပြောလိုက်ရာ ကိုသောင်းဖေသည် သူ့ ကားကိုစက်နှိုးပြီး ရှေ့ကခပ်မြန်မြန်ကြီး မောင်းသွားသော ကား နောက်သို့ လိုက်တော့သည်။

'ငတ်ကြီးက ဘာများ ဒါလောက်အရေးကြီးနေတာလဲကွာ'

'အရေးကြီးတာပေါ့ ကိုသောင်းဖေ၊ ငတ်ကြီးက လူသတ် မှုနဲ့ အဖမ်းမခံရအောင် လစ်ပြေးတာကိုးဗျ...'

'ဟေ... ဘယ်လူသတ်မှုနဲ့လဲ'

ကိုမြိုင်ကြီးနဲ့ ဦးစောဝင်းတို့ကို သတ်တဲ့အမှုပေါ့ဗျာ... ကိုသောင်းဖေ၊ တရားခံကို အမိဖမ်းချင်ရင် မိအောင်လိုက်တော့ဗျာ။

‘မင်းဟာက ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါကွာ’

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက ညာဖူးလို့လဲ။ အရှေ့က ကားကို ဒလကြမ်းမောင်းပြေးနေတဲ့ ဦးသန်းရှိန်ဟာ ကိုမြိုင်ကြီးကိုသတ်ခဲ့တဲ့လူပဲ ကိုသောင်းဖေ၊ ဦးစောဝင်းကိုလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ရာမှာလည်း သူပါ ပါသပေါ့’

ကိုသောင်းဖေသည် တင်မောင်ဆွေမျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ နောက်ထပ် ဘာမှမမေးတော့ဘဲ ကားစက်အရှိန်ကိုအရုတ်တရက် တိုးမြှင့်လိုက်ကာ ရဲကားလမ်းရှင်းဥသြကိုလည်း ဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ဥသြသံကြောင့် ရှေ့က ကားများသည် လမ်းသေသို့ကပ်ပေးကြသော်လည်း ဦးသန်းရှိန်၏ကားကတော့ ဘေးကပ်မပေးသည်သာမက ပို၍မြန်မြန်ကြီးပင် ပြေးနေ၏။

‘ဒီလူ တကယ်ကို ထွက်ပြေးနေပါကလားကွ။ ကံကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ’

ကိုသောင်းဖေက ပို၍ စိတ်အားထက်သန်လာကာ ဥသြသံတဝေါဝေါနှင့် ကားကို ပို၍မောင်းလိုက်ရာ ကားအရှိန်နှုန်းအိုင်ခွက်မှ မြားတံကလေးသည် မိုင်ငါးဆယ်နားသို့တိုးကပ်၍ သွားလေတော့သည်။

ရှေ့ကပြေး နောက်ကလိုက်နှင့် ကားနှစ်စင်းသည် တာဝန်အပိုင်ကြီးနားသို့ ရောက်လာလေ၏။ ဦးသန်းရှိန်သည် ကားအရှိန်မလျှော့ဘဲ အပိုင်ကြီးကိုပတ်ဖို့ ကြိုးစားရာကပင် စတိတ်

စိတ်ကူးချိုချို

ရင်ကို မနိုင်တော့ဘဲ ကားသည် အပိုင်းကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ တစ်ပတ်ပျမ်းလည်ပြီး တိမ်းမှောက်သွားလေတော့သည်။

ကိုသောင်းဖေသည် သူ့ကားကို အရှိန်သတ်ပြီး လမ်းဘေးတွင် ထိုးရပ်လိုက်ကာ တင်မောင်ဆွေနှင့်အတူ ကားပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီး တိမ်းမှောက်နေသော ကားဆီသို့ အပြေးချဉ်းကပ်လာကြ၏။

တင်မောင်ဆွေကပင် ကားစာခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ပျော့ခွေနေသော ဦးသောင်းရှိန်ကို ကားထဲမှဆွဲထုတ်လိုက်ရသည်။

‘မသေသေးဘူးဗျာ၊ သတိမေ့နေတာ ဆေးရုံကိုအမြန်ပို့မို့ပဲ’ ဦးသန်းရှိန်အား စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး တင်မောင်ဆွေက ပြောလိုက်သည်။

ဒါလောက် မြန်မြန်ကြီး သွားပေးရသလဲဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်မေးကြည့်မိတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ဦးသန်းရှိန်ဟာ အလီဘီသက်သေတိုပိုက်ဆံပေးဝယ်ယူတာများ ဖြစ်နေမလားလို့ ငါစဉ်းစားလာမိတယ်။

‘ဟုတ်တယ်... အခုတော့ ရှင်းနေပါပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ တိုဆွေက ဘယ်ကစပြီးသိလာရတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် သိချင်သေးတယ်’

တင်မောင်ဆွေက သူ့ဖန်ခွက်ထဲမှ ဟင်နက်ဆီဘရန်ဒီကို တစ်ကျိုက်မော့လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုလည်း မီးညှိကာ အားရပါးရ ဖွာရှိုက်လိုက်သည်။

‘ဒီလိုလေကွာ၊ ပထမ သူတို့တတွေရဲ့ ဇာတ်ရုပ်ကို ငါသိခဲ့ရသလောက် မင်းကို ပြန်ပြောပြမယ်။ ဦးသန်းရှိန်ရယ်၊ ဦးထွန်းမြတ်ရယ်ဟာ သေသူ ဦးစောဝင်းနဲ့စီးပွားရေး အတူတူလုပ်ကြတယ်။ အတူတူလုပ်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် ငွေအရင်းအများဆုံးကို ထည့်ထားရသူကတော့ ဦးစောဝင်းပဲကွ။ အဲသလို အခြေအနေမှာ ဦးထွန်းမြတ်နဲ့ ဦးသန်းရှိန်တို့က ပေါင်းပြီး ဦးစောဝင်းကို တစ်ပတ်ရိုက်ကြတော့တယ်။ လုပ်ငန်းကရတဲ့ငွေတွေကို အများကြီးဖြတ်စားကြတော့တယ်။ ဒါကို နောက်ဆုံးကျတော့ ဦးစောဝင်းက သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာပြီး ဒီလ သုံးရက်နေ့ တနင်္လာနေ့မှာ ပဲခူးကသူ့အိမ်ကို နှစ်သောက်စလုံးကို ခေါ်လိုက်ကြတော့တာပေါ့။ ဦးသန်းရှိန်နဲ့ ဦးထွန်းမြတ်တို့ကလည်း သူခေါ်တဲ့အတိုင်း ပဲခူးကို ကားနဲ့လိုက်သွားကြရတော့တာပေါ့’

‘သူတို့ကို မောင်မြိုင်ကြီးက ကားမောင်းလိုက်ဖို့ပေးတာ

အခန်း - ၃၀

တင်မောင်ဆွေ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဌာနမှ တင်မောင်ဆွေ၏ သီးသန့်ရုံးခန်းအတွင်းဝယ် တင်မောင်ဆွေ၊ ဂျင်မီစမတ်နှင့်မေစီတို့က ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသည်။

ဂျင်မီကလက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အရက်ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ချလိုက်ရာမှ တင်မောင်ဆွေအား ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကိုမြိုင်ကြီးကို သတ်တဲ့လူဟာ ဦးသန်းရှိန်ပဲဆိုတာ ခင်ဗျားအစကတည်းက သိထားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ကိုဆွေ’

တင်မောင်ဆွေက ဂျင်မီစမတ်၏ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ထည့်ဖြည့်ပေးရာက ပြုံးပြီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘အစကတည်းကတော့ ဘယ်သိထားမလဲ ဂျင်မီရာ ဒါပေမဲ့ မောင်မြိုင်ရှိန်ရဲ့ကားကို ဝင်တိုက်မောင်းပြေးသွားတဲ့ကားဟာ ဦးသန်းရှိန်ကား မဟုတ်တာကို သိရတဲ့အခါမှာ ငါ့စိတ်ထဲမှာ စပြီး မသင်္ကာဖြစ်လာမိတော့တာပဲ။ ဦးသန်းရှိန်ဟာ ဒီကားတိုက်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မောင်မြိုင်ရှိန်ကို လျော်ကြေး

လား

ဘယ်ဟုတ်မလဲ မောင်မြိုင်ကြီးက ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှာ မန္တလေးရထားကို စောင့်စီးဖို့ကုန်ခဲ့တယ်

ဂျင်မီက နားမလည်နိုင်သော အမူအရာဖြင့် တင်မောင်ဆွေ အား ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တော့ သဘောမပေါက်သေးပါဘူး

ဦးထွန်းမြတ်ဟာ ပဲခူးကိုလိုက်သွားတာ ဦးစောဝင်းနဲ့ စာရင်းရှင်းဖို့ မဟုတ်ဘဲ သတ်ဖို့ကြံစည်ပြီး လိုက်သွားတာကိုးကွ။ စာရင်းကလည်း ရှင်းလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သူက သိထားမှာပေါ့ကွာ။ ဒီတော့ မန္တလေးမီးရထား အထူးတန်းလက်မှတ် ကို သူ့နာမည်နဲ့ဝယ်ပြီး မောင်မြိုင်ကြီးကို ဒီရထားလိုက်စီးစေတာ ပဲ

သူကတော့ ဦးသန်းရှိန်နဲ့အတူတူ ပဲခူးကိုကားနဲ့လိုက်သွား ပြီး ဦးစောဝင်းနဲ့တွေ့ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးစောဝင်းရဲ့ ဟောက်စ်ကီးပါးကြီးက သူ့အိမ်ပြန်သွားပြီဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဟာ ဦးစောဝင်းတစ်ယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ကြရတာပေါ့။ ဦးထွန်းမြတ်ဟာ သူ့ကြံစည်ထားတဲ့အတိုင်း ဦးစောဝင်းကိုပင် သတ် လိုက်တော့တယ်။ ဦးသန်းရှိန်ကလည်း ကြံရာပါပေါ့ကွာ။ ပြီးတော့ ဦးစောဝင်းရဲ့အလောင်းကို တာလပတ်ရွက်ဖျဉ်ထည်နဲ့ထုပ် ဦးစော ဝင်းကား ဝန်စည်စလည်ထည့်တဲ့ အပိုင်းထဲမှာ ထည့်ထားလိုက် တယ်။ နောက်ပြီး ဦးထွန်းမြတ်က သူ့နဂိုကတည်းက စီစဉ်ထား တဲ့အတိုင်း ဦးစောဝင်းအိမ်ကနေ ပဲခူးဘူတာကို ဖုန်းဆက်ပြီး မန္တလေးကိုတက်မယ့် မီးရထားထူးအတွဲနံပါတ် ဘယ်လောက် ဘယ်

လောက်မှာ ဦးထွန်းမြတ်ပါလာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ မီးရထားဆိုက်ရင် ဦးစောဝင်းကို ဖုန်းဆက်ဖို့ပြောပေးပါလို့မှာတာပေါ့။ မီးရထားက ပဲခူးမှာဆိုက်တော့ ရုံပိုင်က ဦးထွန်းမြတ်အဖြစ်နဲ့စီးလာတဲ့ မောင်မြိုင် ကြီးကို အကြောင်းကြား၊ မောင်မြိုင်ကြီးက ဘူတာရုံကနေ ဦးထွန်း မြတ်အနေနဲ့ ဦးစောဝင်းကိုဖုန်းဆက်၊ ဦးထွန်းမြတ်က ဦးစောဝင်း အနေနဲ့ ပြန်ဖြေတာပေါ့

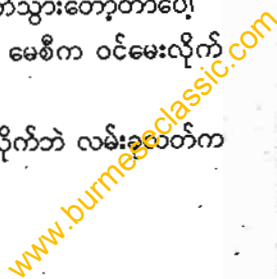
ဪ... သိပြီ၊ ဦးထွန်းမြတ်ဟာ သူ့မီးရထားနဲ့မန္တလေး ကိုပါသွားရာမှာ ဦးစောဝင်းက အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတဲ့ အကွက်ရအောင် ဆင်ယူတာကိုး

ဂျင်မီက သဘောပေါက်သွားကာ စကားဝင်ထောက်လိုက် သည်။

အေး... ဒီတော့ ဦးစောဝင်းကို သူသတ်တာ ဘယ်နည်း နဲ့မှ မဖြစ်ဘူးလို့ ထင်ရနိုင်တာပေါ့ကွ။ အမှန်ကတော့ အဲဒီအချိန် မှာ ဦးစောဝင်းဟာ သူသတ်ထားလို့သေနေပြီ။ ပြီးတော့ ဦးစောဝင်း ရဲ့အလောင်းကို ထည့်ထားတဲ့ကားကို ဦးထွန်းမြတ်ကမောင်းပြီး ပဲခူးအလွန်မှာ ဦးစောဝင်းရဲ့အလောင်းကို ချောက်ထဲပစ်ချ။ ကား ဆိုတော့ ချောင်းထဲထိုးချလိုက်တယ်။ ဦးစောဝင်းဟာ တစ်ယောက် တည်းကားမောင်းအလာ လူဆိုးတွေက လမ်းကနေဆီးလု လူသတ် တဲ့ကို ဖျောက်ဖျက်ထားလိုက်တဲ့ အဖြစ်မျိုးရောက်အောင်ပေါ့ကွာ။ ဒီတော့ ဦးထွန်းမြတ်ဟာ မန္တလေးကိုလိုက်သွားတော့တာပေါ့

ကိုမြိုင်ကြီးကိုကော ကိုဆွေ ဟု မေစီက ဝင်မေးလိုက် သည်။

ကိုမြိုင်ကြီးက မန္တလေးအထိ မလိုက်ဘဲ လမ်းခွဲဝတ်က

နေ ရန်ကုန်ကို ပြန်လိုက်လာတာဖြစ်မှာပေါ့

‘ဦးသန်းရှိန်ကတော့ကော’

‘ဦးသန်းရှိန်က ဦးထွန်းမြတ်လို အလီဘီသက်သေကို စီစဉ် မထားတော့ ရန်ကုန်ကိုသူကား ပြန်မောင်းလာ ကားကိုတစ်နေရာမှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး စီးပွားရေးအသင်းတိုက်ကိုသွားတယ်။ ပြီးတော့ တံခါးစောင့်ကို ငွေတစ်ရာလာဘ်ထိုးပြီး သူဟာ ညနေသုံးနာရီကတည်းက အသင်းတိုက်မှာပဲရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောခိုင်းတာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့ကားကို ပဲခူးမှာတွေ့ခဲ့တဲ့လူရှိရင် ကာကွယ်ရအောင်လို့ သူ့ကားအသင်းတိုက်ရှေ့မှာပဲ ရပ်ထားတုန်း အခိုးခံရပါတယ်လို့ ရဲဘက်ကို တိုင်လိုက်တယ်’

တင်မောင်ဆွေသည် တစ်ကျွက်မော့လိုက်ပြီးမှ စကားဆက်ပြန်သည်။

‘ဒါပေမဲ့ သူ့အဲသလို ဆင်ထားတဲ့ အလီဘီသက်သေဟာ အသင်းတိုက်တံခါးစောင့်တစ်ယောက်ရဲ့ စကားမှာသာ တည်နေတယ်ဆိုတော့ သိပ်မခိုင်လုံဘူးဆိုတာကို ဦးသန်းရှိန်က သိတယ်။ ဒီတော့ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ငါတို့ထည့်ထားတဲ့ကားတိုက်မှုကြော်ငြာကိုတွေ့ရတော့ ဦးသန်းရှိန်ဟာ သူ့အတွက် အင်မတန် ခိုင်လုံစိတ်ချရတဲ့ အလီဘီသက်သေတစ်ခုရနိုင်တဲ့ နည်းကို သွားတွေးမိတော့တာပဲ။ တခြားမဟုတ်ဘူး။ မောင်မြင့်ရှိန်ရဲ့ကားကို ဝင်တိုက်ပြေးသွားတဲ့သူဟာ သူပဲ အဖြစ်ရောက်အောင် လုပ်ဖို့ပဲပေါ့။ သူဟာ သုံးရက်နေ့ညနေငါးနာရီမှာ ရန်ကုန်မြို့မှာ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပွားခဲ့ရင် ပဲခူးက လူသတ်မှုမှာ သူ့ဘယ်လိုမှ မပါနိုင်တော့ဘူးပေါ့ကွာ’

‘အင်း... သူ့ဆင်ကွက်က တော်တော်ပီခဲ့တာပဲ ကိုဆွေ၊ အစီတို့တောင် တော်တော် ဦးနှောက်ခြောက်ခဲ့ရတာပဲ’

မေစီက ခပ်ပြုံးပြုံးကလေး စကားဝင်ထောက်လိုက်သည်။

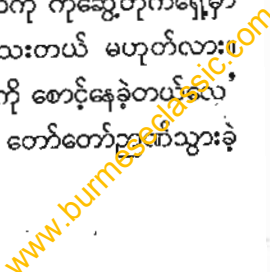
‘သူတို့ဟာ ဦးစောဝင်းရဲ့အလောင်းကို ရှာကြည့်ကြတော့ ရီရီညွန့်က ဦးစောဝင်းကိုပေးထားတဲ့ သူ့တိုက်ခန်းကသော့တွေနဲ့ ကားရုံကသော့တွေကို တွေ့ရပြီး ဦးသန်းရှိန်ကယူထားလိုက်တယ်။ ဦးစောဝင်းနဲ့ ရီရီညွန့်တို့ရဲ့ဆက်ဆံမှု အခြေအနေကိုလည်း သူ့သိထားပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ကား ငါတို့ရဲ့ ကားတိုက်မှုကြော်ငြာကို တွေ့ရတော့ ချက်ချင်းအကြံရပြီး ရီရီညွန့်တိုက်ခန်းသော့ကို ကိုဆွေ ဆီပို့လိုက်တာပဲပေါ့အစီရာ။ သူက သူ့စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း ကိုဆွေ လိုက်သွားလိမ့်မယ်လို့ တွက်ထားခဲ့တာပဲ’

‘မောင်မြိုင်ကြီးကို သူက သတ်ပစ်ခဲ့တာကကော ကိုဆွေ’ ဂျင်စီက ဝင်၍မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘မောင်မြိုင်ကြီးကို သတ်ရာမှာ သူဟာ တော်တော်ကို ပါးပါးနပ်နပ် လိမ်လိမ်မာမာ ကြံစည်ခဲ့တာပဲဂျင်စီရ။ မောင်မြိုင်ကြီး သတ်မှုဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်မှာ သူဟာ တကယ့်ကို အလီဘီသက်သေ ရအောင်လုပ်ခဲ့တယ်’

‘တကယ်တော့လည်း သူဟာ မောင်မြိုင်ကြီး အသတ်ခံရ သတ်ချိန်မှာ သူ့ရှေ့နေနဲ့အတူရှိနေခဲ့တာပဲ ကိုဆွေ၊ မောင်မြိုင်ကြီးကို နောက်ဆုံးအသက်ရှင်လျက် မြင်လိုက်ရတာကို ကိုဆွေတိုက်ရှေ့မှာ တားနဲ့စောင့်နေလျက် မေစီက တွေ့ခဲ့ရသေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးသန်းရှိန်ဟာ ဒီမှာ ကိုဆွေကို စောင့်နေခဲ့တယ်လေ’

‘အဲဒါကြောင့် ဦးသန်းရှိန်ဟာ တော်တော်ပီခဲ့တာပဲသွားခဲ့’

တယ်လို့ ဆိုရတာပေါ့ ဂျင်မီရ။ သူဟာ ပရိုက်ဗိတ်ဒရိုင်ဘာတွေ စုဖွဲ့ထားတဲ့အဖွဲ့ကိုသွားပြီး အားလပ်ရက်ရတဲ့နေ့မှာ သူများကို အလှည့်ကျမောင်းပေးတဲ့ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ကို ငှားခဲ့တယ်။ အစဉ်ထားခဲ့တယ်။ သူ့ကို ကိုဆွေတို့တိုက်မှာ ချပေးပြီးတဲ့အခါမှာ တစ်ခါတည်း သူ့ကားကို သူ့ကားရုံထဲပို့ပြီး ဒရိုင်ဘာကိုတော့ မန္တလေးကို မီးရထားနဲ့အလိုက်ခိုင်းတယ်။ မန္တလေးမှာ သူဝယ်ထားခဲ့တဲ့ ကားတစ်စင်းကို ပြန်မောင်းယူလာဖို့ဆိုပြီး အကြောင်းပြလိုက်တာပေါ့ကွယ်။

‘ဒီလိုဆိုရင် အစီ အခဲအနဲ့ညနေက တိုက်ကိုပြန်လာတော့ ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ ကားပေါ်မှာတွေ့လိုက်ရတဲ့လူဟာ ကိုမြိုင်ကြီးမဟုတ်ဘူးပေါ့’

‘မေစီက ကြားဝင်မေးလိုက်ရာ တင်မောင်ဆွေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘အစ်ဟာ ဒရိုင်ဘာမောင်မြိုင်ကြီးကို တစ်ခါမှမတွေ့ခဲ့ဘူးဘူးမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဦးသန်းရှိန်ရဲ့ကားပေါ်မှာ ဦးသန်းရှိန်နဲ့ အတူ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်က ထိုင်စောင့်နေတာကို တွေ့ရတော့ သူဟာ ဒရိုင်ဘာမောင်မြိုင်ကြီးလို့ပဲ အစီက ထင်လိုက်မိတာပေါ့ကွယ်’

‘အင်း... တော်တော်နပ်တာပဲ ကိုဆွေ၊ ဒါနဲ့ မောင်မြိုင်ကြီးကို ဦးသန်းရှိန်က ဘာကြောင့်သတ်လိုက်ရတာလဲ ဘယ်လိုသတ်တာလဲ’

‘မောင်မြိုင်ကြီးက ဦးသန်းရှိန်ကို ခြိမ်းခြောက်ငွေညစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့လို့ပေါ့ကွ။ ဦးထွန်းမြတ်က သူ့ကို မီးရထားအထူးတန်း

လက်မှတ်နဲ့ လိုက်လာခိုင်းပြီး ပဲခူးဘူတာမှာ ဦးထွန်းမြတ်နားမည်နဲ့ ဦးစောဝင်းကို တယ်လီဖုန်းနဲ့စကားပြောခိုင်းတာဟာ အကြောင်းတစ်ခုရှိရမယ်လို့ မောင်မြိုင်ကြီးက လူလည်ပီပီ တွက်ထားမိပါလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စထဲမှာ သူ့အလုပ်ရှင် ဦးသန်းရှိန်ကော တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ညတည်း ပါမပါ စူးစမ်းကြည့်ခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ ဦးသန်းရှိန်ကိုသူဟာ နဂိုကတည်းက နိုင်ပေါက်တစ်ခုခုတွေ့ထားခဲ့တာလည်း ရှိချင်ရှိလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးသန်းရှိန်ဟာ သူ့လိုလူမျိုးကို ဒရိုင်ဘာ ဘဏ္ဍာစိုးခန့်ထားခဲ့ရတာ ဖြစ်မှာပေါ့’

တင်မောင်ဆွေသည် စကားပြောရသည်ကို အာခြောက်လာသည့်အလား၊ ဘရန်ဒီတစ်ပက်ထပ်၍ ငှဲ့ထည့်လိုက်ပြန်ကာ တစ်ကျိုက်မော့ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ စကားဆက်ပြန်၏။

‘ဒီအတောအတွင်းမှာ ဦးသန်းရှိန်ဟာလည်း မောင်မြိုင်ကြီးကို ကြိတ်ပြီး စုံစမ်းခဲ့တော့ သူဟာ ရီရီညွန့်ရဲ့ ပထမလင်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာရယ်၊ ရီရီညွန့်ဟာ သူ့ပါတနာ ဦးစောဝင်းကိုယူဖို့ ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာရယ်နဲ့၊ ရီရီညွန့်ဟာ သူ့တိုက်ခန်းထဲမှာ ၂နာရီကနေ ၅နာရီအထိ ဘယ်တော့မှမရှိဘူးဆိုတာရယ်ကို သိထားခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့က သူတို့သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ဦးစောဝင်းဆီက ရီရီညွန့် ရဲ့တိုက်ခန်းသော့တွေကို သူရရော၊ သူဟာ မောင်မြိုင်ကြီးကို သတ် ပစ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့တော့တာပဲ။ သတင်းစာထဲမှာတွေ့လိုက်ရတဲ့ ငါတို့ ရဲ့ကြောင့်ငြာမှာ သူ့အတွက် အခွင့်ကောင်းကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ သူဟာ သူရထားတဲ့တိုက်ခန်းသော့နဲ့ ရီရီညွန့် တိုက်ခန်းထဲ ဝင်ရှာကြည့်တော့ အံ့ဖုံးစားပွဲထဲမှာ ခြောက်လုံးပြန်သေနတ်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်’

www.burmeseclassic.com

'ဒီတော့ သူဟာ ပရိယာယ်သုံးပြီး မောင်မြိုင်ကြီးကို ရီရီညွန့်ရဲ့ ကားရုံထဲကိုရောက်အောင်ခေါ်ယူခဲ့တာပဲ။ မောင်မြိုင်ကြီးဟာ သူ့ကိုပစ်ပြေးတဲ့ မယားဟောင်း ရီရီညွန့်ဟာ ရန်ကုန်ထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို သိထားပေမယ့် သူ့ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာကိုတော့ သိထားတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ သူ့ကို ဦးသန်းရှိန်က ရီရီညွန့်ရဲ့တိုက်ခန်းကို ခေါ်သွားတဲ့အခါမှာ သူ့ဘယ်မှာရောက်နေတယ်ဆိုတာကို မသိခဲ့ရှာဘူး။ ဦးသန်းရှိန်ဟာ အကြောင်းတစ်ခုခု ပြုပြီး မောင်မြိုင်ကြီးကို ကားရုံထဲက ရီရီညွန့်ရဲ့ကားက စက်တိုင်မင်ကို ကလိခိုင်းခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ ကားက စက်သံမမှန်တော့ဘဲ တပုန်းပုန်းတထိုင်းထိုင်းနဲ့ ဘက်ဖိုင်းယားလုပ်လာတဲ့အချိန်မှာ ဦးသန်းရှိန်ဟာ ရီရီညွန့်ရဲ့တိုက်ခန်းက ယူလာတဲ့သေနတ်ကိုထုတ်ပြီး မောင်မြိုင်ကြီးကို အသေပစ်သတ်လိုက်တော့တာပဲပေါ့။ နောက်ပြီး ကားကို ကားရုံထဲက မောင်းထွက်ကာ လမ်းထိပ်မှာရပ်ပြီး ရီရီညွန့်ရဲ့တိုက်ခန်းကို ပြန်ဝင်လို့ သေနတ်ထဲမှာကျည်ဆံတစ်တောင့် အသစ်ထပ်ထည့်ပြီး မူလက နေရာဖြစ်တဲ့စားပွဲထဲမှာ ပြန်ထည့်ထားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကားနဲ့အတူ သူငှားထားတဲ့ ဒရိုင်ဘာကိုဝင်ခေါ်ပြီး သူ့ဒရိုင်ဘာကို ကားမောင်းခိုင်းလို့ ငါတို့တိုက်ရှေ့မှာ ပြန်စောင့်နေမေစီကရောက်လာပြီး ကားထဲမှာ သူ့ဒရိုင်ဘာနဲ့အတူ ထိုင်စောင့်နေတာကိုတွေ့ရတော့ ဒီဒရိုင်ဘာဟာ မောင်မြိုင်ကြီးပဲလို့ ထင်သွားတော့တာပေါ့'

ဂျင်မီရော မေစီကပါ ခေါင်းများကိုယ်စီညိတ်လိုက်ကြသည်။

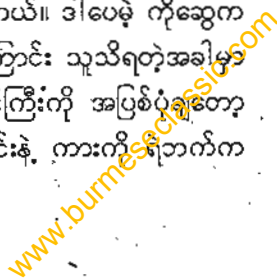
'အင်း... တော်တော်တော့ ရှင်းသွားပါပြီ' ဟု ဂျင်မီစမတ်

က ပြောလိုက်ကာ မေးခွန်းတစ်ခု ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

'ဒါနဲ့ ကိုဆွေ၊ ကိုဆွေ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရီရီညွန့်တိုက်ခန်းကိုသွားတော့ သူ့ပြောတဲ့စားပွဲကို သော့ခတ်ထားတာ တွေ့ရတယ်ဆိုတာကို ဦးသန်းရှိန်က ဘယ်လိုသိနေတာလဲ'

'သူက တိုက်ခန်းကို မြင်ရတဲ့နေရာတစ်ခုခုကနေ စောင့်ကြည့်နေပါလိမ့်မယ်။ ငါတိုက်ခန်းထဲကိုဝင်သွားတာ သူ့တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ငါပြန်သွားတော့ ရီရီညွန့်ကလည်း အပြင်ထွက်သွားပြန်တော့ သူတိုက်ခန်းထဲကို ဝင်ကြည့်တဲ့အခါမှာ စားပွဲကိုသော့ခတ်ထားတာကို သူတွေ့ရပြီး သူထည့်ထားတဲ့ ကားနံပါတ် ၈၁ မတွေ့ရဘူးဆိုတာကိုသိရပြီး စားပွဲအံ့ဆွဲသော့ကို ငါ့ဆီ ဒုတိယအကြိမ်ပို့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ညနေငါးနာရီမှာ သူ့ကားကို လာမောင်းပေးဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ပြန်တာပေါ့ကွာ။ တကယ်လို့သာ သတင်းစာထဲမှာ ငါတို့ထည့်ထားတဲ့ကြော်ငြာကို ကားတိုက်မှု တကယ့်မျက်မြင်သက်သေဖြစ်တဲ့ မာရီတင့်ကတွေ့သွားပြီး ငါတို့ဆီရောက်ကာ တကယ့်တရားခံကိုကာစီကို ညွှန်မပြရင် ငါတို့ဟာသူ့လှည့်ကွက်မှာ ကောင်းကောင်း အမိခံနေရတော့မှာ သေချာတယ်'

'ဒီကိစ္စမှာ မသင်္ကာစရာအကောင်းဆုံးအချက်က ဦးသန်းရှိန်ကို ကိုဆွေသွားတွေ့တဲ့အခါမှာ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပွားချိန်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကပဲ ကားမောင်းသလိုလို အထင်ရောက်ရအောင် စကားတွေပြောခဲ့တယ်။ အမူအရာတွေ လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုဆွေက ကားတိုက်မှုတရားခံကို ရှာတွေ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့သိရတဲ့အခါမှာ ကျတော့ သူက သူ့ဒရိုင်ဘာ မောင်မြိုင်ကြီးကို အပြစ်ပုံချတော့တာပဲ။ နောက်ပြီး ဦးစောဝင်းရဲ့အလောင်းနဲ့ ကားကိုရောက်ကာ

ဒီလောက်မြန်မြန် ရှာတွေ့လိမ့်မယ်လို့ သူတို့ မထင်မိခဲ့ကြဘူးလေ
 'ရီရီညွန့်က ဒီကြားထဲမှာ တော်တော်ဝင်နှောက်ခဲ့သေး
 တယ်။ ညွှဟာ အလောင်းကို တွေ့ရတော့ ကိုဆွေပြောသလို ချက်
 ချင်းရဲဘက်ကို သွားမတိုင်ဘဲ သူ့ဒုတိယလင် ကိုညွန့်စိန်မောင်ဆီ
 သွားပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ကိုညွန့်စိန်မောင်က
 ရီရီညွန့်ရဲ့သေနတ်ကို အလောင်းရဲ့ညာလက်ဘေးမှာထားဖို့ အကြံ
 ပေးခဲ့တယ်။ ရီရီညွန့်ရဲ့သေနတ်ထဲက ကျည်ဆံတွေ ကိုယ်ကထုတ်
 ထားခဲ့ပေမယ့် ဦးသန်းရှိန်က အသစ်ထပ်ထည့်ပစ်ခဲ့တော့ သူတို့ဟာ
 ဦးသန်းရှိန် အသစ်ထပ်ထည့်ခဲ့တဲ့ သေနတ်ကျည်ဆံတစ်တောင်ကို
 ထုတ်ပြီး အလောင်းဘေးမှာ ချထားခဲ့တော့တာပေါ့'

'တစ်ခုပဲ ကျန်ပါတော့တယ် ကိုဆွေ၊ ရုံးမှာအမှုစစ်တုန်း
 ဦးသန်းရှိန်ဟာ ဘာကြောင့်ထွက်ပြေးသွားခဲ့ရသလဲ ဆိုတာပဲ။ ကိုဆွေ
 က သူ့ကို ဘာလုပ်လို့ကလဲ' ဟု မေစီက ဝင်၍မေးလိုက်သည်။

တင်မောင်ဆွေက ပြုံးပြီး မေစီအားကြည့်လိုက်သည်။
 'သူ့ကို ကိုဆွေရုံးမှာစစ်ရင်းနဲ့ နာမည်စာရင်းတစ်ခု ပေး
 လိုက်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါဟာ ကိုမြိုင်ကြီးအသတ်ခံရတဲ့နေ့က
 အားလပ်ရက်ရပြီး သူ့များကားကို နေ့စားနဲ့လိုက်မောင်းပေးဖို့ အသင့်
 ရှိနေကြတဲ့ ပရိုက်ဗိတ်ဒရိုင်ဘာတွေရဲ့ နာမည်စာရင်းပဲ။ ဒီနာမည်
 စာရင်းကို ရုံးအားလပ်ချိန်ပေးတုန်းက ကိုဆွေ အဲဒီ ပရိုက်ဗိတ်
 ဒရိုင်ဘာစာရင်းကို ရအောင်ယူခဲ့တာပေါ့။ ဒီနာမည်စာရင်းထဲမှာ
 အဲဒီနေ့ ညနေက ကိုမြိုင်ကြီးကိုအစားထိုးဖို့ ငှားခဲ့တဲ့နာမည်
 လည်းပါတယ်လေ။ ဒီနာမည်ကိုလည်း သူ့တွေ့ရရော ကိုဆွေဟာ
 သူ့လှည့်ကွက်ကို သိနေပြီဆိုတာ ရိပ်မိသွားပြီး ရုံးချိန်းရအောင်

တောင်း၊ ရုံးကနေအိမ်ပြန်ပြီး အိမ်ကနေလွတ်ရာကို ကားနဲ့လစ်
 တော့တာပေါ့။ သူ့ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ကိုဆွေကလည်း ရိုမိမိထား
 တော့ သူ့အိမ်ကနေသွားစောင့်ပြီး သူ့ကားနောက်ကို ကိုသောင်းဖေ
 ကြီးရဲ့ ရဲကားနဲ့လိုက်ရာမှာ သူ့က အပြေးလွန်ပြီး ကားကိုဒလဲကြမ်း
 မောင်း တာမွေအဝိုင်းကြီးကျတော့ ကားကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ
 မှောက်သွားတော့တာပေါ့ကွယ်'

'ဆေးရုံအထိတော့ ခံသေးတယ်နော် ကိုဆွေ'

'အေး... ဆေးရုံကြီးကျတော့ သူ့အခြေအနေကဆိုးတော့
 တရားသူကြီးက သေတမ်းစစ်ချက်ရယူရာမှာ ဖြောင့်ချက်ပေးပြီး
 သေသွားခဲ့တယ်လေ'

တင်မောင်ဆွေသည် စကားအဆုံးသတ်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာ
 မှရုတ်တရက်ထကာ ကုတ်အင်္ကျီကိုကောက်စွပ်လိုက်သည်။

'ဒါက ဘယ်ကိုလဲ ကိုဆွေ' ဟု မေစီက မေးသည်ကို
 တင်မောင်ဆွေက ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ကြည့်ပြီး...

'အစို့ကို အကောင်းဆုံးတရုတ်ဟော်တယ်မှာ ဒင်နာကျေး
 မလို့လေ။ ကဲ... လာသွားကြစို့' ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်ကော မပါဘူးလား ကိုဆွေရဲ့'

ဂျင်ဗီက လှမ်းမေးလိုက်ရာ...

'မင်းကို ငါ ဟင်နက်ဆီပုလင်း ချန်ခဲ့တာပဲ။ တိုက်စောင့်
 နေခဲ့ကွာ' ဟု တင်မောင်ဆွေက ပြန်ဖြေပြီး မေစီနှင့်အတူ တိုက်ခန်း
 ထဲမှ ထွက်သွားတော့ရာ ဂျင်ဗီသည် ဘရန်ဒီတစ်လုံးကို ရင်ခွင်တွင်
 ပိုက်လျက် တစ်ယောက်တည်း ကျေနပ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

